

ДЖЕСИКА СЕН КЛЕР

ФЕРИСА

Една героиня
по-пленителна и горда
от ВЕЧНАТА АМБЪР

ДЖЕСИКА СЕН КЛЕР ЧЕРИСА

Превод: Лилия Божкова

chitanka.info

Когато красивият зеленоок лорд Брет Линдси среща за пръв път Чериса, тя е само едно очарователно, но бедно провинциално момиче. Флиртът между двамата се превръща в страстна и дълбока любов — любов, която ги свързва за цял живот. Подобно на Амбър, Чериса преследва своята красива мечта и се бори за любовта си.

Един роман, по-силен и по-вълнуващ от ВЕЧНАТА АМБЪР.

ГЛАВА 1

Малкото селце Бейнуотър бе разцъфнало в нежнозелените и бледожълтите пастели на английската пролет. Зимата на 1682 година беше тежка и студена и всеки един от триста двадесет и двамата жители на селцето беше вече зает с току-що затоплилите се поля — беше време за сеитба.

Чериса Хемънд отметна кичур от гъстата си кестенява коса, паднал пред сините ѝ очи, без да спира работата си. Ръцете ѝ бяха пъхнати дълбоко в джоба на престилката, за да вземат друга шепа зърна от грах. Тя отръскваше калта от краката си, за да може да продължи напред по дължината на браздата. Тази особена пролет значеше за нея повече, отколкото за останалите жители на селото, които мислеха само за по-богата трапеза. Тази пролет тя ще стане на шестнадесет години, традиционната възраст за женитба. След по-малко от месец нейната леля Мери и чичо Уат ще решат вместо нея кого от няколкото кандидати да приемат. Годешът ще стане веднага, а сватбата ще последва през юни.

С една несъзнателна, неспокойна въздишка, момичето се придвижи и започна да засажда друга бразда. Господи! Какъв избор?! Джон, само на осемнадесет години, син на фермер, чиито земи граничеха с тези на чичо ѝ Уат или Матю Спайър, чийто баща беше селският ковач; или Гарлън Рики, който щеше да наследи преуспяващата мандра на баща си един ден. От тримата Джон беше най-хубавият, но Гарлън бе най-добрата партия. Неговата фамилия беше най-близко до представата за богато семейство, която съществуваше в Бейнуотър. Ако само не беше толкова грозен, толкова глупав и толкова тромав. Зъбите му се подаваха над долната устна, като на мишка.

— Господи, Чериса, побързай! Аз вече засях моите бразди.

Високият, леко хленчещ глас на четиринадесетгодишната дъщеря на леля Мери прекъсна мислите ѝ и Чериса, изправяйки гърба си, се протегна изморено.

— Ани, не е необходимо да го правиш толкова бързо. Успя ли да сложиш достатъчно семена в земята през това време?

— О, Чериса, не бъди такава...

Двете момичета прекъснаха препирните си и се вгледаха в пътя, който се виеше около полята. Далечният шум от препускащи конници измести всички други мисли в главите на момичетата. Посетителите, даже със седмичната пощенска кола, бяха рядкост в Бейнуотър, а една такава голяма група от конници можеха да бъдат приказните благородници.

Чериса често беше слушала истории за тях, но никога не ги бе виждала. Бейнуотър едва ли бе подходящо място за тях.

— Господи, мислиш ли, че са благородници? — гласът на Ани бе станал тих и изразяваше нямо страхопочитание.

Чериса сви рамене, опитвайки се да прикрие надигащото се в нея вълнение. О! Само веднъж споменът да се запечата в съзнанието ѝ, за да станат поносими скучните, еднообразни години, които я чакаха занапред, като съпруга на фермер в Бейнуотър. Тя несъзнателно приглади с калните си ръце обърканата си коса назад, изцапвайки челото си с черна пръст, вглеждайки се по посока на шума от конски копита на приближаващата група.

— Извинете, госпожици, това ли е Бейнуотър?

Приглушен смях от страна на другите мъже последва въпроса, докато двете момичета стояха, като че ли бяха онемели от страхопочитание и уплаха — мигащи глупаво на фона на залязващото слънце, опитвайки се да видят по-добре богатите им кадифени и яркоцветни атлазени дрехи.

— Опитай отново, Ардсли — извика един дълбок, плътен глас, смеейки се на първия говорещ мъж. — Наистина вярвам, че видът на твоето лице е превърнало момичетата в камък.

Като че ли насън Чериса премести погледа си от лицето на първия мъж по посока на втория. Когато сините ѝ очи срещнаха неговия зелен поглед, сърцето ѝ замря за един дълъг момент, а след това започна да тупти два пъти по-бързо.

Лордът олицетворяваше всичките ѝ представи за мъжка красота. Гъста, чуплива, тъмна коса — черна, или може би тъмнокафява? — ясни, смарагдово зелени очи, прав нос, силна челюст и уста, извита сега в шеговита усмивка, която я привличаше като магнит.

Внезапно, усещайки напрегнатия поглед на момичето, лордът свали украсената с перо шапка от главата си, а очите му искряха весело, когато той направи подигравателен поклон към нея от седлото.

— Имате ли ковач тук, в Бейнуотър? Чухме за това, но...

— Аха, милорд е много добър. Майстор Спайър е името му и ще го намерите на пресечката надолу — гледайки за пушек от духалото му.

Детинският глас на Ани не изговаряше правилно думите и Чериса отвърна лицето си от чернокосия лорд, изчервявайки се от срам от нейните ужасни обноски. За разлика от Ани, с която тя живееше Чериса е внимателно обучена от леля Мери в добри маниери и правилен говор. Защо ѝ беше необходимо всичко това, оставаше загадка за нея, въпреки че често се бе обръщала за обяснение към леля си.

„Някой ден може би ще разбереш“ — отговаряше по един и същи начин леля ѝ, а усмивката ѝ изведнъж ставаше изпитателна и тъжна. — „Някой ден“.

Насилвайки се да си поеме дълбоко въздух, Чериса направи реверанс, дърпайки ръката на братовчедка си, за да я накара да я последва и да им засвидетелства и тя своето уважение.

— Моля, простете моите скромни маниери, джентълмени. Аз съм Чериса Хемънд, а това е моята братовчедка, Ани Милър. Може ли да ви услужим с нещо?

Даже за нетренираното ухо на Чериса, думите ѝ прозвучаха стилно и странно официално след тези, казани от Ани. Тя сведе срамежливо очи към земята и не забеляза бързите погледи на изненада и забавление, които ездачите си размениха.

— Мислите ли, че тя ще приеме да стопли моето легло тази вечер — попита единият от мъжете с тих глас, така че да не го чуе момичето, развеселявайки компанията.

Лордът, чието име бе Ардсли, се засмя на тъмнокосия си приятел и след това се обърна търпеливо към момичетата:

— Един от конете на слугите ни си изгуби подковата. Имаме нужда от ковач, за да го подкове, и от хан, в който да ни сервира бира, докато чакаме.

Момичето остана нерешително една минута, гледайки втренчено калната земя, не смеейки да вдигне отново очите си, да не би да

срещне зелените очи на тъмнокосия лорд, а мислите ѝ се въртяха отново безпомощно. Ковачът в селото беше може би компетентен по конете и подковите, но че нямаше хан в Бейнуотър, достоен да носи това име, бе сигурно. Честността я подтикваше да приеме този факт и да упъти мъжете към хана „Глиган и бик“, дванадесет мили надолу по пътя в Байуотър, но цялата ѝ душа се бунтуваше от идеята, да позволи на тези богато облечени лордове — особено чернокосия, зеленоок мъж — да заминат така бързо от тук. Никога преди това тя не бе чувствала така силно мистериозния повик на съдбата. Като че ли нещо дълбоко в нея отказваше да ѝ позволи да отмине този странен момент, тази невероятна среща.

Ако това беше всичко, което тя щеше някога да види от света отвъд Бейнуотър, то трябваше да го задържи малко повече.

— Мисис Тайлър е вдовица. Тя живее сама и понякога дава стаи под наем за една нощ. Тя има бира, мисля... и прави най-вкусните сладкиши с плодове в цялото село.

Учудена от собствените си думи, Чериса бързо наведе глава, като се упрекваше, че се е представила точно като провинциално момиче. Сладкиши с плодове! Защо трябваше да ги е грижа тези благородници за глупавите сладкиши? Те можеха да имат фруктови салати с бишкоти и крем с яйца, можеха да имат пасти с маслен крем — всеки ден и то със стотици, ако пожелаеха. И освен това, когато видят какво им бе препоръчала като хан...

— Коя е нейната къща? — попита нежно тъмнокосия лорд, гледайки захласнатото момиче.

Без да мисли, лицето ѝ светна от една благодарна усмивка, а дълбоките ѝ сини очи уловиха вълшебния капан на неговия зелен поглед.

— Най-голямата — промълви най-после тя премалаяла, успявайки правилно да изговори думите — от другата страна на магазина за платове. Можете да я видите от кръстопътя — има табела пред нея и каменна порта.

— Не смяташ наистина да отседнеш там — Ардсли се вгледа недоверчиво в тъмнокосия си другар, — защото храната ще бъде ужасна, а креватите — пълни с дървеници. Освен това, Байуотър...

— Предпочитам да остана тук — мургавият лорд сви рамене почти извинително. — Да ме вземат дяволите, ако знам защо... Може

би, защото имам едно пени за ягодов сладкиш.

— Ягодов сладкиш, глупости! — измърмори русокосият. Неговата усмивка показваше добрия му нрав, макар че очите му изразяваха учудване. — По всяка вероятност имаш вкус към една невинна селска мома, Линдси.

Мъжът, когото нарекоха Линдси, се усмихна леко и отново сви рамене. Може би Ардсли беше прав, може би момичето бе това, което го привличаше тук.

Двете девойчета още стояха начумерени от слънчевата светлина, затънали до глезените в лепкавата кал, а лицата им бяха грейнали от възхищение и изразяваха учудване. Той едва кимна с глава към тях и се усмихна.

— Благодаря ви за препоръките, госпожици. Може би ще бъдете така любезни да ни заведете до тази мисис Тайлър, ако имате свободно време, разбира се.

Чериса погледна с желание надолу по пътя, но поклати отрицателно глава в отговор.

— Простете, милорд, но ние наистина не можем. Чичо Уат ще вземе каиша, ако не засеем всички тези семена, а вече започва да се стъмва. — Безпомощна, чувствайки се особено, така като че ли току-що бе направила някаква ужасна грешка, заради която нещо безвъзвратно си отиваше, тя ритна с крак калната бразда в болезнен яд. Единственият ѝ шанс да бъде с благородници се провали, заради тези загубени грахови семена на чичо Уат! — Може би тази вечер, след вечеря...

Намръщеното изражение изчезна от лицето на лорда и на мястото му се появи една бърза усмивка, която разкриваше равни зъби на загорялото му лице.

— Ела в хана, когато можеш да се измъкнеш. Ако не сме там, кажи на жената, че чакаш нас — лорд Ардсли — посочи той към добре изглеждащия, ръждиво рус мъж, който яздеше до него — или мен, лорд Линдси. Ако искаш, взemi си няколко от тези сладкиши, за които говори така много и ги включи в нашата сметка.

Чериса отново направи бърз реверанс. Сърцето ѝ започна да бие от вълнение, без да чувства страх или учудване от собствената си необикновена дързост.

Когато накрая успя да откъсне погледа си от отдалечаващите се фигури на лордовете, тя видя Ани да я гледа втренчено, с огромни очи, изпълнени с безмълвен ужас.

— Всемогъщи Боже, Чериса! За какво ти беше да казваш това? Знаеш, че няма да ни бъде разрешено да отидем някъде тази вечер. Никога не са ни разрешавали. И да се срещнем с непознати — лордове! — в една къща под наем... Знаеш какво мисли татко ми за хората от благороден произход. Той ще ни набие с камшика даже ако говорим за тях!

— О, мълчи Ани, моля те! Не знам защо го направих и ти не трябва да идваш, ако не искаш, но аз... Аз ще бъда омъжена през юни. Не съм дете вече. Какво лошо може да стане, ако само веднъж в моя живот поговоря с един красив лорд? Съвсем скоро аз ще бъда стара омъжена робиня, която приготвя овесена каша и ражда деца. Ще помоля леля Мери да ми разреши да отида, само този единствен път. Тя може да ме пусне.

— Добре, но аз няма да отида, Чеси, това е истината! Защото това ме плаши до смърт, даже като ги погледна — такива важни и такива дръзки... Аз съм дъщеря на фермер и без съмнение ще бъда съпруга на фермер и това ми подхожда по-добре!

Треперещо и все още пребледняло, по-младото момиче изведнъж се обърна и затича към къщи на сигурно място, оставяйки Чериса, да засади сама последната бразда.

Въпреки че тялото ѝ правеше обичайните движения, мислите на Чериса бяха на километри далеч от калните поля. Нейното перчене пред Ани я напусна бързо, докато тя стъпваше тежко, сама в калните бразди, спомняйки си за своята невероятна и непростима дързост с едно чувство на вцепеняващо недоумение. Даже сега една част от нея я подтикваше да бъде разсъдлива и внимателна, а друга — да бъде неразумна и дръзка. Стотици пъти тя се питаше защо и всеки път, в мълчалив отговор, мургавият лорд Линдси се появяваше в съзнанието ѝ, воднистозелените му очи се усмихваха надолу към нея като някой красив, древен, езически бог, като по чудо появил се от земните недра, само за нея, за да може да го боготвори. Това безпомощно, замаяно объркване, този полустрах, полукопнеж, пробудиха нейната женска душа, както нищо друго в живота ѝ не бе успяло да направи. Нещо, което тя никога не беше чувствала с Джон или с Матю и сигурно

нямаше да почувства с този зъбат козел Гарлън. А може би това беше някакво инстинктивно чувство, погребано дълбоко в нейната душа, което бе желала, за което бе копняла, интуитивно разбирайки, че ѝ беше липсвало. Тя едва забеляза другите мъже, веднъж видяла лорд Линдси. Имаше още четири или пет облечени като благородници, на които помнеше ясно само лицата. Отново и отново тя повтори нежно името му в омагьосана почуда, наслаждавайки се на звуците, като на прекрасна музика.

Стряскайки се, Чериса разбра, че беше стигнала почти до вратата на къщурката и се двоумеше несигурна, а мечтите ѝ се изпариха бавно, като утринна мъгла и съмненията ѝ се върнаха. Какво можеше тя, Чериса Хемънд, селското момиче, да предложи на един изискан лорд като него? Всичко, което знаеше, беше фермерският живот и селските новини. Това, като че ли ѝ беше достатъчно досега, но на него никога нямаше да му бъдат интересни такива глупости. А какъвто беше красив, той можеше да си избере, която си иска от прекрасните придворни дами, облечени великолепно, с коси високо събрани нагоре и обсипани с блестящи скъпоценни камъни, с изрисувани очи, за да се подчертае цветът им. Лорд Линдси да се влюби в една селска мома? Никога! Защото той можеше да бъде и вече женен.

Раменете на Чериса се отпуснаха от внезапно обзелата я мъка. Чувствайки се глупаво, момичето отвори бавно вратата и видя набитата фигура на чакащата я леля Мери, очертана на фона на трепкащата светлина от огнището.

— Влез, дете — промърмори мило жената. — Искam да говоря с теб.

Дъхът на Чериса секна, повече от вълнение, отколкото от напрежение, когато пристигна пред портата на мисис Тайлър. Никога, ако беше живяла и хиляди живота, тя не би отгатнала, че леля Мери щеше да ѝ разреши — не, в действителност да я насърчи — да направи такова смело нещо. И защо. За нея щеше да си остане тайна, но Чериса не бе губила време в чудене, а само целуна бузата на добродушната, закръглена жена, която ѝ беше като майка. После, преди леля ѝ да има възможност, да промени решението си, Чериса побягна към селцето. Сега, с порозовели бузи от дългото тичане през гладната мартенска

вечер, Чериса спря, за да вчеше току-що измитата си, падаща на раменете ѝ и стигаща до кръста кестенява коса, преди да влезе в топлата стая, където огнището гореше буйно. Леля Мери беше дала джинджифилова пита, която да занесе на вдовицата, като някакво извинение за посещението на Чериса. Лордовете щяха да заминат сутринта, а Чериса ще трябва да живее живота си между тези прости хора, а простите хора имаха прост морал. Едно неомъжено момиче не можеше да излиза вечер и да се среща с мъж, с никакъв мъж, даже той да е и самият крал. Така че Чериса нямаше да дойде и да види очарователния лорд Линдси отново. Тя само бе донесла сладката пита на вдовицата.

— Здравей, дете — лицето на мисис Тайлър се смекчи и на него се появи майчинска усмивка.

Чериса Хемънд беше любимката ѝ. Не само защото тя бе толкова хубаво, малко същество, но по-важното бе, че заедно с това тя притежаваше мил и приятен характер.

— Колко хубаво, че Мери е помислила за мен — усмихна се тя. — Имам специални гости тази вечер и се чудя какво да им предложа.

— Специални гости? — повтори Чериса, преструвайки се, че не знае. — Кои са?

Беловласата вдовица сниши гласа си и даде един заговорнически отговор, не казвайки на момичето нищо повече от това, което то вече добре знаеше.

— Представяш ли си, аз да забавлявам кралските особи! — каза накрая тя, клатейки главата си.

— О, мисис Тайлър! — възкликна Чериса, чувствайки, че я заля вълна от виновност за нейната измама. — Как бих искала да ги видя!

Вдовицата хвърли бърз поглед към лицето на момичето, на което бе изписано силното му желание. Тя сигурно можеше да се възползва от помощта на момичето тази вечер, но Чериса беше твърде хубава, за да ѝ бъде позволено да отиде при джентълмените. Те щяха да я грабнат като меден кейк през януари, особено този висок, чернокос лорд... Как можеше една невинна душа, като Чериса, да устои на неговото ухажване? Ето, тя щеше да стане почти на петдесет следващата година, а даже и тя се изчерви като ученичка. Но, тя се подвоуми за миг, ако си спомняше добре, тоя се беше качил вече в стаята си, а другите джентълмени изглеждаха съвсем погълнати от играта си на карти.

Очаквайки отговор, Чериса имаше чувството, че бе изминала цяла вечност, а сърцето ѝ замря от отчаяние. Целият ѝ план щеше да отиде на вятъра, ако мисис Тайлър кажеше не. И тогава вдовицата кимна с глава, усмихвайки се на момичето, като си спомни собствената си младост. Колко важно можеше да изглежда едно такова нещо на шестнадесет години! Освен това мъжете бяха под собствения ѝ покрив. Можеше да им хвърля по едно око.

Сърцето ѝ хвъркна от възбуда и Чериса последва вдовицата в малката гостна стая, която служеше за трапезария тази вечер. Тя разгледа стаята, изгаряйки от желание да съзре тъмната коса и широкоплещестата фигура на лорд Линдси. След третото мълчаливо оглеждане сърцето ѝ примря отново. Той не беше тук.

— Извинете, господа, — мисис Тайлър колебливо прекъсна играта им на карти — Чериса е тук и ми предложи помощта си да ви сервирам десерт и алкохол. Моля, изкажете ѝ и вашето удоволствие.

Тя се обърна и тръгна към вратата все още притеснена, че оставя момичето само. Внезапно се спря до вратата, дръжката вече беше в ръката ѝ, когато тя се обърна и отново погледна мъжете:

— Редно е да ви предупредя честно, че тя е сладко, невинно дете и ми е скъпа, като моя собствена дъщеря. Ако някой от вас я докосне с ръка, аз ще ви изхвърля навън в калта — лордове или не!

Ардсли беше първият съвзел се от шока, който предизвика декларацията на вдовицата, и красивото му лице грейна в невярваща усмивка, която същевременно показваше неговото забавление.

— Да бъда проклет! — закле се той с лекота, а очите му танцуваха, издавайки радостта му. — Аз ще внимавам за нея, мисис Тайлър, кълна се. Не се тревожете.

Отчасти удовлетворена, макар че погледна страшно, с мълчаливо предупреждение още веднъж всеки един от тях, вдовицата кимна с глава и излезе.

— Здравей, скъпа! — русокосият лорд се ухили на неспокойното момиче, давайки ѝ знак да застане до стола му. — Бях загубил надежда, че ще дойдеш.

Чериса сви рамене, опитвайки се да се усмихне насила, без да бъде сигурна дали отсъствието на лорд Линдси я разочарова или я успокои. Сега, това че тя беше действително тук, я караше да трепери

от страх. В този момент тя желаше само едно — да бъде на сигурно място вкъщи, в леглото, което двете с Ани деляха.

— Какво ще кажеш, да ни донесеш няколко от онези сладкиши, които така много ни препоръчваше, скъпа — продължи Ардсли, а очите му искряха весело, виждайки страха ѝ. — Също и няколко бутилки добре изстудена бира.

Благодарна, че има работа за вършене, за да не измъчва мозъка си с безнадеждни мисли, Чериса измънка нещо в отговор и изтича към вратата на кухнята, препъвайки се несръчно в края на изтърканата черга.

Зад нея, Ардсли и другите се засмяха тихо и си намигнаха един на друг.

— По дяволите, но това е още един бас, който аз загубих от Линдси днес — каза единият с престолено възмущение. — Кой би повярвал, че дяволският му чар ще действа и тук, в Божието село!

— Не му давай още гвинеята^[1] си Хари — ухили се Ардсли. — Тя може да е тук, но съвсем да не е склонна да сподели леглото с него. Помнете, че обещах да я пазя и мисля, че тя ще избяга като подплашена сърна, ако той дори я докосне.

— Мислиш ли? — попита първият, който говореше, лорд Мартин, като се подсмихна неприятно. — Нека да се обзаложим за това?

— Дявол да го вземе, добре, обзалагам се с теб на десет лири — отвърна му русокосия, а по очите му личеше, че той не се забавлява повече. — Но няма нужда, да се басираме за това. Брет си тръгна и вече си е легнал. Той няма да се върне долу.

— Изморен от снощната акробатика, без съмнение. Добре, няма значение. Ние просто ще изпратим момата горе.

Ардсли се намръщи. Понякога, както се бе случило и сега, той усети нещо неприятно да изплува в характера на Хари.

— Мисля, че ще отиде. Дай ѝ няколко минути да се отърси от уплахата и ще я помолим да занесе една бележка на Брет от нас. Не вярвах, че тя ще има смелостта да дойде тази вечер, но като го направи...

Ардсли се намръщи отново, разглеждайки течността в чашата си с цвят на кехлибар.

— Не съм сигурен в това, Хари — каза накрая той. — Наистина мисля, че момичето е невинно — малко повече от едно дете. Аз наистина казах, че ще имам грижата за нея, и не искам да бъда отговорен за...

— По дяволите, Ардсли, ти ставаш целомъдрен, като стар пуритан. Брет Линдси не е човекът, който ще похити момичето, нали? Винаги си твърдял това за него, въпреки че той може да го направи и то не лошо, според мене. Признавали ли сега, че не вярваш той да се държи благоприлично с девойчето?

Ардсли сви рамене и се насили да се усмихне, чувствайки смътно, че е надхитрен. Хари беше прав. Брет нямаше да причини зло на момичето. Никой мъж, който привличаше жените, като това копеле, не бе необходимо да го прави!

— Десет лири! — съгласи се той накрая с престорена искреност. — Хайде, напиши бележката си.

Междувременно Чериса се върна в стаята със сладкишите и още четири бутилки изстудена бира. Тя бе възвърнала част от самообладанието си и когато лорд Ардсли, с подлъгваща усмивка, я покани да сподели неговия стол на масата за карти, тя се усмихна и утвърдително поклати глава, радвайки се на разговора на мъжете толкова много, колкото и на играта. Залозите на играта я бяха поразили първо, защото за нея една лира беше значителна сума пари. Защото само с една лира можеше да купи нова рокля за себе си и за Ани също. Но тези лордове залагаха лира и повече само при първо раздаване. Очевидно такива залози не бяха прекалено високи за начало на играта, защото когато тя се осмели накрая да пошепне своето изумление на лорд Ардсли, той ѝ отговори със снизходителен смях, казвайки ѝ, че много по-сериозни игри в двореца започваха с двадесет или тридесет лири.

Постепенно момичето бе обзето от приказно доволство, чувствайки се защитено и сигурно под любезното покровителство на русокосия лорд, което той показваше към нея. Сърцето ѝ почти се успокои и достигна нормалния си ритъм, когато един от мъжете изведнъж изруга и хвърли картите си на масата, стряскайки всички.

— О, по дяволите, Ардсли — лорд Мартин изруга отново, поглеждайки скрито към русокосия лорд, на чието коляно момичето

балансираше несигурно. — Забравих да кажа на Брет Линдси нещо важно.

Ардсли се намръщи нерешително, отказвайки да помогне на Хари. Той почти бе забравил за тяхното по-раншно споразумение, потопен в удоволствието на вечерта. Чериса бе не само очарователна, естествена красавица, тя бе едно сладко дете, наистина невинна и освежаваща, за разлика от преситените, изрисувани и опитни дами от двореца. Той нямаше повече вкус към играта, която бяха намислили с Хари да играят с нея.

Лорд Мартин се намръщи нетърпеливо, ритайки ядосано Ардсли под масата. Русокосият мъж отговори само с рязко поклащане на главата.

— Остави тази работа, Хари — възнегодува той, обгръщайки покровителствено с ръка момичето.

Озадачена, чувствайки, че разменените между мъжете думи някак си я засягаха, Чериса се намуси, а сините ѝ очи загледаха с безпокойство.

Свивайки раменете си в израз на зле прикрито раздразнение, лорд Мартин не обърна внимание на неодобрението на другаря си и заговори директно на Чериса.

— Хей, хубаво, малко, селско момиче, ще ти дам пет лири да предадеш една бележка на лорд Линдси от мен. Съгласна ли си?

Учудена от споменаването на такава голяма сума за такава незначителна услуга и поразена от звука на това вълшебно име, Чериса зяпна мъжа, търсейки да види шеговит проблясък в очите му. Но нямаше нищо такова.

— Цели пет лири само за това?

— Цели пет лири само за това — повтори с лека подигравка лорд Мартин.

За миг Чериса разгледа внимателно лицето на мъжа. Тя видя твърде остра брадичка, малки миши очи, а като прибавка и неприятното му изражение. С изненада установи, че не го харесва, пък бил той благородник или не. В действителност той приличаше на невестулка, с един неприятен блясък в малките, тъмни очички. Но цели пет лири... Леля Мери можеше да купи толкова много необходими неща с тези пари. Така щеше да се отплати за доверието на леля си, че ѝ беше разрешила да дойде тук тази вечер. Но тя се

двоумеше, усещайки неодобрението на лорд Ардсли. Съществуваше ли реална причина за тази реакция от страна на русокосия мъж? Или може би просто бе малко наскърбен, че тя ще напусне неговата компания с такава лекота? От друга страна, мислеше тя, а сърцето ѝ подскочи от тази идея, това бе един случай да види красивия лорд Линдси още веднъж.

Чериса се обърна към Ардсли, търсейки безмълвно помощта му. Той отвърна на погледа ѝ, като я гледа втренчено един дълъг момент, може би търсец знак от нейните собствени чувства, преди да отговори. Накрая, забелязвайки червенината на лицето ѝ, причина, за която бе само споменаването на името на Линдси, той кимна утвърдително с глава.

— Отивай, ако искаш, скъпа. Брет няма да ти причини зло.

Чериса се усмихна успокоена, скрито потрепваща от късмета си, тъй като тя отдавна се беше примирила с това, че няма да види зеленоокия лорд. Импулсивно тя се наклони напред и целуна русокосия мъж по зачервената буза, като благодарност за неговата любезност. Цели пет лири, отново помисли тя учудена, за нещо, което в действителност тя искаше да направи във всеки случай.

— Ще се върна веднага — обеща нетърпеливо тя, без да се усъмни за миг в истинността на думите си.

— Разбира се, скъпа — усмихна се лорд Ардсли, удряйки коляното си с ръка. — Ще пазя мястото ти.

Чериса грабна бележката с едната си ръка, а с другата хвана дългата си пола, като се обърна само веднъж в подножието на стълбището да види русокосия лорд, който все още я гледаше втренчено, с едно странно изражение на лицето. Но тъй като тя се колебаеше, той се усмихна и ѝ махна с ръка да продължи. Сърцето ѝ биеше лудо от вълнение, когато тя се обърна и изтича нагоре по извитите стълби.

— И ти я изпрати при мисис Тайлър с джинджифиловата пита, Мери? — гласът на Уат Милър издаваше неговата нервност, докато той се взираше безпомощно навън през единствения прозорец към тъмното, далечно село. — Не знаеше ли, че там са отседнали благородници тази вечер?

— Да, Уат. Знаех това. Момичето ми каза, че са ги видели на пътя — отговори спокойно Мери, въпреки че сърцето ѝ биеше така силно, че тя можеше да го чуе. Ако съпругът ѝ някога отгатнеше истинската причина за желанието на момичето да отиде там... — Мисля, че това е добър случай за Чериса, да види такива хора от първа ръка. А освен това — бързо добави тя, въпреки гнева на Уат — мисис Тайлър като че ли се нуждае от по мощ в тази пълна с гости къща.

— Казах ти, преди да я пуснеш да отиде там Мери, но ти отказа да ме послушаш. Това момиче може да е благородничка по рождение — ако може да се вярва на несвързаните приказки на трескавата, побъркана, стара акушерка — но тя няма друго семейство, освен нашето. Това, което си спомням от мънкането на старата вещица, е, че и от двете страни на семейството на момичето са се отрекли от родителите ѝ, защото те са се оженили против волята им. Доста е съмнително, че те ще посрещнат потомката на такъв брак. Освен това, бащата на Гарлън Рики е предложил дял от неговата мандра за ръката на момичето. Това няма да доведе до нищо добро за момичето, а само ще го накара да се измъчва през живота си на обикновена съпруга, тук в Бейнуотър.

— Казвала съм ти и преди, Уат Милър, че грешиш като мислиш по този начин. Дали тук е нейното място или не — не знам, но момичето има право да знае истината за произхода си. Ти се съ согласи преди години, че ние трябва да ѝ кажем за това на нейния шестнадесети рожден ден и да ѝ дадем възможност тя да вземе решение за по-нататъшната си съдба. Сега ти си хвърлил око на дела от тази мандра и желаш да промениш мнението си. Но аз мисля, че ще постъпиш несправедливо спрямо нея. Тя трябва да види тези приказни лордове, които са отседнали при мисис Тайлър тази вечер, а ние да ѝ дадем възможност да избере, каквото тя иска. Освен това, ти беше при Бриджър, когато възникна този въпрос, и аз не можех да те попитам за твоето съгласие или несъгласие. Тя знае, че трябва да бъде вкъщи преди полунощ, Уат, а Чериса е добро момиче. Тя няма да ни създаде проблеми. След няколко часа вече ще спи тук с Ани, както винаги е било.

— Няколко часа прекарани с тези благородници е много време, през което може да се случат неприятни неща — изсумтя мъжът. —

Може да съжаляваш за глупостта си един ден.

Леля Мери държеше нарочно главата си сведена надолу, втрещена в дрехата, която кърпеше, като отчаяно се надяваше, че съпругът ѝ греши относно нейното решение, да изпрати Чериса в селото. Какво друго можеше да направи тя? Като се има предвид произходът на момичето — пазен в тайна досега — то навършвайки шестнадесет години, трябва да има възможността, да се опита да намери своята среда. Тази нощ можеше да даде на Чериса поне основание за избор. Можеше да отвори очите ѝ за съществуването на друга възможност. Един обикновен живот с Гарлът Рики можеше да не изглежда толкова лош за нея, ако благородниците станеха груби или прекалено свободни и лекомислени. Разтревожена, тя хвърли бърз поглед към намръщеното лице на съпруга си. О, Господи! Тя изведнъж осъзна, че бе най-добре момичето да се прибере къщи здраво и читаво до полунощ или тя щеше да има нещастieto да изпита гнева на Уат за това, че ѝ е позволила да отиде.

Чериса почука леко на вратата, трепереща от ужас и вълнение. Тя нямаше работа тук, горе, сама, по това време на нощта, чукайки на вратата на спалнята на един непознат мъж. Пет лири или не, тя трябва да е полудяла да се съгласи да изпълни тази поръчка. Внезапно обзелия я страх я накара бързо да се отдръпне от вратата и да тръгне обратно към стълбите.

— Влизай — извика от вътре плътен мъжки глас. — Вратата е отворена.

Тя замръзна на мястото си. Звукът на неговия глас действаше опустошително върху всяка клетка от тялото ѝ. Сърцето ѝ започна да бие бързо от ужас, а кръвта бучеше в ушите ѝ. Щеше ли да си прости някога липсата на кураж, да види лорд Линдси още веднъж? След всичките ѝ усилия да се добере до къщата на мисис Тайлър тази вечер...

Чувстваше едно фатално привличане. Така, както нощната пеперуда се стреми към светлината на огъня, и всяко късче от нея бе безпомощно да му се противопостави. Тя наблюдаваше как ръката ѝ се протяга бавно, за да натисне дръжката на вратата, ида я отваря. Почти

хипнотизирана, тя накара краката си да прекратят прага на стаята, спирайки шокирана от това, което видя.

Лорд Линдси стоеше — гол до кръста, само по кадифени, сиво-бежови бричове, бръснейки се с бръснач със сребърно острие на колебливата светлина на блещукащия свещник.

Тя бе ужасена. Смущение, смесено със странно и обезпокояващо чувство на непознато вълнение в душата ѝ, накара Чериса да спре да диша и да сведе поглед към пода, полуобърнатата с гръб към мъжа, неспособна да каже дума.

— Добре — тъмнокосият лорд произнесе думата бавно, взирайки се в момичето с явна изненада, и една усмивка се разля по загорялото му от слънцето лице, показвайки бялата линия на зъбите му. — Чериса Хемънд. Мислех, че няма да дойдеш.

Чериса стоеше трепереща, желаейки силно да избяга от стаята, но напълно неспособна да направи това. Тя продължи да гледа в пода, страхувайки се да погледне към широкоплещестия мъж с мускулестите рамене и гърди и слаб, стегнат корем. Каквато и възбуда да предизвикваше това в слабините ѝ, тя се страхуваше да вдигне поглед.

— Трябваше да почакам, докато чичо ми Уат отиде да помогне при израждането на кобилата на съседа след вечеря — обясни тя с едва доловим глас.

Брет чакаше търпеливо тя да продължи разговора, погълнат от собственото си покрито с пяна лице, отразяващо се в медното огледало. Когато видя, че тишината няма да бъде нарушена от момичето, той ѝ хвърли бърз поглед. Червенината по бузите ѝ, нейните обърнати настрана очи и треперещи ръце го изненадаха. По дяволите, тя имаше вид, като че ли току-що го бе хванала гол в леглото с някоя курва! Усмивайки се внезапно, той поклати главата си с разбиране. Той беше така привикнал с превзетите дами в двореца, че беше забравил за съществуването на такава невинност като тази тук, която предизвика неговото учудване. По време на реставрацията на монархията, в Лондон можеше да се води един бурен, необуздан живот, но тук на село, старият Оливър Кромвел и неговият пуритански морал господстваха все още.

— Ще свърша след минута, Чериса. Моля, седни — обясни сериозно той, въпреки че зелените му очи танцуваха със скрито веселие.

Момичето се подчини безмълвно, сядайки на самия край на стола, а всеки мускул от тялото му бе напрегнат и като че ли готов за моментален полет. Бележката на лорд Мартин бе напълно забравена.

— Твоят чичо Уат, местният ветеринарен лекар ли е?

Чериса поклати тежката си кестенява коса в мълчаливо отрицание, опитвайки се да намери гласа си.

— Не... — успя да измънка тя най-после. Мъчейки се да придаде по-голяма сила на гласа си, тя продължи да обяснява. — Не, мистър Бриджър притежава ферма близо до нашата и те са далечни роднини. Той само отиде да помогне на мистър Бриджър.

— Разбирам — кимна предпазливо с глава Брет, заради острия бръснач в ръката си. — Имам една кобила, която ще има конче този месец. Обичаш ли конете, Чериса?

Чериса се изкашля тихо, опитвайки се да навлажни пресъхналото си гърло.

— Да — каза тя несигурно, — но ние нямаме коне. Чичо ми казва, че е твърде скъпо да ги държим, когато той и момчетата могат да вършат полската работа без тях.

Вдървено, тя си помисли, колко тъп и глупав беше отговора ѝ. Лорд Линдси по-скоро би заспал, отколкото да се влюби в нея, ако тя не събере мислите си скоро. Тя отчаяно напругаше мозъка си за някое остроумно изказване, даже за някоя селска клюка, само и само да наруши мълчанието. Несъзнателно тя стисна ръцете си съсредоточено и усети острите краища на хартията, намачкана в стиснатите ѝ юмруци. Спомняйки си за поръчката, Чериса приглади хартията и му я подаде:

— Лорд Мартин ме помоли да ви дам това.

Брет остави бръснача и избърса останалата по лицето му сапунена пяна с малка хавлиена кърпа.

— Хари ли я изпраща? — поиска да узнае той с известна изненада, леко намръщен, със събрани над деликатно очертания му нос вежди, показващи озадачението му. Какво пък иска дяволът сега?

Чериса отстъпи назад, когато тъмнокосият лорд се приближи към нея, чувствайки се странно, като притиснато в ъгъла животно. Тя не беше разбрала колко висок бе той, тъй като го бе видяла само на гърба на коня му. Сега неговите цели шест стъпки^[2] изглеждаха като десет, когато той идваше по-близо, следвайки нейното отстъпване.

— Почакай момиче — разсмя се накрая той — Нямам намерение да те изям. Искam само бележката.

Усмирена Чериса наведе главата си и му подаде хартията, измъчена, виждайки как ръката ѝ започна да трепери, когато пръстите ѝ докоснаха неговите.

Лорд Линдси отвори сгънатата хартия, поглеждайки бегло надрасканата набързо кратка бележка:

„Ардсли заложи десет лири срещу твоя успех с момичето.

Х.“

Той хвърли поглед към момичето, за да се убеди дали тя е отгатнала играта, която се играеше. Установи, че не е. Така плашливо, каквото бе, момичето никога не би дошло така смело горе. Макар че всяко нейно движение говореше за едно огромно привличане от него, тя беше очевидно ужасена даже да бъде в една и съща стая с него. Е, той беше придумвал непокорни жени и преди, щеше да придума и тази.

— Ти се страхуваш от мен — сгълча я нежно той. Гласът му бе тих и дрезгав, а очите му разглеждаха внимателно лицето ѝ Господи! Каква красавица бе тя с тази коса, падаща на раменете ѝ, с нейните големи, сини, с цвят на метличина очи, сведени скромно, гърдите ѝ, повдигащи се от възнение.

Както очакваше, думите му породиха бързо и очевидно отричане от нейна страна.

— Да, ти се страхуваш, Чериса — засмя се тихо той. — Макар че аз не знам защо. Наистина ли мислиш, че ще ти причиня нещо лошо? А може би си така срамежлива с всички мъже?

— О, не — бързо поклати глава Чериса, страхувайки се да не обиди лорда, като признае ужаса си. — Аз съм само... Трябва да бъда вкъщи до полунощ и като че ли вече стана късно.

Веждите на лорд Линдси се повдигнаха в мълчалива изненада. Той не можеше да си спомни кога за последен път е бил с жена, която е имала вечерен час — с изключение на няколко омъжени, разбира се, чиито съпрузи можеха да останат учудени, ако съпругите им отсъстват

през цялата нощ. Момичето му харесваше. Беше особено приятно да видиш такава невинност все още жива в света, бе особено възбуждащо да усетиш силната, чиста миризма на селския сапун, на който ухаеше нейната гъста, кестенява коса, бе особено интригуващо да гледаш едно лице, чиято красота не зависеше от грима. Той нямаше намерение да я притеснява. Щеше само да ѝ говори, щеше да я успокои, както би постъпил с една млада кобилка. Ако до полунощ тя не дойде доброволно в ръцете му, тогава нека бъде така.

— Ела, седни до огъня с мен, Чериса. Ще ти наля малко вино, докато говорим — предложи нежно той, кимвайки с мургавата си глава към малкия, тапициран диван до огнището.

Той забеляза колебанието ѝ, сведените ѝ очи и се протегна да хване ръцете ѝ, за да я притегли към себе си.

— Моля те, Чериса, само за няколко минути. Кълна се, че няма да ти причиня нищо лошо. Ще те заведе въщи преди полунощ, щом трябва. Съгласна ли си? Моля?

Чериса се усмихна, въпреки страха си. Топлината и нежността в очите му обезсилиха нейните последни опити, да устои на чара и силата, която той излъчваше.

Тя кимна срамежливо с глава.

Брет седеше на дивана с момичето до него, наслаждавайки се от постижението си. Предизвикателството на ситуацията придаваше една необичайност реши той, усмихвайки се леко на своята напрегнатост. Обикновено жените го ухажваха повече, отколкото той тях. Добронамерената завист на Ардсли към неговите завоевания беше дълго време предмет на шеги между двамата мъже, така че той не възнегодува от облога на приятеля си. От това, което каза момичето, той подразбра, че русокосият лорд се бе сприятелил доста с него, защото доколкото го познаваше, не беше в характера му да проявява такова покровителство.

Чериса, кацнала на дивана, бе готова да отлети мигновено, ако чернокосият лорд направеше някакво движение към нея. Но постепенно под влиянието на топлите пламъци от близкия огън и предпазливото внимание на лорд Линдси, тя започна да се отпуска. Чашата изпито вино караше тялото ѝ да тръпне и усещаше главата си приятно замаяна. Виното, което беше пила досега, винаги бе разреждано с много вода, така че силното бургундско вино ѝ

подействия. Тя започна да се кикоти на историите за живота в двореца, които лордът ѝ разправяше, и накрая доби достатъчно смелост, за да му разкаже няколко свои, чувствайки се извънредно остроумна и даровита, когато той се усмихна, признаващ способностите ѝ. Скоро, по негово настояване, тя се усети, че нарича тъмнокосия лорд с малкото му име, Брет, което, както той обясни, бе съкратено от Бретигейн.

— Бретигейн? — повтори бавно с усмивка той, а зелените му очи танцуваха от удоволствие, виждайки нейното растящо опиянение. — Майка ми е шотландка. Бретигейн е името на нейния стар дом там. Диво, скалистото място, разправяше често тя, но красиво.

— Ти също си красив — усмихна се тя, изчервявайки се, като разбра какво бе казала. — О, простете, моля — запъна се тя поразена от бързо изплъзналите се от устата ѝ думи и усети гореща червенина да залива лицето ѝ. — Опасявам се, че пих прекалено много вино. — За свой ужас, тя започна да хълца, а горещината от огъня изведнъж стана непоносимо голяма.

Брет се усмихна широко, докато наблюдаваше нейното смущение.

— Ето, скъпа, пийни бавно няколко глътки вода — посъветва я той, обгръщайки с ръка раменете ѝ, когато тя вдигна чашата към устните си. — Не се чувстваш зле, нали?

Чериса можа само да поклати отрицателно глава, тъй като устата ѝ бе пълна с вода. Топлата тежест на ръката му върху раменете ѝ, като че ли хвърли тялото ѝ в огън, който беше най-възбуждащото и приятно усещане, което тя някога бе чувствала. Виното я правеше безразсъдна и дръзка. Тя се облегна на рамото му, съзнавайки, че сърцето ѝ бие силно, а дишането ѝ става учестено. Очите на тъмнокосия лорд потъмняха от странно вълнение, когато срещнаха нейните, усещайки отстъплението ѝ.

Когато заговори отново, гласът му бе станал по-нисък, тих и необикновено дрезгав.

— Ти си едно красиво момиче, Чериса. Била ли си някога целувана?

— Не — отговори тя, останала без дъх. Очите ѝ се взираха нагоре към неговите смарагдовозелени очи в хипнотичен транс, а

устните ѝ се разтвориха несъзнателно, умоляващи го да ги докосне. Тя смътно разбра, че цялото ѝ тяло бе започнало да трепери.

— Искаш ли да го направим? — попита нежно той, приближавайки главата си до нейната.

— Да, мисля, че да — отговори шепнешком тя, прекалено отпусната, за да обърне внимание на предупреждението, в което една далечна част от мозъка ѝ настояваше да се вслуша.

Главата на Брет се отпусна бавно към нейната, устните му бяха топли и сухи и имаха вкуса на виното, когато срещнаха нейните. Инстинктивно очите на Чериса се затвориха, тялото ѝ се разтапяше, притискайки се все по-близо и по-близо до неговото. Тази единствена целувка като че ли продължи безкрайно във вечността за треперещото момиче. Всички нейни сетива живо откликваха и цялата ѝ същност бе съсредоточена в невероятния екстаз, който изпитваше от неговото докосване.

Най-после той вдигна главата си, зелените му очи бяха помътнели като езерна вода от нарастващото желание. Изражението на лицето на момичето отговори на неговия мълчалив въпрос. Очите ѝ бяха още затворени, устните ѝ полуотворени, за да го посрещнат, а тялото ѝ бе топло и гъвкаво в ръцете му. Леко усмихнат, той наведе главата си отново, допирайки я нежно до нейната, като постави гърба ѝ върху възглавниците, а ръцете му следваха линията на тялото ѝ.

Чериса трепна от изненада и страх, когато почувства ръцете му на гърдите си да милват нежната ѝ плът и твърдите ѝ зърна с опитни пръсти, нежно и търпеливо. Последният мимолетен признак на самоконтрол предизвика един вик на разтревожен протест:

— Моля ви, моля ви, не мога...

— Мълчи, скъпа, няма да ти причиня болка, кълна се — шепнеше дрезгаво Брет до ухото ѝ, без да спира любовната си игра, а устните му докосваха нейната шия, даже докато говореше.

— Но аз не трябва... — промълви безпомощно тя прекалено отпусната, за да помръдне или избяга от него, а тялото ѝ тръпнеше и жадуваше по начин, който никога не бе познавала преди: — Трябва да се върна вкъщи до полунощ.

— Аз ще те върна дотогава, Чериса, обещавам — прошепна търпеливо Брет. Гласът му бе нисък и успокояващ, а тялото му също бе започнало да трепери в отговор на нейното.

Безпомощна, Чериса изстена, затваряйки очи отново и като склучи ръце около врата на тъмнокосия мъж го привлече по-близо към себе си. Тя знаеше, че не трябва да прави това, знаеше, че ще съжалява след няколко минути, но не можеше да се противопостави и да се предпази.

Най-накрая тежкото му дишане и твърдата му мъжественост изискваха облекчение. Брет стана от дивана, наведе се, взе момичето в ръцете си и го понесе към леглото. Тя предаде своята млада невинност на неговите страстни прегръдки, а гъстата ѝ кестенява коса падаше на тежки вълни около раменете и ръцете му.

Той я постави внимателно на леглото, навеждайки се надолу към нея, а ръцете му се движеха бързо, разсъбличайки я. Най-после момичето лежеше съвсем голо пред неговите очи. Меката светлина от огнището пръскаше златни отблясъци и тъмни сенки върху нейното прекрасно младо тяло. С тихо проклятие, израз на приятна изненада, той спря за момент, за да се порадва на нейната красота. Очите му сякаш опипваха бавно нейното лице, високите ѝ стегнати, пълни, момински гърди, стройният ѝ ханш и бедра и дългите ѝ крака. Ако тя беше родена от яка, набита селянка, то тогава той би трябвало да е роден от слугиня.

Чериса помръдна, чудейки се на колебанието му, като отвори широко премрежените си сини очи и протегна ръцете си към него, да го посрещне. Леко усмихвайки се, той легна до нея, притегляйки я към себе си, изпълнен с желание. Ръцете му се движеха, милвайки нейната нежна, кадифена кожа, устните му покриха с целувки нейните, езикът му търсеше сладостта на нейната уста, докато момичето въздъхна и се притисна жадно към него. След миг той плъзна ръката си надолу под гърдите ѝ, мина нежно през нейния плосък корем и слезе долу между бедрата ѝ, а пръстите търсеха нейната топла женственост. Чериса потръпна инстинктивно от неговото неочаквано докосване, а тялото ѝ започна да се отдръпва от неговото. Той бързо махна ръката си от там, плъзгайки я обратно нагоре, милвайки гърдите ѝ и отново надолу, галейки бедрата ѝ, докато накрая той я почувства отново отпусната до него, тялото ѝ притискащо се към неговото, посрещайки го и доверявайки му се.

Брет прехвърли тежестта на лактите си, премествайки бедрата си между краката на момичето, а тъмната му глава се наведе надолу, за да

погали зърната и с език, след това се повдигна и отново намери устните ѝ, хапейки ги нежно, докато меките ѝ устни се разтвориха жадно и обхванаха неговите.

Нежно, със съзнателно внимание, той се плъзна надолу, готов да влезе в нейното тяло, а бедрата му се люлееха леко до нейните. Чериса не беше първата девственица, която обладаваше. Той знаеше, че всяко нетърпение или грубост от негова страна щяха да бъдат със сигурност гибелни за нея. И така той си наложи да действа бавно, което бе мъчително за него. Челюстите му бяха стиснати, а устните побелели от усилието да контролира страстта си. Той влезе нежно в нея, а стенанията ѝ ставаха все по-силни, по-настойчиви и по-бързи. Лицето ѝ пламна, а тялото ѝ се извиваше под неговото. Най-после той изостави своята предпазливост и потъна напълно в нея. Мъчителното търпение, което наложи на тялото си, бе възнаградено от радостния и страстен прием, който тя му даде.

Сините очи на Чериса бяха изпълнени с учудване, докато вълна от невероятно удоволствие се разля по цялото ѝ тяло. Силната болка не можеше да намали екстаза. В почуда, когато това чувство накрая заглъхна, тя се вгледа надолу към тъмнокосата глава на Брет, заровил лице в рамото ѝ, движещ се бясно в нея. Желаетейки и той да изпита същото, тя покри черната му коса с целувки, обгърна силно с ръце врата му, свивайки инстинктивно коленете си нагоре, за да му позволи да влезе по-дълбоко в нея. В ритъма на пулсиращото си сърце, тя го почувства потрепващ в ръцете си, а тих стон се изтръгна от гърдите му, преди да се отпусне тежко притихнал върху нея. Тя внимателно погали с ръка гъстата черна коса, отмятайки един кичур от влажното му чело, и го целуна нежно там, искайки да му благодари, но не бе сигурна в думите си.

Най-после Брет вдигна главата си, една ленива усмивка се появи на лицето му и той целуна още веднъж много нежно устните ѝ.

— Благодаря ти, Чериса — пошепна той. Целувайки я отново, той се извъртя от нея, протягайки едната си ръка, за да притегли главата на момичето до рамото си.

— Това беше... — пошепна Чериса все още изумена от великолепието на преживяването, неспособна да измисли подходящи думи, за да го изрази.

Брет се засмя в отговор, а очите му гледаха омаяни. Имаше ли нещо толкова чудесно на света, колкото току-що пробудилата се жена в едно момиче? Той погледна лицето на Чериса, която се беше сгушила до рамото му и целуна нейните объркани, гъсти, кестеняви коси, държейки я здраво в прегръдката си. Момичето въздъхна и се притисна по-силно към него. Очите ѝ се затвориха неохотно, сякаш смесването на виното с правенето на любов я правеше страшно сънлива и поразително задоволена.

— Не трябва ли да си бъдеш вкъщи скоро? — подсети я неохотно чернокосия лорд.

Той беше изпитал огромно удоволствие с нея, но не искаше никакви побеснели роднини да нахълтат с пищови в спалнята му.

— Да — кимна сънливо с глава тя, без да отваря очите си. — Но аз трябва само да си почина една минута.

Брет се усмихна снизходително, чувствайки се приятно след изживяното удоволствие.

— Продължавай да спиш тогава, скъпа. Аз ще гледам за времето — предложи той.

— Не ми позволявай да закъснявам — промълви неясно тя.

— Няма.

Все още усмихвайки се, Чериса заспа почти моментално, спокойна и доволна в прегръдката на любовта. Лорд Линдси се пресегна предпазливо през нея, за да изгаси свещника, горящ отстрани до леглото. После се облегна назад, протягайки се с удоволствие, като се наслаждаваше на допира от лежащото до него момиче, на мириса на село от косата ѝ и наменящите се сенки, хвърляни от ярката, почти пълна луна навън. Ако има време, той ще се радва да вземе момичето втори път. Нямаше да има такава голяма нужда да внимава този път — той можеше да ѝ покаже радостите от по-дръзки начини на правене на любов. С тиха въздишка той хвърли поглед през полузакрития с капаци прозорец към все още издигащата се луна. Нямаше много време до полунощ. Той можеше да си отдъхне само за няколко минути.

---

[1] гвинея — някогашна английска златна монета от 21 шилинга.

↑

[2] стъпка = фут = 31 см. ↑

ГЛАВА 2

Чериса се изправи в леглото. Очите ѝ бях разширени от изненада. Това, което струеше през прозореца, не можеше да бъде слънчевата светлина! Тя скочи с вик от леглото и изтича към тесния прозорец, гледайки с широко отворени, невярващи очи на първите отблясъци на зазоряването. На хоризонта небето светлееше в бледомораво и жълто, а запаленото злато на изгряващото слънце бе направило един неясен полукръг над зелените ливади.

Зад нея лорд Линдси се мъчеше да се повдигне на един лакът, а очите му все още бяха замъглени от съня. Той се намръщи към момичето в сънливо раздразнение:

— За Бога, момиче, какво има?

Чериса се движеше бързо из стаята, а на лицето ѝ бе изписан ужас.

— О, Брет, сутрин е! Вече е сутрин!

Чернокосият лорд се втрени объркан в момичето. Накрая разтърси глава, опитвайки се да накара мозъка си да заработи. Явно, момичето бе страшно смутено от този факт.

— И какво от това? — сви рамене той, закривайки с ръка очите си срещу усиливащата се дневна светлина. — Защо не трябва да бъде сутрин? Това е естествено явление, което следва нощта.

— Но аз трябваше да си бъда вкъщи до полунощ — не си ли спомняш? Ти обеща да внимаваш... — думите ѝ заглъхнаха и тя зарови лице в ръцете си. — О, Боже! Чичо Уат ще ми откъсне главата за това.

Най-после Брет започна да си спомня. Той трепна, осъзнал вината си, спусна дългите си крака от леглото и отиде бързо при тихо плачещото момиче. Не можеше да повярва, че това беше нещастие, за каквото изглежда Чериса го приемаше, но той ѝ дължеше достатъчно, за да бъде мил с нея.

— Тихо, принцесо. Съжалявам, трябва да съм заспал — каза той, обгръщайки утешително с ръка нейните приведени рамене. — Облечи

си дрехите и ми дай една минута да си изплакна устата. Ще те заведа къщи.

— Ти не познаваш чичо ми. Той ще ме...

— Само се облечи — сряза я той нетърпеливо, но съжали веднага като видя, че очите на момичето примигнаха с болезнена изненада и нови сълзи, проблеснаха на дългите ѝ черни мигли. — О, по дяволите. Съжалявам, Чериса. Не съм на висота сутрин — особено така рано. Не се безпокой за семейството си. Ще измисля какво да им кажа.

Тъмнокосият лорд се обърна, протягайки се за бричовите си и чиста ленена риза, като се опитваше да изглежда толкова добросърдечен, колкото беше по силите му. Той нямаше навика да изпраща жените от своето легло по домовете им на разсъмване, особено когато най-вероятно там го очакваше едно разгневено семейство.

„По дяволите! — мълчаливо изруга той. — Тези невинни селски моми създаваха известни затруднения“.

Чериса се беше облякла и чакаше до вратата — когато с учудване видя как лорд Линдси се спря, за да глътне от снощното бургундско вино. Тя отвърна очи, съзнаваща изведнъж за туптящата болка в главата и за смущението в стомаха си. Следващият път, когато пие вино, тя бе сигурна, че ще си го разреде с вода. Как можа да направи това, което бе направила миналата нощ? Да си позволи да бъде използвана за една вечер, като най-обикновена уличница. Най-лошо от всичко бе, че тя не можеше да отрече, колко приятно бе това.

— Много добре, скъпа, да вървим.

Без повече приказки двамата напуснаха стаята, тръгвайки по тъмния коридор на голямата къща. Брет се спря за момент пред вратата, замисляйки се.

— Трябва да кажа на Ардсли, че тръгвам. Чакай тук — предупреди я той, като влезе в стаята точно под коридора.

Чериса кимна с глава, без да протестира, чувствайки се полуумряла от унижение и страх от гнева на чичо си Уат.

— Ардсли, събуди се! — нареди рязко лорд Линдси, като се осмели да се намръщи, склучвайки черните си вежди сега, когато

момичето беше скрито от погледа му. — Трябва да отида на едно място.

Русокосият мъж се намръщи в отговор, а очите му бяха раздразнени и сънени.

— Какво е това, по дяволите? Колко е часът?

— Дяволски рано — промърмори недоволен Линдси, — а също и твърде късно.

— Какво?

— Няма значение. Няма да се бавя. Не тръгвайте без мен.

— Добре, само се махай сега — изръмжа Ардсли, мушкайки главата си под меката възглавница. — Исусе Христе, какво време избрал да прави посещения.

Брет се върна в коридора, опитвайки се да се усмихне насила, за да успокои момичето, но това просто не се получи. Свивайки рамене, той тръгна надолу по коридора, давайки знак на Чериса да го последва.

— Ох, Брет, не. Не мога да мина оттук. Мисис Тайлър ще ме види и ще разбере, че съм била тук през цялата нощ!

Разстроен и нетърпелив, той кимна с глава в знак на разбиране и се обърна, силно желаещ да свърши с тази глупост и да се върне в леглото.

— Има ли задно стълбище тук? — рязко попита той.

Безпомощна, Чериса отговори, че не знае. Тя никога не бе идвала тук, горе, преди. Нетърпеливостта в зелените очи на лорда заличи и последните искрици на радост в сърцето на момичето. Избърсвайки сълзите с опакото на ръката си, тя го последва потисната и обезкуражена, желаейки с цялото си сърце и душа да бе умряла. Виното и собственото ѝ желание така я бяха заблудили миналата нощ, че тя искрено повярва, че лорда я обича и я приема като нещо повече от момиче за една нощ. Неговото зле прикрито нетърпение и раздразнение заради нея тази сутрин, бе разсеяло тази романтична представа. Как щеше да погледне тя някого от селото в лицето отново... особено, когато трябваше да вини само себе си.

— Оттук, Чериса. Бъди внимателна с тези стълби — предупреди я лорд Линдси, взимайки ръката ѝ, за да ѝ помогне, когато слизаха по стълбите.

Те стъпиха заедно в двора пред конюшната и Брет подхвърли една малка златна монета на ратая, който работеше в обора, да му

доведе коня. Докато стояха мълчаливи и чакаха в хладната утрин, той погледна надолу към момичето. Изненадан, той видя следи от сълзи да блестят по него. Веднага се прокле за егоизма си и се опита да се държи малко по-мило. Момичето не му обърна ни най-малко внимание и накрая той се отказа от усилията си. Мятайки я с лекота на седлото, той също се качи и мълчаливо подкара коня надолу по пустата улица. Топлият дъх на коня образуваше малки облачета пара в хладната мартенска утрин.

Ненадейно, Чериса се вцепени от ужас, устата ѝ се отвори. Нейният чичо вървеше бързо към тях с тръстикова пръчка в лявата си ръка.

— Брет — прошепна тя, а гърлото ѝ бе пресъхнало от уплаха, — това е чичо Уат.

Тъмнокосият лорд дръпна поводите на коня, скочи с лекота от него и се пресегна да хване Чериса през кръста, за да я сложи на земята. Дъхът на Чериса секна, когато ръцете му допряха леко гърдите ѝ, и остана учудена, че даже в ужаса си неговото неволно докосване можеше да предизвика такива спомени, че диво, шеметно вълнение завладя душата ѝ. Стръскайки се, тя бързо се отдръпна настрана и затаи дъх.

Уат Милър крачеше вдървено към Чериса, без да обръща внимание на зеленоокия лорд, който стоеше близо до нея. Лицето му, със здрава, квадратна челюст, бе изкривено от ярост. Той протегна голямата си ръка и я удари силно през лицето, поваляйки я в калта.

— Ти, развратна мръснице! Приехме те в нашата къща, делеяхме храната си с теб, отнасяхме се с теб като с наше дете и как отвърщааш ти на нашата добрина?! Като мърсуваш с първото срещнато дяволско изчадие, с един роялист!

Разярен, той стовари пръчката, удряйки я по гърба и по задните ѝ части с все сила, кълнейки яростно, напълно забравил мъжа, който стоеше наблизо, докато една силна ръка не се пресегна и хвана китката му, изтръгвайки пръчката от ръката му и захвърляйки я далече надолу по пътя. Якият фермер се огледа наоколо и изненадан откри, че искрящите зелени очи на лорда, потъмнели от гняв, се взираха втренчено в него с едно опасно изражение.

— Стойте настрана! Това са семейни работи. Нямате основание да се месите — изръмжа Милър, изтръгвайки китката си, като се

обърна към треперещото момиче.

— Не понасям... — Спокойният, провлачен говор на лорд Линдси издаваше несъмнено предупреждение и въпреки ненавистта на Милър към лорда и към всички благородници, той се поколеба. — Бяхте ненужно груб към момичето. Аз съм виновен, че тя закъсня — каза спокойно Брет, опитващ се да сдържи собствения си гняв. Той беше потресен от жестокото отношение към момичето и инстинктивната му реакция бе да убие грубия фермер, без да се колебае. Но момичето трябваше да продължи да живее в това село, а убийството на чичо ѝ сигурно нямаше да помогне. Единствената възможност за нея беше дипломатично да се заглади положението. Той бе отговорен за момичето и трябваше да го запази от непоколебимата ярост на чичото, докато той се справи с тази работа.

— Не се съмнявам нито за миг, че вие сте отговорен за нейното закъснение — подметна подигравателно Милър с пребледняло от гняв лице. — И сега, след като си направихте удоволствието, връщате измета вкъщи, за да се стовари обратно в нашия скут.

— Не е така — отрече той, а зелените му очи святкаха. — Бях изморен миналата вечер и се оттеглих рано. Чериса беше достатъчно добра да ми донесе бележка от моите приятели и аз я помолих да ми направи удоволствието да остане и да ми прави компания за малко. Ние пихме малко вино и... — сви рамене той, чувствайки, че се унижава да прибегва до тази страхлива лъжа, но разбирайки много добре несигурното положение на Чериса в малкото селце, той продължи, — ... когато се събудихме, вече се беше съмнало.

Уат Милър се втренчи в младото лице на лорда и ръцете му спазматично се стегнаха в юмруци от яд. Той искаше да се хвърли към арогантното копеле и да го хване с ръцете си за гърлото, но нещо в зелените очи на мъжа го спря. Имаше чувството, че едно нападение срещу високия непознат ще му коства живота. Знаеше, че мъжът лъжеше. Лъжеше поне за един пропуснат важен факт. Той беше вбесен тази сутрин като разбра, че Чериса е още у мисис Тайлър, но все още хранеше глупавата надежда — мислейки, че може да е останала там по молба на вдовицата. Даже, когато ги видя да яздят към него, момичето стгушено до гърдите на мъжа — той си беше помислил, че само студената утрин го караше да направи това. Но когато видя мъжа да се пресяга, за да я свали от коня, когато видя леката фамилиарност, с

която той се отнесе към нея, тогава разбра, че това е мъж, който вече я бе опознал.

— И така, вечерта бе прекарана невинно, а? — изхрани се той, знаейки, че това бе лъжа.

Брет само го погледна, като нито изрази съгласие, нито отрече твърдението. Неговата стойка изразяваше очевидно безразличие. Дясната му ръка бе хванала леко дръжката на сабята.

— Тогава няма да имате нищо против да извикам акушерката, за да прегледа мръсницата?

На земята, където лежеше, Чериса слушаше разговора с нарастваща изненада, изумена, че тъмнокосият лорд я бе взел под своя закрила и се опитваше да укроти чичо ѝ, за което тя му бе дълбоко благодарна. Но последният въпрос отекна в съзнанието ѝ като зловеща присъда на страшния съд, измамвайки нейните плахи надежди. Акушерката веднага щеше да види, че тя не бе вече девствена. Мили Боже! Какво щеше да направи с нея тогава нейният чичо? Тя безнадеждно се разрида отново, заравяйки глава в ръцете си.

На няколко стъпки от нея мъжете още стояха и се взираха един в друг. Но за разлика от реакцията на Чериса, Брет само се бе усмихнал слабо на последната заплаха на фермера, свивайки равнодушно широките си рамене. Акушерката можеше да каже, че Чериса не е вече девствена, но тя не можеше да каже как, или кога, или от кого тя е била дефлорирана. Той знаеше това. А по-важното бе, че чичото на Чериса го знаеше също. Но дали това можеше да помогне на положението на момичето или просто щеше да го влоши...

В безнадеждна ярост Уат Милър се извърна от тъмнокосия лорд, неспособен да крие повече омразата, която се четеше в очите му.

— Махайте се оттук! — изръмжа той, а гласът му бе изпълнен с отчаяно, едва сдържано желание, да го убие. — И вие, и цялата ви пасмина!

Лорд Линдси остана неподвижен за миг, едва устоявайки на желанието, да извади сабята си.

Накрая той сви рамене и се обърна да вземе поводите на коня. Беше направил каквото можеше за момичето. Цялата работа очевидно бе безнадеждна и отиваше от лошо към по-лошо. Неговото продължително присъствие тук щеше само да вбеси още повече

твърдоглавия фермер. С мрачно лице и стиснати зъби Брет се метна на коня и го пришпори в лек галоп по селския път, обратно към къщата.

Чериса още лежеше на земята, знаейки, че наказанието ѝ още не беше свършило. Коленете ѝ бяха сгънати и прибрани към корема в трогателна самозащита. Тя се свиваше и трепереше от ужас, чакайки ударите да започнат отново. Най-страшната болка от всички бе бързо отдалечаващото се ехо от конски копита, удрящи по земята, което означаваше, че лорд Линдси си беше отишъл завинаги от нейния живот. Това бе по-голямо наказание, отколкото свирепостта на чичо ѝ.

Уат Милър се вгледа втренчено за миг в черния кон и ездача. Неговата завист и омраза го разяждаха отвътре, като вряща горчива отрова. Треперещата фигура на момичето привлече отново погледа му и той се обърна към него. Силата на неговата омраза избухна и се съсредоточи върху нея и всички благородници, които тя представляваше. Той можеше да не е в състояние да накаже арогантния лорд, както на него му се искаше, но момичето... момичето, което той подслони и което го беше измамило с един представител на една класа, която той мразеше така силно, тя поне беше наблизко и нея той можеше да стигне. В безразсъдна ярост той хвана здравата пръчка отново и дъжд от удари, проклетия и ритници заваляха върху безпомощното момиче, виждайки в нейно лице лорд Линдси, лежащ там долу на земята вместо нея, искайки го мъртъв, кървав и размазан на селския път.

Чериса можеше само да се свива примряла от ужас, безпомощна да се защити от грубата сила на мъжа, незабелязваща как нейното ридание и стенание от силното ѝ страдание, предизвикваха мъжа към още по-голяма жестокост. Замаяна, тя започна да разбира, че чичо ѝ няма да спре, докато не я види мъртва. В сковаваща агония тя само се молеше това да стане бързо, за да свършат болката, срамът и ужасът час по-скоро.

Погълнат от жертвата си, Уат Милър не чу шума от приближаващите конски копита. Задоволството от ужаса на момичето бе изпълнило цялата му душа. Без предупреждение той се усети хвърлен назад, а тялото му падна тежко в калта. Учуден, той погледна нагоре и видя потъмнелите от гняв зелени очи да го гледат опасно. Фермерът лежеше, без да помръдне, даже не смеейки да диша.

Инстинктивно, душата му го предупреди, че всяко помръдване или звук от негова страна, можеха да означават неговия край.

— Ти, негоднико! — каза той, а гласът му издаваше неговия силен гняв и презрение. — Трябва да ти откъсна главата за това! Ставай, мръсно копеле, и се опитай да изпробваш пръчката си върху мене! Или куражът ти те напусна, когато го няма безпомощното момиче под сопата ти?

Уат Милър не се помръдна, даже не смееше да мигне. Дъхът му секна и почти щеше да експлодира в дробовете му. Сърцето му биеше в болезнен страх, когато той се втренчи в искрящите очи на Линдси.

Приключвайки с гневните ругатни, красивото му лице бе погрозняло от отвращението, което изпитваше. Брет обърна гърба си към неподвижния фермер и отиде бързо при момичето, което ридаше на пътя. Той коленичи до нея, като си пое дълбоко въздух и се опита да прогони собствения си убийствен гняв.

— Мълчи, скъпа, всичко е наред сега. Той няма повече да ти причинява болка.

Чериса повдигна главата си бавно, невярваща, че чува наистина неговият глас. Един дълъг момент нейните големи, изпълнени със сълзи очи, се вглеждаха недоверчиво в лицето на лорда. После със сърцераздирателно ридание тя се хвърли към гърдите му, неспособна да говори, притискайки се отчаяно към него.

Брет я остави да плаче на рамото му за малко, без да каже нещо, държейки я в ръцете си и целувайки нежно главата ѝ. След това той се изправи, притегляйки я нагоре със себе си.

— Мисля, че е по-добре да дойдеш с мен, Чериса — прошепна той уморено, поглеждайки предпазливо през рамото си, да види какво правеше чичото на момичето.

Фермерът се беше отдалечил вече на няколко метра и продължаваше да се движи бавно назад с голямо внимание, а изпълнените му със страх очи все още бяха приковани върху ръката на лорда, която държеше сабята.

— Искате да кажете да напусна Бейнуотър? И леля Мери и Ани? — очите на Чериса станаха огромни от непосредствената беда и нови сълзи се появиха в техните сини дълбини.

— Наистина нямаш друг избор — въздъхна Брет. За нещастие, нито пък аз, мислеше мрачно той. Ако оставеше момичето тук, не се

съмняваше, че чичо ѝ ще я пребие до смърт, заради нейното любовно провинение. Сигурно тя също разбираше това.

Чериса сведе глава отчаяно, разбирайки бавно значението на думите му.

— Лорд Линдси, така съжалявам... Създавам ви само неприятности... Защо просто не позволихте на чичо ми, да свърши работата си? — прошепна окаяно тя, неспособна да срещне погледа му. — Това е, което аз заслужавам.

Неясна усмивка, помрачена от ирония, докосна устните на мъжа. Може би, в известен смисъл, момичето имаше право. Този път той сигурно беше отишъл по-далече, отколкото предвиждаше. Вместо приятен любовен промеждутък и сладка целувка за сбогом накрая, той беше натоварил момичето на коня си и те щяха да си пътуват така, поне докато стигнеха до Лондон и той можеше да намери някъде подходящо място за нея. Той мислено се закле да остави намира селските моми след тази среща. Те създаваха повече неприятности, отколкото струваше удоволствието, получено от тях. И още, това наистина бе негова грешка, момичето да попадне в тази мъчителна ситуация. Той едва ли можеше да избяга с коня си и да я остави да бъде умъртвена така брутално. Това бе повече, отколкото можеше да понесе.

Като въздъхна дълбоко, той избърса сълзите от лицето ѝ и я постави на гърба на коня. Ардсли и Мартин щяха да се смеят до болка, когато видят какво си беше навлякъл.

ГЛАВА 3

Оставаха двадесет и три мили^[1] до Байуотър, следващата им спирка, а денят се очертаваше да бъде облачен, влажен и студен. Чериса несигурно бе седнала на раменете на коня, пред коженото седло на Брет, който бе обхванал кръста ѝ с ръка, за да ѝ помага да пази равновесие. Пътуването им беше много по-бавно от обикновено. През по-голямата част от времето мъжете разговаряха за неща напълно извън ограничените познания на Чериса и тя се задоволи само със слушане, благодарна на русокосия лорд Ардсли, който от време на време насочваше разговора към нея. Той не беше показал, освен с повдигане на вежди или свиване на устни, ни най-малко съжаление или досада от това, че тя беше тръгнала с тях, и Чериса му се усмихна с дълбока благодарност. Лорд Линдси продължаваше да бъде внимателен към нея, макар и по един особен начин. Той не каза нищо и направи малко за приемането на присъствието ѝ, освен че ѝ предложи пелерината си, когато забеляза, че тя трепери от пронизващия вятър.

След един лек обяд на открито със сирене, черен хляб и сладки, сушени ябълки разговорът беше изоставен, а лорд Мартин подтикна коня си да върви по-близо до другите. Едно злобно изражение накара и без това тесните му очи да се присвият още повече.

— Лорд Линдси! Мисля, че чарът ви изневери накрая — хилеше се той. — Никога не съм предполагал, че ще бъдете принуден да мъкнете шестнадесетгодишна селска мома със себе си, за да топли вечер леглото ви.

Лицето на Чериса пламна и тя се втренчи напрегнато в твърдата, черна грива на жребеца, а Брет просто се престори, че не го е чул.

Без да обръща внимание на предупредителните погледи на Ардсли, лорд Мартин продължи безразсъдно по-нататък:

— Надявам се, че имате намерение да бъдете щедър към вашата нова курва, Линдси. Бих искал да разбера от първа ръка, какво вълшебство притежава момичето?

Внезапно Ардсли пришпори дорестия си кон и изравнявайки се с коня на Мартин, удари лорда така силно, че той за малко не падна от седлото. След известно време Мартин възвърна контрола над устата си, която очевидно му изневери, и те продължиха да яздят мълчаливо.

Думата „курва“ отекна в шокираното съзнание на Чериса с такава сила, че заличи всякаква гледка и звук от английското село. „Курва, мислеше тя, а душата ѝ неочаквано изтръпна от унижението. Ето за какво ме смятат сега.“ Тя проумя с голяма горчивина, че всъщност това бе тя сега... това, което бе станала. В продължение само на една-единствена, глупава нощ.

Тя почувства ръката на лорд Линдси да се стяга леко около кръста ѝ и поглеждайки нагоре към него, видя с изненада, че той ѝ се усмихна, а очите му я гледаха успокоително.

Признателна, тя му се усмихна несигурно и повдигна брадичката си. Дотогава, докато той не се присъединяваше към укора на този мъж, тя не се интересуваеше какво останалият свят мисли... или какво онзи неприятен лорд Мартин казва. Тя беше Чериса Хемънд и направи това, защото обичаше мъжа, който яздеше зад нея, и да, по дяволите, тя ще го направи отново. Свенливо, тя обърна главата си и се протегна да целуне бузата на Брет. Той се засмя изненадан, но изглеждаше доволен от нейния жест и Чериса се осмели да се намести по-близо до него, докато те напредваха към Байуотър.

Вече се бе стъмнило, когато стигнаха до „Глиган бик“ — един доста голям хан. Високите гласове, светлината в камината и уханието на вкусно, приготвено с много подправки задушено месо, обещаваха топъл прием на малката група. Един от слугите отиде да пригответи три стаи и бани и да запази личната трапезария за тримата лордове и Чериса, които щяха да вечерят там.

Двамата земевладелци, част от първоначалната група, бяха заминали на запад тази сутрин, а слугите, разбира се, щяха да спят в обща стая.

Чериса бе изумена, като разбра колко бързо бе приела различието между класите. Въпреки че тримата прислужници бяха яздили през цялото време с тях, на известно разстояние, разбира се, тя даже не бе и помислила да ги попита за имената им. Сега, с внезапно чувство за вина, тя побърза да попита Брет за имената им и каза лека нощ на всеки един от мъжете по име.

Стаите в хана бяха чисти и хубаво обзаведени. Бяха много по-големи от тези в къщата на мисис Тайлър и тя изрази своето задоволство, не забелязвайки снизходителната усмивка на лорда от нейното възхищение, когато той се обърна да затвори вратата. Тя наведе надолу брадичката си, взирайки се в непривичното за нея обратно закопчаване на пелерината, която Брет ѝ беше дал, въртейки неловко копчетата няколко минути, преди да успее да ги разкопчае. След като свали тежкото вълнено наметало от раменете си, тя усети ръцете на Брет върху тях. Той я обърна нежно с лице към себе си, а тъмнокосата му глава се наведе към нейната. Устните му докоснаха нейните, а езикът му разтвори потрепващите ѝ устни. Чериса бе останала без дъх през това време. Накрая той повдигна главата си.

— Искях да направя това през целия ден — усмихна се той.

Чериса също се усмихна, започвайки да разбира странното изражение в неговите разширени блестящи зелени очи, приемайки го с удоволствие. Тя плъзна ръцете си по неговите широки рамене, обгръщайки врата му с хлабава примка. Поне в това единствено положение неговата студенина се стопяваше и тя можеше да претендира, че той беше толкова радостен от нейната компания, колкото и тя от неговата.

— Преди вечеря?

Брет кимна бавно с глава:

— Те ще разберат, ако закъснеем малко — прошепна той, навеждайки главата си към лицето ѝ, а ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, обхванаха стегнатия ѝ ханш, притегляйки бедрата ѝ напред към неговите.

Неволно Чериса се отдръпна и нададе един вик от болка.

— Какво е това? Какво има? — попита остро Брет, като се намръщи смутено.

В сините очи на момичето се появиха сълзи, като видя явното недоволство, изписано на мургавото лице на лорда.

— Нищо — излъга тя, затваряйки очите си и подавайки устните си за друга целувка, притискайки тялото си по-близо до неговото. — Съжалявам.

Лорд Линдси стоеше, взирайки се надолу към нея все още намръщен. След миг той я завъртя, а пръстите му започнаха да разкопчават копчетата на дългата ѝ, груба, вълнена пола, оставяйки я

да се смъкне на пода около глезените ѝ. След това започна да разкопчава долната ѝ фуста.

Чериса остана неподвижна, не смеейки да издаде звук в протест, въпреки че сърцето ѝ биеше силно от разочарование и нещо близо до страх.

Нима той имаше намерение да я вземе по този начин? Даже без друга целувка или едничка ласка?

— Господи Исусе! — възнегодува лордът, втрещвайки се с болезнена изненада в бедрата и задните части на момичето. Те бяха покрити с дълги червени и морави издути ивици и изглеждаха възпалени. — Боже мой, момиче, защо не каза нищо за това? Да яздиш цял ден... ти нито за момент не се оплака... — поклати главата си той в безсилен гняв, желаейки чичото на момичето да беше сега под неговата въоръжена със сабя ръка. Той нямаше представа, че мъжът я беше бил толкова много, преди да погледне назад и да ги види. — Ще изпратя някой от слугите за мехлем. Не се тревожи. Ще наредя да изпратят вечерята горе.

Чериса стоеше в безпомощно мълчание, виждайки само лошото настроение изписано на строгото му лице, без да разбира, че това бе насочено към нейния чичо, а не към нея. Сърцето ѝ биеше от внезапния болезнен страх и тя се насили да се усмихне плахо, опитвайки се да кокетира пред разгневения лорд. Той беше отвратен от нейния вид — тя можеше да прочете това ясно в неговите помътнели от гняв очи. Той можеше да я остави тук. Нямаше да я вземе със себе си.

— Не се безпокойте за това, милорд — каза отчаяно тя, хващайки ръцете му с трогателно усилие да разсее неговия гняв. — Не ме боли повече. Все още мога да правя, каквото желаете.

Лорд Линдси се намръщи.

— За Бога, момиче! За такъв долен тип ли ме мислиш?! Аз не яздя куц кон и нямам намерение да... — Внезапно той спря, поемайки си дълбоко въздух и разбирайки със закъснение, че момичето само се бе опитвало да му достави удоволствие. — О, по дяволите, прости ми, Чериса. Аз съм само много ядосан от чичо ти. Трябваше да го убия, когато имах този случай.

Той възмутено поклати мургавата си глава и тръгна към вратата. Спря се отново, обръщайки се с лице към момичето и една топла

усмивка се появи на лицето му.

— Не се безпокой, скъпа. Не ме чакай. Може би ще закъснея, тъй като ще играя на карти долу.

Чериса кимна с глава, благодарна за промяната в настроението му. Сега усмивката ѝ бе лъчезарна, тъй като разбра причината за неговия гняв.

— Спечелете... сто лири — пожела му искрено тя, назовавайки най-огромната сума, която можеше да си представи.

Усмивката му стана по-широка, а очите му се уголемиха от учудване, поглеждайки към лицето на момичето, когато тя спомена сумата.

— Ако спечеля, ще ти дам половината — обеща той. — Сега направи, както ти казах. Ще се видим на закуска.

Той прие въздушната целувка, с която Чериса го изпрати, и излезе в коридора, затваряйки вратата след себе си. Лицето му мигновено се преобрази, покривайки се със сърдити бръчки при мисълта за грозните следи, останали от дебелата пръчка по тялото на момичето. Очите му потъмняха и светнаха застрашително. „Ако видя някога кучият му син отново, той трябва да мисли за себе си, като за мъртвец“, обеща си той. Малко поуспокоен, той закрачи надолу по коридора, за да се присъедини към Ардсли и Мартин на долния етаж.

Беше късно сутринта и стомахът ѝ вече напомняше за себе си, когато лорд Линдси се появи най-после. Щастлива, Чериса скочи да го посрещне, а на лицето ѝ светна усмивка на облекчение, тъй като тя беше започнала да мисли, че той бе заминал, изоставяйки я.

— Е, принцесо, станала си рано — усмихна се Брет, а погледът му бе спокоен и светъл, отразявайки възстановеното му добро настроение. — Сигурно си гладна?

— Много гладна! — съгласи се бързо Чериса, радостна от неговото подобро настроение. — Но защо наричате това рано? Боже мой, слънцето изгря преди няколко часа... Не си лягате сега, нали? — попита учудено тя, а сините ѝ очи бяха станали огромни.

Той се усмихна, докато си обличаше нови дрехи, поглеждайки към нея през рамо, за да ѝ отговори:

— Може би вие, селските момичета, ставате със зората, но ние не го правим. Никога, освен когато сме задължени. А също, не е толкова необичайно за нас да си лягаме по това време, освен когато сме в открито море. Тогава аз спазвам един по-ранен режим.

— Открито море? — повтори изненадана Чериса. — Вие имате лодка?

— Кораб! — поправи я той, все още усмихвайки се. — По-точно казано няколко кораба. Аз се отегчавам от дворцовия живот много бързо така... Аз се занимавам с каперство — нападам неприятелски кораби.

Веждите на Чериса се сключиха, издавайки неодобрението ѝ.

— Искате да кажете, че сте пират?

Брет погледна момичето изкосо, а очите му играеха развеселени и изненадани.

— Не съм пират. Аз съм капер, Чериса. Има разлика.

— Чичо Уат казва, че това е едно и също нещо — спореше тя. — Само че едното е легален грабеж, а другото не е. Забравих сега кое точно беше легалното и кое не.

Брет се засмя, клатейки търпеливо глава.

— Ти не харесваш пиратите? — закачи я той, пристягайки ризата си.

Чериса се втренчи смутено в него за миг. Как можеше тя да каже „не“, когато очевидно той бе един от тях?

— Ами... — отговори бавно тя — никога не съм срещала пират преди, това е всичко.

Лордът се подсмихна, докато се навеждаше да си обуе ботушите.

— Много дипломатичен отговор — призна той, а лицето му изразяваше веселие.

Чериса замлъкна неловко. Изглежда, че той се смееше на нея, но тя не беше сигурна. Може би щеше да е най-добре да изостави тази тема на разговор засега.

— Къде спяхте тогава, след като не се върнахте тук? — попита тя.

Брет се намръщи недоволен от въпроса ѝ. Едно беше да я доведе тук и съвсем друго, да я слуша да се заяжда като ревнива съпруга. Но след като видя невинността в очите ѝ, той само сви рамене, мислейки си, че тя вероятно не се е сетила, че не трябва да го пита за това.

— В друга стая — отговори кратко той, пропускайки да спомене за кръчмарката, която беше споделила стаята си с него. Нямаше смисъл от една безполезна кавга.

Чериса се намуси, смутена и озадачена. Отвори уста, за да продължи въпроса, но беше прекъсната от пристигането на закуската им. Тя скочи на крака, взирайки се в храната с удоволствие и удивление.

— О, Брет, погледни тук! — извика тя възбудена, тичайки към малката масичка. — Има яйца и пържена шунка, и сирене, и плодове, и сладки кексове, и конфитюр и... какво е това? — попита тя, взирайки се с отвращение в тъмната течност.

— Казва се кафе, скъпа — усмихна се той. — Не ти ли харесва?

— Не знам — отговори бавно тя, потапяйки пръст в течността, за да я опита. — Ух, не — реши тя, правейки гримаса. — Горчиво е.

— Тогава чай за дамата — усмихна се Брет към прислужника, подхвърляйки му сребърна монета.

Чериса седна на масата, все още разглеждайки различните ястия с благоговение. Преди два дни беше изяла половин паница овесена каша за закуска и смяташе себе си за късметлийка.

Брет трябва да е поръчал това пиршество специално за нея. С грейнали очи тя се обърна към него да му благодари. Всичките й мисли за среднощното му отсъствие я напуснаха.

— Е добре, можеш да си вземеш от всичко, което пожелаеш, скъпа. Но защо е целият този шум? Ние ядем такива неща, като тези, всяка сутрин.

Чериса се втренчи в храната, чувствайки се като глупачка. Разбира се, един лорд няма да яде овесена каша сутрин. Тя трябваше да се научи да не бърза със заключенията.

— И защо този факт изгони усмивката от лицето ти, Чериса? — попита я нежно Брет, разглеждайки нейното сведено лице.

Той усети, че беше отнел много от нейното удоволствие от храната, но защо?

— Няма причина — отговори бързо тя, насилвайки се да се усмихне плахо. — Мислех си за моя живот в Бейнуотър.

Брет продължаваше да я гледа, чувствайки, че имаше друга подълбока причина, но не можеше да разбере каква. Накрая той сви рамене, забравяйки за това.

— Ето тук... опитай от тези яйца, скъпа, и премести кафето от тази страна. Момчето ще ти донесе чая след малко.

Чериса и лорд Линдси чакаха на долния етаж лорд Ардсли от няколко минути. Щом русокосият лорд зърна момичето, той се обърна, промърморвайки нещо, и се заизкачва обратно по стълбите. Чериса погледна насмешливо нагоре към мургавото лице на Брет, но той само сви рамене, показвайки своето неведение, и продължи да гледа към стълбището. Най-после лорд Ардсли се появи, носейки под мишница мека, пухена възглавница.

— Колко струва? — попита той собственика на хана, държейки възглавницата високо във въздуха.

Мъжът каза бързо:

— Една лира. — Той можеше да купи четири големи възглавници с тези пари, но знаеше, че тези ексцентрични лордове щяха да платят и неколнократно увеличената цена.

— Ето ти лирата — ухили се русокосият лорд, хвърляйки рязко възглавницата към приятеля си, след което се обърна да плати на ханджията.

Брет успя да я хване с едната си ръка, преди да може тя да го удари, и погледна нетърпеливо към Ардсли.

— За какво, по дяволите, е това?

Русокосият лорд повдигна веждата си видимо учуден.

— Не мислиш ли, че седалището на твоята приятелка заслужава някакво специално внимание за известно време. Гърбът на твоя жребец едва ли е удобно седло за яздене през целия ден.

Брет кимна бързо с глава, в знак на разбиране. Той бе малко разочарован, че не си беше спомнил за раните на момичето.

— Благодаря — промърмори бързо той. — Нека да ти върна парите.

Ардсли само се поусмихна, отхвърляйки предложението на приятеля си с махане на ръка.

— Не се безпокой, Брет. Ти загуби достатъчно от мен на карти миналата нощ. Мога да си позволя да бъда щедър.

Чериса взе възглавницата, която Брет ѝ подаде, промърморвайки нещо за благодарност. Лицето ѝ бе пламнало от смущение. Нейното

„седалище“, както се беше изразил лорд Ардсли, бе нещо много интимно за нея. Тя беше ужасена, като помисли, че Брет беше говорил за състоянието ѝ с всички в хана. И какво искаше да каже русокосият лорд относно спечелването на толкова много пари? Колко ли беше загубил Брет? Тя се чудеше мълчаливо за това през цялото време, докато стигнаха пред конюшните. Искаше да разбере, но същевременно се страхуваше да попита. Не искаше Брет да мисли, че тя е любопитна.

Но накрая безпокойството ѝ я накара да го попита. Гласът ѝ бе тих и нерешителен.

За нейно облекчение лорд Линдси само се усмихна и никаква следа от неодобрение не помрачи неговите смарагдови очи.

— По-добре не искам да знаеш, принцесо. Ще помислиш, че това е страхотна сума, и ще се тревожиш през целия ден.

— Толкова ли е голяма? — остана с отворена уста Чериса, а очите ѝ бяха станали огромни и гледаха ужасено.

Той трябва да е загубил десет, даже двадесет лири, за да говори така.

Ардсли и Брет си размениха бързи, весели погледи. Чернокосият лорд поклати глава от радост.

— Не се тревожи прекалено много, любима — лорд Ардсли се засмя закачливо. — Той не е стигнал още до просешка тояга. Нали знаеш поговорката — на когото му върви в любовта, не му върви на карти.

Чериса се усмихна на русокосия мъж. Тя го харесваше много и бе страхотно поласкана, че той считаше Брет за щастлив, че има любовта ѝ.

— Бих искала и аз да се науча да играя на карти, лорд Ардсли — каза тя, а очите ѝ проблеснаха от хрумването да бъде така порочна, защото играта на карти беше порок. На това тя беше учена още от раждането си. — Може би аз ще спечеля малко пари от вас!

Ардсли и Брет размениха бързи, изненадани погледи, преди да избухнат в гръмогласен смях. За пръв път момичето бе показало кураж да се освободи от тесногръдото, провинциално възпитание и двамата мъже одобриха промяната от все сърце.

— Внимавай, да не се опита да те измами — усмихна се Брет, като се качваше на коня зад нея.

— Не би посмял — увери го Чериса. — Аз имам много зорко око.

Тя се озадачи от смеха на Брет, защото не можеше да види нищо смешно в това, което бе казала. Но когато той се наведе и целуна леко косата ѝ, тя забрави за всичко замряла от удоволствие от милувката му. Въпреки болките от побоя, тя се облегна с голямо удоволствие назад, щастлива до него, изгубена в мечтите си.

---

[1] миля — английска сухопътна миля = 1609,31 метра. ↑

ГЛАВА 4

Лорд Мартин и неговият слуга пресрещнаха останалите от групата долу на кръстопътя, късно тази сутрин. Чериса се опита да прикрие неудоволствието си от неговото, появяване. Тя беше предположила, че той, както и земевладелците, беше тръгнал по друг път, но очевидно бе направил само малко отклонение и сега имаше намерение да ги придружи до Лондон.

Чериса не харесваше този човек от цялата си душа и почти се страхуваше от него, въпреки че се опитваше да не обръща внимание на тези си чувства. Тя изглежда нямаше реална причина да мисли за него по този начин, с изключение на няколкото забележки, които беше направил по неин адрес и които я бяха смутили. Но само за това тя едва ли можеше да протестира срещу неговото присъствие пред Брет. Все пак, въпреки че се опитваше, тя не можеше да го забрави. И всеки път, когато се случеше да се огледа неочаквано наоколо, тя го виждаше да я гледа втренчено, с едно много неприятно изражение в неговите бледи, тесни очи.

Това беше третата им нощ, откакто бяха напуснали Бейнуотър и втората, през която те нощуваха на открито, на лагер направен от тях под високите дъбове, които растяха по продължение на главния път. Мъжете предпочитаха умерените неудобства на нощуването на открито, пред съмнителното качество и чистота на хановете, които срещаха по пътя си. Утре, обясни Брет — забелязвайки затруднението, което тя бе имала миналата нощ, мъчейки се да намери удобно място за наранения си гръб на твърдата земя, те щели да пристигнат в Оксфорд. А оттам нататък, чак до Лондон имало много ханове — добре поддържани и посещавани често от пътници от по-висшето общество.

Сега, след като бяха приключили с вечерята, тримата мъже и Чериса седяха на одеялата в голямата палатка, а фенерът осветяваше малкото пространство, неизбежната игра на карти започна отново. Чериса наблюдаваше играта с мълчаливо доволство, свила се като

котенце до лорд Линдси, смеейки се заедно с тях на променливия им късмет.

Внезапно, Ардсли се усмихна към момичето, правейки ѝ знак да седне по-напред.

— Не беше ли казала, че искаш да се научиш да играеш на карти, скъпа?

Чериса кимна с глава, но протегна ръце напред, отказвайки му.

— Нямам никакви пари — възрази тя, но в действителност не беше много разочарована, защото предпочиташе просто да седи и да гледа.

— О, това не е проблем. Брет е тук и може да ти даде пари — ухили се Ардсли, радвайки се на изненадата на приятеля си.

— Не мога — отказа бързо лорд Линдси, макар че се усмихна добродушно на русокосия лорд. — Загубих достатъчно пари, само да ти платя собствените си дългове.

— О, глупости — настоя Ардсли смеейки се и бутна Брет по крака. — Не бъди такъв скъперник към момичето.

— Остави Линдси да си пази парите — прекъсна ги спокойно лорд Мартин, а в светлосините му очи можеше да се види едно неприятно изражение, когато той погледна втренчено към Чериса. — Нека тя плати, какво правят дамите на мадам Райбът. Да предложи себе си, като залог.

Ардсли и Брет се намръщиха, като чуха предложението му. Доброто настроение бе изчезнало от лицата им. Чериса не знаеше къде да се дене от смущение. Никога не беше чувала за мадам Райбът и не разбра какво точно имаше предвид мъжа, като каза тя да бъде залога на играта. Тя не го харесваше и му нямаше доверие и някак си инстинктивно разбра, че това, което той предлагаше, не бе добро.

А и двамата мъже, които познаваха отлично прочутите игрални домове и бордеи, разположени около модния Сен Джеймс парк, сметнаха идеята на лорд Мартин за недобра.

Имаше обичай, дамите от двореца да пристигат в гореспоменатите места инкогнито. Маска скриваше лицата им, докато играеха на карти или на зарове. Те заемаха местата си около масата и играеха чак до зори, а всеки път, когато загубеха ръка на карти или на зарове, победителя избираше някоя част от дрехите им, която те трябваше да свалят. Мъжът, който свалеше последното останало късче,

прикриващо голотата им се смяташе за победител и предявяваше претенции към тялото на жената, което трябваше да бъде негово поне до сутринта.

— Откажи се, Мартин — предупреди го Брет, а зелените му очи искряха и челюстта му бе здраво стисната.

Намръщен, стиснал упорито устни, лорд Мартин взе шишето и отпи от брендито. Очевидно, той не обръщаше внимание на гнева на Брет.

— Милорд Линдси! — каза разгорещено той. — Ти си най-стиснатия мъж, който аз някога съм виждал. Добре ти е на теб с твоята курва, разбира се. Всяка вечер си имаш компания в кревата по време на пътуването, но за останалите от нас...

Той се наведе напред, протягайки ръката си да хване гърдите на Чериса.

Инстинктивно, момичето се завъртя и се дръпна назад, скривайки се зад гърба на лорд Линдси, безмълвно търсейки закрилата му. Тя чу Ардсли да ругае в яда си и по-скоро усети, отколкото видя, как ръката на Брет се пресегна за камата, затъкната в колана му. Тя отчаяно сграбчи ръката му, викайки на помощ русокосия лорд.

Ардсли скочи бързо и застана между двамата мъже. Той издърпа лорд Мартин назад, към входа на палатката, навън в студената нощ, обсипвайки го с гневни проклетия.

Чериса пусна ръката на Брет, пребледняла от страх заради неговата реакция в създалия се конфликт. Той мълчеше. Лицето му отразяваше пълното съсредоточаване в контролирането на лошото му настроение. Накрая той въздъхна и потупа разсеяно момичето по рамото.

— Ако не беше братовчед на Ардсли, щях с удоволствие да му прережа гърлото на този кучи син. Той е един от най-неприятните...

Чериса пое дълбоко дъх, успокоена, че той не се сърдеше на нея и бе учудена, че противния лорд Мартин можеше да бъде роднина на лорд Ардсли, когото тя харесваше така много. Това поне обясняваше няколко неща, размишляваше тя мълчаливо, защото бе забелязала на няколко пъти по време на пътуването Брет и Ардсли да си разменят сърдити погледи вследствие държанието на Мартин и се бе чудила, защо те търпяха присъствието му. Но разбира се, след като беше роднина...

— Съжалявам, Брет — Ардсли се беше върнал в палатката. Неговото обикновено червендалесто лице беше потъмняло от гняв и напрежение. — Трябва да е пил прекалено много бренди.

— Тогава, по-добре го предупреди да пие по-малко в бъдеще, Джеймс. Следващия път ще го убия.

Лорд Ардсли кимна с глава в знак на съгласие, изненадан, че Брет още не беше убил глупавото копеле, като знаеше горещия му темперамент. Във всеки случай, той не би тъгувал прекалено много за своя братовчед.

— Е, добре. Не ми се играе повече. Ще си лягаме ли?

Брет кимна с глава, като се огледа наоколо, за да намери равно място да постеле одеялата.

Чериса се поколеба за миг, тъй като чувстваше, че не може да си легне още, но ѝ беше неудобно да каже каквото и да е. Накрая, с почервенияло лице тя промърмори нещо и излезе навън да потърси място в тъмнината, за да се облекчи.

Връщайки се към палатката, тя усети една ръка да се плъзга около кръста ѝ и се обърна с лице към мъжа, мислейки, че е Брет и посрещайки с радост неговото ухажване. Лицето на лорд Мартин наведено до нейното така я стресна, че за миг тя замръзна на мястото си. След това, със закъснение, тя се опита да се отскубне и избяга, ужасена от допира на ръцете му, сключени около нея. Инстинктивно, тя отвори устата си, за да извика лорд Линдси, но Мартин запуши устата ѝ с ръка, преди тя да може да издаде звук. Чериса се извиваше, риташе краката му, изгубила надежда, че ще може да избяга. Най-после, тя успя да освободи устата си от неговата хватка и извика отново и отново с нарастваща истерия.

Ардсли пръв изскочи от палатката, а лорд Линдси го следваше по петите и двамата тичаха към викащото момиче. Лорд Мартин пусна момичето и отстъпи назад, намръщен от гняв и страх.

Ардсли застана между братовчед си и треперещото момиче, безмълвен в яда си.

Брет прегърна раменете на Чериса. Лицето му изглеждаше бледо на слабата светлина и издаваше гнева му.

— Чериса, добре ли си? — попита рязко той, вглеждайки се в изплашеното момиче.

Тя кимна с глава, после очите ѝ доловиха движение зад него и остана с отворени от ужас уста, надавайки предупредителен вик:

— Внимавай, Брет! Той има сабя!

Лорд Линдси се обърна с лице към по-ниския мъж, отскачайки бързо назад, за да избегне удара от сабята му. В миг, той изтегли своята и в отговор на предизвикателството, като бутна Чериса към лорд Ардсли, разчитайки на неговото покровителство.

— Хари, ти проклет глупако, прибери сабята си! — заповяда с гневен глас русокосият лорд.

— И да му позволя да ми пререже гърлото, Джеймс? Не, благодаря — изсъска лорд Мартин, без да сема погледа си от върха на сабята на лорд Линдси, проблясваща на колебливата лунна светлина в облачната нощ.

— За Бога, не бъди пълен идиот — каза в отговор Ардсли. — Наистина ли си помисли, та макар и за миг, че като размахваш това нещо ще попречиш на такъв майстор на сабята от величината на Брет да те убие, ако той реши? Сега прибери дяволското нещо!

Известно време никой не помръдна. После, постепенно, лорд Мартин свали сабята си, облизвайки страховито устните си, докато гледаше втренчено в сърдитите зелени очи на лорд Линдси.

— Не му позволявай да ме убие, Джеймс — хленчеше жалко той, като отстъпваше. — Ти обеща.

Разтревожен, Ардсли хвърли бърз поглед към приятеля си.

— Моля те, Брет, заради мен. Бог вижда, че той ти даде достатъчно поводи, за да го убиеш, но моля те, остави го да си върви. Ще го изпратя още тази вечер. И аз самият се наситих на неговата компания.

Брет сви рамене с неохота и нарочно прибра много бавно сабята си в ножницата, наблюдавайки треперещия Хари. Очите му гледаха безмилостно и святкаха опасно в тъмнината. След това, той се обърна и с широки крачки се отправи бързо към палатката.

Ардсли хвана ръката на Чериса, когато тя се обърна да последва лорд Линдси. В неговите добри очи се четеше загриженост, когато той потърси с поглед пребледнялото лице на момичето:

— Съжалявам, скъпа. Той... той не те нарани?

Чериса поклати глава бързо и изтича напред, желаеща да бъде далеч от лорд Мартин, на сигурно място в палатката с Брет. Когато

влезе вътре, лорд Линдси се беше изтегнал, легнал по очи под одеялата. Главата му лежеше на сгънатите му ръце. Чериса забеляза, че ботушите и жакета му бяха оставени до малката походна масичка, но сабята, която обикновено лежеше до тях, липсваше. Тя се обърна да я потърси и видя, че лежеше върху одеялото, до Брет. Чериса трепна от уплаха, но не каза нищо. Тя събу бързо малките си обувки и се пресегна да изгаси фенера, коленичейки до лорд Линдси. Тя започна да разтрива напрегнатите мускули на врата и раменете му, докато най-после ги почувства отпуснати под ръцете си. След известно време, неговото леко, равномерно дишане ѝ показва, че той беше заспал.

Тя повдигна внимателно края на одеялото, за да не го събуди и се плъзна щастлива и благодарна до него. Тя бе поразена от страхотната топлина, която той излъчваше, даже когато спеше. В следващия миг, тя сложи главата си до силното му, даващо ѝ сигурност рамо. Тя слушаше, сякаш с часове, шума около прибързаното заминаване на лорд Мартин, чуваше тихите проклетия на Ардсли и увещанията му да побърза и накрая бързия ритъм на отдалечаващи се конски копита, галопиращи в тишината. Едва тогава тя заспа.

Чериса се събуди с първите слънчеви лъчи, навик, който имаше от дългите години прекарани на село и който беше трудно да наруши. Както винаги, двамата мъже още спяха. Тя издърпа одеялото нагоре и зави раменете на Брет, след това се измъкна на пръсти навън, в хладната, мартенска утрин, махайки с ръка за поздрав към слугите, които събираха дърва, за да сварят вода за кафето. Лордовете бяха непреклонни в традицията си да започнат деня с няколко глътки от черното, горчиво, варено питие. Ардсли даже отказваше да обуе ботушите си, без да е изпил своето укрепващо питие. Чериса все още предпочиташе вкуса на чая, а това беше достатъчен лукс за едно селско момиче, привикнало да пие само изворна вода.

След като приключи със закуската, малката група се качи на конете. Чериса още балансираше предпазливо на пухената възглавница, но вече достатъчно бе свикнала с този начин на езда, за да позволи на мъжете да яздят в лек галоп, а понякога даже да се понесат напред галопирайки бързо. Първоначалната отчужденост между двамата мъже, причина, за която тя предполагаше, бе снощната неприятна случка, се изпари бързо на фона на слънчевата светлина и прекрасния пролетен ден. Ардсли бърбеше приятелски, като

забавляваше момичето с приказки от дворцовия живот, с описания на местата, които тя щеше да види в Лондон.

Чериса слушаше внимателно, напълно съзнаваща, колко важна можеше да бъде тази информация за нейното бъдеще. Въпреки усилията ѝ, тя не успя да накара мълчаливия лорд Линдси да сподели нещо от своето минало, от мислите и чувствата си. В действителност, напоследък тя се усещаше, че се пита дали той изобщо някога е изпитвал някакви чувства към нея. Той беше неизменно любезен, неизменно внимателен и неизменно сдържан към нея. В началото, тя беше предположила, че държанието му се дължеше на негодуванието му от бавния им ход, причина, за което бе тя, но въпреки че го беше питала много пъти, той никога не се съгласи с това. Накрая, тя бе принудена да признае, че той не ѝ се сърдеше, а само бе резервиран и смуцаващо безразличен към нея, а това я плашеше повече, отколкото неговия гняв. Брет, като че ли едва забелязваше нейното присъствие, освен когато се натъкнеше на някоя нейна нужда. Като че ли той засвидетелстваше само едно резервирано внимание, което можеше да покаже и към всяко живо същество, което зависеше от него. Обратно, нейното обожание към чернокосия лорд растеше с всеки изминат ден.

Само ако можеше да запали искрата и да пробие стената на това негово безразличие.

— Чериса, не ме ли слушаш? — оплакването на Ардсли бе придружено с усмивка, а момичето се засмя печално в отговор, поклащайки главата си. — Имах усещането, че не ме слушаш. Ще ти повторя това, което казах. Ти наистина трябва да преоцениш и да прехвърлиш своята обич от Брет към мене. В края на краищата, той може вече да е титулуван, но е само баронет, а аз ще бъда граф, когато баща ми почине. Освен това, аз съм общо взето много по-красив от този чернокос дявол, с когото ти яздиш. Той ще отлети отново в далечните морета, като един пират, какъвто в същност е, и ще те остави разплакана да махаш с ръка за сбогом от морския кей. А аз — аз съм далеч по-стабилен от него и по-внимателен. Стоя си в Англия и...

— Ти се занимаваш със зарове и карти и с дворцовите курви и най-вече с брендито — засмя се Брет, — което е далече по-малко благоприятно за дълголетие, отколкото пиратството.

— Аз съм почти толкова богат, колкото и той — продължи да се шегува Ардсли, преструвайки се, че не бе чул думите на приятеля си.

Чериса се усмихна на русокосия лорд, разбирайки, че неговите увещания бяха повече на шега и въпреки това тя мислеше, че по-голяма част от всичко, което той каза, бе самата истина. Защо не се беше влюбила в русокосия лорд, вместо в Брет? Защо избра този загадъчен, мрачен мъж, който си оставаше непознат, въпреки усилията ѝ да докосне неговото сърце? Да предположим, че бе приела предложението на лорд Ардсли. Щеше ли Брет да протестира? Не, мислеше тя. И още, това че той притежаваше любовта ѝ бе станало по една случайност. Без съмнение, тя беше една глупачка.

Постепенно, разговорът между двамата мъже се насочи към други теми. Чериса се опитваше да схване думите на Ардсли, които я бяха озадачили. Тя не можеше да си помогне, призна печално накрая тя. Когато обичаше, тя обичаше истински, въпреки че имаше съвсем малко причини за това нямаше какво да се заблуждава. И независимо дали Брет ще остане една загадка за нея, дали той наистина ще я остави на кея, както Ардсли казваше, че ще направи, тя не можеше да промени посоката на любовта си. Въпреки че разбра мрачната перспектива на своето бъдеще и безнадеждността на обичта си, тя продължи да се усмихва лъчезарно, когато лорд Линдси говореше или поглеждаше към нея, чувствайки сякаш Бог ѝ беше дал целия прекрасен свят съсредоточен в този висок, тъмнокос непознат с блестящи зелени очи.

Те напредваха бавно към Лондон, отбивайки се от време на време от пътя, за да посетят известни курорти, прочути с лековитите си води. Разбира се, Ардсли беше този, който предложи да спрат, казвайки, че един от компанията има болки, крито можеха да се облекчат, като се потопи в басейна с минерална вода. Брет се съгласи, макар и не с голяма охота.

На следващата им спирка, лорд Линдси заведе обърканата Чериса при местната шивачка, поръчвайки два нови тоалета на удивеното момиче. В Бейнуотър тези дрехи щяха да стигнат за цяла година, а може би и за повече!

— Не се нуждая от толкова много неща — протестираше тихо Чериса, учудена от вида на безбройните топове яркоцветни платове.

Тя докосна нерешително ръката на Брет и почувства да се поражда надежда в сърцето ѝ. Беше ли тази невероятна щедрост знак, че студенината му бе започнала да изчезва накрая? С приближаването на Лондон...

Лорд Линдси едва забележимо повдигна веждите си, а устните му се извиха в една полуусмивка, като разбра нежеланието ѝ да харчи парите му за себе си. Повечето жени правеха точно обратното. Обикновено, той намираще манталитета на Чериса за очарователен, но точно сега... Тя носеше едни и същи дрехи през цялата седмица, откакто я познаваше.

— Две — повтори твърдо той на чакащата шивачка.

— Какъв модел? — попита жената смутеното момиче.

Чериса сви безпомощно рамене. През целия си живот тя не беше виждала други дрехи, освен тези, които селянките в Бейнуотър досега.

— Като тези, с които съм сега, предполагам — отговори накрая тя. — Свикнала съм да нося такива дрехи.

Шивачката погледна към високия лорд, явно очакваща той да възрази. Но Брет само сви рамене и се обърна, а неясната му усмивка все още личеше на устните му, когато се насочи към няколкото топа ярко обагрени памучни платове.

— И една всекидневна рокля от този плат — каза той, повдигайки единия край на небесно синята материя, изпъстрена с малки букети от маргаритки с дълги стебла. — Някакъв скромнен модел, но не прекалено детински.

Чериса погледна плата с благоговение, мислейки, че това беше най-прекрасното нещо, което някога бе виждала. Тя погледна Брет, а в сините ѝ очи се четеше обожание и силно желание да се хвърли към него и да обгърне врата му с ръце в знак на благодарност.

Чернокосият лорд се усмихна на Чериса и тръгна към вратата малко смутен от лъчезарната усмивка на хубавото лице на момичето.

— Остани тук, скъпа, докато уточните подробностите, а след това се върни в хана. Ардсли и аз ще бъдем на лов през целия ден, така че ще се видим за вечеря — каза той, като се обърна и щракна с пръсти, спомняйки си за нещо, което бе забравил. — И вечерна рокля,

също — извика през рамо той на развеселената шивачка. — Да е готова тази вечер.

Чериса се изчерви, когато видя как продавачките си размениха весели погледи, но скоро тя забрави смущението си увлечена от вълнуващото суетене около приготвянето на дрехите. Собственичката на магазина, една възрастна жена, чиито очи излъчваха доброта, скоро разбра, че момичето бе напълно невежо по отношение на модния стил и кройка и мълчаливо се порица, че беше тласнала детето към такъв скромнен избор на дрехи. Но нищо повече не можеше да се направи сега. Ленените фусти бяха скроени, а вълнените бяха почти готови. Но поне можеше да посъветва момичето за корсажите, които то щеше да носи над полите.

— Беки! — извика тя, а очите ѝ светнаха предупредително. — Няма да направим корсажите от кафявия вълнен плат. Направи единия от смарагдовозелено кадифе, а другия от онази, розова коприна. Лорд Линдси няма да има нищо против тази промяна.

С престорена наивност тя прекара деня, бърбейки весело със сладкото, малко, селско момиче с хубаво име. Чериса, унесе се в мисли тя, никоя жена на фермер не би помислила за такова име. Освен това, момичето притежаваше известен финес, а също и някакво благородно излъчване. Разбирайки, че никога нямаше да узнае истината, жената изостави любопитството си и се съсредоточи да научи на първите букви от азбуката на сегашния моден стил, правейки го по такъв начин, че детето да не разбере, че е нарочно поучавано.

Накрая, всичко беше готово, с изключение на вечерната рокля. И тук, жената се подвоуми една минута, дали умереността и скромността или предизвикателността и съблазънта трябваше да бъдат нейната цел. Най-сетне, споменът за мургавия, добре изглеждащ млад лорд, я накара да вземе решението си. Той беше един представител на великолепно мъжка порода и заслужаваше нещо специално.

Усмивайки се прикрито, с блеснали очи, възрастната жена очерта линията на кройката и я предаде на помощничката си, която щеше да изработи роклята.

— Корсажът трябва да е много висок — размишляваше на глас тя. — Деколтетото, дълбоко изрязано... разкриващо прелестите, но уший допълнително богато жабо от същата материя. По този начин ще бъде достатъчно затворено за скромните и отворено за... — разсмя се

високо тя, като направи неприличен жест с ръка, доволна от собствената си изобретателност. — Сега, да видим какъв трябва да е плата? Коприната ще е много подходяща, о, тя така добре пада и е толкова привлекателна... Но коприната е също така и много скъпа. Може би лорд Линдси ще се разгневи, като чуе цената. Брокатът е прекалено твърд за тази цел, а кадифето е твърде... О! Но този нов топ от леката материя със син цвят, като на яйцата на червеношийката — да! Това би подходило чудесно. Не беше ли избрал сам лордът синият памучен плат, който така добре подходеше на прекрасните, големи, сини очи на момичето? А и с тази нейна богата, тъмнокафява коса, която блестеше с кестеняви отблясъци... да, прекрасно! — Заинтригувана от цялата тази перспектива, желаеща да свърши роклята до вечерта, жената плесна заповеднически с ръце, подканяйки помощничките си да работят по-бързо. След това тя заведе Чериса в стаята за проба, която се намираше в задната част на магазина. О! Какво ли не би дала само да може да зърне лицето на лорд Линдси, когато той види момичето тази вечер...

Чериса се къпеше, когато вечерната рокля най-после пристигна. Продавачката в магазина бе приготвила да занесе и другата, всекидневна рокля, която беше готова, но се отказа в последния момент, оставяйки я в магазина. Каквото беше простодушно и невежо, момичето можеше да облече тази рокля, вместо синята. Тя услужливо помогна на момичето да облече роклята, демонстрирайки интересния начин, по който можеше да се промени формата на деколтето. Лицето на Чериса почервения от смущение, когато махна жабото, а жената въздъхна и сви безпомощно рамене. Е, във всеки случай, тя беше направила, каквото зависеше от нея за момичето. Ако то избере да крие своята красота зад ефирната материя, нека постъпи така.

Щом вратата се затвори зад продавачката, Чериса се втренчи учудена на отражението в малкото пътно огледало на Брет, изумена и радостна от вида на изисканата млада жена, която я гледаше от там. Като притаи дъх, тя дръзко свали жабото, откривайки меката като кадифе кожа на своя висок и добре оформен бюст.

Чувайки звука на отварящата се врата, тя се обърна изненадана, забравяйки да сложи синьото прикритие. Брет остана неподвижен на прага.

Очите му се бяха разширили от смайване и като плъзна бавно погледа си надолу, чак до подгъва на роклята се върна обратно към лицето ѝ. Една бавна усмивка на одобрение се разля на красивото му лице.

— Господи! — пое си въздух най-после той, като забрави напълно, че бе премръзнал и мокър, тъй като дъждът ги настигна, докато ловуваха. — Колко красиво!

Чериса стоеше колебливо, а една срамежлива усмивка се бе появила на лицето ѝ, показваща очевидното ѝ удоволствие. А когато погледът му спря отново на бюста ѝ, тя си припомни с ужас за свята голота и се протегна бързо да вземе допълнението към тоалета.

— Не! — нареди тихо Брет, излизайки най-после от своя полутранс и тръгна бързо към нея, хващайки малките ѝ изваяни ръце, не позволявайки им да поставят кадифеното прикритие. — Остани така.

Чериса се изчерви виновно и отпусна ръцете си. Главата ѝ се замая, тъй като прочете горещото му желание в неговите зелени очи. Тя срамежливо повдигна ръцете си и ги склучи около врата му, а влажните ѝ сини очи срещнаха неговите. Усети тежкото му дишане, когато го почувства притиснат до себе си и тръпките, които преминаха през тялото му. Брет наведе глава и целуна устните ѝ. Тя усети езикът му дълбоко в своята уста, настойчив, търсещ, учуден. Чериса отвърна на целувката му с пламенно желание. Да бъде толкова близо до него, през всичките тези дни, без да има възможност да вкуси от удоволствието той да я люби отново...

Накрая Брет повдигна главата си, а зелените му очи бяха помътнели от страст, когато я попита с дрезгав глас:

— Добре ли си вече, скъпа? Гърбът ти...

Отговорът на Чериса бе нейната усмивка, без да я интересува дали това щеше да я остави в ридаеща агония. След това, тя се нацупи и извика разочарована:

— Леглото не е оправено още. Прислужниците казаха, че ще го направят докато сме на вечеря...

Брет се усмихна, обхождайки с поглед стаята в търсене на алтернатива. Там, до огъня лежеше дебела, овална, овча кожа, мека и пухкава, подканваща и предизвикваща.

— Кой има нужда от легло? — попита той, а гласът му бе тих и почти пресипнал от нетърпение.

Без да чака отговор, той се наведе, вдигна я и я постави на кожата. След това хвърли няколко цепеници в малкия огън. Чериса не беше привикнала на лукса да се топли от горящи дърва — обикновените хора на село горяха торф вместо тях — и тя пестеше дървата, като поддържаше огъня на ръба на изгасването. Той свали мократа си пелерина и я метна нетърпеливо близо до огнището. Върна се при момичето и се плъзна бързо до нея на мекото руно, целувайки собственически устните ѝ, а ръката му се спусна надолу към нейните нежни гърди.

Чериса се задъхваше от силните, горещи, замайващи избухвания, които пронизваха слабините ѝ, извиваща се бързо до тялото на Брет с лудо желание. След миг, той започна да прави опити да разкопчае роклята ѝ, но пръстите му бяха станали несръчни от прекаленото бързане. Чериса плъзна ръката си надолу, за да погали неговото стегнато, треперещо тяло, поставяйки ръката си отпред, на неговите все още мокри бричове, задъхвайки се от още по-голяма страст, чувствайки неговата уголемена, втвърдена, мъжественост под ръката си. С приглушен стон Брет дръпна двата края на роклята ѝ настрани, разкривайки тялото ѝ и обсипвайки го със своите милувки. Той бързо разкопча панталоните си отпред, без да ги събува, като изстена отново, чувствайки топлото докосване на нейната плът до себе си. Брет наведе мургавото си лице и го зарови в красивите ѝ гърди, а устните му леко целунаха зърната ѝ, докосвайки ги с език.

Чериса въздъхна от възбуда, усещайки, че той влиза в нея, движейки се навътре с нарастваща сила. Светът се завъртя и нещо експлодира в мозъка ѝ, докато тя жадно притискаше неговите бедра със своите. След минута тя почувства тялото на Брет да се разтърсва и го чу да вика високо — миг по-късно тя го последва. Като че ли бяха изминали дни, когато тя отвори очи и се понесе върху вълните на ленивото доволство от изживяния момент.

Главата на Брет лежеше тежка и влажна на гърдите ѝ, лицето му бе пламнало и той все още дишаше учестено. Най-после, повдигна бавно главата си, усмихвайки се печално, когато срещна погледа ѝ.

— Съжалявам, скъпа. Свърших твърде бързо този път — въздъхна шумно той и се извърна, за да легне до нея, като се чудеше на

силата на желанието, което изпитваше към момичето.

— О, Боже, мисля, че последния път, когато правих любов, без да свалям панталоните си беше, когато на петнадесет...

Чериса се усмихна, чувствайки, че го беше направила необикновено добре, въпреки че не можеше да разбере напълно едно нещо и като се сгуши доволна до влажната му ленена риза, тя попита:

— Какво искаше да кажеш с това „твърде бързо“?

Брет й хвърли бърз, учуден поглед:

— Ами, исках да кажа... Беше ли изживяването ти пълно този път? Въобразих си, че не можах...

Чериса се усмихна доволна, виждайки как изражението му се промени, като се мъчеше да й обясни, макар че тя все още бе озадачена от думите му.

— Е, добре, някой ден ще разбереш какво имах пред вид с „твърде бързо“ — усмихна се закачливо Брет — или пък отново няма да разбереш.

Чериса протегна ръката си, за да погали лицето му, разресвайки с пръсти неговата гъста, тъмна коса. Поиска да го попита кога ще бъде вечерята, но разбра, че той беше заспал. Тя тихо се протегна да хване двата края на роклята си, притегляйки ги, за да ги събере заедно, но все още се чувстваше неспособна да се повдигне.

Тихо почукване на вратата я стресна и тя скочи на крака, оправяйки роклята си и покривайки деколтето с жабото.

— Кой е? — попита тихо тя.

— Аз съм — Ардсли й отговори неговият плътен глас. — Мога ли да вляза?

— Ох... — замлъкна Чериса, като приглади косите си и оправи роклята си несъзнателно.

Тя знаеше, че Ардсли разбира отношението й към Брет, но това продължаваше да я кара да се чувства неудобно — особено пред него, както бе станало сега. Когато той влезеше, сигурно щеше да разбере какво бяха правила преди малко... Набързо, тя обиколи с поглед стаята, търсейки някаква издайническа следа от тяхното любене — ужасена видя, че бричовите на Брет бяха още разкопчани.

— Само за една минута, лорд Ардсли — извика припряно тя.

Като изтича обратно към Брет, тя коленичи и започна внимателно да закопчава още влажните му панталони, стараейки се да не го

събуди. Внезапно, тя повдигна главата си, чувствайки погледа му върху себе си.

— Искаш да го направим отново, момиче? — усмихна се лениво лорд Линдси, като не изглеждаше недоволен от идеята.

Чериса му се усмихна. Обичта, която струеше от зелените му очи ѝ даде смелост да отговори дръзко, като същевременно отдръпна ръцете си.

— Едва ли е това, за което си мислиш, самонадеяни човече! Приятелят ти, лорд Ардсли, чука на вратата и аз само се опитвам да ти придам приличен вид, преди да му позволя да влезе.

Брет се усмихна, радвайки се на дързостта ѝ, а ръцете му се протегнаха и хванаха китките ѝ, притегляйки я надолу към себе си и целувайки устните ѝ. Най-последно, с неохота, Чериса повдигна главата си, очертавайки замислено линията на устните му с върха на пръстите си, правейки знак към вратата.

— Махай се, Ардсли — провикна се Брет мързеливо, без да помръдне от мястото, където лежеше, изтегнат с цялата си дължина върху топлия килим. — Заети сме.

— Да имаш да вземаш, че ще си отида — отговори гласът зад вратата. — Имате достатъчно време за това след вечеря.

Лорд Линдси се усмихна и са надигна, закопчавайки брича си, преди да се изправи. Когато се обърна към вратата, той забеляза сведената глава на момичето и бързо коленичи до нея, а очите му я гледаха загрижено.

— Какво има, скъпа? Какво се е случило? Добре ли си?

Чериса поклати глава, като се опита да се усмихне, но устните ѝ само потрепнаха.

— Съжалявам, Брет. Просто съм много глупава.

Лицето на мургавия лорд се озари от бърза усмивка, преди да отговори. Повечето от нещата, за които жените плачеха или се сърдеха, той смяташе за глупави. Дотолкова, доколкото той не беше я наранил...

— Това е само... — пошепна Чериса, а пълните ѝ със сълзи очи гледаха към пода. — Добре, аз мразя начина, по който хората ме гледат понякога... сякаш ми се смеят, защото знаят, че аз... нали знаеш... с теб.

Брет разглежда лицето на момичето един дълъг момент, чудейки се какво може да ѝ каже. Това, което тя каза бе вярно, момичето имаше

право. Разбира се, че хората гледаха държанката на един мъж по този начин. Какво очакваше тя?

— Ардсли не мисли нищо лошо за теб, заради това, че спиш с мен, скъпа. На него му доставя удоволствие само да те закача.

— Ох, знам, Брет. Аз харесвам лорд Ардсли ужасно много... но все още се смущавам като знам, че той знае. Съжалявам, знам, че е глупаво.

Лорд Линдси мълчеше, а очите му гледаха угрижено. Разбира се, той би трябвало да се сети, че момичето бе твърде наивно, за да знае какво я очаква в този нов начин на живот, в който бе въввлечена. Но ако престорените закачки на Ардсли я безпокояха, как щеше да погледне света в лицето, който неминуемо щеше да ѝ предложи по-враждебни нападки. Откритата похотливост в мъжките очи или жестокият, преценяващ, подигравателен поглед в женските?

— Слушай, скъпа, мисля, че трябва да си поговорим надълго и широко за това. Искам да ти обясня някои неща — да те подготвя за това, което ще си принудена да срещнеш, когато стигнем в Лондон — но за сега... по-добре да позволим на Ардсли да влезе, преди да е строшил вратата. Съгласна ли си?

Чериса кимна с глава. Тя бе изненадана от търпението, което лордът прояви към нея.

Брет се беше приближил до вратата, когато се усмихна, разбирайки, че в бързината да вземе Чериса в прегръдките си, бе забравил да заключи.

— Влизай, Ардсли! Вратата е отворена.

Русокосият лорд влезе бързо, клатейки главата си с подчертано безсилие.

— Господи, Линдси! Стоя навън в коридора толкова дълго, че започнах да го чувствам като мой дом. Няма да питам какво сте правили вие двамата тук, докато аз...

Той видя предупредителното поклащане на главата на Брет, погледът, който хвърли към момичето и се спря несигурно, като се чудеше какво нередно имаше сега.

— Само подремвах — гласът на лорд Линдси беше сериозен, въпреки че зелените му очи танцуваха весело.

Русокосият мъж забеляза неговото весело настроение и се отпусна отново.

— Дремел си, глупости. — Вие бяхте...

Брет се намръщи леко и отново разтърси главата си, този път по-силно.

— Само спях.

Ардсли млъкна объркан, гледайки втренчено приятеля си. Накрая, забелязвайки смущението изписано на лицето на момичето, той започна да разбира и кимна леко с глава към Брет.

— Така, той прекарва целия ден далеч от теб, навън, ловувайки и най-доброто нещо, което може да направи, когато накрая се прибра въкъщи е да легне и да заспи? С едно такова прекрасно същество, като теб, което го чака? — Ардсли отиде при момичето и закачливо обгърна раменете му с ръка. — Имам едно на ум да те открадна от него и да ти покажа как трябва да се отнасят към едно красиво момиче. Не бих те пренебрегвал, вярвай ми.

Чериса се усмихна срамежливо, изчервявайки се от смущение. Думите, изречени от лорд Ардсли прозвучаха така, като че ли Брет не беше изпълнил някак си задълженията си към нея. Тя мразеше да слуша да го критикуват — особено, когато знаеше, че не беше вярно. Притеснена, Чериса погледна настрани и нагоре през дългите си мигли към добродушното лице на Ардсли, без да съзнава колко привлекателен беше вида ѝ.

— Той не ме пренебрегва — каза отбранително тя. — Трябва да видиш всички дрехи, които ми купи днес.

Русокосият лорд повдигна веждите си и изглеждаше впечатлен, въпреки че Брет му беше казал за това по-рано, докато бяха на лов. Той слушаше внимателно, кимайки бавно с глава.

— И рокля също? От най-хубавия плат в света? — повтаряше той закачливо. — Добре, това събитие трябва да се отбележи с тържество, не мислиш ли, Брет? — погледна въпросително към приятеля си той, а сините му очи светнаха от радост.

Лорд Линдси се усмихна и кимна с глава в отговор.

— Непременно! Въпреки че другата рокля ще бъде готова утре сутринта.

— Тогава, утре вечер — каза Ардсли. — Ще отидем да вечеряме в „Петел и пъдпъдък“.

Той имаше предвид известната кръчма в града, препоръчана им заради вкусната храна и добрата бира. Там често се срещаха

благородници, отседнали тук, в градчето Личестър.

Чериса кимна възторжено с глава, а очите ѝ грейнаха от силно желание, очакване и гордост. Остатъкът от вечерта мина спокойно, без напрежение. Брет поръча да им донесат храната горе в стаята, като не ѝ позволи да смени новата си рокля и да облече замърсените, изтъркани стари дрехи, с които бе пътувала. Когато Ардсли им пожела лека нощ и със смях каза, че предполагал — тъй като лорд Линдси обичал много да си подрямва, че без съмнение той ще си легне бързо. Повишеното настроение от хубаво прекараната вечер, подтикна Чериса да му отговори също в шеговит тон:

— Имам други планове за лорд Линдси за тази нощ — усмихна се тя, намигайки дяволито на русокосия лорд.

Двамата мъже си размениха доволни, учудени погледи, а лорд Ардсли погледна надолу към пламналото лице на момичето с нежност.

— Ти порастваш по малко с всеки изминат ден, скъпа — усмихна ѝ се той застанал до вратата, чувствайки, че завижда малко на приятеля си, че притежава такова съкровище. — Каквото и да правиш, радвай се на живота!

Чериса почти беше останала без дъх, когато тримата седнаха на масата близо до огъня в „Петел и пъдпъдък“. Брет седеше от дясната ѝ страна, а Ардсли бе седнал срещу тях. Кръчмата беше претъпкана с богато и пъстроцветно облечени весели хора. Масите бяха от тежко дъбово дърво, гладки и лъскави с малки ленени покривки поставени в центъра, а върху тях бяха поставени вази с жълти нарциси, с цветето на пролетта. За пръв път сега, тя видя Брет и Ардсли да обличат официални дрехи — панталоните им бяха удължени под коленете, жакетите им с дантелени жаба бяха прибрани към тялото — широки в раменете, а се стесняваха към кръста. Панталоните подхождаха по цвят на жакетите от брокат — на Брет, смарагдово зелено, а на Ардсли — с цвета на червено бургундско вино. Вместо високите ботуши за езда, те носеха бели копринени чорапи, които стигаха под коляното и се стягаха с широка сатенена панделка, на краката им имаше черни, тесни обувки.

Ардсли носеше перука на главата си и беше сложил шапка с голяма периферия, докато Брет предпочиташе да му е хладно и се радваше на удобството да излезе без тези модни атрибути.

— Какво искаш за ядене? — усмихна се лорд Линдси, виждайки явното благоговение на момичето, чудейки се дали нейните сини очи нямаше да изхвъркнат от орбитите си, когато виждаше истинския блясък и великолепиe на лондонските ресторанти. Позлатените полилеи в „Четири попита“ или пръскащите фонтани в „La Japon“.

Чериса се обърна бързо към него, чудейки се какви ли екзотични ястия можеше да ѝ предложи това прекрасно място.

— О — отговори тя, — каквото вие изберете.

Брет се усмихна, разпознавайки обичайното ѝ поведение, когато биваше изправена пред някое затруднение от този род.

— Ако имат, ще си поръчам колети от елен, а ако нямат — пълнена кокошка.

Чериса помисли за момент и реши бързо. Тя беше опитала еленско месо една вечер в някакъв хан и намери миризмата му твърде силна за нейния вкус.

— За мен, пържени пдпдъци.

Брет кимна с глава, доволен от избора ѝ. Той си беше помислил, че малката птичка можеше да ѝ се хареса. Ардсли наля вино във високите кристални чаши, озадачен от хармонията между двамата.

Вечерята беше поръчана и пристигна навреме. С всяка изпразнена бутилка, веселото настроение на масата нарастваше. Чериса се смееше и сияеше, радвайки се на вниманието и ласкателствата на двамата мъже, вярвайки както те твърдяха, че изглежда като кралица в новата си рокля.

— Лорд Линдси, лорд Ардсли — свали шапката си и се поклони леко един непознат за нея мъж, добре облечен и очевидно добре познаващ двамата седящи до нея мъже, спирайки се до масата им.

— Боже мой, Линдси, къде успя да намериш такова красиво момиче? — усмихна се той с възхищение към очарователното момиче. — Наистина, винаги си имал репутацията, че притежаваш най-красивите курви!

Лицето на Чериса пламна и тя бързо сведе погледа си, неспособна да слуша разговора по-нататък. Най-после той си тръгна и лорд Линдси се обърна към момичето, искайки да ѝ помогне, като я притисна към себе си, за да ѝ вдъхне увереност, и разбирайки добре причината за нейното смущение.

— Не позволявай това да развали вечерта, скъпа. Хората не влагат нищо лошо в тази дума. Поне хората от нашата среда. „Курва“ при нас означава... означава нещо като приятелка.

Ардсли погледна рязко приятеля си, изненадан да види Брет полагащ такива усилия да спести чувствата на момичето, защото той обикновено не се безпокоеше за неща от този род. Не че той беше съзнателно невнимателен към жените, нито пък вярваше в силата на юмруците. Брет обясняваше много ясно на жените това, което очакваше от връзката си с тях, а после, когато почувстваше досада във взаимоотношенията им или пък, че положението ставаше твърде сериозно, той просто си отиваше.

Чериса кимна с глава, очевидно приела обяснението на Брет и компанията отново се развесели. Сега, Ардсли разглеждаше лицето на приятеля си и видя едно непознато изражение, което понякога играеше в зелените му очи, когато поглеждаше към момичето. Видя също с каква нежност той си играеше с блестящата ѝ гъста коса.

Накрая те приключиха с вечерята, допивайки последната си чаша с вино и се приготвиха да си тръгват. Брет се беше обърнал да сложи пелерината на раменете на Чериса, когато една компания от шест души, очевидно от добри семейства, се спря до масата им. Ардсли се намръщи, когато разпозна една от жените в групата.

Барбара беше една негова стара любов — а що се отнасяше до Брет, той също бе имал някаква връзка с нея в миналото. Ардсли знаеше, че тя бе същинска кучка.

С една вяла усмивка на лицето, лорд Линдси представи Чериса, на чието усмихнато лице се четеше страхопочитание. Тя се беше втренчила почти неприлично в хората, гледайки захласнато великолепните атлазени и брокатени рокли на жените, бижутата им обсипани с брилянти, високо събраните им в сложни прически къдрави коси. Внезапно, момичето се почувства старомодно и неугледно.

— Как ти беше името, дете? — попита с ласкателен тон Барбара, а очите ѝ играеха надолу и нагоре по скромната памучна рокля със зле прикрита развеселеност.

— Чериса — отговори тихо момичето, изчервявайки се от щателния оглед, на който жената я подложи.

— Чериса? — повтори Барбара, повдигайки веждите си с предвзета изненада. — Боже мой, какво необикновено име. Така

чудато, така провинциално — каза тя, усмихвайки се самодоволно и като се обърна към останалите от групата, попита със силен, ясен шепот — Долови ли още някой миризмата на крави?

Приятелките ѝ хихикаха зад ветрилата си, разменяйки си бързи погледи.

Брет разгледа внимателно жената, все още леко усмихнат, въпреки че зелените му очи искряха опасно.

— Мисля, че това е достатъчно, Барбара.

Жената само сви рамене, без да обърне внимание на предупреждението му. Тя остана невъзмутима, очевидно разбираща, че си навлича неговото недоволство.

— И от кога си станал толкова галантен, Брет Линдси? И от кога имаш склонност към невинността? Макар че — каза тя, обръщайки се към своята компания, — в този случай той изглежда, е объркал невинността с невежеството.

Лорд Линдси се обърна с гръб към нея и хвана Чериса за ръката, за да я изведе от кръчмата.

— Отдръпни се, Барбара. Ние си тръгваме.

Жената не се помръдна, а само се втренчи предизвикателно в зелените очи на мъжа. Брет протегна ръката си и леко я бутна настрани от пътеката. Тя дишаше тежко и го гледаше гневно, за това че я беше унижил. Накрая шепнейки или по-скоро съскайки, тя се обърна към своя смутен кавалер:

— Не стой тук, като пън, глупак такъв! Не му позволявай да ме блъска по този начин!

Притеснен, мъжът пристъпи напред, изтеглил наполовина шпагата си от покритата със скъпоценни камъни ножница.

— Дамата иска да ѝ се извините, сър — заяви плахо той.

Оръжията от този вид не му бяха непознати. И той, като всички синове на лордове беше тренирал фехтовка от най-ранна възраст. Но да се дуелира в зала, под ръководството на треньор, беше много по-различно, отколкото да се дуелира с такъв умел, рафиниран майстор, от чиято сабя са намерили смъртта си не малко хора по палубите на сражаващите се кораби, като лорд Линдси... Това беше лудост.

Брет повдигна веждите си, леко усмихнат:

— Не знаех, че е дама, сър.

Ардсли пристъпи бързо напред, с намерение да предотврати кръвопролитията.

— За Бога, господа, нека не изпускаме нервите си и то за такава незначителна дреболия. Барбара, дяволски добре знаеш, че ти сама си изпроси това, което получи. Познаваш достатъчно добре Брет и можеше да ни спестиш цялата тази сцена, ако бе пожелала. Така че, нека да се разделим, като приятели. Съгласна ли си?

Кавалерът на Барбара кимна с глава, облекчен, че беше намерил начин да се оттегли с чест от дуела с чернокосия лорд.

— Той е прав, Барбара. Няма смисъл да се пролива кръв, заради това, което се случи.

Великолепно облечената червенокоса жена хвърли един презрителен поглед към мъжа, но се извърна настрана и с леден глас каза сбогом на Линдси и Ардсли. Погледна страшно още веднъж към обърканата Чериса и след това с горделива походка отмина нататък по пътеката.

Чериса хвана здраво предложената ѝ от Брет ръка, докато те си проправяха път през претъпканата с хора кръчма, искайки да излязат навън, на улицата и да се приберат в стаята си в хана. Брет, като че ли вече беше забравил неприятния инцидент в кръчмата. Той се смееше безгрижно и разговаряше с момичето, докато накрая тя забрави за случката. Ардсли, който вървеше от другата страна на Чериса бе необикновено тих, тъй като мислеше за удивително покровителственото държание на приятеля си с известна доза скептицизъм. Боже мой, мислеше той, поглеждайки с любопитство мургавото лице на Брет в мрака, въпреки че беше спал с половината от дамите в Англия, сега той се държеше като „зелено“ момче с това селско момиче. Ако не внимава, ще се пролее кръв заради момичето и то не в много далечно бъдеще: „Нямам намерение да се замесвам друг път“, каза си той. „Ако е достатъчно побъркан да вади сабя за неговата курва, нека бъде така“.

ГЛАВА 5

В този късен следобед, гората бе притихнала, изпълнена със сенки и слънчеви петна. Лорд Линдси беше обещал да убие млад, фазан за вечеря. Чериса и лорд Ардсли седяха до потока, който бълбукаше до краката им.

— Искам, това да е поток на желанията — каза замислено тя и хвърли едно гладко, бяло камъче в центъра на потока.

Ардсли се усмихна, а очите му я гледаха закачливо.

— И какво би си пожелала, ако беше, скъпа?

Чериса затвори очи, повдигайки замечтано лицето си нагоре към топлото априлско слънце.

— Бих си пожелала, лорд Линдси да се ожени за мен.

— Ардсли отвори широко очите си от учудване и се вгледа в момичето. След това отметна русокосата си глава назад и се разсмя гръмко, като бършеше сълзите от очите си с опакото на ръката си. Чериса вдигна уголемените си очи, поглеждайки втренчено развеселеното му лице и изпита ужасно унижение. Като че ли сърцето ѝ застина и спря да бие. Тя скочи на крака и хукна навътре в гората, заслепена от бликналите сълзи, тичайки, без да спира, докато се спъна в един повален клон и падна на земята. Прекалено нещастна, за да може да се помръдне, тя лежеше там, на влажната, покрита с листа земя, ридаеща отчаяно.

Ардсли се втурна след нея, изгубвайки я от погледа си за миг в гъстата гора. Сега, той стоеше и се вглеждаше надолу към нея, а на лицето му бе изписано едно виновно изражение. Той коленичи до нея, докосвайки раменете ѝ, като искаше да ѝ се извини.

— Исусе Христе, скъпа, съжалявам. Не трябваше да се смея... но не мислех, че говориш сериозно. Моля ти се, не плачи.

Чериса продължаваше да лежи на земята и да плаче така, като че ли сърцето ѝ щеше да се пръсне, Ардсли погали несръчно нейната дълга, копринена коса, мъчейки се да измисли какво да каже. Най-

после, момичето се надигна и седна като подсмърчаше, а лицето ѝ бе изцапано от горската пръст.

— Защо не трябва да бъде сериозна? — попита тя с укор, хълцайки тихо от дългия плач.

Ардсли се намръщи, като съжаляваше наивността на момичето, нежелаещ да говори за бъдещето ѝ, за да не я нарани.

— Боже, Чериса! Ти знаеш, че Брет не може да се ожени за теб.

Чериса се втренчи в него, усещайки сковаващ страх да стяга стомаха ѝ.

— Той вече е женен?

Русокосият лорд поклати отрицателно главата си, не забелязвайки облекчението, което изпълни сините ѝ очи.

— Не, не е това, принцесо, но... По дяволите, дете, той е лорд Линдси... един барон с място в парламента и произхожда от род, който има вековна история... той не може да се ожени за някакво селско момиче, независимо дали той иска или не. Когато накрая реши да се ожени, то това ще бъде за момиче със същия произход като неговия — със семейство, пари, титла и... Той не ти е обещавал да се жени за теб, нали?

Внезапен гняв проблесна в сините очи на русокосия лорд и Чериса бързо поклати глава, гледайки обезсърчено надолу към ръцете си. Тя беше голяма глупачка, че си позволи да мисли за такива глупости. Разбира се, лорд Ардсли беше прав. Как можеше един лорд да се влюби в нея? А още по-малко да се ожени за нея? Ненадейно, унижение и безнадеждност сграбчиха душата ѝ и тя се хвърли на гърдите на Ардсли ридаейки отново.

— О, но аз го обичам толкова много! Мислех, че само ако мога да го накарам да ме обича малко повече...

Русокосият мъж държеше момичето в ръцете си безпомощно. Неочаквано, за пръв път в живота си, той изпита ревност към своя приятел Брет Линдси. „Любов“ беше една често използвана дума в дворецовите среди, но почти никога не се влагаха истински чувства в нея. Тази себеотрицателност и дълбока преданост на една душа към друга... Ардсли се почувства внезапно изморен, стар и ужасно глупав. Той беше видял сиянието, което се появяваше на лицето на момичето, когато то погледнеше към Линдси. Как можеше да бъде толкова слеп, да не разпознае в това любовта? Само, защото той никога не я беше

срещал преди... Исусе Христе, досещаше ли се Брет за дълбочината на нейните чувства? Или и той беше като Ардсли, прекалено преситен и прекалено циничен, за да разбере и оцени истинските чувства.

— Не плачи, скъпа. Ако това ще те утеши, мисля, че Брет наистина те обича малко.

Ардсли беше казал тези думи само от внимание към момичето, опитвайки се отчаяно да спре сълзите ѝ, но след миг се намръщи, тъй като си помисли за възможността те да се окажат верни. Това би обяснило поведението, което Брет имаше към момичето... неговото необикновено търпение, собственическото му държание, гнева му, когато я видеше наскърбена. О, Боже! Изстена тихо той, моментално намразвайки себе си за по-раншната си завист, която изпита към приятеля си. Какъв трик бе намислила да им изиграе съдбата? От една страна да предлага любов, а от друга, да отказва възможността за нейното осъществяване. Самият Линдси съзнаваше ли своята нарастваща привързаност към момичето или той...?

— Слушай, скъпа. Искам да ти обясня нещо, което е много важно за теб. Бракът и любовта при благородниците не са свързани, разбираш ли? Брет може да те обича повече от собствения си живот, но да не е в състояние да ти предложи брак. Ако го обичаш достатъчно и останеш при него, въпреки това... добре, тогава, карай! Но не позволявай напразни надежди да те разочароват по-нататък в живота.

Чериса кимна с глава, смутена и стресната от болката, която изразяваха очите на лорд Ардсли. Защо трябваше да изглежда така, сякаш нещо ужасно се беше случило току-що? Не беше ли любовта винаги най-прекрасното и красиво нещо?

— И още нещо, скъпа — продължи сериозно той, а една печална усмивка разтегли устните му. — Ние лордовете, живеем в един свят, много по-различен от този, в който ти си израснала. Той е ревнив, горчив, а често и отмъстителен. Ние сме научени да не обръщаме внимание на чувствата си, в противен случай те ще ни унищожат. Политиката и силата не подхождат добре на нежните чувства. Така че, ако Брет наистина е започнал да те обича, принцесо, то ти ще трябва да бъдеш много търпелива с него. За него няма да е лесно да се научи да обича, след като през целия си живот нарочно се е мъчил да забрави да го прави.

Чериса се помъчи плахо да се усмихне и прегърна лорд Ардсли в знак на благодарност, въпреки че сините ѝ очи гледаха несигурно и малко озадачено, вследствие на това, което той каза. Мъжът се държеше така, като че ли любовта беше повече болка, отколкото удоволствие и по-скоро нещо страшно, отколкото хубаво!

Не, тя няма да му позволи да я изплаши, — каза си наум Чериса. Тя обичаше достатъчно силно Брет, за да направи всичко, пък каквото ще да ѝ струва това... Щеше да чака с години, ако трябва, докато той отговори на любовта ѝ. И да, с Божията помощ, един ден той ще се ожени за нея, напук на това, в което Ардсли вярваше.

— Хей, вие двамата — провлачения глас на лорд Линдси стресна и двамата, когато се облегна на дървото, усмихвайки се виновно, че той бе причина да се появи червенина на лицето им.

— Ако бях някой ревнив мъж, щях да се чудя, какво правите тук вие двамата. Имате вид на деца хванати да нападат сергия със сладкиши на пазара.

Ардсли се насили да се усмихне и сви рамене, мърморейки нещо за препъването на Чериса и за нараняването на глезена ѝ, за да обясни сълзите ѝ и мократа ѝ пола. Но той не можеше да погледне приятеля си в очите точно сега. Това, което разбра сега и съжалението, което изпитваше към тях двамата, щеше да проличи твърде ясно.

Чериса погледна мургавото, красиво лице на Брет с открито обожание, стоплена от спомена за думите, които Ардсли ѝ каза, че Брет все пак я обича малко.

След миг, зелените очи на лорд Линдси потъмняха от едно странно, екзотично изражение. Тя се почувства замаяна и остана почти без дъх.

Лорд Ардсли забеляза мълчаливата размяна на погледи между двамата и се насили да се усмихне. Свивайки рамене, той тръгна бавно към конете, радостен, че вниманието на неговия приятел сега се беше съсредоточило към момичето, за да може да забележи, колко неестествено беше неговото очевидно потиснато настроение.

— Ако вие двамата не сте го направили до половин час, ще тръгна без вас — извика им той през рамо, като се опита да изглежда весел. „Мили Боже!“ мислеше той. „Искам, да мога да им дам много години да бъдат заедно“.

Лятото в Лондон бе горещо. Особено през този август, бе задушно и влажно. В просторния апартамент на третия етаж, който тя и Брет заемаха също бе задушно, макар че Чериса беше оставила отворени и двата големи еркерни прозореца. Тя равнодушно отвори книгата си, една нова пиеса от Драйдън, която Ардсли ѝ беше дал и започна да чете, само наполовин заинтригувана от фабулата. Брет не беше в къщи, както това се случваше през повечето дни от тяхното пристигане тук, в началото на май. Той гонеше своите работи в Уайтхол, занимаваше се със задълженията си в Парламента, контролираше построяването на нов кораб в Брайтън, разположен на Темза или ръководеше пристигането и товаренето на транспортните кораби, които влизаха в пристанището. От време на време той ходеше на лов или придружаваше Чериса на театър, или на пазара или я взимаше със себе си на езда в сенчестите пътеки на Сен Джеймс Парк, от двете страни, на който растяха дъбове.

Той ѝ липсваше през всичките тези дни, но тя никога не се оплакваше от неговото отсъствие, тъй като много добре разбираше причините за това.

Един ден в началото на лятото, тя беше направила тази грешка, чувствайки така сигурно мястото, което заемаше в живота му, че накрая се осмели да изиска Брет да престане да идва и да си отива в непредсказуеми часове от денонощието. Отговорът му бе категоричен. След една разгорещена кавга, тя беше избухнала в сълзи и бе избягала в спалнята, като заключи вратата. Беше чула трясък от гневно прекатурен стол и след това — затръшването на вратата след него. След тази кавга Брет не се появи цели три дни и когато накрая го направи рано сутринта на четвъртия ден, тя го бе посрещнала благодарна и радостна, че го вижда отново в къщи, забравяйки, че бе решила да бъде студена и да не му прощава лесно, когато той се завърне. Той беше закусил с нея, като се държеше сдържано, а в зелените му очи се четеше явно предизвикателство. Някакво инстинктивно чувство в женската ѝ душа я предупреждаваше, че след още една такава кавга ще настъпи края. Така, тя никога повече не спомена каквото и да било за този инцидент. И сега, когато той имаше намерение да не се прибира през цялата нощ, обикновено ѝ изпращаше бележка в къщи, с която я информираше да не го чака. Често на

следващата сутрин той оставаше по-дълго в апартамента, споделяйки закуската си с нея, преди отново да я остави сама.

Брет беше наел етажа под тях за скромния си на брой персонал — една готвачка, коняр, който да се грижи за конете на каретата, една прислужничка, която да помага на Чериса в апартамента и в сегашните ѝ много по-сложни и изискани тоалети, и още двама едри, плещести прислужници. Ако самотата на деня я отегчеше, тя обикновено извикваше Лина и излизаше с нея до шивачката или на пазар, но в повечето случаи си стоеше въщи — страхувайки се винаги да не изпусне лорд Линдси, ако той я навестеше ненадейно. Тя обвиняваше еднообразието на дните си за неотдавнашното лошо настроение, в което беше изпаднала. Както и ужасната горещина и приближаването на периода на неразположението ѝ. Защото Лондон, макар че безспорно бе великолепен, безумен и шеметен, някак си беше разочаровал Чериса и тя се усещаше как понякога мисли изпълнена с копнеж за простия, много по-истински живот на село. Градът ѝ приличаше твърде много на позлатена уличница — прекалено много украшения и прекалено много грим, но без никаква душа.

Тя търсеше причините в големия град, затова че лорд Линдси, както изглеждаше, не променяше отношението си към нея. През всички тези месеци тя беше „прегърнала“ твърдението на лорд Ардсли за привързаността на лорд Линдси към нея, като не забравяше неговото предупреждение да бъде търпелива. Но септември приближаваше бързо, а той още не ѝ беше казал, че я обича, и все още не ѝ беше предложил нищо съществено за едно съвместно бъдеще. Въпреки че тя се мъчеше да не обръща внимание на това чувство, тя бе несигурна дали той някога щеше да го направи. Голямото усилие, което полагаше, да живее само ден за ден, бе станало сега непоносимо за нея. Скоро, независимо дали това щеше да предизвика скандал или не, тя имаше намерение да го принуди да предложи изход от това положение.

Шумът от тежките стъпки на лорд Линдси на стълбищната площадка я вдигна моментално от стола ѝ и тя изтича към вратата, изненадвайки го с целувка, но не и без да забележи леко намръщеното му лице. Той хвърли уморено обувките си и премина през стаята, като се отпусна тежко на стола до прозореца, протягайки дългите си крака, като ги вдигна на дъската под него.

— Исусе Христе и Дево Марио, каква страхотна жегга! — възнегодува той кисело и изтри лицето си с ръка. Главата и мускулите на тялото го боляха, а дрехите му бяха прилепнали от пот към тялото.

— Ще помоля Лина да направи студен чай каза бързо Чериса и тръгна към стълбите. След минута тя донесе две високи чаши и подаде едната на Брет, в която беше потопено стръкче джоджен. Тя предпочиташе по-сладкия вкус и затова в нейния чай имаше резенче портокал.

— Не си спомням някога да е било така топло в Бейнуотър — каза тя, веейки си безполезно с книгата на Ардсли.

Лорд Линдси се усмихна леко, разглеждайки внимателно почервениялото ѝ лице.

— Скъпа, съжалявала ли си някога, че напусна Бейнуотър?

Чериса поклати бързо глава, като му се усмихна лъчезарно в отговор. Той изправи главата си и отпи бавно от чая.

— Защо не си, Чериса? Защо замени свежия селски въздух за тази нажежена пещ тук?

Момичето не каза нищо, само втренчи поглед в чашата си, а устните ѝ се извиха в нежна, едва доловима усмивка. Брет я погледна, а любопитството му бе провокирано от нейното мълчание.

— Защото щеше да ти е мъчно, че не си видяла Лондон? Заради пиесите или роклите, или вечерите навън? За какво?

Чериса пое дълбоко дъх. Главата ѝ се въртеше от трепета, който изпитваше. Тя толкова пъти бе повтаряла тези думи наум, без да посмее да ги произнесе на глас.

— Защото те обичам — каза тихо накрая тя, прекалено засрамена, за да може да го погледне в лицето.

Лорд Линдси се намръщи, устните му се свиха надменно и той погледна встрани. По дяволите, ако момичето не беше научило твърде добре предвзетостта на живота в Лондон. Нещата, които винаги бе ценял най-много в Чериса, бяха нейната честност и дълбочината на чувствата ѝ, искреността и естествените ѝ реакции.

— Ти се приспособи много добре към живота тук, Чериса. Трябва да се погрижиш за себе си тук, в Лондон, когато аз замина.

Чериса усети как света се завъртя пред очите ѝ. Сърцето ѝ щеше да се пръсне, като че ли някой го беше хванал в гърдите ѝ и го беше

стиснал като в желязно менгеме. Господи, това, което чу и усети в тона на лорд Линдси, не можеше да бъде подигравка.

— Не мисля, че ще остана в Лондон, когато ти заминеш — прошепна тя, все още зашеметена от решението му.

— Не? — каза лениво той. — Къде ще отидеш? Може би в Париж? Или Венеция?

Венецианските курви бяха известни в цял свят със своята красота и с уменията си.

Чериса усети, че сълзи изпълниха очите ѝ. Тя продължаваше да седи на стола, чувствайки, че краката ѝ няма да я държат, ако стане.

— Ще се върна на село.

— На село? Няма да имаш възможност да намериш друг богат лорд, който да ти осигури този начин на живот, на който вече си свикнала — отговори той, повдигайки нагоре черните си вежди в подигравателна изненада.

Ненадейно главата на Чериса се повдигна високо, а очите ѝ срещнаха студения втренчен поглед на Брет.

— Може би аз не искам друг богат лорд! Може би съм се наситила на богати лордове! — скочи тя на крака, а ръцете ѝ се свиха в юмруци и очите ѝ бяха изпълнени с болка.

Брет се намръщи насреща ѝ, главата го болеше повече от всякога, а лицето му беше почервенияло от гняв и от горещината.

— Не обичам да бъда критикуван от моите държанки! Ако не можеш да си държиш езика зад зъбите, ето я вратата! — изсъска той.

Момичето се втренчи ужасено в мургавия мъж, лицето му бавно изгуби цвета си, а кръвта биеше в ушите му.

— Мразя те, понякога — прошепна бавно тя, а гласът ѝ трепереше от чувствата, които бушуваха в нея. — О, Боже, как те мразя понякога.

Като замлъкна, тя се извърна изненадващо спокойна. Инстинктивно, достойнството ѝ я караше да държи гърба си изправен, а брадичката си повдигната нагоре, когато тръгна към гардероба, за да прибере нещата си. Брет продължаваше да стои намръщен, озадачен и изненадан от силата на омразата и ненавистта, които безспорно бяха истински и можеха да се видят ясно в очите ѝ.

— О, по дяволите, Чериса, не се прави на мъченица. Хайде, ще ти купя...

— Какво ще ми купиш? — попита злобно тя. — Това е всичко, което ти можеш да дадеш, нали? Пари, дрехи, бижута... Е, добре. Ти няма да го разбереш, но не можеш да ме купиш, Брет, защото аз никога не съм била за продан. Заминах с теб от Бейнуотър, защото те обичах. Никога не съм била твоя държанка, Брет Линдси, и нямам намерение да бъда. Върви и си намери друго момиче, което да топли леглото ти. Аз приключих с това.

Чериса се обърна и продължи да се занимава с дрехите си, сгъвайки скромните си памучни рокли и поставяйки ги в платнената пътна чанта със съзнателно бавни движения.

Лорд Линдси погледна слисан и изненадан момичето, бавно съзнаващ какво беше направил и какво беше казал. Той почувства, че му се гади. Мили Боже! Момичето беше съвсем сериозно, когато каза, че го обича — не беше повърхностно ласкателство, както беше предположил. Тя беше направила едно искрено признание на чувствата си, което той бе имал привилегията да узнае, но не го прие, тъй като бе твърде циничен, даже да повярва, че те съществуват. Той се бе подиграл на признанието ѝ, бе стъпкал щедро предложената му любеща душа, надсмивайки се на нейната...

— О, Господи... — извика той, като стисна зъби, тъй като всяко движение причиняваше страхотна болка в главата му и се насили да стане, отправяйки се към нея. — Моля те, скъпа... Ако имах само някаква представа, че ти говориш сериозно...

Чериса стоеше, без да се помръдне. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Сега тя желаше да се хвърли в ръцете на Брет. Но какво добро щеше да ѝ донесе това? Той само говореше каквото и да е, искайки да я успокои... Неохотно спомените от онзи далечен летен следобед в гората до Личестър с лорд Ардсли изплуваха в съзнанието ѝ. О, как се беше смял Ардсли... И след това я беше предупредил...

— Как могат хората да бъдат толкова слепи? — попита тихо тя след дълго мълчание и се обърна към Брет. — В такива престорени среди ли се движиш ти, където нищо истинско никога не те е докоснало?

Брет само я гледаше втренчено, безпомощен в една такава несвойствена за него ситуация. Накрая той сви рамене, опитвайки безуспешно да се усмихне.

— Господи, Чериса, ако знаеш колко съжалявам... — отговори той, а гласът му беше напрегнат и неестествено тих. — Моля те, прости ми, скъпа. Никога не съм искал да те нараня. Аз съм само така дяволски изморен... и главата ме боли така ужасно и аз...

Той протегна ръцете си към момичето в безмълвна молба, а зелените му очи търсеха разбиране в нейните.

Чериса можа да устои само един миг. След това той изтича към нея, обгръщайки я с, ръце, а тя се притисна до него, ридаяйки.

— По дяволите — подсмръкна накрая тя, бършейки мокрото си лице в дантелената му риза.

Лорд Линдси се усмихна леко, въздъхвайки облекчено и наведе мургавата си глава, покривайки нейната с нежни целувки, а ръцете му притискаха нейното треперещо тяло. Как можеше да бъде така невероятно глупав? — питаше се гневно той. Исусе... Малко оставаше да я изгони...

Чериса се намръщи ненадейно и отстъпи една крачка назад, спомняйки си думите, които ѝ беше казал преди.

— Какво искаше да кажеш с това, че заминаваш, Брет? Да не би да напускаш Лондон?

Лорд Линдси само поклати леко глава. Една слаба усмивка изви устните му, а очите му я гледаха нежно и малко тъжно. Чериса почувства как сърцето ѝ бавно става на камък от страх.

— Ти напускаш Англия... на един от тези кораби...

Дори докато говореше, Чериса си спомни, че бяха разговаряли често, но не много ясно за това, че някога Брет ще замине, за да се занимава отново с каперство. Тя беше живяла с тази мисъл толкова дълго, че накрая неговото заминаване бе станало нереално и така далечно в неясното бъдеще, че Чериса бе повярвала, че това време никога няма да дойде. И ето, сега това се беше случило.

— Кога? — попита мрачно тя.

— След две седмици — отговори Брет, а очите му я гледаха нежно, като че ли ѝ се извиняваше. — Опитвах се да измисля начина, по който да ти кажа за това през последните няколко дни...

— О, Брет, моля те, нека да дойда с теб — помоли тя, а очите ѝ светнаха с внезапна надежда. — Няма да ти създавам неприятности.

— Не, скъпа — отговори твърдо той, клатейки глава предупредително. — Каперството изисква голямо внимание и е много

опасно, а понякога е и отвратително. Това не е подходящ живот за една жена.

Чериса заплака тихо от отчаяние, неспособна да понесе факта, че няма да може да вижда Брет с месеци, а може би и с години.

— Колко време няма да те има?

Лорд Линдси се намръщи, чудейки се какво да ѝ отговори. Накрая, усмихвайки се и поклащайки глава с разбиране, той каза:

— Съжалявам, принцесо. Няма да ме има с години, ако въобще се завърна. Оставил съм хиляда лири за теб при Исак Бенджамин, златаря. С тези хиляда лири и с твоите прекрасни сини очи, по дяволите, няма да бъдеш за изпускане. Ще можеш да се омъжиш добре, Чериса...

— Не искам да се омъжвам добре! — гневно избухна тя, ядосана, че той не я разбира. — Няма ли да ме разбереш най-после? Аз те обичам! Искам да бъда с теб!

— Да, знам, скъпа — каза Брет, а пръстите му докоснаха нежно нацупените ѝ устни. — Но може би ще се почувстваш по-добре, като изминат няколко седмици след моето отпътуване. Във всеки случай, ти нямаш избор.

Неспособен да крие повече умората си, той въздъхна и залитна към момичето, а чертите на лицето му се бяха изопнали от изтощение.

— Брет, какво ти е? Болен ли си?

— Не... не, любима, само съм ужасно изморен.

— Тук, любими, по-добре е да си легнеш — сви вежди тя, подтиквайки го към леглото. — Как може да се преуморяваш толкова много? Какво си правил...

— Не се притеснявай, скъпа — въздъхна отново той, отпускаяки се върху меките възглавници. — Бях на крак през последните няколко денонощия. След като ти заспиваше, аз излизах... Имаше толкова много работа за вършене, принцесо, а аз не исках да те тревожа още, така... — сви рамене той, а видът му бе странно момчешки.

Чериса се намръщи отново, малко сърдита на неговата измама и малко смутена, че се бе оставила да я правят на глупачка, и най-вече бе загрижена за риска, на който той излагаше здравето си. Летата в Лондон бяха известни с болести и треска. Още не бяха изминали и десет години, откакто градът беше почти обезлюден от ужасната чумна епидемия.

Лорд Линдси забеляза загриженото изражение на лицето ѝ и се усмихна. Той се протегна да хване ръката ѝ ида я притегли към себе си.

— Твърде голям съм, за да ме напердашиш по задника, така че престани да гледаш така мрачно. Освен това, искам да се извиня за начина по...

Той внимателно притегли главата ѝ надолу към своята, устните му докоснаха нежно лицето ѝ, очите ѝ, носа ѝ, устните ѝ, зелените му очи потъмняха и я гледаха ласкаво. Бавно, той вдигна загорялата си от слънцето ръка, за да освободи косата ѝ от панделката и да ѝ позволи да се разпилее свободно по раменете му и по лицето му, приглаждайки я назад, преди да разкопчае копчетата на виолетовата ѝ рокля. Чериса едва дишаше, наслаждавайки се на неговите милувки, навеждайки само главата си малко надолу, за да целуне нежно пръстите му, които се мъчеха с роклята ѝ. Най-последно тя бе разкопчана и Чериса чакаше той да дръпне ръкавите ида я смъкне от раменете ѝ, откривайки нейните твърди, бели гърди, извивайки се нагоре, за да целуне зърната ѝ и притискайки лицето си до тяхната хладна, кадифена, гладка повърхност.

Сърцето ѝ започна да бие по-бързо и Чериса се пресегна да развърже широката му дантелена вратовръзка, а след това и ризата му. Като че ли насън, Чериса наблюдаваше как тъмнокосият лорд изтегли ленената си риза нагоре, над главата си, а неговото загоряло тяло изпъкваше още по-ясно на фона на белите чаршафи на леглото. Още веднъж тя затаи дъх от възхищение от широчината на раменете му, от мускулестите му ръце, от лъскавата му, гарвановочерна коса, от неговите гърди и от стегнатия му плосък корем.

Тя повдигна очите си, разглеждайки с обожание познатите, правилни черти на лицето му. Колко точно бе очертан неговият тесен нос, високите скули, квадратната, издаваща неговата упоритост, челюст. Устните му, които така се променяха — строги, тънки и неумолими, а сега нежни и добре оформени в една слаба усмивка, която ги бе извила леко нагоре. А очите му... тези любими, морско зелени очи, дълбоки и чисти като кристал, отразяващи всяко негово настроение, обградени от гъсти, черни мигли, те изглеждаха винаги прекрасни. Сега, зеленото се беше променило, бе станало смарагдово, а тялото му реагираше на допира на нейното топло, голо тяло.

Тя се усмихна бавно в тези очи, потвърждавайки безграничната си вечна любов, която тя изпитваше към този неспокоен, чернокос лорд, приемайки жертвата, която трябваше да понесе разбитото ѝ сърце в бъдеще, като дан за красотата на този момент. Чериса се наведе напред, притискайки устните си до неговите, приемайки проникването на езика му, а главата ѝ се завъртя, изпитвайки познатата страст, когато усети познатия мирис на мъж. Тя притисна тялото си до неговото, краката ѝ се движеха между неговите, горещата ѝ утроба силно желаше да почувства неговата издута мъжественост да влезе в нея.

Ненадейно, ръцете на Брет я притиснаха силно. Той стенеше от нетърпение, а телата им се заизвиваха, преобръщайки се заедно, докато неговото тежко притисна нейното. След това той влезе бавно навътре в нея, движейки се нежно и внимателно, като се наслаждаваше на удоволствието, което ѝ доставя, а устните му целуваха нейните устни, врата ѝ, докато ръцете му обгръщаха стегнатите ѝ пълни гърди. Краката му бяха широко разтворени върху кревата, насилвайки да раздалечи бедрата ѝ така, че нейното тяло лежеше отворено да го приеме и изпита насладата. Той отново и отново влизаше в нея, без сила, с премерена бързина, но мъжествено, уверено и изкусно, така изумително приятно и възбуждащо, че не можеше да се сравни с нищо, което Чериса беше получила от него досега.

Безпомощна да помръдне под него, а и нежелаеща да го направи, тя стенеше от удоволствие, ръцете ѝ докосваха трептящите, опънати мускули на раменете и гърба му, главата ѝ се движеше неспокойно на възглавницата под неговите търсеци устни. В плен под тежестта на неговите бедра, слабините ѝ я боляха от силното желание, ненаситна, жадуваща страстно за повече, по-бързо и отново повече.

Тя се извиваше под него и стенеше, почти забравила се. Съзнаваше само, че го желае, че се нуждае от него и от бавното, дълбоко проникване на тялото му в нея. Той също я желаше силно и бе станал по-бърз, изпълнен със сила и мощ, чувстващ нейното жадно, топло, пулсиращо тяло.

Тя улови жадно бедрата му, притегляйки го по-навътре в себе си и след миг извика силно, почти изхлипа от екзалтираното задоволяване на страстта си. След това бавно тя се понесе лениво, обратно в реалния свят, за да намери Брет все още в нея. Тялото му се стремеше към нейното, бедрата му се движеха силно срещу нейните, а неговата

мъжественост проникваше навътре в нея и отново и отново, стенойки в очакване на нейното освобождаване. Чериса усети тялото ѝ да отвърща на неговата страст, утробата ѝ бе пронизана отново от силно желание, всяка клетка от нея пулсираше силно, необикновено чувствителна, още под въздействието на пълното ѝ изживяване. Почти изплашена от силната реакция на тялото си, желаеща неудържимо още веднъж да изживее това, Чериса лежеше безпомощна под силните, движещи се бедра на Брет и стенеше и се извиваше, когато това се случи отново, избухвайки дълбоко в нея, като един свръхестествен завършек на тяхното любене, който тя не бе изпитала никога преди. Той остана да лежи върху нея, а след това отдръпна внимателно тялото си от нейното и се отпусна до нея.

Изминаха няколко минути преди устните на Чериса да се раздвижат по нейна заповед и преди да бъде отново в състояние да говори. Тя обърна главата си, да отвърне на целувката на Брет, но всяко движение ѝ се струваше трудно, а главата ѝ странно тежеше.

— Обичам те — прошепна накрая тя, вглеждайки се в неговите зелени очи, без да се интересува повече дали той ще ѝ отговори със същото или не.

Този път правенето на любов бе така различно от всички други — без бързане, без яростна настойчивост от негова страна, без доминиращия егоизъм, който съпътстваше неговото собствено задоволяване. Не че Брет някога е бил невнимателен или прибързан любовник, но неговата мъжка гордост изискваше това.

Чериса изненадана разбра, докато галеше нежно красивото му лице, наблюдавайки го как спи, че правенето на любов днес беше подарък от него за нея... и не подарък купен с парите му или от внимание, а подарък от душата му, от цялото негово същество. Дали Брет Линдси разбираше това или не, но той най-после бе започнал да се влюбва в нея. Безмълвни сълзи, както от радост, така и от сладостна, примесена с горчивина тъга, потекоха надолу по бузите на Чериса, докато го гледаше изгубена в радостта на своето откритие.

Едно нещо беше сигурно сега, реши накрая тя, преди да се свие до него и да заспи. Когато новата фрегата на лорд Линдси отплава, то било с хитрина или с измама, но тя ще бъде на борда ѝ. Тя отказваше да му позволи да си отиде от нея сега, точно когато беше започнал да се учи да я обича. Независимо, че той щеше да реагира шумно и

гневно, когато разбере, че тя е на кораба, скоро щеше да свикне с нейното присъствие там, както стана, когато напуснаха Бейнуотър. Може би, след време, щеше даже да бъде доволен от това.

ГЛАВА 6

Свита на кълбо на дъното на един голям сандък, Чериса се страхуваше ужасно да не би моряците някак си да го хвърлят в морето и тя да се удави. Даже да успееше да използва навреме своята малка кама и да пререже тежкото въже омотано около сандъка, то тя не умееше да плува. Макар че чуваше плътния глас на лорд Линдси да издава заповеди от палубата на своята нова фрегата, тя имаше сериозни опасения, че той щеше да скочи в студената, мръсна вода на пристанището — особено, ако я разпознаеше.

Тя беше съставила този план преди седмици и с характерната си упоритост бе внимавала за изпълнението му. Чериса беше слушала съсредоточено разказите на Брет за живота в морето; с какво се хранят, как се обличат, колко дълго продължава горе-долу едно пътуване, какви са различните отделения на кораба и къде, какво се намира в тях. Беше дочула Брет да увещава Ардсли да качи някакъв товар за Ямайка, който да бъде продаден на колонизаторите там с огромна печалба. А когато русокосият лорд се съгласи, нейният план придоби реални очертания. Тя беше отгатнала правилно, че лорд Линдси няма да се интересува за пристигналия в последната минута още един сандък от своя приятел. В случай, че това станеше, Чериса бе взела мерки и бе поставила внимателно няколко топа вълнено сукно, купено от Лондонската борса, върху фалшивия капак над главата си. Тъй като сандъкът бе достатъчно голям и имаше още много място, тя се бе свила долу, заедно с шишетата вода, хляба, няколкото сухара, сушеното говеждо и осоленото свинско, поставено в малкото буре, ябълки, които да я предпазят от страшния скорбут и разбира се — дрехи. Нейните запаси в никакъв случай нямаше да й стигнат за цял месец, а може би и за повече, колкото щеше да отнеме пътуването до Карибско море, — но не беше и необходимо. Веднъж да се отдалечат от Англия, за да не може Брет да я върне обратно, то тя ще се покаже и... надяваше се той да не бъде толкова вбесен, че да я хвърли през борда напред океана.

Бяха изминали дванадесет денонощия, а Чериса все още се свиваше в тъмния трюм на кораба, страхувайки се от несъмнения гняв на лорд Линдси. С всеки изминат ден тя ставаше все по-плаха, спомняйки си безкомпромисната твърдост и настойчивост на неговото искане тя да остане в Англия. Тя си спомни също за опасния блясък в неговите зелени очи, израз на лошото му настроение, чудейки се защо само тя се бе осмелила да го предизвика. Със сигурност, това по-скоро щеше да унищожи, отколкото да помогне на малките зрънца любов, които бяха започнали да покълват в душата му. Тя трябваше да остане в Лондон, както той ѝ беше наредил, и да се възползва от хилядата лири — цяло състояние, наистина! — докато чакаше неговото завръщане и... Господи! Какво щеше да прави, ако беше бременна!? Повече от месец беше закъсняла с...

Тя се изправи, внимателно повдигна капака на сандъка и изпълзя навън, заслушвайки се за някакъв шум от моряците на входа на стълбището към палубата. Запасите от храна ѝ бяха стигнали досега, защото тя почти гладуваше, за да ги запази за по-дълго време, но прясната вода се беше свършила преди няколко дни, принуждавайки я сега да изпълзи от тъмния, пълен с плъхове трюм, където беше поставен сандъкът, и да се изкачи на горна палуба, за да напълни отново шишетата с вода. Последния път тя бе пропуснала едно стъпало в тъмнината и беше паднала със страхотен трясък, а сърцето ѝ сякаш заседна в гърлото от уплаха, сигурна, че ще бъде открита. Тогава тя бе имала невероятен късмет и никой не я беше намерил. Но този път, ако издаде и най-малкия звук...

Тя бутна внимателно капака над стълбището нагоре, надзъртайки страхливо през пролуката към светлината, и след това се изкачи горе, за да се запаси с вода. Внезапно, тя бе заобиколена от крещящи моряци. Техните свирени, брадясали лица се завираха близо до нейното, като посягаха да я сграбчат, ругаейки високо от почуда и противна наслада. Момичето пицеше безпомощно и се бореше да се освободи от техните лапи, но по този начин само помагаше на усилията им да разкъсат и свалят памучната рокля от тялото ѝ. Един покрит с брадавици, брадат мъж сграбчи дългата ѝ коса и дърпайки главата ѝ назад покри устните ѝ със своите, а ръцете му жадно мачкаха нейните почти разголени гърди. После, с проклетия, неговите другари го издърпаха настрани и друг, още по-гнусен червенокос моряк се

отзова отгоре ѝ, извивайки нейното слабо тяло назад, под неговото, а ръцете му повдигнаха полите ѝ, късайки долните ѝ фусти.

Внезапно, два нови гласа се извиха над врявата, ругаейки високо и обещавайки ужасни наказания за всеки, който не им се подчини. С неохотно ръмжене червенокосият мъж я пусна, а другите отстъпиха бавно назад. Чериса ридаеше безпомощно, като едва сега осъзна, че в ужаса си беше крещяла неистово. Тя се свлече на палубата, твърде напрегната, за да покрие гърдите си, напълно вцепенена от преживяния шок.

— Исусе Христе! — втренчи се в нея единият от мъжете, очевидно офицер на кораба, което личеше по начина, по който моряците се бяха подчинили на заповедите му, без да може да разбере как едно момиче беше успяло да се материализира от прозрачния въздух.

Другият реагира по-бързо, като отиде при ужасеното момиче, за да го дръпне настрана от негодуващия, заобиколил я в кръг екипаж.

— Пресвета Богородице, момиче, откъде се...

— Какво, по дяволите, става тук?

Главата на Чериса се обърна в посоката, откъдето идваше познатия, плътен глас, и нейните умоляващи сини очи срещнаха чифт намръщени зелени.

— Не знам, капитане. Уилсън и аз току-що дойдохме тук и...

— Чериса — пое дълбоко дъх Брет, невярващ на очите си, които бяха станали огромни от шока и смайването. Постепенно, в създалото се внезапно мълчание на палубата с оръдията, неговото красиво лице потъмня заплашително. — Господ ми е свидетел, момиче, че ще съжаляваш...

— Брет, моля, о, моля те, не ми се сърди — умоляваше го Чериса, която беше на края на силите си. — Не можех да понеса...

Гласът ѝ замлъкна и тя потрепери, като видя ясно забележимия, недвусмислен гняв в очите му. Тя наведе безпомощно глава и зарови лице в ръцете си, разтърсвана от ридания, като се чувстваше по-жалка даже от деня, когато беше изложена на убийствената ярост на чичо си Уат. Какво ще стане, ако Брет ѝ обърне гръб? Ако я остави на милостта на тези цинични моряци? О, Боже, защо не беше останала в Англия.

Сепвайки се, лорд Линдси се овладя, разбирайки, че другите мъже се бяха втренчили в полуголото момиче с открито желание, а

някои от тях вече облизваха устните си или се пипаха с пръсти в очакване. Щеше да е по-добре да направи бързо — нещо, преди мъжете да бъдат напълно извън контрол. Той смъкна бързо тежката, пропита от дъжда пелерина от раменете си и я метна сърдито към треперещото момиче.

— Наметни се — каза той, а гневът му го подтикваше да я удари, да направи нещо...

— Да заведе ли момичето горе, в каютата ви, капитане? — Първият помощник бе забелязал очевидната близост между двамата. Той не се интересуваше, какво щеше да прави капитанът с момичето после, но беше по-добре да я махнат от общите помещения на екипажа, преди...

— Да, Джейк, може би така ще бъде по-добре — чернокосият лорд кимна бавно с глава, а зелените му очи бълваха огън, когато той погледна към Чериса. — И я заключи вътре!

— Слушам, капитане.

Сивокосият, възрастен помощник хвана грубо момичето за ръката и я поведе нагоре по стълбите, през малкото свободно пространство на горната палуба, а след това надолу по друго стълбище, което водеше към помещенията на офицерите. Чериса го следваше покорна и мълчалива, измокрена до кости от студения дъжд, който придружаваше поривите на проникващия вятър.

— Влезте тук, мис — помощникът, Джейк Оутс, отвори вратата на неприветливата каюта и въведе момичето вътре. — Трябва да чакате тук. Ще заключи вратата, като изляза.

— Благодаря — промърмори разсеяно Чериса, мъчейки се да спре сълзите си.

Помощникът кимна с глава и излезе. Останала сама, тя се свлече на стола с тапицираната кожена облегалка и отпусна тежко кестенявата си глава в ръце, давайки воля на горчивите сълзи да се излеят така, както, те искаха.

Долу, лорд Линдси сви рамене, докато говореше на негодуващия, опасен екипаж.

— Момичето е мое — повтори твърдо той, а очите му искряха, когато погледна предупредително към десетките очи, които се взираха

навъсено в него.

— Тя беше моя в Лондон, тя ми принадлежи и тук, сега. Не знаех, че е на кораба, но след като е... — Брет стисна зъби и отново сви рамене, проклинайки Чериса за нейната дързост и непокорство. — Тя е моя собственост и аз съм отговорен за нея. Всеки, който я докосне с ръка, ще получи двадесет удара с бич при първо провинение. — Ненадейно чертите на лицето му се смекчиха, усещайки, че екипажът признава неговите права над жената. — И ако успеете да се държите прилично следващите няколко седмици, преди да видим суша, ще купя на всеки от вас бутилка ром и ще платя една нощ, прекарана в най-хубавия бардак в Порт Роял. Съгласни ли сте?

Атмосферата се промени и стана ведра, като след тропическа буря. Някои от мъжете ликуваха, а други се хилеха и правеха неприлични жестове. Капитанът им беше предложил любимата награда — а също и най-голямата, защото цените в Порт Роял бяха по-високи отколкото тези в Лондон. Постепенно напрежението се разсея и мъжете се разпръснаха. Лорд Линдси се усмихна леко, облекчен, че успя да се справи с тази потенциално взривна ситуация така лесно. След това лицето му стана отново сериозно, челюстите му се стегнаха, той стисна зъби, а ръцете му несъзнателно се свиха в юмруци, когато тръгна към каютата си.

Лорд Линдси изслуша плахото обяснение на момичето с растящо недоверие и ярост. Дългите му крака трепереха, когато той крачеше напред-назад в малката каюта, а ботушите му оставяха мокра диря по льснатия под.

— И след всичко, което аз се опитах да направя за теб, ти се осмели да се промъкнеш тайно на моя кораб?

Чериса сведе глава. Тя бе така нещастна, че беше станала почти безчувствена към всичко.

— Ще ти платя, ако искаш — каза тихо тя, като гледаше вцепенено в мокрия под.

— С какво? — попита я грубо лорд Линдси. — С парите, които ти дадох аз? Имаш безочието да ми предлагаш да платиш с моите собствени пари?!

Чериса не каза нищо, а само наведе главата си още по-ниско и започна да трепери по-силно.

— И се възползва също от лорд Ардсли, като злоупотреби с неговото име — Брет изруга и ритна ядосано крака на масата, тъй като това откритие го направи още по-сърдит. — Той не бе в съюз с теб, нали? — попита подозрително Брет. По дяволите, но русокосият лорд изглеждаше прекалено привързан към момичето, неспособен да й устои...

— Не, той не знаеше нищо за това — отговори тихо тя, като се почувства още по-виновна. Тя никога не бе имала намерение да въвлича любезния лорд Ардсли във всичко това. Той винаги е бил толкова добър към нея...

Брет спря и се вгледа в момичето, неспособен да обхване ужасното деяние, което тя се бе осмелила да извърши. Против волята си, той изпита чувство на възхищение към нея. — Дявол да го вземе, но тя била умна, съобразителна... и храбра дори, за да се изправи сама срещу тъмнината в трюма, острия студ, нашествието на безбройните, гладни, свирепи плъхове...

— Защо трепериш сега?

Чериса започна да говори виновно, опитвайки се да спре да трепери.

— Съжалявам — извини се тя. — Пелерината... и дъжда горе...

— На горната палуба — поправи я несъзнателно той, като се намръщи. — За Бога, защо не се преоблечеш.

Чериса преглътна трудно и облиза солените си от сълзи устни, преди да отговори:

— Беше толкова студено там — където беше сандъка. Облякох и двата чифта дрехи, които бях взела със себе си.

Никога преди това лорд Линдси не бе изглеждал така студен, така резервиран. Даже гневът му беше изгубил разпалеността си сега.

Брет я погледна намръщено, а веждите му бяха склучени над недоумяващите очи. Най-после, той разбра какво искаше да каже момичето.

— Искаш да кажеш, че си взела със себе си само два комплекта дрехи? Какво смяташ да облечеш в Ямайка? Или може би очакваш аз да ти осигуря нов гардероб?

Чериса го погледна за миг с учудени, сини очи. Нима изплащането на сумата за пътуването ѝ и идеята да ѝ се купят още малко дрехи бяха така изумителни и невъзможни? Защо си беше дала

труда, да се залови с това, което бе направила, заради този мъж? Лорд Линдси беше красив, висок, широкоплещест, а движенията му излъчваха силата и грацията на пантера, но... тя се бе заблуждавала — неговата душа, неговата любов не спяха, те бяха мъртви. Той се безпокоеше повече за кесията си, отколкото за нея. Накрая тя сви рамене и погледна встрани.

— Моят сандък едва ли може да се нарече луксозен. В него имаше място само за един допълнителен комплект дрехи, тъй като оставих повече място за храната си.

Чернокосият лорд се намръщи, малко изненадан от неочакваната промяна в настроението на Чериса, чувствайки, че сега момичето някак си го критикува.

— Ти си обезпокоителен багаж, момиче. Трябва да те хвърля на акулите.

Чериса се усмихна слабо. Тя вече се чувстваше повече мъртва, отколкото жива в душата си. Акулите не я тревожеха. Тя не можеше да плува, за да доживее до този ужас. Ако лорд Линдси искаше да я хвърли през борда, то нека бъде така. Тя беше безсилна да предотврати каквото и да е отмъщение, което той бе решил да й наложи.

Брет я погледна, озадачен от нейното безразличие. Със сигурност момичето трябваше да отговори на едно такова ужасно предложение.

— Знаеш ли, че обичайната участ на пътниците без билет е да бъдат продадени в робство в Ямайка. Може би, това ще бъде подходящо за теб. Поне ще ми възстанови сумата за твоите пътни.

Чериса спокойно срещна неговите гневни зелени очи, красивото й лице застина, тя се обърна и отвърна на неговия упорит поглед.

— Върви по дяволите! — каза най-после тя, радвайки се на изненадата, която се бе изписала на лицето на чернокосия лорд.

Лорд Линдси се втрени за миг в нея поразен, след това се усмихна неволно и се извърна настрана, за да скрие лицето си. Дявол да го вземе, но момичето имаше дух... само ако я подтикне малко да забрави провинциалната си покорност...

— Добре. Ти не можеш да седиш тук и да трепериш каквото и да реша да правя с теб. Ако нямаш собствени дрехи, то трябва да преправиш някои от моите. Тук, в Атлантическия океан, нямаме шивачи.

Без да каже друго, той отиде до сандъка, извади чифт вълнени панталони и ленена риза и ги хвърли небрежно на леглото.

Също без да каже дума, Чериса свали парцаливите останки от роклята си и несръчно започна да облича мъжките дрехи, като се преструваше, че не забелязва лорд Линдси, който бе седнал наблизко, наблюдавайки я безчувствено с преценяващи зелени очи. Неохотно, тя почувства, че лицето ѝ се заля с червенина от гневна обида и тя се обърна с гръб към него, за да привърши с облеклото си.

— Хранила ли си се с нещо питателно? — попита със съмнение Брет накрая, а очите му оглеждаха слабата ѝ фигура с явно неодобрение. Момичето изглеждаше комично — твърде слабо, но безспорно очарователно в мъжките дрехи, които бяха огромни за него и създаваха впечатление за малко дете, което се е маскирало.

— Не — отговори тихо тя, въпреки че искаше да го помоли за топло ядене, за да напълни изгладнелия си стомах и да спре това треперене, но се отказа да му даде възможност да ѝ откаже.

— Ще ти поръчам нещо тогава — сви рамене той, — но не се тъпчи като прасе, защото ще повърнеш всичко.

Чериса седна на стола, забола упорито сините си очи в люка и нито отговаряше, нито даже разбираше това, което той ѝ предлагаше.

— За Бога, момиче, престани с това проклето треперене! — заповяда грубо лорд Линдси, обзет от внезапна ярост, вбесен от окаяното състояние на момичето и двойно по-ядосан на себе си, като откри, че е загрижен за това. Въпреки че беше ядосан от начина, по който се бе качила на кораба, въпреки дръзкото ѝ предизвикателство сега, той трябваше да признае, че беше по-доволен от присъствието ѝ, отколкото преди две седмици, когато я остави, както мислеше, в Лондон. Нима това, да бъде обожаван от момичето, мислейки, че то ще рискува всичко, за да бъде с него, ласкаеше неговото честолюбие или самият той се беше влюбил? По дяволите! Какво му беше станало? Той беше на двадесет и осем години, мъж с невероятен опит... не можеше да се влюби в малкото, сладко, селско момиче, като някое младо, фермерско момче! Ардсли беше луд! Неговата реакция беше просто егоистична.

Като се почувства малко по-успокоен, Брет се изправи и започна да събира листата, на които беше определил положението на кораба, за

да ги вземе със себе си, тъй като той поемаше кормилото на кораба на следващата вахта.

— Чериса, но ти още трепериш. Престани вече! Бъди спокойна, няма да те хвърля през борда, въпреки че го заслужаваш. Няма да те продам и като робиня, също.

Най-после тя се омели да повдигне сините си очи, като го погледна равнодушно, посрещайки неговия поглед. Чериса бе изненадана, като видя, че гневът в тях беше почти изчезнал, а на негово място се бе появила една странна, озадачаваща загриженост. Тя прехапа устни, за да не позволи на сълзите си да потекат отново, а чувствата ѝ избухнаха отново с болезнена сила, в отговор на видимо подобреното настроение на Брет. О, защо никога не можеше да остане сърдита за по-дълго време на този мъж? Защо винаги се разтапяше безпомощно, когато това странно объркване забулваше неговите ясни, зелени очи?

— Не се страхувам, Брет — отговори тя, като се помъчи гласът ѝ да остане равнодушен, и отклони бързо погледа си, преди той да усети нейната капитулация. — Само съм премръзнала. — Очите ѝ отново гледаха към илюминатора, така че тя не можа да види как неговото загоряло от слънцето лице се намръщи от безпокойство и загриженост.

— Добре, тогава лягай в моето легло, момиче, и се завий с одеялата. Аз трябва да застъпя на вахта след малко, а ти ще останеш тук, на топло.

Чериса се съгласи мълчаливо, изненадана, като видя как лордът се спря и извади две допълнителни одеяла от големия сандък и я зави с тях, преди да излезе. Неговата дълга, черна пелерина се развя сърдито, когато той се обърна и тръгна към вратата.

Най-после помощник-капитанът, който я беше довел тук, влезе в каютата, а мургавите му, татуирани ръце държаха поднос с горещ, вдигащ пара бульон, хляб, масло, сирене и чай.

— Здравейте, госпожичке — извика бодро той и постави подноса на масата. — Капитанът нареди да ви донеса храна и ето, тя е пред вас.

Чериса изпълзя бързо изпод одеялата и скочи от леглото. Устата ѝ бе пълна с гъстия, вкусен, благоуханен бульон, когато тя каза:

— Благодаря, мистър...?

— Не мистър, мис — усмихна се морякът, — само помощник. Аз съм Джейк Уотс, първи помощник-капитан на борда на „Сокол“ и съм

горд от това. — Като кимна с глава, сочейки с очи към дрехите на момичето, той се ухили и изрази одобрението си. — Капитанът го е измислил добре. Видът на женска пола в открито море... това е най-сигурния път към бунт на един кораб.

Чериса премигна към него озадачена. Тя беше слушала за бунтове и знаеше опасностите, които повличаха те след себе си, но защо...

— Защо една женска пола би била повод за такова безпокойство? — попита тя с широко отворени от учудване очи. Не беше ли това причината Брет да ѝ се сърди толкова много? Заплашвайки я даже, че ще я хвърли през борда?

Старият моряк сви рамене, малко смутен.

— Ами, мис... Това не е точно полата, а това, което се намира под нея. При едно пътешествие, като това, когато четири, а може би и шест седмици си в открито море... ами, мъжете изпитват известни нужди, госпожичке, и те се измъчват от това. Разбирате ли? Но вие не трябва да се тревожите. Капитанът ви взе под своя закрила, а той е мъж, който държи на думата си. Екипажът знае това и има голям респект от сабята на капитана — те трябва да ви оставят на спокойствие сега. Освен това, аз не бих се разхождал повече близо до техните помещения, госпожице. Вие изкушавате дявола с това.

Чериса внимателно разгледа мъжа, а веждите ѝ се бяха склусили, очертавайки почти една линия.

— Всички мъже ли имат... ох, тези нужди? — попита решително тя. — Даже и лорд Линдси?

Посивелият мъж сви рамене, напълно смутен от насоката на разговора.

— Разбира се, че ги има, госпожичке. Всеки ги има... освен тези, които са педерастии... защото те харесват момчета — обясни той, като пристъпваше от крак на крак, отбягвайки погледа ѝ.

— Защо наричате лорд Линдси капитан? — запита бързо тя. — И... и той не е... педераст, нали?

— Господи, госпожичке, вие не трябва да използвате такъв език — намръщи се Уотс. — Разбира се, че не е. Той е един от най-темпераментните мъже, с които някога съм обикалял бардаците и... — помощникът спря, а лицето му се изчерви. Беше казал достатъчно,

реши той строго. Не беше уместно да разправа на момичето на капитана такива неща. Той рязко смени темата на разговора.

— Казвам му капитан, защото „капитан“ е това, което е той. Може да е лорд на сушата, в Англия, но в открито море, госпожичке, той е капитан. И един дяволски добър капитан, мога спокойно да добавя. Служа три години под негово командване. Още помня, когато пристигна за пръв път в Порт Роял и набираше хора за нов екипаж. През тези години той получи много награди, както и много добра плячка, но капитанът никога не е бил от тези, които измъчват излишно невинните. Той се придържа близо до законите, за които пише в разрешителното му за каперство. Той не е пират или някакъв нехранимайко. Сега аз мога да се нарека почти богат човек и заслугата за това е негова. Никога няма да оставя капитана да отплава без мен, не мис. Ако той ми заповяда, аз ще го последвам и в ада и ще се върна.

Учудените очи на Чериса проследиха сивокосия помощник, когато той напусна каютата. Описанието, което той направи на лорд Линдси, очевидната преданост, която показва към... мъжа, когото тя беше познавала в Лондон, егоистичния, циничен, студен, повърхностен, наконтен, обсипан с панделки и дантели велик лорд, с който тя беше живяла в Англия... но той не можеше да ръководи с такава лекота сражаващия се кораб. Нито пък да предизвика такава дълбока привързаност и вяност. Нима Брет беше толкова различен тук, в открито море? Ако беше така, то тогава, кой беше истинският Брет? Преситеният, изморен, превзет, прекалено изтънчен дворецов джентълмен, отговарящ духовито, който се занимаваше с интриги и клюки, и който се стремеше само към удоволствия и развлечения... или склонният към приключения дързък, очевидно уважаван господар на сражаващ се кораб? Всяващ уважение и страх всред собствените си моряци, известни като най-критичните съдии в света.

И кой от двамата Чериса искаше да бъде истинският Бретигейн Линдси? Тя се беше влюбила в елегантния лорд... но наистина ли? В действителност, нямаше ли тя чувството, че под лъскавото лустро на дворецовия кавалер съществуваше една друга, по-истинска физиономия, и сърцето ѝ бе откликнало именно на нея? И не беше ли това истинският източник на нейната нарастваща неудовлетвореност от Брет, докато бяха в Лондон? Самата среда, в която той се движеше, не бе ли причина да изплуват само превзетите, неестествени страни от

неговата личност и да се пристъпи истинската му същност? И тук, в открито море... където беше повече човек и по-малко лорд... как ли щеше да се държи към нея?

Може би тя щеше да бъде облагодетелствана от „нуждите“ за които помощник Оутс беше обяснявал така внимателно, и под въздействието на истинското море Брет можеше да се привърже по-силно към нея?

Сърцето на Чериса подскочи, обзето от внезапна надежда, докато тя привършваше с храненето, след което се мушна изморена под дебелите одеяла в тясното легло на Брет. Тук, в средата на океана, тя беше единственият избор на лорд Линдси — не, поправи се тя бързо, на капитан Линдси, ако той поискаше да има жена. Тук не беше като в Лондон, където всяка жена от двореца и всяко червенобузесто слугинче канеха красивия лорд в леглото си. Тя си спомни как веднъж, без да иска, беше имала случай да се увери в неверността на Брет. Един ден, когато излизаше от кръчмата, той прегърна една красива, русокоса жена, чиято атлазена рокля и диамантени бижута блестяха на слънчевата светлина. Още си спомняше студеното, болезнено усещане в стомаха, когато го видя да се спира и да я целува. Тогава Чериса бе казала на кочияша на каретата да побърза, тъй като не искаше да гледа повече. Не че той някога парадирал с изневерите си пред нея... Брет рядко бивал жесток. Но те съществували, а и двамата разбирали, че ще продължат...

Но тук, в открито море, Брет можеше да бъде само с нея, най-малко за три или четири седмици, които оставаха, докато те стигнат до Порт Роял, в Ямайка. Тя не трябваше да се напруга, за да спечели неговото внимание; можеше да направи така, че да си сменят ролите и сега той да я ухажва. Със сладки мечти за това как той ще я търси и как накрая тя ще капитулира от неговото внимание, Чериса заспа; първият истински дълбок сън, откакто беше напуснала Лондон преди близо две седмици. Нейният болезнен страх от плъховете и вечният, винаги присъстващ студ на кораба я бяха държали будна нощи наред. Сега тя спеше като умряла, без да сънува, даже, без да се събуди, когато след няколко часа Брет влезе, за да смени мокрите си дрехи, и я избута към стената, за да легне до нея. Не се събуди и когато утрото настъпи и той стана и излезе.

Когато стана обяд, а момичето все още спеше, капитан Линдси започна да се тревожи, усещайки как гневът му към нея се върна, обвинявайки я, че тя бе причини за безпокойството му. Той нареди на първия си помощник Джейк да слиза долу и да наглежда на всеки кръгъл час момичето, докато то се събуди. Накрая, с едно гневно проклятие той подаде лоста на румпела на Оутс и напусна кварталдека, спускайки се с лекота и грация надолу по тясната стълба, а ръцете му едва ли се нуждаеха от дебелото въже, което служеше като перило, за да пази равновесие.

В каютата той се наведе над леглото и протегна ръката си, за да докосне челото ѝ, страхувайки се да няма температура. Чериса се раздвижи неспокойно, усещайки допирът на пръстите му, а сините ѝ очи бяха полуотворени и както винаги засияха с обожание, когато го погледна, преди да ги затвори отново и да потъне в сладък сън.

Една сянка на съжаление пробяга по лицето му, заради гнева, който изпита към нея преди малко. Той отдръпна ръката си и излезе бързо от каютата. Загорялото му от слънцето лице бе сериозно, а зелените му очи бяха потъмнели и гледаха замислено, когато той отново пое контрола върху курса на кораба. По дяволите, но на това момиче му имаше нещо... начинът, по който тя го обичаше, без значение какво ѝ казваше или какво ѝ причиняваше той. Тази любов го правеше неспокоен, несигурен, но същевременно той се радваше на нейната преданост... която беше прераснала в необходимост за него през всичките тези изминали месеци. Нямаше нужда да се преструва, че беше недоволен от присъствието ѝ тук, защото това не беше вярно. Той беше даже възхитен от това. Тя му липсваше, докато плаваше с този кораб — изненадан да открие, че си представяше нейната невинна усмивка или начинът, по който тя изправяше красивата си глава, когато бе учудена.

И още, да бъдеш обичан също беше проблем. Това ограничаваше неговата природа, страхувайки се да не я засегне прекалено дълбоко с неволно изречена дума. Например, когато ѝ изпращаше бележки, съобщавайки ѝ местонахождението си, когато имаше намерение да прекара навън нощта... често в друго женско легло. Спомняше си нейните предпочитания, когато избираше някоя пиеса или ресторант. Като се има предвид нейното удоволствие в леглото, както и неговото...

Освен това, той не искаше да се откаже от любовта ѝ независимо дали тя му създаваше главоболия или не. Беше невероятно ласкателно и дълбоко успокояващо това, че момичето намираще, че той заслужава да бъде обичан. Това, че той можеше да се отпусне пред нея, да си позволи да има главоболие или да бъде изморен, да не се насилва да се преструва на безгранично весел и винаги остроумен, прекомерно галантен...

Исусе Христе!

Тя го обичаше достатъчно много, за да пътува като товар в един сандък, знаейки колко ядосан ще бъде той, изоставяйки родината си и рискувайки живота си. По дяволите, той даже не можеше да се преструва, че е безразличен към момичето. Не че беше готов да признае това на Чериса, но беше радостен, че тя е тук. Сега той се чувстваше по-горд и отговорен, тъй като, когато беше с нея, мислеше за още някой до себе си. По дяволите, ако Ардсли не беше прав. Беше влюбен в момичето, но не можеше да каже на Чериса за това. Би било по-жестоко, отколкото всичко друго. Той не можеше да се ожени за момичето и то никога няма да разбере защо. Но можеше да я задържи като своя любовница и да я възнагради за голямата ѝ любов, дори и да има деца от нея, стига Чериса да би имала смелостта да има незаконни деца. И още, тя не се беше подчинила на заповедта му, да не тръгва с него, и бе рискувала... ако Оутс не беше чул възбудените крясъци на екипажа, когато те я бяха открили... Да, по-добре ще бъде да се преструва на сърдит още няколко дни, за да ѝ даде урок.

Корабната камбана оповести края на вечерната вахта и Брет се спусна по стълбата изморен и радостен, че се маха от влагата и студа на горната палуба, силно желаещ да види дали Чериса се беше събудила вече.

— Здравейте, капитане — слабото лице на Джейк Оутс се изкриви в усмивка, когато Брет влезе.

Разбира се, никъде на кораба нямаше запален огън, освен този в кухнята на фрегатата. Но да бъдеш навън, изложен на студените ветрове...

Чериса се обърна предпазливо. Сините ѝ очи потърсиха загорялото му лице с надеждата, че ще прочете снизхождение на него.

Когато видя намръщения му вид, главата ѝ клюмна. Помощникът му протестира бързо, без да се страхува от гнева на капитана.

— Хайде, капитане, усмихнете се на момичето. Изглеждате по-страшен и от насъбралите се ревящи моряци на щирборда.

Намръщен, Брет се обърна към стария моряк.

— Изглежда много държиш на момичето, Джейк. Може би трябваше да я дам на теб. Може би тя ще те тормози така, както правеше с мене.

Оутс се ухили и неохотно поклати глава, като чу предложението. Момичето беше прекрасно и бе вече две седмици в открито море, но той не беше станал помощник-капитан, за да си създава неприятности с момичето. През целия ден капитанът се беше държал като буреносен облак, но през цялото това време беше проверявал всеки час момичето. Брет се безпокоеше за нея, въпреки цялата негова грубост. Освен това, Джейк имаше набито око за жените. Струваше му се, че в очите на момичето има някаква мекота..., а и леката закръгленост на корема ѝ... Може би тя носеше детето на капитана? Подсмихвайки се, Оутс сви рамене и намигна на обезсърченото момиче, като се приготви да напусне каютата:

— Ще донеса хубава вечеря за двама, капитан Линдси. И преди да вляза, ще почукам на вратата.

Брет седна до масата и опъна дългите си, обути в ботуши крака под нея, скривайки усмивката си, която забележката на Оутс предизвика на лицето му. Той чу зад себе си как Чериса се приближава тихо към него и след миг ръцете ѝ бяха на раменете му, притегляйки главата му назад, към гърдите си. Малките ръце разтриваха врата и челото му. Брет се отпусна благодарен и въздъхна от удоволствие. След това внезапно дръпна напред главата си, за да отбегне допира на ръцете ѝ.

— Ти ми се сърдиш все още? — попита тихо Чериса и една лека усмивка изкриви устните ѝ. Тя беше съгласна да остави гневът му да следва своя ход, тъй като те имаха седмици напред, преди да видят сушата.

— Въпросът не е дали ти се сърдя още или не — каза рязко той. — Причините, заради които ти забраних да дойдеш с мен, не са изчезнали, Чериса. Те все още съществуват. Едно пътуване по море, като това, може...

Леко почукване на вратата го прекъсна и главата на сивокосия Оутс се показва, а на лицето му личеше тревога.

— Извинете, капитане, но една лоша буря се задава от дясната страна на кораба. Вълните стават все по-големи.

— Заповяда ли да свият най-горните платна?

— Йес, сър. Притеглихме също и долното платно на бизана^[1].

— Това е всичко, което можем да направим засега. Ще хапна и се връщам на щурвала.

Брет въздъхна и се пресегна за купата със задушеното свинско с картофи, отчупвайки си едно парче от свинския бут.

Октомври и ноември бяха винаги дъждовни месеци в Антилите, но той се надяваше да бъде извън най-силните бури, тъй като тръгна по-късно тази година. Но пасатите винаги са били непредсказуеми. За щастие, „Сокол“ беше нов, здрав кораб, направен от добре изсъхнал дъбов дървен материал. Той би трябвало да издържи на бурята, с изключение на директния напор на дяволския ураган.

— Най-добре ще направиш, да си намериш някоя интересна книга и да стоиш в каютата, Чериса — посъветва я той, като наметна изсъхналата пелерина около широките си рамене. — Ако морето стане много бурно, изгаси фенера и си лягай. Повечето от мебелите са заковани към пода, но някои от по-малките не са и може да те наранят.

Чериса кимна послушно с глава, настанила се удобно на стола с томче от избраната поезия на Драйдън в ръка. Тя благослови отново леля си Мери за това, че бе имала търпението да я научи да чете и пише, чудейки се стотици пъти тогава защо ли си беше правила труда за това. Беше ли леля ѝ някак си предчувствала, че животът на Чериса ще тръгне в тази посока? Защото само висшето общество имаше свободно време или пари, за да се радва на богатството на библиотеките.

Не след дълго корабът се разлюля силно, дървените греди скърцаха и стенеха под напора на бурята, а вятърът свистеше лудо над главата ѝ. Ако напрегнеше слуха си, тя можеше да различи гласа на Брет на горната палуба, който крещеше заповеди през виещия порив на вятъра. Твърдо решила да бъде безстрашна, тя се сви на кожения стол и премести фенера по-близо до себе си, като се чудеше дали увеличаващата се тъмнина навън се дължи на нощта или на бурята.

Внезапно Чериса чу тътен над главата си, последван от тъп звук и скочи на краката си. Духна пламъка на лампата и грабна другата пелерина на Брет, която висеше наблизко, бутна вратата, за да я отвори, и учудена видя водата да влиза долу в пасарела през отвора на палубата. Над главата ѝ проклятията и виковете на екипажа бяха заглушавани от яростните, стремителни, остри пориви на вятъра. Тя се изкачи по тясната стълба, като се държеше здраво за люлеещото се въже, и преди да надникне навън, постави качулката на главата си. Поглеждайки към палубата, тя веднага забеляза странната бъркотия, която цареше там. Корабни платна и въжета се бяха оплели в объркано кълбо на носа на кораба, а високата мачта се бе наклонила необичайно към палубата. Мъже се тълпяха като мухи в тази каша, дърпайки другарите си, които бяха повалени и хванати като в капан от съборените платна на такелажа. Всичко изглеждаше, че лежи зад мъглява, сива завеса, докато поройният дъжд продължаваше да плющи по насмолената палуба.

Зад нея беше кварталдека, с покрив и отчасти заграден, за да предпази кормчията от капризите на времето. Тя се обърна нататък и усети една силна ръка да хваща глезена ѝ, дърпайки я надолу, обратно по тясната стълба.

— Най-добре е да се върнете в каютата си, госпожичке — намръщено я предупреди Оутс. — Капитанът има достатъчно работа, за да вади и вас от морето, точно сега.

— Ох, Джейк, потъваме ли? — разплака се Чериса и се притисна треперееща към помощника. Чух нещо и...

Морякът се ухили, а сивите му очи блещукаха весело, когато той поклати главата си.

— Едва ли ще потънем, девойче. „Сокол“ е добър кораб. Той е имал и по-лошо време от това, преди да „цопне“ във водата. Не, това е само една малка буря, която идва от островите, да ни поздрави. Но хайде, прибирайте се в каютата, преди капитанът да ви види, че се мотаете тук, и отново да се разгневи.

— Той ми е вече ядосан — сви рамене момичето, на което не му се искаше да бъде отпратено в стаята му, като някое наказано дете.

— О, да, разбира се, че е — разсмя се Оутс, като се улови за въжето и започна да се изкачва нагоре, — въпреки че ви проверява на всеки час през целия ден докато спяхте.

След като ѝ отдаде чест, той изчезна, затваряйки капака след себе си.

Чериса се загледа след него изненадана. Една скрита, радостна усмивка се появи на лицето ѝ, когато току-що чутите думи докоснаха съзнанието ѝ. Така значи, в действителност Брет не беше така разгневен, както се преструваше, че е. На него само не му се щеше да признае, че ѝ беше простил толкова лесно... Тя се смееше, когато се връщаше щастлива към каютата, изпращайки въздушни целувки нагоре към палубата, където предполагаше, че стоеше Брет. О, да! Тя беше взела правилното решение близо преди един месец в Лондон. И някак си щеше да накара Брет също да я приеме.

Бурята продължи през цялата нощ чак до сутринта. Най-после лорд Линдси се появи в каютата, малко преди времето за обяд. Цялото му тяло тръпнеше от умора, а очите му бяха помръкнали. Той пусна пелерината си небрежно на пода и отиде право към леглото, като, преди да си легне, се наведе да събуе мокрите си ботуши, издавайки звуци на задоволство.

Чериса не обърна внимание на това, че Брет пропусна да я поздрави, сигурна в тайното си откритие за неговата загриженост към нея. Тя отрязва едно парче от студеното пилешко месо и му го сервира заедно с половин купа вдигаща пара супа.

— Благодаря ти, скъпа, но аз хапнах на палубата преди малко. Всичко, което искам сега, е да сия.

Момичето кимна с глава и протегна ръце да развърже ленената му риза и да разкопчае маншетите на широките му богати ръкави, а след това се пресегна да издърпа широкия, кожен колан.

— Чериса, нямам настроение за това сега. Моля ти се, остави ме на мира.

Лицето на момичето пламна и то отстъпи ядосано.

— Аз също нямам настроение за това, Брет Линдси. Опитвах се само да ти помогна! Аз не ти се натрапвам. Ако ме искаш, ти ще трябва да ме молиш за това и след това, може би...

— Не трябва да те моля за нищо — отвърна тъмнокосият лорд.
— Да бъда проклет, ако се унизя да поискам твоите услуги, момиче. Но

на теб ти е толкова приятно, колкото и на мен и затова ти ще ме търсиш...

— Никога! — зарече се Чериса и високомерно му обърна гръб.

Беше отминало това време, когато тя се бореше да има надмощие и да го задържи. Тук, сред океана, Брет нямаше друг избор, освен нея. Тя няма да му се подиграва за тези думи и не вярваше неговата гордост да му попречи да я потърси, но въпреки това тя ще го чака. Ще го накара, този път, той да дойде при нея...

Брет се намръщи и след миг се тръшна върху леглото. Беше твърде изморен, за да спори с нея на тази тема точно сега. Борбата с бурята беше отнела всичките му сили и всичките му емоции. Нека тя да мисли каквото си иска, а времето ще покаже кой е бил прав. Поне корабът му беше спасен сега. Счупената мачта щеше да бъде поправена, а морето бе спокойно и хоризонтът ясен. Той можеше да поспи, докато...

Чериса постави книгата си настрана и протегна изтръпналите си крака, когато чу, че помощникът чука леко на вратата, носейки вечерята. Тя се приближи тихо към вратата, за да вземе подноса от моряка, сочейки с глава към спящия Брет.

— Това е добре, мис. Капитанът помоли да бъде събуден за вечеря — усмихна се Оутс и нарочно изтрака с подноса, хилейки се към тъмнокосия лорд, който изрече едно проклятие и се изправи, поглеждайки втренчено с укор към помощника си.

— Време е за вечеря, капитане. Момчетата свършиха с поправката на мачтата. Желаете ли да прегледате такелажа тази вечер?

— Не, не тази вечер, Джейк — каза Брет, гледайки гладно към металните съдове. — Но първата ми работа утре сутринта ще е да го прегледам. Донеси ми кафе!

Морякът отдаде весело чест и изчезна, като остави Чериса и капитана сами. И двамата се чувстваха малко неловко сред надвисналото в малката каюта мълчание. Накрая Брет се изкашля и направи жест с ръка към масата.

— Дамите сядат първи — сви рамене той, усмихвайки се малко смутено. Той не беше свикнал да си спомня много за етикета, когато плаваше в открито море.

Чериса се усмихна, доволна да види, че лицето му си беше възвърнало здравия, обрулен от вятъра вид. Тя усещаше, че сега той е в

по-добро настроение, а също можеше да почувства, че му беше малко неловко, вероятно защото се чудеше дали тя има намерение да продължи разправията, която бяха започнали следобед.

— Нека да не се преструваме, че сме в двореца, Брет — каза Чериса и се отпусна на близкия стол. — Едва ли може да се каже, че съм облечена по последна мода.

Лорд Линдси се усмихна, видимо облекчен.

— Признавам, че те харесвам в тези дрехи — кимна с глава той. — Във всеки случай, не съм свикнал да гледам фусты в открито море. Действително, водим много различен живот тук, далеч от Англия. Трудно ще си спомня даже всички подробности, с които се предполага, че съм свикнал да живея преди.

— Тогава не се безпокой за това — съгласи се с лекота тя, като тайно се удивляваше колко голяма беше пропастта между лорда и капитана, но със сигурност можеше да каже, че капитанът ѝ харесваше повече. — Ще бъдем просто момичето и капитана, докато се върнем в Англия.

Моментално лицето на Брет се промени, а очите му станаха потъмни.

— Не, скъпа. Ти не можеш да останеш в Порт Роял. Това е просто невъзможно. На острова има само няколко честни плантатори, но повечето мъже... едва ли са по-добри от пиратите, Чериса. Законът, по който живеят, е много груб. Аз съм свикнал с това и те ме уважават, но това място не е за теб.

Чериса вдигна упорито брадичката си, но си държеше езика зад зъбите. Беше отишла твърде далече, но нямаше намерение да достигне до Антилските острови само за да бъде натоварена на друг кораб и изпратена обратно вкъщи. Тя имаше много време, за да измисли някакъв начин и да постигне целта си. Може би, ако наистина чакаше дете, каквито подозрения имаше, Брет щеше да ѝ позволи да остане поне докато се роди детето. В такъв случай до пролетта тя щеше да остане при него.

Вечерята мина добре. Чериса зададе стотици въпроси за кораба и пътуването, като се мъчеше да се справи с новия език на морето. Брет я убеди да му разкаже повече за опита ѝ да пътува като пътник без билет. Смееше се, когато тя му разказа за страховете си, да не би моряците да изпуснат сандъка, и остана учуден, че момичето не се

беше научило да плува, и ѝ обеща да поправи този пропуск, веднага щом стигнат до някой остров.

Когато вечерята свърши и фенерът изгасна, атмосферата стана отново напрегната. И двамата чакаха другия да предложи очевидното. Но никой не го правеше. Най-после и двамата си легнаха на тясното легло, като се въртяха, без да могат да заспят.

На другия ден капитан Линдси беше в по-лошо настроение и Чериса го наблюдаваше внимателно, страхувайки се да не предизвика скандал. Той винаги бе имал здрав сън, но кръглите сенки под смарагдовите му очи и здраво стиснатата му челюст показваха, че бе прекарал една безсънна нощ. Той изръмжа нещо на помощник Оутс, когато последният донесе кафето, и хвърли гневен поглед към Чериса, без да каже дума, когато тя поиска разрешение, да се качи на палубата, за да подиша чист въздух. Накрая той се облече и отиде горе да поеме щурвала, като остави разтревоженото момиче да се взира в стените на тясната каюта.

Чериса въздъхна, разресвайки тежката си коса с многократни, бързи движения, като използваше четката на Брет, която прилягаше много добре на ръката ѝ. Може би не трябваше да започва разговора си с него с тази конфронтация... може би гордостта на Брет беше твърде голяма. Той можеше никога да не се върне при нея. Но да се предаде сега би било безусловна капитулация. Това не би довело до промяна в техните отношения. И най-лошото, това би отхвърлило единствения шанс, който тя вероятно някога щеше да има, да го хване в такова едно изолирано положение... Не, тя не можеше да се предаде... Просто трябваше да използва всички женски хитрости, които ѝ бяха известни, за да го примами в ръцете си.

Беше научила толкова много през тези няколко месеца прекарани в Лондон — хитрости, за които би се презирала, ако ги беше приложила преди, доверявайки се на обичайната сила на неговата страст към нея, която бе взаимна и отговаряше на нейната към него, но сега...

Чериса остана послушна долу, в каютата, въпреки че беше съвсем отегчена от малкото, тясно пространство и копнееше да види ширналото се море, да се порадва на слънцето и на топлината на деня. Може би когато Брет се върне за обяд...

— Ето ви храната, госпожичке — слабото лице на Оутс се показва на вратата, а очите му гледаха несигурно в момичето.

Настроението на капитана беше доста променливо, преди момичето да се появи на кораба. После, за няколко кратки часа, то се беше подобрило. Но сега, Исусе! Целият екипаж стоеше като на тръни през цялата сутрин, страхувайки се да не предизвика неговия гняв. Когато намръщеният капитан се качи на палубата, хитрият помощник се измъкна и избяга, радостен да бъде в безопасност поне за малко.

Чериса наблюдаваше как високият лорд крачеше в каютата. Отправяйки се към масата, той блъсна един стол така, че го преобърна, после изрече едно проклятие, отпусна се тежко в кожения стол и започна да се храни. Момичето се усмихна леко, малко развеселено от очевидно лошото му настроение. Много добре, помисли тя със задоволство. Напрежението си казваше думата вече. Преструвайки се на невинна, тя обиколи масата и се наведе да вземе една чиния, като позволи нарочно на широката риза да падне от раменете ѝ и да разкрие високите ѝ заоблени гърди. Чертите на лицето на Брет се изопнаха, а очите му изгаряха тялото ѝ, миг преди да се задави с храната и тогава бързо отклони погледа си от нея. Чериса се престори, че не забелязва нищо, взе чинията си и седна до него, допирайки коляното си до неговия крак, докато се хранеше. След миг тя почувства бедрата му да треперят и той бързо се премести по-далеч, а мускулите на брадичката му потрепваха нервно.

— Какво има, любов моя? Изглеждаш нервен днес — попита невинно тя.

Брет се втренчи недоверчиво в нея, а очите му издаваха нарастващия му гняв.

— Какво има? — повтори нетърпеливо той, като постави много бавно ножа и вилицата в чинията си. — Ще ти кажа какво има! Не можах да поспя и два часа през тази нощ, момиче! Това легло не е направено за двама души — поне не да лежат на разстояние половин метър един от друг! Така, след като ти очевидно възнамеряваш това да продължи...

— Брет, това е нечестно — протестира бързо тя, презирайки себе си, че го беше накарала да страда по този начин. — Въобще не съм имала такова намерение. Но всичко, което ти трябва да направиш, е да помолиш...

— Казах ти и преди, че нямам намерение да се унижавам пред теб! — отсече той, а устните му се опънаха решително, издавайки безсилие и ярост.

— Не трябва да се унижаваш, Брет. Веднъж само направи едно малко усилие — отговори спокойно Чериса, макар че лицето ѝ пламтеше, а сърцето ѝ биеше лудо. — Аз не съм само едно тяло, което изпитва удоволствие от твоите прищевки. Аз съм човек с чувства, които...

— О, по дяволите! — блъсна назад стола си Брет и се изправи на крака, а очите му искряха. — Връщам се горе. Не ми се мяркай пред очите!

Чериса се мъчеше да не дава воля на сълзите си, след като той излезе. Всяка част от тялото му показваше неговата почти непокорена ярост. „О, по дяволите! — мислеше тя ужасно разстроена. — Да върви по дяволите и той, и аз, и всичко!“ Целият план се беше провалил и бе извън нейния контрол. Един Господ само знаеше какво беше решен да направи Брет в следващия момент.

Чериса вечеря сама. Явно капитанът бе предпочел да яде с другите офицери в тяхната каюта. Тя беше наистина твърде разтревожена, за да може да заспи, но тъй като нямаше какво друго да прави, си легна.

Няколко часа по-късно капитан Линдси най-после се прибра в каютата. Красивото му лице бе намръщено, а дъхът му миришеше на бренди. Без да каже дума, той се съблече и буквално се хвърли в леглото, като легна на една страна, обръщайки се с гръб към нея. Дълго време той се въртя и мятал, мърморейки сърдито. Накрая се изправи, обърна се и се втренчи обвинително в момичето.

— Дявол да го вземе, премести се! Как по дяволите очакваш, че ще спя като целибат^[2], когато цялата си върху мен, всеки път, когато се преместя?

— Съжалявам, Брет. Вече съм прилепена до стената. Не мога да отида по-нататък...

— Махай се тогава — изръмжа той, а смарагдовите му очи искряха отблъскващо, когато той слезе от леглото, издърпа одеялата и ѝ посочи вратата.

Чериса го погледна, без да вярва, че той мисли това, което казва, а дъхът ѝ секна.

— Но, Брет... — най-после продума тя, а сините ѝ очи бяха станали огромни. — Но... къде да отида тогава?

— Връщай се в сандъка си — каза подигравателно той, а черните му вежди се бяха сключили над искрящите му очи. — Ще те извикам, когато стигнем до Антилските острови.

Погледът на Чериса се спря един дълъг миг върху лицето на Брет, сигурна, че той ще отмени тази заповед. Но той не го направи. Той само стоеше там, висок, силен и неумолим. Тя усещаше как всеки мускул от тялото му се напруга под загорялата от слънцето кожа, а очите му гледаха непреклонно. Усещайки студ от внезапния шок и обзелия я страх, тя слезе с неохота от леглото. Бавейки се нарочно, като се надяваше безнадеждно да бъде помилвана, тя се наведе да обуе обувките си и след това се помъчи да закопчае пелерината. Той не можеше наистина да иска да я изпрати обратно там... при плъховете... без храна... при циничните погледи на екипажа...

— О, по дяволите. Събличай пелерината — каза най-после Брет, гледайки намръщено към треперещото момиче. — И двамата знаем, че не можеш да се върнеш там. Защото всеки от тези шестдесет моряци, ще се възползва от теб, преди да се съмне.

Чериса затвори очи и изпрати мълчалива благодарствена молитва към небесата. Краката ѝ бяха твърде слаби от обхваналото я облекчение, за да ѝ позволят да помръдне.

— Добре, но къде тогава аз ще... — промърмори накрая тя, неспособна да срещне погледа му все още.

— Легни на леглото. Ще се опитам да поспя на тези столове — отговори той, поглеждайки към столовете без желание. По дяволите, момичето наистина щеше да отиде там, в трюма, ако той не я беше върнал... Дявол да го вземе, този неин упорит дух на противопоставяне...

— Не, Брет, ти легни на леглото. Утре отново ще трябва да работиш усилено. Ти се нуждаеш от сън.

Той се вгледа в сериозното лице на момичето с изненада. Тя беше така загрижена за неговото здраве, но не се предаваше за единственото нещо, от което, както тя добре знаеше, той наистина се нуждаеше...

— Това едва ли е достойна постъпка за един капитан, Чериса. Даже в морето има няколко подробности, които ние съблюдаваме.

— Ами, аз не мога да заема цялото легло, като знам, че ти ще седиш цяла нощ.

— О, по дяволите. Тогава двамата ще си поделим леглото — отсече нетърпеливо Брет. Всичко това започваше да става смешно.

Доволна, Чериса си легна отново в леглото, като лежеше през цялото време на една страна, а гърбът ѝ опираше плътно в стената, за да му направи място. След миг Брет я последва, като лежеше мълчалив в тъмнината, объркан, озадачен и напълно сразен, неспособен да измисли начин, да разреши дилемата, как да примири гордостта с желанието си. Момичето се раздвижи върху дюшека и той се обърна да разгледа лицето ѝ, което лежеше близо до неговото и изглеждаше бледо на меката лунна светлина, която струеше през илюминатора. Той отвърна с надежда на нейния взираш се в него поглед, а една лека усмивка повдигна ъглите на устните му, очите му я гледаха топло, а тялото му вече отговаряше на желанието му.

— Лека нощ, любов моя — прошепна накрая Чериса, като се наведе и целуна нежно устните му. — Приятни сънища.

Чернокосият лорд гледаше как тя се сви към стената, отново разочарован и разстроен.

— О, върви по дяволите — измърмори накрая той, смачквайки възглавницата под главата си със сърдити юмруци. И когато заспиваше, твърде изморен, за да прекара още една безсънна нощ, мозъкът му работеше отчаяно, опитвайки се да открие достоен изход от тази глупава, абсурдна ситуация. Той нямаше да може да устои на напрежението още няколко дни като този — да живее с момичето, даже да спи на едно легло с него. Тялото му крещеше непрестанно за някакво освобождаване, за някакво задоволство, за физическо осъществяване на проникване дълбоко в нея, за желанието да вкуси познатата сладост на устните ѝ, да усети нейните нежни, стегнати гърди под ръцете си.

---

[1] бизан — задна мачта на кораба. ↑

[2] целибат — човек, който се е обрекъл на безбрачие. ↑

ГЛАВА 7

Когато утрото настъпи, чернокосият лорд се опъна мързеливо, прозя се и с облекчение разтърка лицето си. По някое време през нощта той най-после намери разрешението на дилемата — така ясно, така просто и даже забавно, че беше изненадан от трудността, която среща, преди да го открие. Той щеше да съблазни момичето, разбира се. Веднъж беше постъпил така с него — през онази първа нощ в Бейнуотър, въпреки че във всеки случай тя беше напълно готова да дойде при него. Така че тя, може би, щеше да му се противопоставя още малко тази нощ, но след това... Той я познаваше много добре. Знаеше точно къде да я погали, за да запали нейната страст, как точно да целуне нейните сладки, нежни устни...

Какво пък, по дяволите, това да я съблазни не означаваше, че се беше предал, реши мрачно той в изблик на откровение. Не беше същото, катода я помоли с толкова много думи... Освен това, мислеше си той, можеше да се радва на своето предизвикателство. Той винаги бе намирал любовниците си така лесно и ги бе сменял така често, че не си правеше труда да ги ухажва дълго. Нямаше ли да направи това любовта даже много по-сладка?

— Добро утро, принцесо — извика лениво той на Чериса, която си миеше лицето в плиткия, метален леген.

Момичето се обърна бързо, а изненадата от неговото добро настроение ясно личеше в сините ѝ очи.

Тя се усмихна колебливо, учудена от неговото прекрасно настроение. Дали причината беше само във факта, че се е наспал добре нощес?

Леко почукване по вратата извести пристигането на помощника, който носеше поднос с кафе, кифли и конфитюр от ягоди.

Оутс погледна внимателно към капитана, очаквайки обичайните сутрешни ругатни.

— Прекрасна утрин, капитане — каза накрая той. — Обещава слънчев ден и попътен вятър.

— Добре — усмихна се Брет и изгладнял се пресегна към топлата кифла, като я намаза обилно с вкусен конфитюр от ягоди.

Помощникът погледна бързо към смутеното момиче, но тя изглеждаше толкова озадачена, колкото и моряка. Така че не беше това, което бе подобрило настроението на капитана...

Чериса се изкашля предпазливо, а очите ѝ уловиха погледа на Брет и тя попита плахо:

— Тъй като днес се предполага, че ще бъде един хубав ден, мога ли да дойда горе... на палубата, само за малко?

Капитан Линдси се намръщи и наклони главата си на една страна, докато обмисляше молбата ѝ. Да показва момичето пред екипажа, бе все едно да си навлича насила неприятности с тях и все пак... ако очакваше планът му да има успех тази вечер, бе по-добре да удовлетвори желанията ѝ за деня.

— Добре — отговори неохотно той. — Смятам, че ще ти се отрази добре. Но ще дойдеш само на кварталдека, при мен — не на горната палуба при моряците. Няма смисъл да хвърляш запалена кибритена клечка в бурето с барут.

Чериса издаде радостен вик и изтича да обвие с ръце врата на Брет, прегръщайки след това и помощника. Оутс промърмори пресипнало едно извинение и се отдръпна, като тръгна към вратата.

Брет се освободи от прегръдката ѝ със съжаление, а очите му блестяха.

— Нахрани се, скъпа, и се облечи. Аз ще бъда горе, на кварталдека. Когато се приготвиш, ела горе... Но си сложи пелерината и не се разхождай на горната палуба, а ела направо при мене.

Чериса кимна с глава, а лицето ѝ се озари от една лъчезарна усмивка:

— Ще дойда, обещавам!

Тя импулсивно се наведе към него и го целуна по гъстата, черна, къдрава коса. Брет се задави и като се изправи, бързо взе кафето със себе си и излезе.

Половин час по-късно тя се изкачваше по стръмната стълба към палубата, радостна, че се бе отървала от своите тежки фусти и дълги, влачещи се по земята поли. Като излезе на палубата, тя закри очите си от ярката, дразнеща светлина и се огледа несигурно наоколо, чудейки се накъде да тръгне.

Помощник Оутс скочи леко на горната палуба, хвана ръката на момичето и посочи нагоре към квартердека.

— Там трябва да отидете, госпожичке — засмя се той, обърна се и изчезна надолу по стълбата.

Той имаше цял списък с поръчки от капитана, които трябваше да изпълни преди вечеря, и искаше да ги свърши добре. Първоначално доброто настроение на капитана го бе озадачило, но после, когато чу специалните изисквания на капитан Линдси към менюто за вечеря и видя тъмните проблясъци в очите му, той започна да разбира.

Печено прясно говеждо месо, петел, специално угоен за готвене и напълнен със стафиди и ориз, лукчета и грах полети със сметана, кифлички с шоколадова глазура, крем с малини... Любимият десерт на Чериса — пресни ягоди със сладка сметана, за жалост не можеше да се направи. Но всичко друго, освен това, кухнята на „Сокол“ бе в състояние да предложи и то с качество достойно за Уайтхол. Ако капитанът беше решил да съблазни момичето, то бе най-добре да успее в това, тъй като в противен случай целият екипаж щеше да понесе последиците от лошото му настроение. Очевидно, всички неприятности, които бе имал капитанът, се дължаха на играта, която разиграваше момичето, правейки се на свенливо. Така че капитанът беше планирал начина, по който да я накара да бъде негова тази нощ, и затова той се хилеше през цялата сутрин. Стридите, които Оутс предложи да се сервират, бяха учтиво отказани, въпреки че те бяха естествен избор за всеки, който знаеше за тяхната възбуждаща сила. Но капитанът само се беше разсмял и бе поклатил отрицателно мургавата си глава, като се кълнеше, че ще пукне, ако само помирише едно от тези животни с черупка.

Тогава Оутс се беше разсмял също, сигурен, че това, което помисли, се бе оказало вярно. Много вино за дамата, беше повторил капитана, а очите му светнаха весело. И бутилка коняк за него, както обикновено, и няколко бутилки от хубавото рейнско вино за момичето.

Чериса се изкачи на полузакрития квартердек, чиято задна стена бе направена от дърво, а отпред, на ъглите, бяха издигнати дървени колони, като отстрани, пак от дърво, бяха изградени стени, но те не стигаха догоре. Едно брезентово платно бе опънато като навес над тази постройка. Брет беше вътре и стоеше до румпела, като се наслаждаваше на слънцето и на хубавото време през този ден. Той се

усмихна и я поздрави от мястото, където стоеше. Чериса зарея поглед в безбрежното море, радвайки се на свежия, солен, морски въздух и на топлия бриз. Тя сви вежди учудена, когато забеляза ръката му да мести дългия лост, направен от дъбово дърво, който се намираше в дървената кутия, и когато той го помръднеше, Чериса можеше да почувства как корабът с лекота променя курса си.

— Какво е това нещо? — попита накрая тя, сочейки към лоста.

— Това е кормилото — усмихна се Брет. — То управлява кораба.

Чериса повдигна веждите си от изненада.

— Как може една такава малка пръчка, като тази, да управлява такъв голям кораб?

— Това не е просто една малка пръчка. Тя е свързана с доста сложна поредица от лостове, които накрая се свързват с руля. Единствено рулят е фактически във водата и в зависимост от това в коя посока той е завъртян, то носят на кораба променя посоката си.

— Защо трябва да сменяш посоката? — продължи с въпросите тя. — Карибско море не се ли намира точно на една права линия от Англия? Защо просто не вървиш напред...

— Трябва да сменяш посоката в зависимост от вятъра, скъпа — усмихна се снизходително Брет. — Ето тук. Искаш ли да опиташ?

Чериса не отговори веднага, а гледаше втренчено лоста, който той държеше в загорялата си от слънцето ръка.

— Сигурен ли си, че няма да повредя нещо?

Брет се подсмихна и поклати мургавата си глава.

— Не, Чериса. На хиляди мили наоколо няма нищо, на което да се натъкнеш. Давай!

Момичето пристъпи напред, хвана предпазливо лоста с едната си ръка и нададе внезапен вик от изненада, когато той започна да се премества под натиска на ръката ѝ. Тя бързо го хвана и с другата ръка, викайки на Брет да го върне обратно.

— Защо се тегли толкова трудно? — задъха се тя и отстъпи настрана от тежкия лост.

— Защото той се бори със силата на водата и вятъра, мила. Ти трябва да държиш кораба под ъгъл спрямо посоката на вятъра, а това натиска руля.

Чериса кимна с глава, криейки смущението си.

— Но не се ли изморяваш да държиш това нещо по цял ден?

Капитан Линдси сви рамене и посочи два дебели кожени ремъка, закрепени за всяка една от колоните на правоъгълния отвор.

— Ако си изморен, можеш да завържеш подходящо щурвала за тези ремъци. Вятърът е постоянен сега, така че това няма да е проблем. Но сутринта беше променлив, както е винаги в ранните часове на деня и затова не съм го стегнал с ремъците. Освен това, Джейк Оутс е много добър кормчия. Често му поверявам руля, даже и в лошо време. Няколко други моряци от екипажа също могат да управляват добре.

Чериса изслуша тази информация сериозно и кимна разбиращо с кестениявата си глава.

— Вятърът не духа ли винаги от една и съща посока, Брет?

Той поклати глава, а погледа му беше насочен към палубата, където няколко моряка сменяха такелаж.

— Не, скъпа, вятърът идва от различни посоки, макар че всяко място има, както се казва, преобладаващ вятър — вятър, който е присъщ за това място. Например понякога вятърът духа направо срещу носа на кораба. Очевидно няма да можеш да плаваш срещу него, така че трябва да промениш курса — той начерта с пръста си диаграма във въздуха, после продължи. — Когато вятърът духа откъм лявата страна на кораба — или от дясната — близо до носа, ние казваме, че духа странично на кораба. Най-добрите ветрове са тези, които духат зад теб или зад гротмачтата. Днес вятърът духа над дясното ми рамо и това е един от моите любими ветрове.

— Мислех си, че ако вятърът духаше зад теб, щеше да бъде по-добър. Той щеше да помогне на кораба да се движи най-бързо и да върви напред, без да трябва да натискаш тази пръчка — заяви сериозно тя, изненадана да види една слаба усмивка, която се появи на лицето на Брет.

— Това е един добър вятър — съгласи се той, също толкова сериозен, макар че зелените му очи танцуваха весело. — Освен че често е твърде силен за кораба и понякога духа на пориви. И в допълнение, кара носа на кораба да газии прекалено дълбоко във водата.

— Какво значение има това? — попита съсредоточено тя. — Защо да не може по-силният вятър да накара кораба да се движи по-бързо? Защо трябваше...

— Стой, Чериса — чернокосият лорд се усмихна широко. — Ти задаваш повече въпроси, отколкото всяка друга жена, която някога съм

срещал!

Момичето замлъкна леко намусено. Тя само се беше опитала да научи нещо повече за това, което смяташе, че го интересува. Самата тя нямаше интерес към щурвали, рул, ветрове и...

— Добре — въздъхна Брет, забелязвайки потрепващите й устни.
— Ще ти отговоря на тези въпроси, но поне за малко не желая да чувам повече думата „защо“. Съгласна ли си?

Момичето кимна с глава и се усмихна отново, а Брет продължи:

— Всеки кораб има максимална скорост, мила, която ние, моряците, наричаме пълна скорост или бързина. Виж, колкото по-силен е вятърът, толкова по-бързо тласка кораба напред и по-дълбоко носят му пори океана. Така, до определен момент действието на водата върху корпуса на кораба намалява скоростта му. Ето защо, един празен кораб пътува по-бързо, отколкото този, който е натоварен — първият газе по-плитко във водата.

Чериса мълчаливо кимна с глава, като гледаше и се чудеше на различните неща, разпилени върху малката маса — странни карти, компас и удивителен подвижен глобус, който бе поставен върху тях.

— Какви са тези неща? — попита неразумно тя, навеждайки се, за да ги види по-отблизо.

Зад себе си, тя чу Брет да въздъхва отново, и като я погледна през рамото си й отговори:

— Не мисли, че ще можеш да замениш „защо“ с „какво“ — предупреди я с усмивка той. — Вече се чувствам като църковен настоятел. Това са навигационни карти, показващи сегашните и преобладаващите ветрове по време на нашето плаване. Сега ние сме приблизително в средата на океана. Тук долу е посочена Ямайка, а на другите карти островът е показан с подробности.

Чериса направи една гримаса към него и се засмя на преувеличените му възражения. Тя знаеше, че той обича морето, и знаеше също, че обича да говори за него. Но засега тя предпочете да мълчи, продължавайки да мисли и да се чуди за възможните причини на неочаквано доброто настроение на Брет днес. Тя смяташе, че той крои някакви тайни планове за нея. Имаше някакъв странен блясък — почти забавен, почти очакващ — в неговите зелени очи. Той очевидно полагаше всички усилия, за да я очарова. Но на какъв завършек се надяваше той? Очакваше ли тя да отстъпи от своята решимост да го

накара да я ухажва най-последно? Надяваше ли се той, че тя ще се омилюстиви и ще го помоли да се любят в замяна?

Неочаквано, един силен глас извика от палубата под тях:

— Китове, от страна на бакборда^[1], капитане.

Тя се обърна нетърпеливо, доволна, че си спомни толкова лесно за коя част от кораба се отнасяше това.

Брет закрепи бързо с ремъците кормилото и я притегли към края на палубата, обгръщайки раменете ѝ. Той постави ръка над очите си, за да се предпази от ярката светлина на слънцето, което се отразяваше във водата, и погледна надалеч, разглеждайки внимателно океана, за да открие огромните бозайници. Накрая той ги откри и ѝ ги показа — едва забележима група животни, които ритмично се гмуркаха и след това изхвърляха високи фонтани от вода и въздух.

— О, но те са толкова далече — запротестира бързо Чериса, напругайки очите си, за да ги види. — Не може ли да отидем по-близо до тях?

— Не и сега, принцесо — отговори той. — Те се движат в друга посока. Но океанът е пълен с тях. Наброяват около две хиляди само в едно стадо. Ще видим още много китове. А ако имаме късмет, ще ги чуем как пеят или по-скоро звука, който издават и за който се предполага, че е песен. Дори може да видиш някое малко бебе, въпреки че по това време на годината вече е късно за това.

Чериса остана до него един дълъг момент, без да гледа повече към китовите, а просто се наслаждаваше на неговия допир, на неговата близост. Накрая той пусна ръката си от рамото ѝ и се върна към кормилото, правейки знак на помощник Оутс да се качи при тях.

— За смяна ли е време? — попита старият моряк, като отиваше към щурвала.

Брет кимна с глава, протягайки се бавно с грацията на огромна котка.

— Смятам да легна долу и да се порадвам за малко на слънцето — съобщи той. — Извикай ме, ако има нужда.

Той се обърна нехайно и излезе на откритата палуба, като издърпа ленената риза над главата си, докато се движеше, и като се протегна, я метна със замах на стола. След това, явно спомняйки си нещо, той се наведе по-близо до помощника. Двамата мъже размениха няколко думи с нисък глас, така че Чериса не можа да ги чуе. Най-

после Брет се разсмя и потупа добродушно раменете на моряка, преди да излезе в позлатената светлина.

Чериса сведе поглед към палубата, страхувайки се, че мъжете могат да прочетат мислите ѝ по изражението в сините ѝ очи. Гледката на стоящия наблизо Брет, така небрежно разсъблечен, накара спомените ѝ да изплуват обратно. Тя беше усетила лицето си да пламва, когато погледна към широките му, загорели от слънцето рамене, спускайки погледа си надолу, по линията на мускулите, които водеха до неговия плосък, стегнат корем. Неволно погледът ѝ се спусна даже и по-надолу, под масивната позлатена катарама на неговия широк, кожен колан. Панталоните, които носеше тук, на борда на кораба, бяха с различна кройка от тези, които носеше в Лондон. Тези бяха по-тесни, плътно прилепнали към бедрата и таза му, и ушити от бяло сукно. Не стигаха високо до кръста му, а бяха по-плитки — до ханша му, като се крепяха с помощта на кожен колан, прекаран през широките гайки, пришити към панталоните. Топла влажна вълна се надигна в слабините ѝ, когато тя откри, че гледа към мястото, където една част от тялото му изпъкваше отпред, под кончетата на панталона му, чиято прилепналост по тялото оставаше малко за въображението.

Тя се изчерви и погледна виновно настрани.

— Мисля, че ще се прибирам... долу — каза тя на помощника и изпрати прощална целувка на капитана, който се беше опънал на палубата, а главата му почиваше неподвижна върху загорелите му сгънати ръце.

Оутс хвана ръката на момичето, като поклати глава усмихнат:

— Най-добре е да оставите капитана, госпожичке. Той се държи като ранена мечка, ако не се наспи, а вероятно ще бъде зает тази нощ.

Чериса се усмихна и кимна с глава, чудейки се какво ли искаше да каже с това старият моряк. Времето изглеждаше хубаво засега, защо ли щеше да бъде зает Брет тогава? Може би офицерите се събираха... И още, в очите на мъжа се четеше ясно доловима веселост, когато той погледна към нея, — като че ли той знаеше някаква тайна, но не искаше да ѝ я каже.

— Приятен ден, тогава — отговори любезно тя, хвърляйки последен, изпълнен с копнеж поглед през рамото си към мястото, където Брет лежеше и се печеше на слънцето. Тя си мислеше, че ще слезе долу и ще подремне, а може би щеше да се изкъпе. Беше

започнала да вярва, че няма да може да устои по-дълго на Брет... и трябваше също така да бъде толкова чиста, колкото бе възможно, толкова хубава, колкото бе възможно, така че да бъде готова, когато дойде времето.

Тя свърши с плакненето на косата си и потопи цялата си глава в малкото ведро, за да измие сапуна. Прясната вода беше ценна на борда на кораба и не трябваше да се пилее. Така тя успя да се изкъпе цялата и да измие дългата си, стигаща до кръста ѝ, коса само с едно малко ведро вода. Вече бе станало късно. Тя виждаше как слънцето залязва на хоризонта, потъвайки в обагреното море. Беше спала по-дълго, отколкото бе възнамерявала, и сега се заслушваше, копнееща да чуе стъпките на Брет по пътеката, защото обикновено той слизаше в каютата по това време.

Най-после тя го чу. Миг по-късно той вече се шляеше из каютата. Гърдите му бяха все още голи, а бялата риза бе в ръката му. Той се усмихна, когато я видя, а зъбите му светнаха бели и равни. Мургавото му лице сега имаше червеникавокафяв оттенък на фона на залязващото слънце, чиито последни лъчи влизаха през прозорците.

— Виждам, че си взела моя халат, ти дръзко момиче.

Чериса сви рамене, радостна, че той не ѝ се сърдеше. Тя просто имаше нужда да се почувства отново жена, а панталоните на Брет едва ли спомагаха за това. Така че, когато случайно намери бледосиньото копринено кимоно в сандъка на Брет, тя го взе и го облече за вечерта.

— Нямах нищо против, нали, Брет? — усмихна се тя. — Не е ли това една добра промяна, след потурестите панталони?

Чернокосият лорд се разсмя и кимна с глава, пресягайки се да вземе ведрото, за да се изкъпе и той. След миг се върна, напълнил ведрото с чиста вода, и започна да мие черната си коса, като накрая завърши тоалета си с бръснене. Чериса седеше на края на леглото и го наблюдаваше, а красивото ѝ лице бе озарено от слаба усмивка, докато четкаше кестенявата си коса с неговата четка. Тя винаги обичаше да гледа как Брет се бръсне или как се облича, или как върши хилядите прости, ежедневни неща. За момент тя игнорира реалността на тяхната връзка и го наблюдаваше с очите на съпруга, представяйки си, че бяха женени.

— Мисля, че ми харесваш повече като капитан, отколкото като лорд — размишляваше на глас тя, наклонила на една страна главата си,

втренчила се изпитателно в него.

На лицето на Брет се изписа изненада, преди да се усмихне пред огледалото, а очите му потърсиха нейните в лъскавото отражение.

— А аз мисля, че те харесвам повече като каютен прислужник, отколкото като момиче в Лондон — отговори любезно той, а очите му блесяха весело, когато се съсредоточи отново в бръсненето.

Чериса протегна краката си и слезе от леглото. Отиде до масата и взе дебел, подпечатан на три места пакет с листа от пергамент, който беше намерила в сандъка.

— Какво е това, Брет? — попита любопитно тя, надничайки в пакета и издигайки го нагоре към слабата светлина в каютата.

Той погледна през рамо и се намръщи.

— Внимавай с това, скъпа. Това е единственото нещо, което ме предпазва да не увисна на бесилката с другите пирати.

Изплашено, момичето постави внимателно пакета на мястото му в здравия, обкован с желязо сандък, промърморвайки припрени извинения.

— Няма нищо. Нищо лошо не е станало — усмихна се Брет. — Това е моето разрешително за каперство от Чарлз. То ме прави капер, а не пират. Разбира се, аз си спомням, че ти каза, че това е едно и също — закачи я той.

Чериса вирна носа си към него, като се нацупи пресилено. Тайно, тя бе довольна, че той дори си спомняше този разговор сега, когато бе изминало толкова много време.

— Защо кралят трябва да се занимава с такива непристойни работи?

— Чарлз се нуждае от пари, Чериса. Каперството е по-малко доходно от пиратството, тъй като аз трябва даделя всяка плячка с короната...

— Ти се шегуваш с мен, Брет — възрази бързо момичето. — Как може един крал да се нуждае от пари?

— Дори и кралят трябва да яде — засмя се той, бършейки лицето си с чиста кърпа, а след това си взе нови дрехи.

— Парламентът отпуска на Чарлз един доход само от 800 000 лири годишно, мила. И той ги получава само когато парламентът е свикан и когато се срещне с парламентаристите, разбира се. Откакто

той разпусна парламента, ами... той има грижата да храни целия дворец и да ръководи правителството.

— Искаш да кажеш, че той няма никакви пари въобще? — попита удивена Чериса.

Брет се разсмя отново, като видя безпокойството изписано на лицето ѝ и поклати учудено глава.

— Господи, Чериса, сигурна ли си, че си живяла някога в Англия? Разбира се, че има някакви пари. Неговата съпруга му донесе около 800 000 лири зестра, а той получи повече от тази сума и от френския крал Луи, заради тайния съюз между тях. Разбира се, съществуват и доходи от кралските земи, от корабите и от всички други финансови операции.

Чериса погледна втренчено Брет, поразена от цифрите, които той спомена. Месеците прекарани в Лондон я бяха убедили, че една лира не беше богатството, за което тя бе мечтала, докато живееше в Бейнуотър, но... 800 000 лири!

— И той се нуждае от повече пари?

Брет се усмихна и ѝ отговори:

— Това едва ли е много, ако трябва да управляваш държавата, скъпа. Трябва да мисли за плащанията на чиновниците, на гвардията, армията и флота, да поддържа сградите и пътищата и още много други работи. Разбира се, Чарлз също не се слави с пестеливост, но той не харчи в действителност за излишен разкош и за любовници. Виждал съм лично краля толкова безпаричен, че той взе назаем от мен, за да си плати дълга на конни надбягвания.

Чериса продължи да го гледа изумена. Една малка бръчка, израз на съсредоточеното ѝ мислене, се бе появила на челото ѝ и тя погледна остро Брет:

— Трябва да бъдеш много богат, за да даваш на краля пари на заем — заключи тя накрая.

— Да, наистина — ухили се той. — Кралят е известен с това, че не връща заемите си.

Тя се намуси и опита друг подход.

— Бъди сериозен, Брет. Колко пари имаш?

Чернокосият лорд остана мълчалив за момент, като обуваше новите си панталони и завързваше ризата си с дълги ръкави.

— Ами построяването на „Сокол“ ми коства около 6000 лири — отговори той. — Имам още четири по-малки кораба без оръдия... всеки от които струва може би четири хиляди лири. Имам тридесет хиляди лири при златаря Исаак Бенджамин на Ломбард стрийт^[2] и други около тридесет хиляди лири, вложени в земя в Ямайка и на едно място наречено Калифорния.

— Господи! — притаи дъх с благоговение Чериса. — Това прави повече от осемдесет хиляди лири.

Брет се разсмя отново, а едно закачливо пламъче играеше в зелените му очи.

— Решавай дали съм ценен улов, момиче?

Чериса не му обърна внимание, все още твърде поразена, за да отговори на неговата подигравка.

— По рождение ли си така богат?

Той поклати глава и сви раменете си, като че ли темата на разговора го смущаваше.

— Не, скъпа. Горещо-долу единственото нещо, което наследих беше родовият ни дом — едно имение, наречено Уитроз, близо до Оксфорд. Първоначалното му име е било Уайт Роуз^[3], но по време на войната на Розите^[4] било решено, че ще е по-дипломатично да се смени името му, в случай че победи династията Ланкастър^[5]. Повечето от парите, които имам, съм спечелил с тази работа, която върша сега — каперството.

— Но, Господи, Брет — възрази Чериса, — ти имаш толкова много пари сега! Защо продължаваш да се занимаваш с това? Защо поемаш този риск и прекарваш толкова дълго време далеч от Англия?

Капитан Линдси сви рамене и се намръщи леко. Последното нещо, което искаше сега, бе кавгата.

— Да кажем, че притежавам неспокоен дух, Чериса. Аз се отегчавам да се шляя превзето из двореца, облечен префърцунено в кадифе, и да играя на карти и на зарове по цял ден. Островите са много по-различни от Англия. Хората са по-истински, по-земни, по-честни. Понякога са истински лоши, но поне са неподправени. Когато се върнах в Англия, сравнявах Ямайка с нея и открих, че това липсва на родината ми. Не, че не обичам Англия. Аз наистина я обичам, но се чувствам по-добре сега, на палубата на кораба, отколкото в някоя гостна в Лондон.

Чериса погледна сериозното му лице, в което нямаше изписано никакво оправдание. Той говореше това, което мислеше, макар че очакваше тя да не одобри казаното от него.

— Не съм виждала Антилските острови, Брет, но съм съгласна с теб. Аз също харесвам „Сокол“ повече, отколкото Лондон — каза тихо тя.

Чернокосият лорд се вгледа в момичето, явно изненадан. Една бавна, нежна усмивка се появи на устните му и той бързо се извърна настрана, свивайки раменете си.

— Почакай, докато видим Ямайка, скъпа. Тя е красива. Орхидеите и другите цветя растат буйно, а целият остров е покрит с тучна зеленина. С изключение на сезона на ураганите, времето обикновено е слънчево и винаги топло — около 80°F на брега на океана и по-хладно в планината. Морето е чисто, като аквамарин, а плажовете са покрити с чист, бял пясък. Можеш да видиш различни риби, без да влизаш във водата. Ще те заведе с плуване до кораловия риф, когато се научиш да плуваш — ще ти покажа някои от ярко оцветените малки същества, които живеят там. Повечето от тях са дружелюбни като кученца и идват направо в ръцете ти.

Чериса се усмихна лъчезарно, стоплена от неговия очевиден възторг от острова. Тя беше права относно Брет... той бе друг човек тук, сред морето. И въпреки че никога не бе вярвала, че това би могло да бъде възможно, тя започна да го обича повече, отколкото, когато напусна Лондон, за да го последва.

— Вечерята е сервирана, капитане — веселият глас на помощник Оутс ги прекъсна и Чериса се изправи и забърза към масата.

Добре че морякът бе влязъл точно навреме, защото завладяващата топлина, която започна да чувства към капитан Линдси, беше опасна и в следващия миг, точно обратно на всичките си решения, тя щеше да отиде в ръцете му. Тя се спря удивена и се втренчи в богато отрупаната маса, която лежеше пред нея. Брет поддържаше едно по-добро качество и разнообразие на храната от средното, което се полагаше дори на един капитан, но сега това тук...

— Тук, скъпа. Заеми почетното място — предложи ѝ любезно стола Брет, като стоеше висок и неподвижен зад него, с нерешителна усмивка на лицето, а сиво-зелените му очи като че ли пресмятаха нещо под гъстите му, черни мигли.

Чериса се усмихна машинално и се приближи до стола. Нещо особено беше в действие, без съмнение. Първо, зле прикритото забавление на помощника този следобед, после, необикновено очарователното държание на Брет през целия ден, а сега — тази специална вечеря и всички тези вина. Тя се изсмя нервно с висок глас и бързо постави ръка на устата си, като се помъчи да заглуши звука от смеха си. Но разбира се! Каква глупачка беше тя! Брет се опитваше да приложи най-старите хитрости, за които пишеше в книгите... при все че, мислеше тя развеселена, това му беше помогнало през онази нощ в Бейнуотър. Така, той имаше намерение да я съблазни... нечестен мошеник! Беше предпочел да положи всичките тези усилия, отколкото да й каже просто, че я иска. Добре, ако той се надяваше на лесен успех и да получи това, което искаше, без да изрече желанието с думи... Но нямаше смисъл да предизвиква скандал все още. Засега тя ще се преструва, че не разбира нищо, и ще се радва на това да бъде ухажвана и съблазнена.

— Разкажи ми повече за островите, любов моя — поиска да узнае мило тя, радвайки се да види как Брет се намръщи бързо.

Той беше говорил достатъчно. Сега искаше да се нахрани добре и да продължи плана си.

— Е, в действителност няма много за разказване — сви рамене той с надежда, че въпросът е изчерпан. Но момичето се усмихна, без да обръща внимание на неговата резервираност. С мълчаливо проклятие той продължи. — Англичаните завладяха Ямайка от испанците през 1655 година. А испанските донове наистина изгубиха голяма част от влиянието си на острова оттогава. Бермудите принадлежат на Англия отдавна. Сен Китс и Барбадос също.

— Тогава срещу кого ще упражняваш занаята си?

— Все още срещу испанците. При все че загубиха много земи, те все още контролират повечето от богатите на метали колонии. А златото, среброто, даже калая и желязото, са добра плячка.

— Но ние подписахме мирен договор с Испания — запротестира възмутено Чериса.

— Да, но... — сви рамене Брет, нежелаещ да бъде въввлечен в дискусия за обърканата външна политика на Англия точно сега.

— Но как можеш да нападаш испански кораби, когато ние имаме подписан договор с тях. Това не е честно — продължи да упорства

момичето, хвърляйки осъдителен поглед към тъмнокосия лорд. — Ти трябва да бъдеш...

— Чериса, моля те — въздъхна нетърпеливо той. — Обяснението на това ще отнеме часове. Не можем ли просто...

— Е, добре, ние имаме на разположение часове, нали? — запита мило тя. — Нямах нещо друго наум, нали?

Хванат натясно, Брет се намръщи и си пое дълбоко дъх, проклинайки безкрайното й любопитство.

— Една точка от брачното споразумение с кралицата бе, че кралят трябва да разграбва испанските кораби и колонии и да ги държи настрана от португалския тил. Освен това, между Англия и Холандия съществува дългогодишно съперничество по море, а на Франция би й харесало, ако пленим няколко холандски кораба. Точно сега имаме съглашение с Холандия, но от друга страна, Чарлз трябва да поддържа добри отношения с Луи, защото зависи от парите му. Но в действителност, Чарлз не харесва много Франция. Мисля, че той физически предпочита холандците, с изключение на това, че те са най-големите ни съперници по море. Така че той не би имал нищо против, ако пленим някой френски кораб, стига плячката да е достатъчно богата, за да си струва неприятностите, които биха възникнали, докато бъде утешен ядосаният Луи. Виждаш ли, Чериса, че в действителност не трябва да бъдем задължително във война, за да се занимаваме с каперство. Всеки го прави. А Чарлз е достатъчно умен, за да разбере, че Англия трябва да води борба с холандското морско надмощие, да извлече полза от настоящата слабост на Испания и да държим под око френските апетити към нашите колонии. Поради липса на средства, нашият флот е доведен до окаяно положение. Чарлз силно желае да увеличи нашата морска мощ, но без пари за построяването на негови, собствени кораби, той е принуден да разчита на частни инвеститори. А единственият начин да примами частните пари за една такава рискована работа е като обещае огромна печалба — следователно каперство. Знаеш ли — добави замислено Брет, — вярвам, че Чарлз щеше да бъде добър крал, ако само имаше повече пари, с които да оперира.

— Той е добър крал! — изрази решителен протест Чериса, поглеждайки гневно към Брет.

Но той само се разсмя, протегна ръката си и направи жест на извинение.

— Добре, скъпа. Той щеше да е по-добър крал, ако имаше малко повече пари. Той е прав, като мисли, че Франция се нуждае от съюз с другите морски сили — както и ние или Холандия. И ако сега тези две сили се обединят срещу нас — сви рамене изразително той, а лицето му бе сериозно — ние ще стигнем до сблъсък с Франция в края на краищата, въпреки старанието на краля това да не стане. Нашият сблъсък на интереси са колониите. Ако кралят не зависеше от Луи за пари, то той можеше да сключи един здрав съюз с Холандия. Сега само получихме Ню Йорк^[6] от тях...

— Добре, но ако се нуждае от пари, той може да свика друг парламент — прекъсна го Чериса, спомняйки си за разговора, който бе дочула в Лондон. — Това би бил законният начин.

Брет се засмя снизходително, а очите му я гледаха закачливо.

— Защо, да не би в сърцето си да си ревностен виг^[7], принцесо?

— Не съм — нацупи се Чериса, защото според нея вигите бяха предателски настроени към краля, а тя вярваше в почти божественото право на краля. — Знаеш, че съм предана на краля.

— Да, разбира се — кимна успокоително с глава Брет и се пресегна през масата, взе малката ѝ ръка и целуна помирително дланта ѝ. — Но съществува опасност от едно евентуално решение на Чарлз. Той е склонен да отстъпи престола на брат си Джеймс, а парламентът няма да допусне това, тъй като иска протестантски престолонаследник. Не мога да разбера упорството на Чарлз по този въпрос. Никой, дори и Чарлз, не мисли, че Джеймс би бил добър крал за Англия.

— Тогава защо не обяви Монмаут за свой наследник? Чувала съм, че той изглежда добре и е протестант. Даже бях дочула, че той е законният престолонаследник — че кралят се бил оженил за неговата майка по някакви други странни обреди.

Брет поклати мургавата си глава, а в зелените му очи се появи сянка на безпокойство. Въздъхвайки, той отговори:

— Не знам, мила. Може би Чарлз има съмнения относно смелостта и решителността на момчето или за способностите му да управлява. Монмаут е изключително очарователно и приятно момче и съществуват съвсем малки съмнения, че той е син на Чарлз. Има известна физическа прилика — тъй като момчето очевидно е

наследило похотливостта на Стюардите — на петнадесет години той вече държеше момиче при себе си. Но може би смята, че му липсва постоянство, твърдост... и даже сила на собственото му убеждение, че кралят е длъжен да управлява. Джеймс притежава тези качества даже и повече, отколкото е необходимо. Той е упорит, решителен и фанатик и не е слабохарактерен.

Чериса разглеждаше внимателно седналия срещу нея мъж, обезпокоена от явната му тревога. Преди никога не го беше виждала така открито загрижен за нещо. Очевидно въпросът за престолонаследника на Чарлз беше много сериозно нещо.

— Какво ще стане тогава, Брет? — попита тихо тя, а сините ѝ очи, които бяха станали огромни, го гледаха сериозно и тъжно.

— Не знам, скъпа — отговори той, също толкова сериозно. — Бих казал, че имаме основание за безпокойство. Джеймс ще се опита да наложи католицизма и абсолютизма отново в тази страна. Кралството ще се разбунтува — ще се обяви за Монмаут, а може би и за Уилям и Мери Оранж — и отново ще стигнем до гражданска война. А може и нещо по-лошо. Джеймс е ревностен франкофил. Той ще подкрепи амбициите на Луи да „гълтне“ Холандия. Това ще ни застави да се изправим пред един неприятел тук, в колониите, който има повече земя и по-голяма флотска мощ. Тогава ще бъдем безпомощни да се противопоставим на Франция.

За известно време в каютата надвисна мълчание, обременено от страха за бъдещето на Англия. Накрая, с усилие Брет се усмихна и прогони чувството си на потиснатост, следствие на този разговор.

— Но ти не се тревожи, скъпа. Чарлз е само на петдесет години. Може да живее още много. По дяволите, но така активен, какъвто е в леглото, той може да се ожени отново и да подсигури един великолепен легитимен наследник! Господ знае, че притежава и достатъчно други качества.

Чериса се усмихна, убедена, че каквото и да стане, лорд Линдси ще изпревари събитията и ще се погрижи за своите работи. С него тя беше в безопасност.

— Мога ли да си взема още малко от фруктовата салата? — попита щастлива тя и се пресегна за чашата си с вино.

Тя не беше забравила за намерението на Брет да я съблазни — нито пък за решението си да се забавлява от това. Вечерята бе станала

отново весела, а очите на Брет блестяха със задоволство от предчувствието за реализирането на плана си и за задоволяване на страстта си.

Накрая, след като бе изпита бутилка и половина вино и лицето на Чериса порумения привлекателно, Брет реши, че моментът е настъпил. С последен, кос поглед, отправен към момичето, той се изправи с цял ръст, протегна се и се прозя насила.

— Какво ще кажеш да ми разтриеш гърба за малко, скъпа? Трябва да съм си разтеглил някой мускул днес.

Чериса кимна любезно с глава, прикривайки забавлението си.

— Защо не легнеш тук, долу на пода? Мога да хвана по-добре...

— Не — бързо я прекъсна Брет, водейки я спокойно към леглото. — Тук е по-удобно.

Чериса тръгна с него към леглото, опитвайки се да вземе крайното си решение. Той все още не я беше помолил с думи да легне с него, но все пак... цялата тази вечер беше един вид молба. Тя се обърна внезапно и се вгледа напрегнато в красивото лице на Брет. Протегна ръката си нагоре и докосна нежно лицето му, а една лека усмивка изви устните ѝ.

— Ти се опитваш да ме съблазниш, нали Брет?

— Мисля, че да.

Чериса стоеше неподвижна, изгубена в дълбините на неговите зелени очи. Женската ѝ интуиция не я беше излъгала. Това бе желанието на Брет. Тя можеше да отстъпи, тъй като съзнаваше, че го желае също толкова страстно и има необходимост от него — или можеше да продължи да упорства, надявайки се накрая, че ще го принуди да се подчини на нейните изисквания. Но в Брет съществуваше някаква страхотна, вътрешна сила. Някаква сила, която щеше да му позволи да се превие, но никога да се счупи. Това беше едно от нещата, които тя харесваше така много в него. Тя го беше помолила да дойде при нея този път и да се отнася към нея като към личност, а не като към играчка. Не беше ли направил наистина това той тази вечер? Не беше ли направил огромно усилие, за да ѝ достави удоволствие? Да я ухажва? Бяха ли в същност думите толкова важни, колкото неговото държание?

Накрая тя наклони кокетно главата си, а на лицето ѝ се разстла една чудесна усмивка:

— Е, добре, прекрасен мошенико, мисля, че ти успя.

Брет отметна главата си назад и като се разсмя притегли Чериса към себе си. Той наведе бързо главата си отново, а устните му търсеха нейните, потръпвайки напрегнато от дълго потисканото желание. Те бавно целуваха нейните, като че ли вкусваха най-сладкия нектар, езикът му потъна в нея само за да разтвори нежно устните ѝ, а после страстта го завладя и той започна да я целува по-силно, докато Чериса остана без дъх и главата ѝ се замая. Тя докосна загорялата му от слънцето ръка и я насочи към широкия колан на синьото кимоно, подтиквайки го да го развърже и разкрие тялото ѝ за неговите милувки. След миг синята копринена роба се свлече и тя почувства топлия натиск на неговите пръсти върху гърдите си, палецът му нежно галеше стегнатите ѝ зърна и в същия момент усети неговата твърда мъжественост до корема си. С тих вик, израз на нейната страст, тя обгърна с крехките си ръце врата му и се надигна, за да се притисне по-силно до него, а бедрата ѝ се прилепиха към неговите.

Внезапно, с тих вик на почти животинска нужда, Брет се наведе и повдигна момичето, постави го на леглото и се отпусна до него, а ръцете му търсеха тялото ѝ. Главата му се зарови между нежните хълмове на гърдите ѝ, а дъхът му я изгаряше.

Ръцете на Чериса обгърнаха раменете му и като го притисна отчаяно в прегръдката си, тя повдигна глава, за да обсипе с целувки черните му къдрици и челото му, и разтвори бедрата си, за да го поеме. Той свали панталона си и го ритна, повдигна ръцете си, за да може Чериса да съблече дантелената му риза, и веднага се извърна към нея, покривайки тялото ѝ със своето, което изгаряше от желание. Чериса изви гърба си, притегляйки го навътре в себе си, а тихите ѝ викове се сляха с неговите.

Той движеше настойчиво бедрата си между нейните, съзнаващ само нейната топлина и влага. Отново и отново той проникна в нея, устните му целуваха гърдите ѝ, врата ѝ, лицето ѝ, затворените ѝ очи.

Чериса се извиваше под него, слабните ѝ пулсираха от силната възбуда, ръцете ѝ се впираха в раменете му, гърба му и надолу — в бедрата му, притегляйки го по-навътре в себе си, докато накрая тя легнеше и стенеше безпомощно от страст, чувствайки само движението на Брет вътре в себе си, съзнаваща само своето неутолимо желание към него да влезе в нея, да се изпълни отново с топлата твърдост на

неговата мъжественост, да се освободи от това непоносимо, нарастващо напрежение.

Накрая тя почувства как тялото ѝ пламва, завладяно от неудържимите приливи на удоволствието, като само неясно съзнаваше, че тялото на Брет се извиваше под ръцете ѝ, и чуваше виковете му на екстаз, които се смесваха с нейните, а след това усети тежестта на изтощеното му тяло.

Сякаш с чувство на благоговение Чериса повдигна ръцете си, за да си поиграе нежно с гарвановочерните му къдрици, чакаща търпеливо неговото лениво завръщане при нея от небитието, както ставаше винаги, след като се бяха любили. След миг, той вдигна главата си от гърдите ѝ, без да каже нищо, и само я целуваше нежно с мълчалива благодарност.

Тя повдигна главата си и отвърна нежно на целувката му, разбирайки сега колко много той, по свой начин, беше жадувал за нея тази вечер. Ако беше позволила на гордостта да управлява любовта ѝ, тя щеше да го загуби завинаги. Тя ясно разбираше, че той никога нямаше да се унижи и да помоли за тази любовна нощ, ако сама не беше му я предложила накрая, като дар от нейната безгранична любов към него. В противен случай, той щеше да се отдръпне от нея, цинизмът му щеше да стане по-язвителен, а неговата току-що настъпила любов към нея щеше да угасне. Съзнавайки изведнъж какво му бе коствало всичко това, я обзе внезапна благодарност. Тя обви ръце около него и повдигайки кестенявата си глава прошепна в ухото му:

— Не се осмелявай да заспиваш още, любов моя. Възнамерявам да заплатя моите пътни до Ямайка, както трябва...

— Ох, Брет, мисля, че ти каза, че всичко тук било зелено и прекрасно! — възкликна Чериса разочарована. — Това тук, е като пустиня!

Тъмнокосият капитан се засмя и хвърли нежен поглед през рамото си към момичето от мястото, където стоеше, на кварталдека, а ръката му държеше щурвала.

— Това е само южния бряг, скъпа. Недей да съдиш прибързано за целия остров само от тази гледка. Няколко мили навътре в сушата

наистина има само пясък и кактуси, но манговите дървета и палмите не са далече след това. А в закътаните заливи плажовете са пусти. Ще се увериш сама, когато пристигнем в Порт Роял след няколко часа.

— Порт Роял? — повтори Чериса. — Защо да не отидем първо в твоята плантация?

— Защото моята плантация е във вътрешността на острова, скъпа — обясни търпеливо с усмивка Брет. — Освен това, трябва да сваля на брега нашия товар и да го продам или да го дам на склад. Трябва да намеря и кораб, който минава оттук, за да те отведе обратно в Англия. Това няма да бъде лесна работа. Сезонът на ураганите вече премина, но у дома сега е зима. Колко ли кораба ще отплават на север по това време на годината?!

Чериса се втренчи в чернокосия капитан слисана. Той не беше споменавал за нейното връщане в Лондон от седмици! Тя беше помислила, че той е променил решението си.

— О, Брет, аз не искам да се връщам в Англия! — каза умолително тя, а устните ѝ потръпнаха от разочарование. — Искам да видя плантацията ти за захарна тръстика! А ти обеща да ме научиш да плувам!

Брет само поклати главата си. Очите му бяха приковани към картата, на която бяха изобразени крайбрежните течения на Ямайка.

— Съжалявам, скъпа, но ти ще трябва да заминеш за дома толкова скоро, колкото е възможно. Помня, че ти обещах да те науча да плуваш, и възнамерявам да спазя обещанието си. Не ми харесва мисълта ти да бъдеш на борда на някой кораб, без да можеш да доплуваш поне до някоя спасителна лодка, в случай на злополука. Ще гледаме да се доберем до плантацията. Тя не е далеч от Порт Роял, но аз ще бъде много зает следващите няколко дни.

Чериса се насили да запази мълчание, макар че брадичката ѝ се повдигна упорито, а очите ѝ горяха от недоволство и протест. Тя нямаше да се върне в Англия толкова скоро! Не, тя нямаше такова намерение! Брет не знаеше все още за детето, което тя носеше. Може би ако му кажеше по подходящ начин и в подходящ момент, то вероятно той ще бъде достатъчно грижовен, а също и достатъчно любопитен, за да ѝ позволи да остане. А ако новината не го накара да промени решението си...? Тогава тя щеше да измисли нещо друго.

Порт Роял беше, както бе казал Брет, много по-различен от подобната на пустиня земя, ширнала се на южния бряг на острова. Когато наближиха пристанището, тя видя, че градът се издигаше леко нагоре по склона, а зад сградите се простира гъста, зелена гора, която стига чак до подножието на планината. Районът около морския бряг бе претъпкан с хора, а малкият залив бе осеян с кораби — повечето по-малки от „Сокол“ — само с няколко оръдия, които се подаваха от палубите. Флаговете, които се развяваха, бяха преобладаващо в червено, синьо и бяло — знамето на Англия, но имаше също и няколко други, издигнати по мачтите. От тях само синьо-бялото fleur-de-lis^[8] знаме на Франция й бе познато.

След час корабните платна на „Сокол“ бяха свити и една малка лодка, последвана от по-голяма, поведе кораба към пристана. С шум и врява, изгарящ от нетърпение, екипажът омота дебелите, насмолени въжета около пилоните и „Сокол“ беше вече на сигурно място в пристанището.

Чериса остана на палубата, като се наслаждаваше на топлия бриз и вдишваше свежия, с аромат на джинджифил въздух, чакайки търпеливо Брет да я заведе на сушата. Слънцето се беше издигнало високо и грееше ярко на небето в тази късна утрин, сякаш висеше над smaragdovo zeleniya остров като огромно, златно кълбо. Долу, в прозрачната и съвършено чиста, синя вода на залива, тя можеше да види малки сребърни и бели рибки да се спускат като стрели напред и назад в сенките на пристанището. Сега вече знаеше защо беше така силно желанието на Брет да се завърне отново на тези красиви острови. Всичко изглеждаше чисто и ухаеше свежо и приятно в сравнение с Лондон.

Най-после Брет, застанал на големия дървен кей, се обърна към нея, махайки й с ръка да слезе при него. Той беше получил от помощник-губернатора на острова разрешителните за оставането на кораба в пристанището и за разтоварването му. Сега щеше да настани момичето и да се върне обратно, за да контролира разтоварването на скъпия товар.

Чериса се препъва доста често по пътя за апартамента, който Брет беше наел за нея, тъй като бе твърде любопитна и заета с необикновените, колоритни гледки на колониалния град, за да гледа къде стъпва. Тя би искала да поскита малко из града, но Брет изглежда

нямаше търпение да я остави в апартамента и да се върне на „Сокол“. Накрая тя се спъна и за малко не падна по очи, ако Брет не беше реагирал бързо и не я бе хванал за ръката.

— Отвикнала си да вървиш по твърдата земя, скъпа, след като привикна с люшкането на кораба — усмихна се добродушно той.

Брет не упрекваше момичето за любопитството му, тъй като и той беше същият преди четири години, когато за пръв път видя острова.

— О, краката ми са добре — засмя се в отговор Чериса, а сините ѝ очи бяха дълбоки и светли от учудване. — Но аз просто никога не съм виждала нещо такова... Какво е това ей там, горе на хълма? Заграденото със стена?

— Това е жилището на губернатора, мила. То е оградено с тези високи стени като предпазна мярка. Не много отдавна всички тези острови бяха изложени на постоянната атака на испанци, французи, холандци, пирати... и даже от нас, мисля, въпреки че сме склонни да си простим това много лесно. Тази улица тук е главната. Зданията на управата са там горе, около къщата на губернатора. Магазините и складовете са ето тук, частните жилищни квартали са ей там, а няколкото смесени магазина са направо по тази улица горе на пресечката.

— Какви са тези сгради там долу? — Чериса посочи назад, по посока на пристанището, към една оживена, натъпкана с хора част от града, за която Брет не беше споменал. Пред някои от високите тесни сгради висяха табели, като пред кръчми, които се люлееха от лекия бриз, но други...

— Те не представляват интерес за теб, скъпа — засмя се Брет, а очите му светнаха палаво. — Това са кръчми и публични домове. Повечето са в услуга на нас, самотните моряци, но едва ли са подходящо място за млади госпожици, като теб. Стой настрана от тази част на града, мила, или ще бъдеш грабната от някой гладен пират.

Чериса направи една физиономия към него, без да се уплаши от предупреждението му. Тя винаги се чувстваше в безопасност с Брет.

— Аз вече бях грабната от един гладен пират — отвърна тя, бодвайки го с пръст в ребрата. — Така че защо трябва да се безпокоя от това?

Брет само се усмихна и поклати глава, отказвайки да отговори на нейното предизвикателство. Пътуването беше завършило благополучно и „Сокол“ беше на котва в пристанището. Голямата отговорност към кораба, екипажа и товара се беше смъкнала от плещите му за малко. Той възнамеряваше да си почине тази вечер, да се отпусне, да си пийне и да се наслади на отговарящото желание и страст на Чериса с нужното внимание. Внезапно, той се разсмя високо, гледайки към момичето.

— Исусе Христе, Чериса! — ухили се той. — Не е чудно, че ни гледат така особено! Толкова съм свикнал да те гледам в панталони, че почти забравих, че си носила рокли! Хората сигурно мислят, че имам предпочитания към моя каютен прислужник.

Чериса се спря неподвижна на улицата, отворила уста от смущение. Тя също бе забравила! До голяма степен, защото не беше видяла нито една жена на улицата, за да ѝ напомни за това!

— Какво ще правя с дрехите, Брет? Няма ли някакви жени тук?

— Да, има много там, долу — ухили се той, кимайки с глава към пристанището и кръчмите. — И много малко почтени — съпругите на държавните служители и дъщерите им или семействата на плантаторите, но те не са много. На връщане към пристанището ще се отбия, за да изпратя местната шивачка да ти вземе мерки. На кораба има много ленен плат, а на острова произвеждат хубави памучни дрехи. Можеш да ми платиш за роклите по-късно тази нощ — усмихна се той, а очите му светнаха с нескрито желание.

— Ще закъснееш ли много? — попита Чериса, а очите ѝ го гледаха косо и съблазнително. — Искам да кажа, да вечерям ли преди или след това?

Брет се усмихна и учудено поклати глава:

— Никога не съм виждал човек с твоите размери да яде толкова много. Защото през този последен месец ти ядеш повече от мене.

Чериса само се усмихна самодоволно, мислейки за своята тайна, която все още не искаше да сподели с Брет. Единствената ѝ надежда бе да чака и точно преди да я качи на кораба за дома да му каже...

— Между другото, мила — продължи Брет спокойно, — чух от чиновника на пристанището, че има само един кораб, който се очаква да отплава за Англия през този сезон. Корабът „Мери Роуз“. Това е един добър кораб и аз познавам капитана му. Ще говоря с него да

пригответи една каюта за теб. — Виждайки недоволството, пламнало в очите на момичето, той поклати строго глава. — Няма да спорим за това, Чериса. Сама видя, че в града няма много жени. Има причина, поради която не желая да бъда отговорен за злото, което може да те сповети.

Момичето само сви рамене, разбирайки, че кавгата само щеше да попречи на нейните планове и двамата извървяха остатъка от пътя в мълчание. Очите на Брет бяха потъмнели и в тях се четеше слабо безпокойство.

Най-после те пристигнаха в къщата, в която щяха да отседнат — красива, просторна сграда със здрава тухлена фасада. Съдържателят беше предупреден за пристигането им от капитана на кораба. Стаята беше чиста и проветрена, а леглото беше застлано с чисто бельо. Дори и да не одобряваше факта, че лорд Линдси бе довел момиче със себе си, то той не го показва пред тях.

— „Кралицата на морето“ отплава вчера за Барбадос, лорд Линдси — съобщи съдържателят, след като ги беше поздравил любезно. — Капитан Блекстоун ме помоли да ви уведомя затова. Те ще се бавят там само две-три седмици.

Брет кимна с глава и обясни на Чериса, че Блекстоун е капитан на един от неговите по-малки кораби, който се нарича „Кралицата на морето“.

— Имаше ли лоши урагани през този сезон досега?

— Само един, преди около месец, но мина на север от острова.

— Добре — отговори Брет и подаде на Чериса тежкия, богато украсен кован ключ от стайте на горния етаж. — Ще изпратя шивачка горе днес следобед. Ще искаме и да ни сервирате богата вечеря в стаята. Пресен кефал, ако нямате нещо по-подходящо, и печено говеждо. Ако момичето желае нещо друго, само го впишете в сметката ми.

Като се усмихна, Брет излезе, а Чериса се обърна и се заизкачва по стълбите. Той все още се държеше като на кораба и тя се чудеше дали това ще да продължи дълго и на сушата. Когато чу, че съдържателят се обръща към Брет с титлата „лорд“ тя се стресна. Беше свикнала да го наричат капитан — даже мислеше за него, като за капитан. Щеше ли скептичният, повърхностен лорд да измести нейния обичан моряк Брет? Тя въздъхна несъзнателно, а след това побърза да

се усмихне на учудения съдържател на хана, уверявайки го, че всичко е наред. Преди да си тръгне, тя го помоли да ѝ сервира нещо за обяд и да ѝ осигури възможност да се изкъпе. Независимо как Брет щеше да се държи на сушата, нямаше нужда тя да умира от глад.

Горещите, позлатени дни отлитаха бързо, прекъсвани от време на време от внезапни сутрешни или вечерни поройни дъждове. Слънцето грееше безжалостно през останалото време на деня, а огромната луна посребряваше спокойното, притихнало море вечер. Брет бе зает през деня с разтоварването на кораба, вдъхновен от късмета и на другите си кораби. Беше ѝ казал, че пътуването ще му донесе осем хиляди лири печалба, и тя беше отпразнувала щастлива с него събитието, радостна, че Ардсли щеше със сигурност да е доволен от инвестицията си, горда с успеха на Брет. За нейна изненада — и удоволствие — той се връщаше всяка вечер при нея за вечеря и оставаше до сутринта. И въпреки че все още настояваше тя да се върне в Англия, Чериса бе започнала да се надява, че той няма да изпълни своето намерение. Защо трябваше да го прави, след като очевидно бе така доволен от нея? О, разбира се, съществуваша опасността, за които той говореше, но тя беше сигурна, че преувеличава. Беше започнала да вярва, че истината за бебето, ще го принуди да я задържи в Ямайка. Ако само можеше да намери удобно време, за да му каже новината.

— Здравей, скъпа!

Завръщането на Брет по пладне я стресна и тя скочи виновно на крака, като се страхуваше, че той ще отгатне мислите ѝ. За нейно учудване, той не бе сменял дрехите си, откакто бяха слезли на сушата преди четири дни и тя започваше да си мисли, че само Лондон и двореца му въздействаха така силно по отношение на тоалета. Всеки път, когато Брет влизаше в стаята, тя се питаше дали няма да се върне към дворецвите си навици.

— Днес се прибираш твърде рано — каза момичето, като се насили да се усмихне. — Надявам се, че не се е случило нещо лошо.

— Не, свърших по-рано — усмихна се той, отиде при нея и я целуна леко по косата. — Искаш ли все още да се научиш да плуваш?

Реакцията на Чериса бе смесица от изблик на радост и мрачно предчувствие. Щом Брет имаше желание да я учи да плува, това

означаваше, че той все още настоява да я изпрати в Лондон с кораба „Мери Роуз“, който щеше да отплува в събота — само след три дни. Но да прекара деня навън, на слънце, с Брет...

— Обещава ли, че няма да позволиш да се удавя?

Единственият отговор на тъмнокосия лорд беше смехът му и той се отправи към малката маса, където стояха остатъците от обяда й, спря се и взе една филия хляб и дебело парче студено говеждо.

— Кога ще отидем? — попита Чериса, наклонила въпросително главата си и любувайки се за стотен път на деликатната сила, която излъчваше лицето му и високото му, стройно тяло.

— Веднага — отговори той и извади револвера от кобура, за да провери зареждането му.

В Лондон той носеше само шпагата си — тънка, права сабя, направена, за да задоволи потребностите на джентълмените за фехтовка или дуел. На борда на „Сокол“, Чериса беше забелязала тежкия револвер, който стоеше затъкнат с цевта надолу в широкия, кожен колан на панталоните му. Другите офицери носеха по-дебели, извити, къси саби и револвери. Брет й беше обяснил, че този вид саби бяха по-популярни между моряците и островитяните, отколкото рапирите, тъй като първите бяха направени повече за посичане, отколкото за намушкване, и извикваха по-малко умение, отколкото по-изтънчената рапира. Освен това, тази къса сабя може да бъде използвана и в гъстите шубраци на тропическите гори, където рапирата беше почти безполезна. Брет беше един от малкото мъже, които предпочитаха да носят по-дългата и по-лека шпага. Както честно призна пред нея, той прекалено много бе свикнал с шпагата, за да я смени. Помощник Оутс бе добавил по-късно, че капитан Линдси беше един отличен фехтовач и че рапирата подхождаше добре на неговите бързи движения и светкавични рефлексии. Той беше по-опасен с рапирата, тъй като късата сабя само го бавеше в ръкопашния бой. Чериса бе радостна да узнае това. Сега тя разбираше страха, който се изписваше по лицата на мъжете, когато Брет извадеше шпагата си срещу тях.

Очевидно, възможността от бунт на кораба беше достатъчно голяма, за да имат основание също и офицерите да носят револвери. А Брет не беше изоставил оръжието си и в Порт Роял. Градът явно бе

опасен, а насилието беше очаквано и предвиждано. Чериса несъзнателно потрепери.

— Къде ще плуваме, Брет? Искам да кажа... безопасно ли е за двамата...?

— Да, мила. Зареждам револвера, само за по-голяма сигурност. Има едно малко, скалисто заливче на половин час път оттук — твърде плитко за лодки, но ще бъде идеално за нашето начинание.

Чериса побърза да обуе обувките си, набързо прекара четката през косата си и грабна меката, хавлиена кърпа.

— О... но с какво ще плуваш? Какво ще облечеш?

Брет се усмихна и в очите му се появиха дяволити пламъчета.

— Е, аз плувам гол, скъпа, но не бих предложил същото и на теб. Може да се случи някой да те види, а една прекрасна гола нимфа би била твърде голямо изкушение за мъжкото желание. Ще ти дам да облечеш една от моите ризи.

Чериса кимна с глава и порумения от мисълта, че ще бъдат така разсъблечени на ярката, дневна светлина, в този хубав, слънчев ден. Тя беше свикнала с голотата на Брет в уединението на тяхната стая, но навън... О, не си правеше и илюзии относно развързката от практикуването на този гол спорт. Щеше да бъде даже голяма изненада, ако най-напред получише урока си по плуване.

Но Чериса грешеше за това. Брет беше напълно погълнат от работата си, когато те стигнаха до края на малкия плаж. Той се спря и погледна съсредоточено в прозрачната, зеленикавосиня вода. Тя остана мълчалива няколко минути, след това любопитството ѝ надделя и попита:

— Какво търсиш, Брет?

— Три неща, скъпа. В тези топли води живее един вид отровна риба. Понякога тя се носи по течението и ние на шега я наричаме португалски войн. В тези води живее също и рибата-скорпион — също много отровна. Но най-вече, искам да проверя за акули.

Чериса пребледня, а очите ѝ станаха огромни.

— Акули?

Тя беше слушала ужасни, страшни истории от офицерите на „Сокол“ за тези отвратителни същества, които поглъщали хората живи. Вече не беше сигурна дали иска да се учи да плува.

— Обикновено не идват в тези плитчини — поне по-големите екземпляри, — но нищо не ни пречи да проверим за по-голяма сигурност.

Гласът на Брет беше безгрижен и момичето се успокои малко, макар че не ѝ се искаше да срещне и някоя малка акула.

— Всичко е наред, влизай!

Несъзнателно Чериса се отдръпна назад, поглеждайки внимателно към водата.

— Влез ти пръв, Брет.

Той сви рамене и се усмихна, съблече бързо дрехите си, постави ги на белия пясък и сложи внимателно револвера си върху тях. След това издърпа една малка кама, заби я в твърдия пясък близо до брега и се затича с лекота срещу разбиващите се вълни, гмурна се под една и изчезна. Най-послед, се обърна и заплува към нея, усмихвайки се на очевидното затруднение на момичето.

— Без повече оправдания, Чериса! Давай!

Тя хвърли с неохота последен, бърз поглед към малкия залив и съблече дрехите си, пресягайки се бързо за дългата риза на Брет, за да прикрие голото си тяло с нея. После, много плахо, пристъпи в синьото море, приятно изненадана от топлата вода.

— Е, скъпа, от къде да започнем? Можеш ли да се държиш над водата? — Загорялото лице на Брет се показва над водата и тя пристъпи по-близо до него за по-голяма сигурност, като поклати мрачно глава в отговор. Брет кимна, очевидно, без да обръща внимание на пълното ѝ невежество по въпроса. — Поеми си дълбоко въздух и се гмурни под водата — цялата ти глава да е под водата! Ще започнем с държането над водата.

Но въпреки отчаяните си опити, тя не успяваше нито за минута да се задържи над водата. А когато Брет протегна ръцете си и ги постави под тялото ѝ, тя се паникьоса и се опита да се изправи, но само цопна във водата. Той беше поразително търпелив с нея. Зелените му очи блестяха весело, когато я окуражаваше да опита отново. Най-послед тя успя да се задържи над водата за няколко секунди и Брет кимна одобрително с глава.

— Много добре, скъпа. Само трябва да се отпуснеш повече — усмихна се той.

— Как мога да се отпусна, когато съм вцепенена от страх? — попита тя, бършейки мокрото си лице с отвращение, смутена от липсата на успех.

— Трябва да свикнеш с водата — усмихна се той. — Тогава ще се чувстваш добре. Във всеки случай, вече имаш основните познания.

Чериса кимна с глава, въпреки че лицето ѝ изразяваше липса на вяра в думите му. Радостна, че мъчението свърши най-последно, тя се обърна и тръгна към брега.

— Стой, момиче! — предупреди я той, хващайки ръката ѝ. — Урокът не е свършил още.

Чериса му обърна гръб, а очите ѝ показваха нещастие.

— Но ти каза...

— За държането над водата, да, но ти все още не знаеш да плуваш. Ето сега, наблюдавай ме, а след това ти ще се опиташ да направиш същото.

Чериса гледаше как неговите загорели ръце и рамене пореха водата без усилие, като правеше особени, равни замахвания с ръцете си от раменете, а главата му се показваше над водата само, за да си поеме дъх. Той се обърна бавно и заплува към нея, минавайки съвсем близо, за да ѝ покаже стила. Тя знаеше, че няма да може да го направи, но покорно щеше да се опита във всеки случай. Най-последно, дори и Брет се увери, че това беше прекалено трудно, за да се усвои така бързо, и ѝ показа един по-лесен начин, при който ръцете се събираха отпред, след това отиваха настрани и после бързо пак се събираха отпред. Чериса хареса този стил повече, защото можеше да държи главата си над водата, и започна да тренира с по-голямо желание. След известно време тя започна да се чувства по-спокойна във водата и накара Брет да застане по-далече от нея, за да доплува сама до него. Когато успя да преплува около двадесет и пет стъпки, без да спре, тя му се усмихна, по детински радостно, много доволна от себе си и горда от усмивката, която получи в отговор.

— Ти си истинска морска сирена, скъпа — усмихна се одобрително той и като протегна ръцете си, я привлече към себе си и я целуна.

Чериса се засмя, чувствайки се доволна от успеха си и тялото ѝ се притисна към неговото, а ръцете ѝ обгърнаха главата му.

— Уроците свършиха ли? — закачи го тя.

— Всички, освен един — отговори незабавно той, а гласът му бе станал дрезгав, когато тялото му се притисна към нейното. Той се наведе бързо под водата, вдигна я и с лекота я понесе към сушата. Спря на самия бряг, постави я да легне долу на твърдия, сбит пясък, повдигна ризата над кръста ѝ и наведе главата си към открития ѝ корем, поставяйки я на мократа ѝ кожа. Тялото ѝ мигновено отвърна на желанието му. Чериса плъзна погледа си по неговото издължено, стройно, голо тяло, наслаждавайки се на изпъкналите мускули под почернялата от слънцето кожа, на дългите му, мускулести крака, синьо-черната му гарванова коса, която блестеше на слънцето. Тя се почувства малко смутена, но в същото време и възхитително лека и свободна, че лежи така в ръцете на Брет, навън, обляна от слънчева светлина. Постепенно смущението ѝ премина и силно желание зае мястото му, като я завладя така непреодолимо, както прииждащия прилив, който миеше краката ѝ и отекуваше в ушите ѝ.

Тя принуди очите си да останат отворени, за да се наслаждава, като гледа тялото му, както се наслаждаваше на допира му. Да гледа неговите почернели от слънцето ръце да обгръщат белите ѝ гърди, неговите мургави крака да разтварят нейните бели бедра. Устните на Брет имаха приятния солен вкус на океана, когато той целуна нежните ѝ устни, а езикът му търсеше нетърпеливо нейния. След това устните му се спуснаха надолу и покриха с целувки врата и гърдите ѝ, езикът му галеше нейните твърди, тъмни зърна, оставяйки ги влажни и блестящи на слънчевата светлина. Той плъзна главата си обратно нагоре, а устните му отново търсеха нейните. Тя почувства коляното му да притиска бедрото ѝ и разтвори краката си настрани, върху пясъчния бряг, извивайки нагоре ханша си и притегляйки Брет към себе си, а слабините ѝ бяха горещи и жадни. Тя въздъхна, като почувства неговата твърда мъжественост да влиза в нея, прониквайки по-навътре, а бедрата му се спуснаха надолу към нея и след това нагоре, движейки се ритмично, докато тя го стисна здраво, изпитвайки върховно удоволствие, а краката ѝ обгърнаха хълбоците му, за да го притеглят по-навътре в нея. Гърбът на Брет беше изопнат и потръпваше, шепотът му бе дрезгав, когато той изразяваше удоволствието до ухото ѝ, дишането му бе учестено, а мургавите му гърди докосваха нейните. Чериса стенеше, тялото ѝ се извиваше нагоре към неговото, търсейки задоволяване на страстта си. Изведнъж,

с тих стон на екстаз, Брет проникна дълбоко в нея за последен път, а ръцете му държаха хълбоците ѝ до своите и тя извика високо в изблик на задоволство, съвсем слабо съзнаваща за яркото слънце над нея и скалистия залив около тях.

След един дълъг, безкраен миг, носена сякаш върху вълната на прекрасното, тихо море, Чериса отвори очите си, поглеждайки с обич надолу към черните къдри на Брет, които бяха побелели от солта, след като водата се бе изпарила. Почти благоговейно тя погали косата му, пригладвайки я назад, над челото му.

Брет лежеше мълчалив, наслаждавайки се на топлото, приятно чувство на задоволеност, което като че ли винаги следваше правенето на любов с Чериса. С никоя друга жена преди това той не бе изпитвал това блаженство, това нежно усещане. И даже, след като го бе открил за пръв път с нея, той не бе успял да го почувства друг път с друга жена, която бе взимал в леглото си. Това по някакъв — начин бе свързано само с нея, разбра той, и може би се дължеше на нарастващата му любов към нея — като че ли не само тялото му достигаше до задоволяването, но също и цялата му душа.

Той повдигна лицето си към нея, очите му я гледаха нежно, съзнаваше голямата си любов и искаше да я изрази с думи, но разбра, че не може.

Той се надигна от нея с усмивка, изправи се и се запъти към океана. Чериса седна, като го наблюдаваше с неясно чувство на страх. На няколко пъти напоследък, след като бяха правили любов, тя бе почувствала, като че ли Брет беше на ръба да ѝ признае нещо, но винаги се отдръпваше, като че ли бягаше от нещо. Но от какво? — чудеше се тя мълчаливо. Беше ли разбрал той, че се бе влюбил в нея, и сега се страхуваше от това? Чериса наблюдаваше тайно чернокосия лорд, който се беше върнал от плуването и сега лежеше опънат с цялата си дължина на горещия пясък, като си играеше с една остра мидена черупка. Тя отговаряше на неговото приятелско бърбене безгрижно, радвайки се на свободата на острова. В Англия жените пазеха ревностно своята бледа кожа, защото бялата кожа или тази с цвета на каймак, бяха критерий за красота. Загорелите от слънцето лице и ръце, издаваха грубия, селски живот. Тук, в Ямайка, тя можеше да направи немислимото. Да седи на морския бряг, облечена само с

мократа, прилепнала по тялото ѝ мъжка риза и да се радва на топлината на следобедното слънце.

— Какво искаш за вечеря, скъпа? — попита лениво Брет, като лежеше по корем, подпрял се на лактите си така непринудено, като че ли беше напълно облечен, а не абсолютно гол.

Чериса сви рамене и наклони главата си на една страна, мислейки по въпроса:

— Наистина не знам... освен... Бих искала от онези жълти неща... банани, както ги наричаш ти, поставени в сладък крем.

Брет се усмихна, като ѝ хвърли бърз поглед, през рамото си, след това се протегна и докосна нежно момичето по леко заобления корем, който едва изпъкваше под влажната, прилепнала по тялото ленена риза.

— Мисля, че ти си похапнала достатъчно банани.

Чериса улови погледа му, усмихна се нежно и пое дълбоко въздух. Ако някога бе имало идеален случай, за да му каже, то...

— Това не е от бананите, глупчо — каза тихо тя и сведе засрамено очи.

Брет се намръщи учудено, а след това седна, кръстосал крака на пясъка, продължавайки да гледа навъсено, и хвърли нетърпеливо мидената черупка надалеч.

— О, Боже, скъпа. Съжалявам. Трябваше да бъда по-внимателен.

Чериса преглътна с мъка, като се опитваше да вярва, че Брет беше само изненадан, а не ядосан от факта, който му съобщи.

— Аз... Не се извинявай, Брет. Аз не съм... прошепна тихо тя, като галеше сковано раменете му.

Той се обърна и се помъчи да се усмихне, клатейки глава.

— Не искам да изглеждам суров и неумолим, Чериса. Аз съм доволен по свой начин, само че... Това отнема нашия избор, скъпа. Ти си сладко момиче и при това красиво. Заслужаваш нещо по-добро, отколкото да носиш нечие незаконно дете. Мислех, че ще бъда в състояние да ти предоставя този избор, когато напусна Англия, само че... — сви рамене той и погледна настрани, а зелените му очи гледаха недоволно и малко сърдито.

Чериса седеше смаяна от неговата реакция, без да разбира напълно думите му...

— Добре, но ако се тревожиш, че то ще бъде незаконно, ти можеш...

— Не! — изплющя остро, като пукот от револвер, гласът на Брет, а очите му гледаха строго и неумолимо, когато срещнаха нейните. — Не споменавай за това, Чериса, не си го мисли даже. Това е абсолютно невъзможно да стане и ти го знаеш.

Чериса скочи на крака, чувствайки, че слънцето помръкна в нейния свят, оставяйки го мрачен и студен. Брет се протегна и сграбчи кръста ѝ, притегляйки я обратно към себе си, галейки главата ѝ, а устните му докосваха челото ѝ с безгранична нежност.

— О, по дяволите, скъпа, не ме разбирай погрешно, моля те. Ти не си ми безразлична и аз се безпокоя за теб — наистина е така, повече, отколкото някога съм признавал пред теб, но... бракът е само политика при нас и ти го знаеш. Каквото и да чувствам, то няма да промени нещата. Не мога никога да ти предложа...

Чериса повдигна главата си, очите ѝ бяха плувнали в сълзи, но сърцето ѝ биеше с надежда. Беше ли се опитал Брет да ѝ каже...?

— Брет — прошепна тя, уловила погледа му.

— Обичаш ли ме? Ако ме обичаш, ще те чакам цяла вечност...
Знам, че някой ден...

Брет отвърна на погледа ѝ. Цялата му душа го болеше. Той знаеше, че Чериса щеше да приеме нещата по този начин. Тя никога нямаше да може да разбере абсолютната, безкрайна безмилостност на аристокрацията. Ако някога признаеше любовта си, то той щеше да я обрече на една безкрайна, безсмислена надежда, която тя щеше да храни през целия си живот. Той преглътна с мъка, стисна челюстите си и направи усилие да отвърне на нейния умоляващ го поглед.

— Не — произнесе той, почти задушен от лъжата, която угаси прекрасната светлина в очите ѝ. — Аз не те обичам — каза той и бързо погледна настрани, неспособен да устои на болката, изписана в очите ѝ.

Чериса се втренчи безмълвно в неговото отвърнато лице, смутена и безкрайно разочарована, но постепенно започна да разбира. Лицето на Брет беше бледо като платно, а мускулите на стиснатите му челюсти потръпваха спазматично.

Явно, тази сцена беше така болезнена за него, както и за нея, но защо бе така освен ако не я обичаше? Не беше ли съгласен все още да

се обвърже с любовта ѝ? Или все още не можеше да я разбере? Вярваше ли, че тя щеше да спре да го обича, ако той откаже да я насърчава? Не разбираше ли, че любовта ѝ бе безгранична и неудържима като сезоните и приливите в океана, по който той плаваше? Това беше извън нейния или неговия контрол, за да могат да го променят...

— Брет, аз те обичам и винаги ще те обичам... Не се страхувам да нося твоите деца — законни или не. Ти си единственият мъж, когото някога съм обичала и единственият мъж, когото винаги ще обичам. Независимо какво ми даваш от себе си, то ще е достатъчно — каза тихо тя, докосвайки нежно лицето му с ръка.

Без да каже дума, той обърна главата си и целуна нежно пръстите ѝ, притискайки ги към устните си. Накрая се отдръпна, стана и я притегли към себе си, подаде ѝ захвърлената на пясъка памучна рокля и се пресегна за своите дрехи.

— Хайде, скъпа. По-добре ще направим да се върнем в града. Ти заминаваш след два дни и най-добре ще е да се приготвиш за пътуването.

Чериса вървеше до него, хванала ръката му. В действителност тя не беше изненадана от решението му. Ако преди той се тревожеше от опасностите, то сега, като знаеше за детето, страховете му и загрижеността му щяха да се увеличат. Тя беше доволна, че той я покровителстваше по този начин. Вече знаеше със сигурност, че само по свои егоистични причини, той нямаше да я задържи тук, в Ямайка. Разбира се, това не променяше нейното решение. Всяка частица от нейното същество бе решила твърдо да остане на острова с него. Единственият въпрос сега беше как ще го постигне.

---

[1] бакборд — лявата част на кораба. ↑

[2] Ломбард стрийт — име на улица в Лондон, където има много банки. ↑

[3] Уайт Роуз — Бялата роза. ↑

[4] Войната между Червената роза и Бялата роза — започнала през 1455 година и завършила през 1485 година. ↑

[5] Династията Ланкастър е представител на Червената роза, а династията Йорк на Бялата роза. ↑

[6] Ню Йорк е основан през 1623 година. Старото име на града е Ню Амстердам, тъй като първите заселници там са холандците. През 1664 година градът минава към английската корона и името му се променя в Ню Йорк. ↑

[7] Виг — член на политическа партия в Англия, който поддържа пълновластието на парламента (а не на монарха), през 17 и 18 век. През 19 век се наричат либерали. ↑

[8] fleur-de-lis (фр.) — цвете на лилията Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Чериса постави храната върху одеялото и завърза четирите му края. След това погледна за последен път през прозореца, за да се увери, че Брет беше още долу, на пристанището. Всичко щеше да се провали, ако той я видеше да напуска къщата и да се отправя към гората. Тя се пресегна и взе пелерината му. Вятърът се беше усилил и небето бе притъмняло застрашително. Ако сега завали, ще са й необходими допълнителни, топли дрехи. Вече беше петък следобед и след двадесет и четири часа тя можеше да се завърне благополучно, тъй като „Мери Роуз“ щеше да замине утре призори. Брет може би щеше да обезумее от тревога, но вероятно ще открие нейната игра и ще разбере, че тя само се крие. Даже да беше така, той щеше да бъде бесен от гняв. Като въздъхна дълбоко, тя слезе по стълбите, кимайки разсеяно с глава за поздрав към сина на съдържателя, когато мина покрай него. Гората беше само на един час път пеш оттук. Веднъж да стигне до там и ще бъде спасена.

Брет бързо влезе в къщата, проклинайки отвратителното време. Той забърза нагоре по стълбите, за да съблече мократа си пелерина и дрехите си и да изпие чаша горещ чай или шоколад, за да се съвземе от студа. Когато отвори вратата, се спря изненадан. Чериса не беше в стаята. Брет се намръщи, а после сви рамене. Вероятно беше излязла по магазините или бе отишла да си купи някоя книга за четене. Щеше да се върне скоро, при това ужасно време.

Той съблече ризата си и се наведе да събуе ботушите си. След това се обърна към леглото с намерението да се хвърли в него. Но се спря, сключил вежди, съзнаващ, че има нещо странно, което не беше в състояние да определи. Одеялото на леглото липсваше. Обикновено леглото беше идеално оправено, тъй като това беше една от особеностите на момичето — тя никога не излизаше, без да го оправи. Той често я закачаше за това, че ако беше в Лондон по времето на

големия пожар през 1666 година, щеше да стане на въглен, само и само да оправи всичките легла, преди да избяга от обзетия от пламъци град. Даже на кораба Чериса изпълняваше стриктно навика си, борейки се всяка сутрин с тясното легло, като впъхваше внимателно чаршафа в пролуката между дюшека и стената. Сега леглото беше оправено, но одеялото го нямаше. Защо ли е трябвало да го махне? Озадачен и малко разтревожен, той се обърна и обиколи бавно стаята с търсец поглед. Нищо друго не изглеждаше странно, с изключение на това, че чиниите от обяда бяха съвсем празни. Бременността бе направила Чериса лакома и тя винаги поръчваше огромни количества храна за всяко ядене. Но обикновено не можеше да я изяде. Очевидно, днес бе успяла да изяде всичко... Не. Броят на празните чинии бе твърде голям. Никой човек не можеше да омете толкова много чинии...

Брет поклати глава разстроен. Какво ли беше направило момичето сега? Ако бяха в Лондон, той щеше да помисли, че е отишла на пикник в парка Сен Джеймс, но тук...?

Той изруга тихо и забърза към вратата. На стълбите срещна собственика.

— Виждали ли сте Чериса? — попита нетърпеливо той.

Мъжът го погледна с празен поглед, без да каже нещо, очевидно изненадан.

— Няма я в стаята, а времето се разваля — обясни Брет.

— Не съм я виждал, но ще проверя долу, да не би да е при другите гости — предложи съдържателят на хана и тръгна надолу.

Кимвайки доволно с глава, тъмнокосият лорд забърза обратно към стаята, проклинайки на ум собственика на хана за глупостта му. Той се спря и направи една гримаса на възмущение от себе си. Глупакът не беше собственика, глупакът беше той. Той трябваше да предвиди тази постъпка от страна на момичета, но нейното несъмнено покорство по въпроса за заминаването ѝ го беше заблудило. Разбира се, сега като се връщаше назад в мислите си, той си спомни, че фактически тя нито веднъж не беше дала съгласието си да замине с кораба „Мери Роуз“. По дяволите! Как можеше да бъде такъв глупак?! Той, който по-добре от всички хора на света знаеше колко упорито можеше да бъде момичето, колко своенравно и престорено. Той трябваше да я завърже, да ѝ запуши устата, да я заключи в пътническия сандък, а после да седне върху капака му, докато я

натоварят благополучно на борда на кораба. Като изрече едно последно проклятие, той грабна ризата си, прекара я ядосано през главата си, обу високите си, стигащи почти до коленете ботуши и се наведе да затегне шпорите си. След това закопча колана, на който висеше шпагата му, затъкна револвера и се пресегна за пелерината. Намръщено склучвайки вежди, той погледна в гардероба. Установи, че Чериса бе взела също една от неговите тежки пелерини с качулка. Очевидно, тя беше планирала да бъде навън достатъчно дълго време, за да има нужда от храна, от одеяло, с което да се завива през нощта, от пелерина, която да я топли, но не толкова дълго време, че да има нужда от дрехи за смяна. Нямаше съмнение в това, че тя беше решила да изчака отплаването на „Мери Роуз“. И сега беше някъде навън, в приближаващата буря, скитаща сама в един от най-опасните градове на света. Дявол да го вземе, това момиче!

Брет тресна вратата след себе си и почти се сблъска с нервния собственик, който се качваше по стълбите.

— Нищо ново няма, но аз още не съм разпитал всички — каза мъжът и сви рамене.

Брет кимна с глава. Лицето му бе бледо и намръщено.

— Продължавайте да търсите и ми оседлайте най-бързия кон. Ще се върна след няколко минути.

Миг след това той беше вече навън, изложен на поривистия, студен вятър, и сложи качулката на пелерината на главата си, за да се предпази от проливния, шибав дъжд. Бурята се беше разразила с голяма сила и най-добре бе да намери момичето час по-скоро. Може би беше тръгнала надолу към пристанището?! Раменете на Брет се приведоха под напора на силния вятър и той се ядоса, чувствайки се ужасно глупаво. Внезапно той спря, вирайки се надолу по улицата, след това сложи ръце на устата си и извика с цяло гърло:

— Джейк! Джейк Оутс! Ела тук!

След миг сивокосият, стар моряк застана пред него.

— Какво има, капитане? Вие вече закотвихте „Сокол“ и...

— Това момиче, Чериса. Виждал ли си я?

Оутс го изглежда със същия неясен, втренчен поглед, с който го беше погледнал и съдържателя на хана. Само че в очите на помощника му, Брет можеше да се закълне в това, искреше едно весело пламъче.

— Тя ви е изпързала, нали? — попита морякът, свивайки устни, за да сдържи усмивката си.

Брет се намръщи, а очите му искряха от гняв.

— Никак не е смешно — отговори грубо той. — Едно момиче скита само в града... в бушуващата буря.

Сивокосият помощник изтрезня незабавно и обеща да претърси крайморския район.

— Ако я намериш, върни я в стаята ми и я заключи вътре. Или по-добре, първо я завържи за леглото и после я заключи. Тя ще трябва да отплава на „Мери Роуз“ утре и аз трябва... — чернокосият лорд поклати главата си, извърна се нетърпеливо и намръщен каза довиждане на по-възрастния мъж.

Брет остана на мястото си известно време, сложил ръка над очите си, за да може да вижда по-добре и се взря в мъгливата сивота на залива. Платната на „Сокол“ бяха прибрани. Половин дузина котви бяха спуснати във водата, така че корабът бе здраво закотвен, а носът му се издигаше и спускаше под напора на вятъра и вълните. Това беше всичко, което можеше да направи за кораба в момента. Другото, което можеше да стори беда се моли бурята да не е от най-силните или поне да не попадне директно върху кораба. Той сви рамене, а очите му помръкнаха от безпокойство, когато тръгна обратно към хана. Момичето беше избрало това дяволско време да избяга и да го кара да я търси сега.

Брет изгуби търпение и плесна плашливият кон по шията, ругаейки нервното поведение на животното, докато яздеше по стръмната улица, разкаляна и хлъзгава от падащия дъжд. Съдържателят на хана бе заявил, че това е най-добрият кон, но вероятно не бе пожелал да рискува и да му даде по-добро животно в тази лоша буря. Той поне беше получил някаква информация за момичето. Неговият син си спомни, че я беше видял, привлечен от вида на денка, който бе направила от одеялото. Той беше сигурен, че тя бе поела нагоре по хълма към къщата на губернатора. Брет вече беше минал оттам. Никой не я беше виждал, но един мъж каза, че май бе видял едно момиче да върви нагоре към гората. Воден от смътните, неясни предположения на мъжа, Брет подкара коня към гората. Когато

англичаните бяха завладели острова от испанците, слугите на доновете бяха избягали в дивите, пусти гори и планини на острова. Групи от такива полудиви мъже все още бродеха из острова, като се бореха да запазят свободата си. Те често нападаха някоя отдалечена плантация, за да се снабдят с храна и да отмъстят на омразните европейци. Обикновено тези бивши роби стояха далече от градовете, но вероятността някоя банда да дръзне да се приближи, не биваше да се пренебрегва.

Дорестият кон се дърпаше уплашен и не искаше да навлезе в гората, като се пенеше и пръхтеше под огъващите се от вятъра палми. Брет забиваше безмилостно шпорите в слабините му, дърпайки силно поводите, за да попречи на животното да се завърти и да избяга вкъщи. Той разбираше страха на коня от бурята. Никак не му харесваше да бъде жесток с животните, но в момента спасяването на Чериса бе по-важно. Десетки пъти той се беше изкушил да се върне обратно и да избяга от мокрото, ветровито, студено време, сигурен, че Оутс беше намерил Чериса и чакаше неговото завръщане, но веднага след това си казваше, че ще отиде още малко по-навътре в гъстата мангрова гора. Ако не я намери след малко, то ще се върне обратно. До Порт Роял имаше вече десетки мили, а беше започнало да се смрачава. Той нямаше желание да се загуби в тъмнината на джунглата.

Внезапно конят се подплаши отново и отскочи вдясно в бодливите храсти. Брет изруга и го шибна, насилвайки го да се върне на пътеката, чудейки се каква бе причината за нервността на животното. Вятърът свистеше в клоните на дърветата, като чупеше някои от тях, а понякога поваляше и цели дървета. И въпреки че гората предлагаше някакво убежище от поройния, шибав дъжд, то чупещите се с трясък клони бяха твърде опасни.

Като въздъхна, той реши да обърне коня, за да се върне в града, и точно тогава видя нещо, което го накара да се спре. Там долу, под един малък, направен сякаш от восък храст, лежаха три обелки от банани. Острият поглед на коня бе забелязал това, което той не е могъл да види. Очевидно Чериса бе спряла тук, за да похапне. Но в такъв случай тя не би могла да бъде далеч отук. Конят взимаше разстоянието три или четири пъти по-бързо, отколкото вероятно тя можеше да извърви.

Разтревожен, той пришпори коня в бърз тръст, като се взираше в пътеката за някоя друга следа, оставена от Чериса. Внезапно, Брет чу

през виещия вятър и дъждовните капки, които биеха по листата на дърветата над главата му, едва доловимите писъци на момичето, а миг по-късно, в отговор, последваха без съмнение крясъци от мъжки гласове. По дяволите! Тя се бе натъкнала на група от тези опасни мъже, които живееха в планината. Той подкара бързо коня напред, като внимаваше да се движи прикрито. Брет успя да види групата пред себе си. Той спря коня и мигновено извади револвера и освободи шпагата си. Петима мъже и едно по-младо момче бяха обградили Чериса, която бе вързана с въже през кръста, а устата ѝ вече беше запушена с кърпа. Мъжете я дърпаха да върви напред, викаха и я блъскаха грубо, а краката ѝ настъпваха края на дългата ѝ рокля и като се препъваше от време на време, тя падаше безпомощна по очи в калта. Очите на Брет светнаха и той стисна гневно челюстите си, като правеше големи усилия да запази контрол над себе си. Той не можеше да се хвърли сяло срещу тях, тъй като беше сам.

Поемайки си дълбоко дъх, Брет започна да разглежда внимателно бандата. Двама от мъжете носеха къси, тежки саби, другите двама държаха копия, а петия беше препасал лък и носеше колчан със стрели. От всички тези оръжия, сабите бяха може би най-опасни — при условие, че той ги изненадаше и се изплъзнеше с момичето преди човекът с лъка да има време да го надупчи със стрелите си.

Когато Чериса се спъна и падна отново в калта, един от мъжете, въоръжен със сабя, се приближи до нея и силно я ритна в ребрата. С револвер в едната ръка и шпага в другата, Брет мигновено подкара коня по пътеката към мъжете така, че да мине по средата на групата. Той се прицели в лицето на най-близко стоящия мъж, стреля и го просна с обляна в кръв глава. След това Брет се наведе, грабна Чериса през кръста и я издърпа нагоре, върху гърба на коня. На няколко крачки пред крещящите мъже той завъртя бързо коня на задните му крака и го пришпори обратно към групата. За пръв път пожела да има в ръката си къса, тежка сабя, вместо тази шпага, безполезна в такава атака, където трябваше да се посича, а разбира се нямаше време да спре и да зареди револвера си отново. Но както и да е, сега той трябваше да държи безпомощното момиче с едната си ръка, защото в противен случай то щеше да падне. И така, добре или не, шпагата трябваше да го задоволи. Като притегли треперещото момиче по-близо

до себе си и наклони раменете си напред, за да я предпази, доколкото може, Брет издигна шпагата си и пришпори отново коня в галон, насочвайки го право към двамата мъже единият, от които държеше копие, а другият лък. Другите двама скочиха напред, като единият размахна късата си сабя заплашително. В последния момент Брет изви коня в ляво, като изненада мъжете, и този, който размахваше сабята бе принуден да отскочи бързо назад, избягвайки копитата на коня. Брет се наклони настрани порейки въздуха с елегантната си шпага, като я насочи към гърлата им и ги принуди да отстъпят. Той беше безсилен да се предпази от другата страна, защото Чериса беше между шпагата му и мъжете. Всичко, което можеше да направи бе, да се движи толкова бързо, колкото бе възможно и да се надява, че няма да ги наранят.

И те не успяха да го направят досега. Но когато конят се стрелна в стремителен полет, той почувства внезапна остра болка в лявото си бедро и инстинктивно усети, че копието го беше проболо. Но главната опасност беше преминала вече. Мъжете със сабите бяха твърде далече, за да използват оръжието си. Брет погледна бързо през рамото си и видя, че мургавия мъж с лъка бе коленичил и изстреля една стрела. Той притисна по-силно Чериса към себе си и се наведе ниско над нея, чувайки свистенето на стрелата над приведената си глава. За по-голяма сигурност той остана в тази скована, неудобна поза още стотина ярда^[1], после, тъй като пътеката завиваше рязко надясно, той се изправи успокоен, че се бяха отървали така лесно.

Вече се бе здрачило, когато те стигнаха до мястото, където пътеката се разклоняваше. Десният път водеше обратно към Порт Роял, а левият — с малки отклонения — към неговата плантация. Като се намръщи колебливо, той спря покрития с пяна кон и се вслуша отново в грохота на яростната буря. Неочаквано Брет чу, че Чериса издаваше някакви звуци и осъзна, че тя беше все още със запушена уста и завързана. Преодолявайки гнева си, той се усмихна, поглеждайки надолу към разстроено й лице.

— Знаеш ли, момиче, мисля да те държа вързана по този начин — каза със злорадство той, радвайки се на вбесеното й изражение. — Така ще бъдеш по-лесна за контролиране.

Накрая с неохота той изтегли камата си и преряза въжето, омотано около кръста ѝ, след това разхлаби мръсния парцал, минаващ през устата ѝ и завързан отзад. Щом като той беше махнат, момичето се задави и кашляйки се опита да изплюе мръсотията от устата си. Гневът изчезна от очите му, като я видя, че трепери.

Брет стоеше неподвижен и гледаше спокойно лицето ѝ, учуден, че гневът му към нея като че ли се бе изпарил, оставяйки само облекчението, че я беше намерил навреме.

— Добре ли си? — попита нежно той.

Очите на Чериса се напълниха със сълзи. Тя беше подготвена да посрещне гнева му, но не и съчувствието му. Тя бързо кимна с глава, избърсвайки сълзите си с опакото на ръката си.

— Мислех, че ще бъдеш обезумял от гняв, че съм избягала — подсмръкна тя, все още неспособна да срещне погледа му.

Брет въздъхна. Конят се движеше неспокойно под тежестта на двамата.

— Би трябвало да бъда. Кълна се, че не знам какво става с мен.

Чериса се усмихна виновно, все още озадачена от неговото удивително настроение.

— Радвам се, че не си, Брет — каза тя, облягайки благодарно глава на гърдите му. — Добре съм вече. Може да се върнем в града.

Чернокосият лорд поклати главата си, вглеждайки се напрегнато надолу по пътеката в нарастващата тъмнина.

— Не мисля така, мила — каза накрая той. — Бурята се е разразила по-силно надолу по пътя към града. И освен това, тези мъже, които срещнахме, са в състояние да се върнат тук в удвоен състав и да се опитат да ни нападнат от засада. Този убит мъж със сигурност ще предизвика у тях сатанинско желание за реванш. Моята плантация се намира надолу по другия път. Мисля, че ще е по-добре да се опитаме да стигнем до там.

Чериса го погледна изненадана, чувствайки, че страхът започва да я обзема при мисълта да се срещне с тези диваци отново.

— Далече ли е плантацията ти, Брет? — попита тихо тя, започвайки да трепери отново.

— Четиринадесет или шестнадесет мили, може би. Но Порт Роял е на около десет мили оттук, така че плантацията не е много по-далече.

Единственият проблем е бурята и тъмнината... Няма да има дори и луна тази нощ.

Момичето не каза нищо, доволно, от каквото и да е негово решение. Тя се обърна внимателно на мястото си, пред седлото, пресегна се да оправи роклята си и като се наведе надолу видя тъмни, големи петна върху бричовите на Брет. Докосна ги нерешително с ръка и се извърна мигновено към него, взирайки се в лицето му, а очите ѝ го гледаха ужасено:

— Ти си ранен, Брет. По краката ти има кръв.

Той кимна разсеяно с глава, все още внимателно обмислящ възможностите.

— Знам, скъпа. Мисля, че копието ме одраска.

Чериса наведе главата си отново, взирайки се в раната му, като придържаше с ръка тежката си кестенява коса назад, а лицето ѝ бе пребледняло от чувство за вина и безпокойство.

— О, Брет! Толкова съжалявам. Причинявам ти само неприятности, но никога не съм го искала. Искях само да се скрия в гората, докато... — гласът ѝ заглъхна, а гърлото ѝ се стегна от мъка. — О, Брет, моля ти се, не ме мрази. Знам, че имаш основание затова, но...

— Мълчи, Чериса — прекъсна я Брет. И без това имам достатъчно грижи, за да утешавам в този момент и една истерична жена. — Не те мразя. Или поне засега не те мразя. Само се опитай да запазиш спокойствие. Може да имам нужда от помощта ти повече, отколкото от сълзите ти, преди да стигнем невредими в плантацията.

Той пришпори коня и пое по разклонението в ляво, като ругаеше тихо, тъй като от движението кракът започна да го боли отново. Наистина, трябваше да спре и да види колко дълбока е раната, да я превърже, за да намали кръвенето, но сега нямаше време за това. Ако това беше ураган и ако идваше направо към острова, то гората беше двойно по-опасно място, за да останат в нея.

Те язدهа в потъналата в тъмнина джунгла, осланяйки се на зрението на коня да следва пътеката, като пропускаха някой завой и се връщаха да го търсят. Макар че дърветата ги покриваха като чадър и двамата бяха мокри до кости, а тя трепереше от студ. Най-после достигнаха до едно открито поле, покрито с високите стебла на захарната тръстика. Момичето чу как Брет въздъхна уморено с

облекчение. Тя се обърна към него като крещеше, за да надвика рева на вятъра:

— Тука ли е, Брет?

Тъмнокосият лорд кимна утвърдително с глава, прекалено изтощен, за да хаби силите си в приказки. Раната на крака му все още кървеше и цялото му тяло бе сковано от умората и студа. Той се насили да преодолее замайването и се вгледа напред, търсец в тъмнината светлините на къщата. Беше изминала почти година, откакто не беше идвал тук и споменът му бе неясен. Ако идваше по главния път, къщата се падаше в дясно, но коя ли нива беше тази? И в коя ли посока се намираше имението оттук?

Чериса го дръпна за ръкава, сочейки към слабата светлина в далечината. Той кимна с глава, благодарен, и подкара коня напред, стискайки челюсти от почти непоносимата, ужасна болка, която изгаряше целия му крак. Веднъж излезли от гората, двамата препуснаха почти легнали върху гърба на коня. Ръката на Брет, с която държеше здраво момичето, за да не бъде изтръгнато от яростния вятър, бе изтръпнала и го болеше. Дъждът шибаше на пориви, косо, в зависимост от силата и посоката на вятъра, който брулеше телата им. От целия по-раншен гняв, сега Брет чувстваше само благодарност към животното, което крачеше храбро напред, а копитата му потъваха дълбоко в рохкавата пръст. Главата му бе наведена ниско, докато си проправяше път през безмилостните ветрове, през високата тръстика, чиито извиващи се от вятъра стебла шibaха жестоко тялото и краката му. Най-после те застанаха в тъмния двор пред конюшната на плантацията, вирайки се безмълвни в удивения коняр-негър, който надничаше към тях от обора. Очите му бяха огромни и бели в тъмнината.

Брет пое дълбоко въздух и със сетни сили плъзна Чериса внимателно на земята. Той събра поводите в едната си ръка, за да я последва, като едновременно с това освободи крака си от стремената и се стегна, за да посрещне болката, която движението неминуемо щеше да предизвика. Накрая скочи тежко на земята, стенойки несъзнателно от пронизващата болка, която пареше десния му крак, усещайки, че ще рухне след малко.

Чериса го обгърна с ръка през кръста, подпирайки го с тялото си да не падне. Брет се опита да върви, но залитна отново, като почти се

свлече на коленете си, преди тя да успее да го хване по-здраво. Тя извика отчаяно към неподвижния коняр за помощ, тъй като тялото на Брет натежаваше с всяка измината секунда и разбираше, че няма да може да го задържи по-дълго. Негърът се стресна и изскочи напред, тъй като най-после беше познал Брет. Той го хвана под мишниците, точно когато Брет се изплъзваше от ръцете на Чериса, свличайки се на земята.

— Минете оттук, мис, и влезте в къщата. Аз ще донеса господаря вътре — извика негърът, преодолявайки рева на бурята, като посочи с глава към бялата къща в дясно.

Благодарна, Чериса се обърна и се отправи към къщата, а стотината крачки дотам се сториха като хиляда мили за изтощеното момиче. Тя стигна с мъка до вратата и обезумяла започна да удря с тежкото месингово чукало, за да ѝ отворят. Внезапно, вратата се раздвижи, отвори се и тя падна вътре, твърде изтощена, за да се безпокои, за каквото и да е повече.

Чериса отвори очите си и видя едно кръгло, черно лице да се навежда над нея. Несъзнателно, спомняйки си за диваците в гората, тя скочи с широко отворени от ужас очи.

Жената се усмихна. Гласът ѝ беше дълбок като на мъж.

— Не се страхувай, дете. Няма да те бия. Аз съм Лиза, домакинката на капитан Брет тук, и съм най-добрата в целия остров. Сега седни и изпий чаша горещ шоколад. Това ще те накара да се почувстваш по-добре.

Момичето изпи послушно цялата чаша, чувствайки топлината да се разлива дълбоко в тялото ѝ. След това остави празната чаша и въздъхна, като се усмихна с благодарност на жената:

— Здравей, Лиза. Аз съм Чериса.

Домакинката кимна с глава, повтаряйки името ѝ с явно одобрение, а проницателните ѝ очи се плъзнаха по леко издутия корем на момичето.

— Вие сте съпругата на капитан Брет?

Чериса се изчерви и поклати отрицателно глава.

— Къде е Брет? Добре ли е?

Лиза кимна с глава, като се усмихна лъчезарно, желаейки да поправи нетактичността си.

— О, малко е настинал от лошото време, но скоро ще се оправи. Загубил е малко кръв и е в трескаво състояние заради крака си. Защо трябваше да яздите в това дяволско време?

Чериса описа събитията през деня и обстоятелствата, които я бяха накарали да избяга, а жената слушаше с нарастващо удивление, като накрая свирна с уста от изненада.

— Бандата на кафявите те е хванала, дете?! Имаш късмет, че капитан Брет те е намерил и те е спасил. Те са лоши хора, защото бяха слуги и мразят белите хора — особено англичаните.

— Кафявите? — повтори объркана Чериса. — Защо ги наричате така?

— Така ги наричат — отговори Лиза, — защото те не са съвсем черни, а също не са и съвсем бели — каза жената и погледна с пронизателен поглед момичето. — Трябва да обичаш много капитана, за да искаш да останеш. Този остров не е подходящо място за красиви момичета като теб. Тук има пирати и главорези, във водата има акули, а в джунглата — треска. Най-добре е да се върнеш в Англия, както казва капитан Брет.

Очите на Чериса се напълниха със сълзи и тя поклати непокорно глава.

— Той ми каза за опасностите, но те не ме плашат, Лиза. Аз го обичам толкова много, че единственото, което искам, е само да бъда с него. Не ме интересува какво може да ми се случи. Няма да се върна в Англия! Няма!

Пълничката домакинка потупа успокоително.

Чериса по ръката, но в очите ѝ се четеше безпокойство.

— Добре, гълъбче, не се тревожи! — тя остана мълчаливо за известно време и дълбоко умислена. — Капитанът също трябва да те обича много, дете, за да тръгне да те търси в такова време — рискувайки живота си, за да те спаси от кафявите. Неговото дете ли носиш?

Чериса кимна утвърдително с глава, а сините ѝ очи се втрениха в лицето на жената. Тя нямаше представа какво влияние можеше да има Лиза над Брет, но някаква помощ въобще...

— Толкова бих искала да видя детето на капитан Брет — каза жената, а очите ѝ светнаха дяволито.

— Кога каза, че този кораб „Мери Роуз“, заминава?

— Събота сутрин — тази сутрин — запъна се Чериса, а сърцето ѝ затуптя силно от внезапно обзелата я надежда. — Обичам го толкова много и няма да му създавам безпокойство, кълна се, че няма.

Жената се усмихна широко.

— Сега аз не мога да направя твърде много за теб, гълъбче. Не смея да вървя против преките заповеди на капитана. Ако той каже, че трябва да заминеш, тогава ти ще го направиш. Но аз мисля, че той е болен много повече, отколкото предполагах в началото. Може би ще му дам хубава доза приспивателно. Няма да му навреди да поспи два-три дни, а и кракът ще го боли повече, ако е буден.

Чериса нададе радостен вик и обгърна с ръце пълните рамене на жената.

— Дай ми само един ден, Лиза. Това е всичко, за което те моля.

— Един ден няма да ти помогне, гълъбче — усмихна се домакинката. — Никой капитан на кораб не е толкова луд, за да отплава в тази буря. Ако времето се проясни, то този кораб може би ще отплава утре. Не мога да оставя капитан Брет да спи безкрайно, но бих могла да ти осигуря два дена, дете.

Чериса кимна с глава, молейки се „Мери Роуз“ да замине много преди това.

— Мога ли да видя Брет преди...

— Дявол да го вземе, разбира се, гълъбче. По-добре е да се грижиш за него, тъй като съм твърде заета да се занимавам и с това. Давай му малко от това приспивателно на всеки четири часа. Давай му също и малко вино разрежено с вода и бульон. Той може да се събужда от време на време, но няма да усеща и разбира нищо. Само го пази добре завит и той ще дойде бавно на себе си след два дни.

Чериса отметна назад главата си и се разсмя високо, мислейки си, че животът никога не е изглеждал толкова хубав. Тя обичаше Лиза, обичаше Ямайка и обичаше много Брет, чието дете носеше — неговият син, беше сигурна тя, — „Мери Роуз“ можеше да отплава за Англия, а тя щеше да остане тук поне до пролетта щеше да се радва на компанията на своя красив, чернокош капитан, който най-накрая беше започнал да я обича! О, да, животът беше прекрасно нещо!

Беше късно сутринта, когато Чериса се събуди и затаи дъх, вслушана в шума от бурята. Беше ли само плод на нейното желание или наистина вятърът духаше малко по-слаб, а дъждът беше намалял? Тя повдигна главата си и погледна към леглото, където Брет спеше. Лицето му изглеждаше бледо в сянката на слабата светлина, а черната му коса бе паднала върху челото му и краищата ѝ бяха завити в красиви къдрици. Момичето, хвърли бърз поглед към часовника с абаносова рамка, който стоеше на бюрото и видя, че е време да му даде още една доза от приспивателното, което Лиза беше приготвила от различни билки. Брет даже не се помръдна, когато тя наля тъмната течност в устата му, поддържайки главата му високо с ръка, за да му помогне да глътне по-лесно. След като той изпи лекарството, тя се пресегна за разреденото бургундско вино. След като и то бе изпито, тя му даде лъжичка по лъжичка половин чаша бульон, който една негърка ѝ беше донесла. Като свърши и тази работа, тя си отдъхна доволна. Сега той щеше да спи още четири часа. Бъди благословена, Лиза!

Късно следобед бурята почти утихна. Дъждът постепенно намаля и накрая спря, оставяйки само разпръснати облаци в синевата. До залез-слънце небето над острова се проясни съвсем и залязващото слънце остави неясни розови щрихи на хоризонта. Както беше казала домакинката, Брет наистина спа през целия ден, въпреки че сънят му беше неспокоен и от време на време произнасяше несвързани думи. Челото му не гореше повече трескаво и опасната рана на бедрото му беше престанала да кърви.

Чериса бе сигурна, че е спасена и че „Мери Роуз“ вече бе отплавал или щеше да замине рано на следващата сутрин.

Тя се събуди и се стресна, като видя сивата утринна светлина да струи през процепите на капациите на прозорците. Скочи на крака, грабна шишето с лекарството и сребърната лъжица, без да има нужда часовника да ѝ казва, че беше закъсняла много с даването на лекарството. Сърцето ѝ биеше лудо, когато тя се приближи предпазливо на пръсти до леглото. Чериса въздъхна с облекчение, когато видя, че той още спи. Тя бързо махна тапата от шишето и започна да налива тъмната течност в лъжицата.

— Здравей, скъпа — поздрави я Брет. Гласът му я стресна и тя подскочи, като едва не изтърва лъжицата, а сърцето ѝ заби отчаяно. Тя се насили да се усмихне, като застана до главата му така, че тялото ѝ

да бъде между него и прозореца. Ако той забележеше утринното слънце...

— По-добре ли се чувстваш, Брет? — прошепна с треперещ глас накрая тя.

Той ѝ се усмихна вместо отговор. Дали това означаваше „да“ или „не“, тя не можеше да каже, но клепачите му бяха затворени, макар че той се опитваше да стои буден. Може би ако тя успееше да му даде достатъчно бързо още една доза...

Брет се намръщи, опитвайки се да отвори натежалите си клепачи и да съсредоточи погледа си върху момичето.

— Колко е часът? — попита той, като се опитваше да обърне главата си и да погледне към прозореца зад нея.

— Рано е още — излъга тя. — Още е нощ. Твоят... Кракът ти, боли ли те много още? — попита тя, опитвайки се да отвлече вниманието му от прозореца.

— Адски ме боли — измърмори той, като протегна ръката си и докосна предпазливо крака си, но направи една болезнена гримаса и се отпусна отново върху възглавницата, а очите му се затвориха бавно.

Чериса затаи дъх, надявайки се, че той отново ще се унесе в сън, но това не стана. След миг той се намръщи и се опита да отвори очите си. Без да го чака да я заговори отново, тя доля лекарството в лъжицата, като внимаваше треперещите ѝ ръце да не разлеят течността на пода.

— Ето, любими. Това ще ти помогне да не чувстваш болката.

Тя приближи лъжицата до устата му, но той направи гримаса и извърна бързо главата си настрани.

— Какво, по дяволите, е това? — попита той. — Мирише на терпентин.

— Не знам какво е — отговори честно тя. — Лиза ми каза да ти го давам на всеки четири часа. Каза, че ще помогне за треската ти и ще облекчи болката ти.

Една дълга, бездиханна секунда тя остана неподвижна, сигурна, че Брет ще откаже да го изпие. Но накрая, той въздъхна и обърна главата си, като отвори покорно уста, за да поеме горчивото лекарство. Само след като видя, че изпи и втората лъжица, Чериса се успокои и започна да диша по-леко. Ако можеше само да го заблуди относно времето, докато заспи отново.

— Искаш ли да хапнеш нещо, Брет? Ще ти се отрази добре — увещаваше го тя, пресягайки се към купата с крем ванилия, който Лиза беше донесла миналата вечер.

Супата беше студена вече, но хранителният крем с яйца щеше да му подейства чудесно. Чериса взе една лъжица от жълтия крем и със спокойна настойчивост я поднесе към устата на Брет, забелязвайки с нарастваща надежда, че той все по-бавно и по-бавно отваряше устата си, а очите му оставаха затворени за по-дълго време и все по-трудно се отваряха. Затаила дъх, тя изчака най-после неговата глава да се отпусне на възглавницата, а устните му се разтвориха леко и той се унесе в сън. Тя остави купата с крем на подноса, наведе се и въздъхна дълбоко, с облекчение. През целия ден Чериса внимателно следеше часовника, без да пропусне да му даде навреме лекарството, докато след полунощ Лиза влезе в стаята. Домакинката се усмихна към спящия си господар, като поклати със задоволство черната си глава.

— Той вече е добре — каза доволна тя и намигна закачливо на момичето. — На път е да спре да се нуждае от лекарството.

Чериса се усмихна заговорнически и кимна с глава в знак на съгласие.

— Сигурна съм, че „Мери Роуз“ вече е отплавал — прошепна тя — или това ще стане най-късно тази сутрин. Кога да спра да му го давам?

Лиза наклони на една страна увитата си с цветна кърпа глава, а черните ѝ очи гледаха замислено.

— Дай му още една доза рано сутринта, дете, и след това спри. Той може би ще се събуди към пладне. Мисля, че ще бъде твърде късно да хванете кораба тогава. Сега помни! Когато той се събуди, вероятно ще има главоболие и ще бъде сприхав и недоволен, като някой старец. А когато разбере, че си изпуснала кораба, той може даже да побеснее. Доколкото си спомням, аз никога не съм чувала нищо за кораба „Мери Роуз“, гълъбче. Само му давах от това лекарство, за да излекувам треската му.

Чериса кимна с глава, без да има желание да мисли, колко сърдит ще ѝ бъде Брет. Но тя съзнаваше също така, колко нечестно щеше да бъде, той да насочи гнева си към домакинката.

— Ще те набие ли с камшика, Лиза? — попита тихо тя, като се намръщи при тази мисъл.

Когато пристигна на острова, Чериса беше удивена, сблъсквайки се на практика с робството. Тя изобщо не беше сигурна, че го одобрява, тъй като беше равнодушна към икономическата страна на въпроса.

Домакинката ѝ хвърли слисан поглед и бързо поклати отрицателно главата си:

— Капитан Брет не поддържа тези идеи, гълъбче. А обикновено не се налага да го прави. Ние не сме роби тук, в „Суитуотър“.

Чериса погледна изненадана лицето на жената. Тя просто беше предположила, като видя цвета на прислужничката, че...

— Капитан Брет не одобрява робството — поясни гордо тя, а погледът ѝ беше нежен, когато погледна към спящия лорд. — Той купува някой роб и веднага попълва документите на договора. Ние работим добре, отнасяме се честно към него и след десет години ще сме свободни. Единствено аз съм вече свободна, защото го спасих от лош пристъп на треска, когато за пръв път дойде на острова преди четири години. Продължавам да стоя тук, защото ми харесва, а и капитан Брет ми плаща добра заплата за работата.

Чериса се усмихна, изключително горда с него. В известен смисъл, тя беше очаквала такова поведение от него. Той ѝ беше казвал често, че никой на неговите кораби не е бил и не ще бъде роб. А той бранеше ожесточено всякакво ограничение и на своята собствена свобода.

— Толкова се радвам — каза най-после тя и се надигна, за да прегърне нежно черната жена. — Благодаря ти, че ми каза.

Чериса седеше изправена на стола, а очите ѝ бяха устремени към стрелките на часовника, отказвайки да си легне, докато не даде на Брет и последната доза в пет часа. След това, като съзнаваше, че ще бъде събудена от неговия гняв, тя си легна.

Неспокойното мятане на Брет в леглото я събуди към пладне. Тя веднага видя, че денят беше прекрасен. Чериса се наведе и нежно погали челото на чернокосия лорд, шепнейки името му. Накрая той въздъхна, отвори очи и обърна главата си към нея.

— Добро утро, любов моя — каза нежно тя и отметна кичурите коса от челото му.

За нейна изненада той се усмихна мило, макар и все още сънливо, протегна се бавно, а очите му бяха ясни, смарагдово зелени под гъстите черни мигли.

— Много съм гладен — съобщи той и седна в леглото, като погледна към прозореца.

Той се намръщи, погледът му премина през Чериса и се спря на часовника. После погледна с укор към треперещото момиче.

— Дявол да го вземе, момиче! Вече е късна утрин. Трябва да те заведе в Порт Роял!

Той пусна краката си от леглото и залитна, тъй като болката в превързания крак го преряза и белият бинт веднага се напои с кръв.

— Не, Брет — извика настойчиво Чериса и се опита да го постави обратно в леглото. — Лягай в леглото, ти отвори отново раната...

Разтревоженото лице на Лиза се появи на вратата и тя влезе в стаята видимо развълнувана, като клатеше строго пръст към олюляващия се лорд.

— Защо не сте в леглото, момче? Лягайте си веднага и не ставайте, защото в противен случай ще седна върху главата Ви! Не трябва даже и да си помисляте, че можете да отидете някъде!

Брет погледна навъсено жената и поклати глава.

— Чериса трябва да хване кораба, Лиза. Предполагам, че тази сутрин ще отплава...

— Тогава някое от момчетата може да я заведе в града. Вие не можете да се движите. Сега лягайте в леглото!

Брет потъна безпомощен в мекия дюшек, а лицето му посивя от болка и гняв.

— Надявам се само, че бурята е забавила отплаването на кораба, Чериса, или Господ да ти е на помощ, момиче! Ще съжаляваш за упоритостта си! Защо не каза на някой от слугите, че трябва да се върнеш в града до събота сутринта? Не мислиш ли... — прекъсна се той и се вгледа в лицето на домакинката.

— Сега, какво по дяволите, става с теб, Лиза?

Жената отговори бавно, като сви извинително пълните си рамене:

— Много съжалявам, че трябва да Ви кажа, капитане, но сега не е събота сутрин. Събота сутрин беше много отдавна. Днес е

понеделник сутринта. Вие спяхте два дни, след като пристигнахте тук в онази бурна нощ.

Брет се втренчи в жената, а учудването бавно даде място на гнева му, като чу думите ѝ.

— Кога утихна бурята?

— Вчера сутринта. Изглежда промени намерението си и отиде далече на юг.

С вик на безпомощност Брет поклати глава и я отпусна за миг върху ръцете си. Когато се изправи отново, той гледаше Чериса със смразяващ гняв. Челюстите му бяха стиснати, а устните му бяха безжалостно свити.

— Изпрати веднага някое момче в града, Лиза. Кажу ми да намери веднага капитана на „Мери Роуз“, ако по някое чудо той не е напуснал пристанището все още. Кажу ми, че ще получи допълнително още сто лири, ако изпрати лодка за момичето, която да го отведе на кораба.

Домакинката кимна сериозно с глава и се обърна да си върви, свивайки безнадеждно рамене към Чериса, докато излизаше.

— Чакай малко, Лиза. Вземи това упорито момиче със себе си. Ако тя трябва да остане, то тогава трябва да припечелва прехраната си. Намери ѝ легло в помещенията за слугите и ѝ дай някаква работа.

Чериса погледна умоляващо в студените очи на Брет, но техният израз не се смекчи. Накрая тя кимна с глава и тръгна към вратата. Той беше даже по-сърдит, отколкото тя бе предполагала, че ще бъде, но ако „Мери Роуз“ бе отплавала, всичко това си заслужаваше труда. Тя се молеше на Бога, корабът вече да е заминал от Порт Роял, когато момчето стигне там.

Беше изминала една седмица, а Чериса продължаваше да спи сама в тясното легло, споделяйки малката стая с една прислужница на име Тейни. Тя беше виждала Брет само три пъти досега, въпреки че кракът му се беше оправил достатъчно, за да му позволи да се движи свободно наоколо. При всяка тяхна случайна среща, той не обръщаше внимание на поздравите ѝ, като едва я забелязваше, а погледът му беше така студен и безразличен, като че ли тя не беше нещо повече от някаква мебел в къщата. Тя си налагаше да бъде търпелива, лъскаше

сребърните прибори и помагаше в кухнята с такова желание и усърдие, сякаш беше родена за тази работа. В действителност на нея ѝ доставяше удоволствие да приготвя различни ястия, защото беше очарована от екзотичните зеленчуци и плодове, които изобилстваха на острова, и с радост се учеше как да ги приготвя. Сигурно Брет ще се омилистави скоро и ще ѝ прости, че не замина с „Мери Роуз“. Това не можеше да продължи много дълго...

Не бяха изминали и две седмици, когато една вечер Брет се появи в стаята, като стресна двете момичета, отваряйки с трясък вратата и прекъсвайки бърборенето им.

Чериса скочи на крака, а изненадата ѝ бавно отстъпи място на страха, когато усети силната миризма на коняк, лъхаща от него.

Намръщен, Брет погледна сърдито към треперещата Тейни и ѝ заповяда да излезе от стаята. Ужасено, момичето повдигна полите си и избяга, без да поглежда назад. Чериса стисна здраво ръцете си, за да спре треперенето им, и си пое дълбоко дъх, като се насили да срещне твърдо гневните очи на Брет.

— Какво искаш, Брет? — попита кротко тя.

— Знаеш дяволски добре какво искам — изръмжа той, а зелените му очи искряха опасно. — Тъй като си решила да останеш тук, аз реших да извлека полза от твоята упоритост.

Чериса погледна блестящите очи на Брет, а лицето ѝ пребледня и тя поклати главата си в безмълвен отказ. „Не, не по този начин, искаше да извика тя. Не осквернявай нашата любов така...“ Но тя не можеше да издаде никакъв звук и само очите ѝ го умоляваха да не прави това. Внезапно гласът ѝ се възвърна и тя извика, като в същото време се обърна и побягна. Но Брет беше по-бърз и силната му ръка я хвана грубо за китката. Ужасена, тя се завъртя, сви инстинктивно ръцете си в юмруци и замахна със свободната си ръка към Брет.

Брет измърмори нещо и залитна, когато тя го удари зад ухото, но той все още я държеше здраво за китката. Очите му помътняха и той я погледна със студена ярост, а пръстите му разкъсаха с лекота тънката памучна материя на роклята ѝ. Чериса се извиваше и се мъчеше да се освободи от ръцете му, като го удряше безполезно с юмруци, викайки несвързани думи на ужас и молба. Той скъса широкия колан на роклята ѝ, а след това и дългата, богата пола и тя почувства ръцете му зад себе си да я притеглят с такава ярост, че главата ѝ се отметна назад

и тя се зашемети. В следващия миг той я хвърли на пода и я последва долу. Преди да може да помръдне, той затисна тялото ѝ със своето и проникна грубо в нея с жестоко насилие, като остави момичето разплакано от болка, а тялото ѝ се извиваше безпомощно под неговата тежест, докато той се освободи в нея, без да се интересува от нейния ужас и болка. За щастие, кулминацията настъпи бързо, а краят беше също толкова груб, колкото и началото, така че Чериса остана да стене тихо, като ранено животно, обърнала главата си настрани, а сълзите ѝ се стичаха и падаха на твърдия под. След това тя почувства, че Брет се надигна и легна до нея, подпрял се на лактите си, а главата му беше увиснала между мускулестите му ръце, почти опряла до пода, и той бавно я поклати. Тя затвори очи и преглътна, за да успокои гаденето, което усещаше в гърлото си. Постави ръка върху изпъкналия си корем, надявайки се, че бебето, което носеше, бе останало невредимо от грубостта на баща си. След това тя чу Брет да казва: — О, Боже!

Гласът му изразяваше страдание и ужас и тя го чу да се надига бавно и да застава на колене до нея. Когато ръката му докосна раменете ѝ, очите ѝ станаха огромни и се изпълниха с ужас. Тя се дръпна настрани, като силно желаше да избегне всячески повторението на тази брутална сцена. Но ръцете му я последваха и той я хвана под раменете и краката и я повдига към гърдите си. Отвратена, Чериса плачеше от ужас, а тялото ѝ трепереше. Но след миг, тя почувства дюшека под себе си, тъй като Брет я беше поставил да легне на леглото и мълчаливо стоеше до нея. Тя отвори ужасено очи, молещи го за милост, като клатеше бавно главата си в потресаващ отказ. Брет продължаваше да стои висок, безмълвен и силен, а очите му имаха странно изражение. Тялото му потрепваше силно, той стисна очите си и като ги закри с ръка се извърна настрана. Когато стигна до вратата, той се обърна и погледна към нея. Ужас и объркване се четяха на лицето му. След като той си отиде, Чериса се разплака безутешно, а ръцете ѝ обхванаха изпъкналия корем, който я болеше. Тя не можеше да осъзнае колко време е лежала така, когато изведнъж видя лицето на Лиза да изплува над нея през премрежените си от сълзи очи, а нейният особен акцент и дълбок глас ѝ дадоха усещане за сигурност и удобство, когато жената я взе в пълните си ръце и я залюля, като че ли беше дете.

Мина пладне, когато Чериса изненадано отвори очи и разбра, че беше спала толкова дълго. Тя с изненада откри, че черната домакинка все още седи мълчаливо до леглото ѝ. Ръцете на момичето инстинктивно докоснаха леко издутия корем, а Лиза се усмихна нежно и успокоително.

— Нищо му няма на бебето, гълъбче. В началото мислех, че може да го загубиш, но сега то е добре. Не се тревожи повече.

Чериса почувства, че сълзи на облекчение опариха очите ѝ и тя кимна бавно с глава.

— А Брет... — неволно трепна тя, спомняйки си ясно ужаса от предишната вечер. — Къде е той?

Лиза сви безмилостно устни и поклати глава.

— Не знам, дете. След като той... след като той направи това, което направи миналата нощ, той почука на вратата ми и ме помоли да те наглеждам. След това се качи на един от неговите големи, черни коне и препусна така, сякаш самият дявол го гонеше. Не знам къде отиде. Не се е върнал още. Но няма да му позволя да те наранява повече, гълъбче. Сега изпий това лекарство, което съм ти приготвила, и поспи още малко. Това е най-доброто нещо за теб сега. Не мисли и не си спомняй за нищо. Само спи.

Чериса изпи лекарството и се унесе в сън. Тя спа непробудно до залез-слънце. Тогава гладът я изтръгна от лоното на съня и тя се усмихна сънливо на Лиза и ѝ съобщи за глада си.

— Аз предположих, че бебето ще е гладно, гълъбче, така че ти донесох вечерята тук. Получих нещо за теб, но ще ти го дам, след като се нахраниш.

Чериса се намръщи към жената, но послушно изяде храната. Какво ли имаше предвид Лиза? Специален десерт? Или още една доза от тази горчива отвара от билки?

След като тя свърши, домакинката ѝ подаде едно завито в хартия пакетче, без да каже нищо. Чериса отвърза бавно копринената панделка и сърцето ѝ започна да бие силно, а пръстите ѝ станаха несръчни. Най-послед тя свали хартията и отвори кожената кутийка. Дъхът ѝ секна от изненада, като видя един пръстен с блестящ, зелен, смарагдов камък, поставен върху бяла, кадифена възглавничка. Тя беше мислила, че подаръкът е някакъв малък спомен от Лиза или може би от Трейни, която сигурно съжаляваше за страхливото си бягство

онази вечер, но това... този великолепен пръстен можеше да бъде само от Брет. Сърцето ѝ трепна, когато сложи пръстена на пръста си, поглеждайки нагоре към домакинката в безмълвно очакване.

— Да, гълъбче, това е от капитан Брет. Той се върна от Порт Роял с това нещо днес следобед и ме помоли да ти го предам заедно с тази бележка.

Чериса разгърна бавно белия лист, ужасена от това, което можеше да прочете вътре. Ако той мислеше, че просто ще купи нейната прошка...

„Купих това за теб от Порт Роял, скъпа. Нямам намерение с него да залича ужаса и срама, които ти причиних снощи. Знам, че нищо не може да заличи това, освен времето. Ако ми дадеш това време, ще се опитам да оправя нещата. Винаги си ме обичала достатъчно преди, за да можеш да ми простиш. Моля се, да ме обичаш достатъчно и сега.“

Чериса прочете бележката няколко пъти, а очите ѝ заблестяха от напиралите сълзи. Той не ѝ казваше, че я обича, но ѝ купуваше пръстен, което потвърждаваше това. Любовта и верността винаги бяха свързани със смарагда, като символ. В действителност, легендата гласеше, че подарен от любимия на любимата, камъкът ще остане чист и цял толкова дълго време, колкото и любовта им оставаше такава. Ако някой от тях се колебае в чувствата си, то смарагда помътнява или се разрушава...

— Той иска да те види, дете — промълви накрая Лиза. — Чувства се ужасно зле за това, което е направил.

Чериса въздъхна и се опита да вземе решение. Домакинката я гледаше тревожно с кръглите си черни очи. Накрая проговори на угриженото момиче.

— От толкова дълго време, отколкото аз познавам капитан Брет, мога да кажа, че той пази всичките си чувства заключени здраво в себе си. Аз мисля, че в определени моменти той даже забравя, че ги има. Като се опитваш да отключиш кутията, за да позволиш на любовта да излезе, дете, ти пускаш също и всички други чувства на свобода. Човек не може да обича, ако не може да мрази също.

Чериса срещна погледа на черната жена и го задържа една дълга минута. След това мълчаливо кимна с глава.

— Никога не съм казвала, че ще му е лесно на капитана, гълъбче. Той ще си извлече поука от този урок и никога няма да го повтори.

Момичето се усмихна, напълно съгласно с думите на жената, а сърцето му биеше радостно. Тя щеше да прости на Брет, тъй като любовта ѝ към него и повеляваше да го стори, но във всеки случай, щеше да го накара да съжалява малко. Когато той влезе при нея, тя ще го посрещне с леден поглед и със сериозно и неумолимо лице.

Но когато го видя отново, ужасът от изминалата нощ изплува с още по-голяма сила, така че студенината, с която го посрещна, не беше напълно престорена.

— Здравей, скъпа — промълви тихо той, като застана на няколко крачки от нея, а лицето му бе сериозно и усмивката му белязана със скръб.

Чериса само кимна с глава в отговор, тъй като нямаше желание да говори.

Най-сетне, той заговори отново, като произнасяше всяка дума с очевидно усилие. Гласът му беше нисък, а зелените му очи бяха помръкнали от безпокойство и умора.

— Не е нужно да ти казвам, колко съжалявам за... за снощи, Чериса. Ако не искаш да останеш повече тук, то аз ще разбера. Мога да те изпратя вкъщи с някой от моите кораби, въпреки че не те съветвам да го правиш. Пресичането на океана е опасно, тъй като вече става твърде късно. Аз вероятно ще мога да ти намеря място да отседнеш в някоя друга плантация — двоумеше се той, а очите му наблюдаваха внимателно лицето на момичето, което оставаше затворено и студено като камък, и той продължи, свивайки безнадеждно рамене.

— Чериса, искам да ти кажа само, че ако ти ми простиш и останеш тук с мене, аз няма... Аз няма да ти причиня отново болка, както се случи снощи. Кълна се в това!

Чериса остана мълчалива, но очите ѝ бяха плувнали в сълзи. Тя знаеше колко много струва едно такова извинение на гордия лорд и страдаше заедно с него, като желаше да облекчи неговото разкаяние, но в същото време нещо в нея се съпротивляваше да му прости така лесно.

Накрая той въздъхна и отново заговори:

— Надявам се... бебето добре ли е? Ти не го загуби, нали?

Чериса се изкашля:

— Не — отговори просто тя. — Макар че и Лиза си го е помислила в началото.

Тя наблюдаваше лицето на Брет, докато говореше, и видя как то потрепна и стана още по-бледо, когато той чу отговора ѝ. За пръв път се случваше той да покаже въобще някакви чувства към бебето. Ако мисълта за евентуалната загуба на бебето го караше да разбере високата му стойност, може би отчасти това си заслужаваше ужаса, който тя преживя.

Брет остана безмълвен няколко минути, а очите му се бяха спрели на лицето ѝ. Погледът му бе търсещ и изпълнен с болка, предизвикана от нейната видима неотстъпчивост. Накрая той сви широките си рамене и се обърна, като промърмори още едно извинение и ѝ обеща да ѝ потърси веднага стая в някоя друга плантация.

Чериса го изчака да стигне почти до вратата, преди да го извика тихо по име, протягайки треперещата си ръка към него, а на лицето ѝ се появи една слаба усмивка. Той се втренчи за един миг в нея, цветът на лицето му се възвърна, трепна леко и пое дълбоко дъх на облекчение. Зелените му очи гледаха топло и любящо, когато той най-после се усмихна и се отправи бързо към нея, за да я вземе в силните си ръце.

— Няма да съжаляваш, скъпа. Обещавам ти, че няма да съжаляваш.

Когато чернокосата му глава се наведе, за да целуне косата ѝ с безгранична нежност, Чериса облегна глава до гърдите му, целувайки го нежно, за да успокои силното треперене на тялото му. И тя знаеше, както той бе обещал, че няма да съжалява, задето му бе простила, както никога не съжаляваше, че го обича. Доволна, тя остана кротко да лежи до него, докато слънцето се скри и настъпи прекрасната вечер.

---

[1] 1 ярд = 91,4 см. ↑

ГЛАВА 9

Следващите месеци доказаха на Чериса, че Брет държи на думата си. Нито един съпруг не е бил по-грижовен, по-внимателен и по-нежен от него. Брет я беше взел при себе си в големия господарски апартамент. Той доведе шивачки от Порт Роял, за да ѝ направят разкошен, богат гардероб, а след това назначи една прислужница, която да бъде на нейно разположение. Беше ѝ купил една изящна, прекрасна, дореста кобила и я насърчаваше да усъвършенства уменията си в езда, така че да може да го придружава из плантацията и от време на време да отива на посещение при жените от другите плантации.

За разлика от Англия, много от аристократите, които притежаваха плантации със захарна тръстика, какао или индиго, живеяха открито с жени, които бяха с по-ниско социално положение. Понякога съпругите на лордовете оставаха вкъщи, в Англия, предпочитайки, без съмнение, веселието и изискаността на двореца пред ленивата, топла простота на живота на острова. Повечето от мъжете издържаха семейства в Ямайка. Техните метреси обикновено бяха много по-млади от тях и подхождаха по-добре за тропиците. Някои от жените бяха англичанки, като Чериса, други бяха негърки от Африка или смесица от двете. Любимата приятелка на Чериса бе една мулатка на име Стейси, която живееше в съседната плантация с лорд Фримънд, и Брет често канеше двойката в Суитуотър на вечеря или на карти, за да достави удоволствие на Чериса.

Чериса се беше научила да играе карти така бързо и така добре, че понякога даже побеждаваше Брет, а радостта ѝ от играта беше безкрайна. Тъй като бе наедрияла доста, тъмнокосият лорд хвърляше по един неспокоен поглед, докато тя яздеше из околността. Накрая той намери една малка карета и плати безбожна сума, за да я купи за Чериса. Той я убеждаваше да кани приятелките си по-често в Суитуотър, тъй като предпочиташе да я вижда на сигурно място в плантацията, бърбеща в компанията на други жени, отколкото да

рисува да пътува по неравните, тесни пътища през джунглата. Когато се връщаше от път, обикновено го нямаше две седмици в месеца, винаги ѝ носеше скъпи, екстравагантни подаръци, скъпи бижута, елегантни рокли и интересни книги. Въпреки че ѝ липсваше, когато тръгваше на път, и тя мразеше деня, в който той отново отплаваше, историите, които ѝ разказваше за другите острови, бяха толкова интересни, че тя скоро му прощаваше отсъствието. Брет ѝ разказваше за едно място — наречено Барбадос, където морската вода понякога била по-топла от въздуха, и я караше да се усмихва невярващо, когато ѝ казваше как влязъл във водата, за да се стопли, а след това бе седнал под сянката на едно палмово дърво, за да се разхлади отново. След като се завърна от едно свое дълго пътуване, той ѝ разказа за джунглата, покрила бреговете на Испанска Флорида, както и за богатите широколистни гори в щата Каролина.

Той се кълнеше, че бреговете на Бермудите били покрити с розов пясък и че във водите им плували огромни, тежки до двеста килограма риби, които били приятелски настроени, макар и плашливи. Той ѝ разказваше легенди за тяхната привързаност към човека — как можели да спасят хора от потънал кораб, как играели като деца, когато им хвърлиш топка в морето.

Все още я водеше да плува и тя постепенно ставаше все по-добра, макар че този спорт не ѝ се отразяваше така добре, както ездата. Брет я учеше също да лови и риба. Застанала до колене в топлата вода на прибой, тя хвърляше връвта със стръв отвъд разбиващите се вълни. Веднъж беше хванала една малка акула и той се бе смял много, като видя ужаса, изписан на лицето ѝ, уверявайки я, че акулата бе твърде малка, за да представлява някаква опасност.

За пръв път, откакто бе започнала тяхната връзка, Чериса знаеше без всякакво съмнение, че Брет ѝ бе напълно и всецяло верен. Тя не го делеше нито с проститутките от бардаците в Порт Роял, нито със склонните, дори копнеещи да му се отдадат момичета, които работеха тук, в плантацията му Суитуотър. Когато тя се чувстваше изморена и я болеше гърба или кръста от тежестта, която носеше, даже и тогава Брет продължаваше да спи до нея, държейки я в прегръдка до гърдите си, а пръстите му нежно галеха косата ѝ.

Сега, когато до Коледа оставаха само десет дни, в света на Чериса липсваше само едно нещо, за да бъде той съвършен. Защото,

макар че всяко действие на Брет го показваше, всяка негова нежна целувка го потвърждаваше, той все още не ѝ беше казал, че я обича. Чериса се ядосваше на себе си, че позволяваше такова малко нещо да помрачава щастието ѝ, но оставаше фактът, че това бе така. Въпреки че тя беше измислила десетки начини, за да го накара да изрече думите, то Брет винаги успяваше да отклони въпроса, променяйки темата на разговора.

Те бяха в гостната стая и заедно поставяха свещите на коледното дърво — ролята, на което изпълняваше бодливата зеленика, донесена от Брет. Чериса поклати невярващо глава:

— Брет, просто не е възможно Коледа да дойде толкова скоро — особено с това време! Та нали вчера плувахме в морето!? Чувал ли е някой за температура 30°C през декември? Сега би трябвало да бъде студено и да вали сняг!

Брет се усмихна търпеливо, все още съсредоточен върху украсата на дървото. Зимата в Ямайка бе много по-различна от тази в Англия. Тук температурите през деня бяха само с няколко градуса по-ниски от тези през лятото, а нощите бяха определено по-хладни. Но в сравнение с тези в Англия...

— Ще изглежда като истинска Коледа, когато видиш всичките си подаръци под елхата — каза той. — Между другото, искаш ли нещо специално от мен?

Чериса сви рамене. Тя наистина имаше достатъчно, дори повече от достатъчно от всичко, което съществуваше под слънцето. Внезапно тя наклони кокетно кестенявата си глава и насочи изпълнен с надежда поглед към Брет.

— Искам да ме обичаш — отговори тихо тя, а дъхът ѝ спря, когато произнесе думите.

Брет се усмихна и даже не обърна главата си, за да срещне очите ѝ.

— Помоли ме за нещо, което е по-мъчно да получиш — отговори той.

Чериса се нацупи, а лицето ѝ помръкна, изгубило обичайната си ведрина.

— О, Брет, защо не го кажеш? — попита тя и тропна ядосано с крак. — Ти го изразяваш по толкова много начини всеки ден, но просто не можеш да го изречеш с думи.

Накрая Брет въздъхна и се обърна към нея:

— Скъпа, познавам те по-добре, отколкото ти си мислиш. Знам, че прекарваш половината от времето си в кроене на планове, как да ме накараш да кажа това, което ти искаш да чуеш. А ако ти някога успееш... за какво ще мислиш после? Ще се чудиш как да ме накараш да се ожения за теб. Ще измислиш стотици различни начини, за да ме накараш да ти задам онзи решаващ въпрос — но никой от тях няма да успее. Там, където ти си израснала, Чериса, любовта и брака вървят заедно и ти никога няма да разбереш колко различно е това при нас. Веднъж, когато получиш обяснението ми в любов, ти само ще увеличиш интензивността на твоите усилия да спечелиш сватбената халка. А това е нещо, което евентуално ще разбие твоето сърце, принцесо, защото това е единственото нещо, което никога не мога да ти дам.

Чериса изтича към него и хвана ръцете му, а очите ѝ го гледаха умоляващо.

— Не си прав, Брет. Нещата не стоят по този начин. Да знам, че ме обичаш... ами, това няма да ме кара да мечтая да се омъжа за теб повече, отколкото си мисля за това сега. Но докато наистина не чуя тези думи от теб, никога не бих могла да бъда сигурна! О, не виждаш ли, Брет?! Няма значение какво показваш с действията си към мен. Винаги една част от моя мозък шепне: „Ако той наистина те обича, той ще ти го каже, Чериса“. Моля те, моля те, Брет, кажи го веднъж само заради мен! Това ще ми даде силата, от която се нуждая, за да живея без теб, когато си далеч. Силата да нося децата ти, да ги отглеждам и да ги обичам, независимо дали те са законни или не.

Брет остана неподвижен известно време, взирайки се в порумениялото лице на момичето, а очите му излъчваха нежност. Чериса затаи дъх, като чакаше отговора му, усещайки със сигурност, че този път най-после беше успяла.

Но чернокосият лорд само поклати глава и се извърна настрани. Чериса сграбчи ръцете му с трепкащо отчаяние.

— Моля ти се, Брет, отговори ми! Обичаш ли ме?

Накрая, като поклати бавно главата си и въздъхна, Брет се обърна отново към нея, гледайки я нежно, а в леката му усмивка имаше сянка на тъга.

— Не, скъпа — прошепна той най-после, притегляйки момичето до гърдите си в нежна прегръдка, а устните му целуваха кестенявата ѝ коса. — Не!

Чериса затвори очите си, чувствайки горещите сълзи на безмълвната мъка и безсилие да се стичат по бузите ѝ, и тя усети соления им вкус по устните си. Защо беше така упорит? Всяка фибра от душата ѝ разбираше от интонацията на гласа му и от тъгата, помрачила очите му, че той искаше да каже „да“, когато каза „не“. Топлината на ръцете му и нежността на целувките му, всичко в него крещеше: „Да, Чериса, аз те обичам“. Всичко, но самата дума беше... „не“. Тя избърса мокрото си от сълзите лице в дантелената му риза и се опита да се усмихне несигурно, гледайки в неговите загрижени, зелени очи.

— Няма да се предам, да знаеш! — предупреди го тихо тя и вдигна решително брадичката си нагоре.

Брет се усмихна леко в отговор на думите ѝ, а погледът му се сля с нейния.

— Не мисля, че ще успееш, скъпа — продума той. — Не мисля, че ще успееш.

Коледният ден бе горещ и безоблачен и Чериса отново се разсмя, чувствайки прекалената топлина на обикновено студения като време празник. Тя облече новата си рокля с желание. За тези шест месеца бременност коремът ѝ беше пораснал и тя не можеше да носи старите си дрехи. Брет я придържаше за ръката, когато тя слизаше по стълбите. Изглежда той жадуваше за започването на празниците толкова силно, колкото и тя.

Лиза донесе огромен поднос със сладки кифлички, плодове и неизменната кана с димящо, силно кафе за Брет. Чериса беше започнала да мие сутрин топъл шоколад вместо чай и днес, както обикновено, тя добави няколко лъжици от кафето на Брет в чашата си. Тя се опитваше неуспешно да свикне с вкуса на черното питие, което той обичаше така страстно. Накрая тя беше свикнала с вкуса на полеката смес от течен шоколад и кафе и даже ѝ харесваше много, но да го пие чисто... е, неговата горчивина я отвращаваше все още.

Брет я чакаше търпеливо, като само се усмихваше, докато тя свърши със закуската си. Апетитът ѝ се беше увеличил и тя бе станала ненаситна, но той като че ли се радваше, че може да задоволи нейните

моментни прищевки. Веднъж беше накарал един кораб на път за Барбадос да донесе една щайга сладки ананаси специално за нея. Накрая тя облиза сладкия мармалад полепнал по пръстите ѝ и кимна доволно с глава.

Брет отметна назад мургавата си глава и се разсмя, а зелените му очи танцуваха весело.

— Нима се натъпка вече? — закачи я той. — Само след четири кифли?

Чериса направи една гримаса, като въобще не се засегна от неговата шега относно лакомията ѝ. Тя знаеше, че се радва на неговото внимание само сега, понеже бе в това състояние. Момичето беше сигурно, че детето, което беше на път, не можеше да бъде първото му дете — един мъж на двадесет и осем години, с неговия непреодолим чар и външност, сигурно беше баща и на други деца, макар че той никога не си признаваше. Но от друга страна, неговото явно удоволствие и гордост, показваха също и противното... Чериса знаеше, че дамите в двореца в Лондон бяха лишени от наивност и бяха напълно студени към перспективата да носят и раждат децата на любовниците си. Ако предпазните мерки, които взимаха се проваляха, те пиеха тайно отвари от разни билки, приготвени от някоя знахарка, които изхвърляха плода от утробите им. Така че вероятно нито една от многобройните дворцови любовници на Брет не му беше родила дете. Но какво можеше да се каже за другите? Безбройните други момичета и прислужнички, които бяха споделяли леглото му в миналото? Но тя никога не питаше, нито пък искаше да знае. Беше му много благодарна, тъй като се преструваше, че това събитие му доставя удоволствие, колкото и на нея. Всеки път, когато тя казваше, че бебето рита в нея, и хващаше неговата голяма, загоряла от слънцето ръка, за да го почувства и той, Брет ѝ се усмихваше признателно, чудейки се заедно с нея на силата и бързината на детските крачета, и съгласявайки се, че то трябва да бъде едно прекрасно, здраво момче и че бебето щеше да има неговите зелени очи.

— Ето, Лиза, това е за теб — започна да раздава подаръците Брет, подавайки на закръглената негърка множество завити в червена хартия кутии, а след това продължи със събралите се в полукръг слуги от домакинството.

Никой в Суитуотър, от лорда до най-обикновения полски работник, не си отиде без подарък тази Коледа. Размяната и отварянето на пакетите продължи почти до обяд. Накрая останаха само подаръците, които си бяха приготвили те един за друг, и слугите се изнизаха тактично навън, изказвайки последни благодарности.

Чериса настояваше той да отвори подаръка си пръв, тъй като изгаряше от нетърпение да види искреното му удоволствие от това, което бе приготвила за него. Беше му купила пръстен със смарагдов камък, който да носи на малкия си пръст и който да подхожда на този, който той ѝ беше дал преди месеци. Имаше още и чифт ботуши за езда и великолепно официално сако от копринено кадифе, което тя сама бе скроила и ушила, като го беше украсила със златен ширит около маншетите, който да подчертава бялата дантелена гарнитура, която той носеше на китките и около врата си.

Брет ѝ подаде три подаръка — две големи кутии и една малка. Вътре в първата, по-голямата кутия, се намираше едно красиво дантелено одеялце за кръщенето на бебето. Очите на Чериса се напълниха с щастливи сълзи от факта, че той беше помислил и за бебето. Брет се усмихна, като видя удоволствието ѝ, и мислено благослови Лиза, която му беше предложила този подарък, и накара Чериса да отвори следващия. Там имаше прекрасна копринена рокля, чиито корсаж беше скроен високо, а полата падаше богато, тъй като беше приспособен за бременността ѝ. Ръкавите бяха широки, падаха свободно надолу и се събираха в бял маншет, украсен с малки сапфирени карфици.

Това беше, с изключение линията на кръста, един много изискан стил и роклята беше достойна за кралските салони на Уайтхол. Лицето на Чериса светна и тя я постави до себе си, а синият цвят на коприната се сля със синия цвят на очите ѝ и сега те изглеждаха по-големи.

Чериса разопакова бавно малката кутийка, предчувствайки удоволствието от съдържанието ѝ. Отваряйки я тя видя един блестящ, диамантен медальон с форма на сърце. На тежката златна верижка висяха две сърца с гравирано „Ч“ на едното и „Б“ на другото. Тя се усмихна, докосвайки внимателно скъпоценния камък. Още един символ, заместващ думите, които той не искаше да изкаже.

— Имам още един подарък за теб, скъпа. В действителност не точно подарък — по-скоро изненада — усмихна се загадъчно той, —

но трябва да почакаш да го видиш, докато стигнем до Порт Роял.

Молбите на Чериса не можаха да го убедят да издаде тайната, а нейните подкупващи целувки само забавиха заминаването им в града с около час. Най-после, все още в напълно неведение, момичето последва Брет надолу по дългия кей, където лежеше закотвен „Сокол“.

Те стигнаха до кораба и тъмнокосият лорд се усмихна, като, без да каже дума посочи нагоре към носа му, който се полюляваше леко в спокойните води на пристанището. Погледът на Чериса последва ръката му в недоумение. Тя се вгледа в носа на кораба, като постави ръка над очите си, за да ги предпази от слънчевите лъчи, които се отразяваха в лъскавата повърхност на морето. Когато „Сокол“ беше напуснал Лондон, на носа на кораба не беше поставена никаква фигура, никакъв символ. Сега, като повечето други кораби в пристанището, „Сокол“ имаше своята човешка фигура на носа си — там стоеше, по-голяма от естествения си ръст, издялана от дърво и ярко оцветена, статуя на Чериса — с червеникаво кафява коса и сини очи. Фигурата беше облечена в бяла блуза с дълги ръкави, а отгоре имаше черно елече и богато набрана сиво-синя пола се спускаше надолу, издута като че ли от силния вятър. Чериса трепна, като си спомни, че това бяха дрехите, които носеше, когато за пръв път видя Брет — застанала до глезените в калта, през онзи отдавна отминал следобед, а джобовете на престилката ѝ бяха пълни със семена от грах. По-късно същата вечер, вече без престилка, това бяха дрехите, с които отиде у мисис Тайлър и които беше оставила на пода до леглото, за да легне за пръв път с него.

Учудена и дълбоко трогната, че той си беше спомнил всичко това, тя се обърна към него и тогава забеляза новото име изписано на борда. Издълбаните букви бяха богато украсени и позлатени. „Чериса“ — гласеше надписът и момичето погледна чернокосия лорд смаяно и доволно. Тя знаеше какво означава корабът за неговия капитан. Брет бе преименувал кораба от „Сокол“ на „Чериса“ в нейна чест...

Той ѝ се усмихна и смутено сви рамене, виждайки блясъка в очите ѝ.

— Вече не можеш да ме ревнуваш от любовта ми към моя кораб, скъпа.

Чериса изтри неволно бликналите сълзи от очите си. След това се протегна нагоре и обви ръцете си около врата му, прегръщайки го

силно.

Усмивайки се лъчезарно, Брет се освободи неохотно от прегръдката ѝ.

— О, моля те, скъпа. Обещах на Дейк Уотс, че ще се видим с него на вечеря в града. Той иска да те види отново.

Момичето кимна с глава, хвана го гордо под ръка и тръгнаха обратно към града. Тя никога не беше имала такава чудесна Коледа — никога не бе имала и такава чудесна година. А тази пролет щеше да даде живот на сина на Брет и тя щеше да го убеди да каже: „Обичам те“. О, да, следващата година обещавахе да бъде даже по-добра от тази!

До средата на март коремът на Чериса беше пораснал толкова много, че тя даже не можеше да ляга или става от мекото, пухено легло без помощта на Брет. Тя не можеше да вижда земята под краката си, а гърдите ѝ бяха набъбнали и я боляха. Даже и най-изобретателните начини, които богатото въображение на Брет измисляше за правене на любов се бяха провалили — тялото ѝ просто беше твърде обременено, за да изпитва някаква страст. Лиза я следеше и я гълчеше за всяко нейно движение в къщата, а Брет ѝ беше забранил да се помръдва от къщата, освен за кратки разходки около нея.

Най-после, след една нощ на слаби контракции, цялото ѝ същество се приготви за предстоящото раждане. Без желание Брет изпрати новокръстената „Чериса“ в Сен Китс и даже Чериса разбра, повече от всеки друг, че времето за идването на детето приближава. Само неизчерпаемата привързаност и търпение на Брет поддържаха духът ѝ през тези няколко последни седмици. Той ѝ беше останал толкова верен, колкото и преди, макар че я дразнеше често, като се оплакваше колко неудобства му създава неговият син. Всяка нощ, с лека усмивка и особен блясък в зелените си очи, той ѝ помагаше да си легне и я държеше в прегръдките си, докато заспеше, а след това, колкото пъти се налагаше, внимателно ѝ помагаше да се измъкне от леглото, ако имаше необходимост да става.

Чериса се размърда в съня си, отвори очи и въздъхна, гърчейки се в леглото, като се опитваше да успокои болката в кръста си. Още една слаба болка, като първата, която я събуди, мина отново през

корема ѝ, който беше станал твърд като камък. Тя сви веждите си в тъмнината, малко неспокойна, но всичко бързо отмина и тя затвори очи, като се опита да заспи отново, намествайки главата си по-удобно върху протегнатата ръка на Брет. Внезапно изпъшка, тъй като друга болка, по-силна и по-дълга от първата я преряза. Тя инстинктивно разбра какво ставаше и пое дълбоко дъх, за да успокои лудо биещото си сърце, взирайки се в тъмнината, за да види часовника на бюрото. Струваше ѝ се, че златните стрелки върху циферблата показваха четири часа и тя прехапа устните си, като не искаше да събуди Брет в един такъв ранен час. Лиза я беше предупредила, че първото раждане обикновено продължава дни, след като се появи първата болка, и тя не желаше да вдига тревога толкова рано. Още една болка я прониза и тя инстинктивно сви краката си, за да я облекчи, хапейки устните си, за да не извика.

— Какво има, скъпа? Какво се е случило? — чу тя съннения шепот на Брет до ухото си и почувства, че очите ѝ се пълнят със сълзи на облекчение, защото тя беше уплашена, и сега бе радостна, че той се беше събудил.

— Аз... Аз не съм съвсем сигурна, Брет, но мисля, че може би бебето идва — промълви тя, стискайки с пръсти ръката му, която той ѝ подаде.

Тя се учуди, като чу тихият смях на Брет в тъмнината.

— По дяволите, ако не хвана Лиза за ушите и не я доведа. Добре, скъпа, само се отпусни. Ще извикам всички да дойдат.

Като я целуна бързо и стисна ръката ѝ, Брет излезе, като преди това се спря само да запали фенера, с който да си осветява пътя, и да метне халата върху своето голо, загоряло от слънцето тяло. Чериса издърпа възглавницата под главата си, бършейки потта от дланите си в ленените чаршафи. Щом щяха да изминат дни преди да роди бебето, тя трябваше да остане хладнокръвна, трябваше да остане спокойна и не трябваше да се паникьосва, като някое неразумно дете.

Но не изминаха дни, изминаха само няколко часа, преди действително да започне раждането. И след всеки час, през който беше викала и се бе гърчила безпомощно, тъй като болките ставаха все по-силни и все по-непоносими, а тя стискаше все по-отчаяно силната ръка на Брет, нейният страх ставаше все по-голям. Не беше само безпокойството на Брет, което се четеше в очите му, даже когато той ѝ

се усмихваше и бързаше да я успокои, нито пък разтревоженото лице на Лиза, когато тя опипваше корема на момичето. Беше нещо по-силно от това, някакъв първобитен инстинкт, който я предупреждаваше и я плашеше. След като беше изминало толкова много време с такива силни болки, бебето би трябвало да се появи, но то още не идваше. Накрая, почти в безсъзнание, силно страдаща и безкрайно изтощена, Чериса усети намазаните с мазнина ръце на Лиза да се плъзгат вътре в нея, нагоре към утробата и да обръщат детето. И накрая, докато цялото ѝ тяло крещеше за избавление от тези мъки, бебето се показва най-после, направлявано и подпомагано от сигурните ръце на домакинката.

В едно неясно, замъглено, почти сънливо състояние, тя видя Лиза да показва победоносно ревящото пеленаче на Брет, видя неговата широка усмивка и облекчението, изписано на лицето му, когато се надвесил над нея.

— Имаме прекрасен син, скъпа. Всичко свърши вече — каза нежно той и се наведе, за да целуне с горда благодарност. Мокрото ѝ чело, а ръката му все още беше в капана на нейното стискане.

— Беше се завъртяло с дупето напред и затова отне повече време от обикновеното, защото не можеше да излезе, но сега всичко е наред. А сега заспивай и не се тревожи за нищо. Лиза и аз ще се погрижим добре за него, вместо теб.

Чериса погледна нагоре към усмихнатите зелени очи и цялата ѝ душа се стопли от любовта, която прочете в тях, и после, неспособна да се бави повече, тя последва нарежданията на Брет и се унесе в сладък, непробуден сън.

Беше отново вечер, когато тя се събуди и видя, че чаршафите, върху които лежеше, бяха сменени и беше облечена в нова нощница, а Брет стоеше на няколко крачки от нея. Големите му, загорели от слънцето ръце люлееха внимателно детската люлка, поставена до леглото. Той се обърна, усетил, че тя се размърда, и се усмихна за поздрав, отиде към нея и седна на леглото.

— По-добре ли се чувстваш, скъпа? — попита нежно той.

Чериса кимна и се премести, за да постави главата си върху ръцете му, вече съвсем довольна.

— Беше по-трудно, отколкото си мислех — промълви тя и се насили да се усмихне.

Брет се усмихна широко и кимна с глава, съгласявайки се с нея.

— Защо мислиш, че те гледах през всичките тези месеци? — засмя се той.

Чериса сбръчка носа си към него, преструвайки се, че се мръщи и след това погледна към люлката.

— Мога ли да го видя, Брет? Спи ли той?

Вместо отговор, чернокосият лорд стана от леглото, отиде до люлката и вдигна непохватно малкият вързоп, повит в бели памучни пелени, и го занесе на момичето. Чериса се протегна, за да поеме сина си от неговия баща, усмихвайки се на явното притеснение на Брет, и след това надникна в малкото, набръчкано личице на своето първородно дете. Тя докосна малкото носле на бебето с нежност и след това прокара пръста си по фината линия на устните му.

Макар че беше само още на няколко часа, то бе миниатюрно копие на баща си, даже имаше гарвановочерните му букли на главата си. Тя повдигна очите си, за да срещне тези на Брет, а погледите, които си размениха, изразяваха взаимно поздравление. После тя сведе отново очи към бебето, гукайки на спящото пеленаче и докосвайки челцето му с устните си.

— Какво ще правим с храненето му?

— Лиза е уредила всичко, скъпа, освен ако ти не предпочиташ да го кърмиш сама. Мисля, че ти трябва да решиш.

Чериса се замисли за миг и кимна бавно с глава.

— Мисля, че искам да го кърмя сама — реши тя. — Не възразяваш, нали?

Брет поклати глава и сви рамене.

— Най-малкото, което мога да направя за такъв прекрасен син, е да се лиша от съня си за няколко нощи, скъпа. Не, нямам нищо против. Даже бих ти предложил да ти помогна, но се опасявам, че нямам нужният опит за тази работа. Как искаш да го кръстиш?

Чериса се колебаеше, чудейки се какво да отговори. Беше мислила да кръсти бебето на Брет, ако то е момче, а тя беше сигурна, че то ще е момче, но как ли щеше да реагира Брет на това?

Чернокосият лорд се усмихна и поклати бавно глава, а зелените му очи блестяха.

— О, не, скъпа. Не Бретигейн, моля те. Много съм поласкан, разбира се, но нека спестим на детето това бремене. Цял живот съм бил прицел на закачки, заради това глупаво име — или поне бях, докато започнах достатъчно добре да си служа със сабята, за да сложа край на това. Избери всяко друго име, което ти харесва, и аз ще се съглася.

Това не беше единствената причина, която караше Брет да попречи на избора на момчето. Детето щеше да израсне като незаконородено. Това беше само по себе си достатъчно тежко бремене, за да има нужда да носи и това твърде особено име. Всеки без съмнение щеше да разбере произхода на момчето. Защото в едно по-късно време, можеше да възникнат причини, които да карат детето да пази своя произход в тайна.

— Мисля, че искам да го кръстя Джеймс, тогава, на лорд Ардсли — реши с усмивка Чериса. — Той винаги е бил толкова внимателен към мене.

Брет се усмихна, очевидно доволен от избора й.

— Добре. Да бъде Джеймс, тогава. А сега Джейми, момчето ми, отиваш обратно в люлката си. Майка ти трябва да се нахрани преди теб.

Детето беше кръстено през април. Присъстваха почти всичките им приятели от Ямайка. Поздравленията бяха топли и искрени, а подаръците щедри и Чериса не можеше да не сравнява приемането на детето тук, с това, което то би имало в Лондон. Разбира се, повечето от децата, които присъстваха заедно с родителите си, бяха незаконни като Джейми и може би това беше главната причина за по-голямата толерантност, но имаше и нещо друго, освен това. Хората тук бяха различно възпитани. По-малко се съобразяваха с правилата и по-малко се интересуваха от това, какво представлява един човек, отколкото какви са техните чувства към него. А Джейми беше щастливо, усмихнато, очарователно бебе, а също така и много красиво. То като че ли бе в състояние да очарова и най-закоравелите души в колонията. Доказателство за това беше солидната сребърна купа, която помощник Оутс беше подарил за празника. А Лиза, която беше привързана към детето, бе подарила малка сребърна кутия с кристален капак, в която бе поставила един тъмен кичур от косата на детето. Брет беше купил

сребърна чаша, златна лъжица и разни други подаръци, включително и дрънкалки и камбанки, скъпи кадифени дрехи, малки четки, гребени и огледала.

Въпреки че топлината и влагата на острова ставаха все по-големи, тъй като приближаваше лятото, Чериса бе много довольна. Първото нещо, което заплаши идиличния ѝ живот в Ямайка, дойде в началото на юни, когато Брет се върна от едно плаване намръщен и притеснен от слуховете, които беше чул в Порт Роял за избухването на маларична треска в югоизточната част на острова.

Чериса не слушаше много внимателно, докато чернокосият лорд обясняваше на Лиза кои плантации бяха вече засегнати и поглеждайки нагоре, улови особените погледи, които господарят и прислужничката си размениха. Тя остана мълчалива известно време, а съмнението започна да гризе душата ѝ и като погледна първо Брет, след това Лиза и отново спря погледа си на Брет, тя поклати отрицателно глава:

— О, не, Брет Линдси, няма да замина без теб. Ако за теб е достатъчно безопасно да останеш тук, значи е безопасно и за мен.

Той поклати тъмнокосата си глава в знак на неумолимо несъгласие.

— Това не е вярно, Чериса. Аз съм бил тук години наред и вече съм прекарал повечето от тези трески, а колкото до другите — не е много вероятно да ги прихвана. Неразумно е да поемаш такъв риск, скъпа, аз просто няма...

— Не! — заяви високо тя и наведе главата си към лицето на Джейми, който лежеше в ръцете ѝ, а лицето ѝ изразяваше упоритост. — Ще заминем заедно или всички ще останем тук.

Над главата ѝ Брет и Лиза си размениха погледи на мълчаливо съгласие, а тъмнокосият лорд кимна с глава на негърката, преди да отиде при намусеното момиче и да го целуне по главата.

— Няма смисъл да се караме сега, скъпа. Може би треската няма да се разпространи. Ако това стане... е, ще измислим нещо по-късно.

Чериса го погледна подозрително, но лицето му не изразяваше нищо необичайно и най-после тя се отпусна и се пресегна да хване ръката му. Може би накрая Брет беше разбрал колко твърдо беше решението ѝ да остане с него. А може би на него също не му се искаше да бъдат разделени, мислеше си тя. Във всеки случай, тя щеше да

слуша с тревожно ухо новините за разпространението на болестта. Но тя нямаше намерение да замине сама с някой кораб обратно в Англия.

Брет и Лиза стояха безмълвни и нямаха желание да говорят за това, което си мислеха, пред нея. Летата в Ямайка, с проливните дъждове през май и юни, бяха винаги по-опасни за развитието на болести, отколкото зимите, но избухването на такава голяма епидемия по това време на годината беше нещо необикновено. А Чериса, в нейното деликатно състояние след раждането, с отслабналото си тяло, поради кърменето, би била първата жертва на болестта. Съществуваше опасност и за малкия Джейми. Често здравото, младо тяло можеше да се справи с тропическата треска, но едно пеленаче... Много малко от тях оцеляваха.

Брет замина за Порт Роял на следващия ден и се върна вкъщи привечер. Той не спомена нищо повече за епидемията, нито пък за изпращането на Чериса вкъщи, в Англия, така че момичето започна да диша по-леко. Вместо това той беше особено внимателен през следващите дни. Стоеше по-близо до Суитуотър, глезеше Чериса и изпълняваше всичките ѝ капризи, играеше безгрижно с малкото момче, а страстта му към нея беше по-силна от всякога. Любенето му бе по-интензивно и целувките му по-пламенни, като че ли устните му желаеха да останат завинаги върху нейните.

Дните отлитаха щастливи, тропическото слънце грееше толкова силно, че предизвикваше изпарение на влагата, която се съдържаше в гората от падналите дъждове. Морето беше спокойно и прозрачно като скъпоценен камък. Сутрините прекарваха в езда, като Брет взимаше момичето със себе си и двамата препускаха по продължение на бреговата линия. След това слизаха и газеха боси в топлата вода на прибой, събирайки красиви мидени черупки. През най-знойните следобеди той ги извеждаше с детето долу, на морския бряг, за да си играят във водата, като гледаше с бдително око за евентуални неприятели, които биха могли да плуват там. Неговият дълбок, гърлен смях огласяше брега, когато Джейми пляскаше водата и се смееше от радост, когато вълните заливаха малките му крачета. А вечер като че ли Брет и Лиза изпитваха особено удоволствие да ѝ предлагат всички нейни любими екзотични ястия и тя не след дълго започна да се кълне, че ще стане толкова дебела, колкото по времето, когато носеше бебето

в себе си. Нощите бяха изпълнени с вълшебство, както само Брет можеше да задоволи нейната душа и желания.

Чериса се усмихна щастливо и зарови глава под възглавницата, желаейки да бъде далече от дневната светлина и припомняйки си с удоволствие за приятното любовно изживяване през нощта. Бяха се любили с Брет не само веднъж, а два пъти. Вторият път беше някак си особено бавно — почти призрачно, нежно и освобождаващо. Колко дълго устните му останаха върху нейните, докато лекият дъх на коняка се смеси с нейния, ухаещ на вино, черните му мигли гъделичкаха бузата ѝ, а зелените му очи бяха потъмнели, топли и изпълнени с особена тъга. Колко бавно неговите големи, загорели ръце се движеха по тялото ѝ, опипвайки гърдите, корема и бедрата ѝ, пръстите му ровеха в гъстите ѝ коси, а тялото му лежеше приятно тежко върху нейното. Колко нежни бяха движенията му вътре в нея, как добре владееше буйните инстинкти на своята мъжественост, докато тя достигна тази сладка кулминация, а тялото ѝ отговаряше на неговото с вълни на удоволствие и наслада, избухващи дълбоко вътре в нея и носещи я в далечни, мечтани места. Тя даже не си спомняше, че бе заспала, макар че бе сънувала странни сънища цялата нощ. Тя си спомняше, че Брет я беше повдигнал от леглото, спомняше си тъмнината в каретата, след това ръцете му отново я повдигнаха и като че ли тя лежеше в прегръдката му, докато той я носеше някъде, където всичко ѝ беше ужасно познато... неговият кораб, ето какво беше това. Тя си спомняше тихото плискане на вълните, разбиващи се меко в дървения корпус на кораба. Колко забавно се точеха сънищата. Сега си спомняше успокоителните звуци от движението на кораба така ясно...

Внезапно, надавайки кратък вик, Чериса се изправи, търсейки познатата стая с изпълнени с отчаяние очи. Това не беше Суитуотър — това беше кораб! И това не беше „Чериса“, а някакъв друг кораб, който не беше виждала никога преди. Къде ли беше Брет? Какво правеше тя тук? Тя скочи уплашена от леглото и тръгна към тясната врата, като се спря само да грабне пелерината, преди да разбере, че по някакъв странен начин, беше вече напълно облечена. Оставяйки вратата отворена след себе си, тя изскочи в тесния, нисък пасарел и почти налетя на една по-възрастна от нея жена.

— Коя сте вие? — попита безпомощно Чериса. — И къде съм аз?

Жената се усмихна леко и подаде на обърканото момиче спящия Джейми.

— Аз съм Мери Хорн — отговори спокойно тя. — Моят съпруг е капитана на този кораб — „Херцогиня Кенсингтън“. Връщаме се в Лондон.

Чериса поклати главата си слисана и невярваща, притискайки машинално сина си към гърдите.

— Не... не, вие трябва да грешите — прошепна тя, а ужасът ѝ нарасна. — Защо ще...

— Заповядай, дете — мисис Хорн подаде на момичето дебел, сгънат лист от пергамент. Името ѝ беше написано на едната страна с познатия почерк на Брет, а краищата на писмото бяха запечатани с восък. — Лорд Линдси ме помоли да ти дам това, когато се събудиш. Сигурна съм, че то ще даде отговор на много от въпросите ти. Сега часът е пет и половина и аз ще изпратя някой да ти донесе вечерята след няколко минути. Ако имаш нужда от някаква помощ, само почукай на вратата на моята стая. Ние сме в последната каюта по този коридор.

Чериса кимна мълчаливо с глава и взе пергамента с вцепенени пръсти, неспособна даже да каже най-простите любезности, тъй като устните ѝ бяха замръзнали. Трепереща и болна от страх тя се върна в тясната каюта, сложи Джейми в люлката до кревата, премести дървения стол с права облегалка близо до единствения прозорец, за да използва дневната светлина.

Като си пое дъх, тя разтвори внимателно хартията, страхувайки се да прочете това, което пишеше вътре. Най-послед, с треперещи ръце, тя разтвори писмото и го приглади с ръка върху скута си.

„Скъпа Чериса,

Когато четеш тези редове, ти ще бъдеш в безопасност в морето, на стотици мили от Ямайка, на път за Англия. Не исках спомените ти от острова да бъдат помрачени от бурна кавга, нито пък исках нашето щастие да свърши с нея. Треската, за която ти бях казал, е много заразна и опасна и се разпространява бързо. Не можех да рискувам и да загубя теб или детето — или и двамата. Моля те, опитай

се да ме разбереш. Тъй като ти си свикнала да осуetyваш моите планове, реших да действам по този начин...

Капитан Хорн е добър човек и е мой приятел. Самият той отвежда съпругата и семейството си далеч от острова и се съгласи да вземе и теб. Той ще те заведе здрава и читава в Англия, а Ардсли ще те посрещне и ще те настани на сигурно място. Ако Джеймс не е получил писмото, което му писах по-рано, или по някаква друга причина не успее да дойде навреме, то капитан Хорн ще има грижата да ти помогне. Той носи също така писмо до Исаак Бенджамин, който е упълномощен да изтегли от моята сметка и да прехвърли на твое име сумата от пет хиляди лири. Надявам се да дойда при теб, в Лондон, преди Темза да е замръзнала, но в случай на някакво непредвидено събитие тези пари са в състояние да подсигурят теб и Джейми да живеете дълги години без проблеми. Лорд Ардсли също ще ти помага, заради мене.

Опитай се да не ми се сърдиш прекалено много, скъпа, и мисли с добро за мен. Не мисли, че правя това заради някаква грешка от твоя страна или че изпитвам някакво недоволство от теб, което ме кара да те изпратя вкъщи.

Бог знае, че те обичам много и винаги ще те пазя в сърцето си.

Б.“

С тихо ридание Чериса отпусна глава в ръцете си, а лицето ѝ се намокри от бликналите сълзи. През цялото това време, през всичките тези месеци на чакане, увещания и планове, с които желаше да го накара най-накрая да каже тези скъпоценни думи, и ето че точно сега, когато... те направиха раздялата много по-горчива. Тя притисна безнадеждно лицето си до прозореца, взирайки се да зърне последните очертания на острова в далечината зад нея, но гледката се замъгли от напиралите сълзи. Там, на хоризонта, имаше една далечна, зелена точица, но дали това беше Ямайка или някой друг от безбройните острови, тя не можеше да каже. Във всеки случай, тя се взираше в нея,

наблюдавайки неясните очертания в горещия, трептящ въздух, застанала неподвижна като издялана от камък, докато моряка не почука и влезе с вечерята.

ГЛАВА 10

Лондонското лято бе същото като това, което Чериса си спомняше преди една година. За да избяга от горещината, тя заведе Джейми в провинцията, където останаха продължително време, но винаги ставаше неспокойна и бързаше да се върне. Ако Брет бе променил намерението си и бе отплавал за дома по-рано, отколкото беше запланувал, тя предпочиташе да бъде в Лондон, за да го посрещне. Ардсли се опитваше да облекчи нейната самота, когато можеше, като често я придружаваше до книжарниците, където тя обичаше да ходи, на театър или на вечеря. Не забравяше и малкия си съименник, когото водеше често през деня в парка Сен Джеймс или в Хайд парк с карета или на пикник. Понякога обикаляха с яхта по Темза, за да се разхладят, но нищо не можеше да замени радостта ѝ от присъствието на Брет и Чериса се чувстваше така, сякаш другата ѝ половина липсваше. О, нейните дни бяха по-съдържателни сега, по-разнообразни и по-интересни, отколкото преди една година. Тя се наслаждаваше на модата, на клюките, на прекрасните нови книги, които излизаха — особено политическия трактат на един мъж на име Джон Лок. Разбира се, Джейми отнемаше голяма част от времето ѝ и запълваше сърцето ѝ. На шест месеца той беше пълно копие на Брет. Сините му бебешки очи се бяха променили и сега имаха сиво-зеления цвят на очите на баща му. Момичето копнееше да сподели радостта от красотата на детето с Брет, копнееше да види широката му усмивка и гордостта в очите му, когато види отново своя син. Тя разсеяно зачеркна още един отминал ден от календара, 24 септември, и се обърна да вземе лютнята, на която се беше научила да свири.

Почукването на вратата ѝ попречи да започне и като повдигна полите си, тя отиде да отвори.

— Ардсли! — възкликна тя приятно изненадана. — Не те очаквах толкова рано. Мислех, че ти каза в седем часа... — но внезапно тя се поколеба, разтревожена от странното изражение в

сините очи на лорда, и усети как студените, мъртвешки ръце на страха стегнаха сърцето ѝ.

— Какво има, Джеймс? Нещо лошо ли се е случило?

— Нека първо да седнем, скъпа. Страхувам се, че ти нося лоши новини.

Русокосият лорд затвори тихо вратата зад себе си и отиде до бюфета, наля коняк в две малки чашки и подаде едната на момичето.

Чериса се втренчи в него, гърлото ѝ пресъхна, а ръката, с която държеше чашата, трепереше.

— Брет... той няма да се върне тази есен... или... О, Боже, той не се е оженил, нали Ардсли?

— Не, мила — сви рамене русокосият мъж, а очите му гледаха тъжно. — Бих искал да беше така, но се страхувам, че той е мъртъв, Чериса. Получих известие тази...

— Не! — чашата се изплъзна от треперещите пръсти на момичето и се разби на малки парчета на пода, а конякът остави мокро петно на полата ѝ.

— Не, ти се шегуваш... — отчаяно се вгледа в очите му тя, но страданието, което беше изписано в тях, прогони и последната ѝ надежда. Тя поклати глава, чувствайки се болна и ужасно замаяна. — Как... Кога...? — промълви най-после тя. Пръстите ѝ бяха побелели и стискаха облегалката на стола, а лицето ѝ остана без кръв.

— Той се отправил с още два негови кораба към Испанска Флорида, когато ги нападнала пиратска флотилия. Успели да ги отблъснат, но не без тежки повреди... по-точно корабът, на който е бил Брет, мисля. Казват, че главната и бизанмачтата били свалени, а също казват, че корабът се пълнел с вода... Тропическата буря връхлетяла внезапно върху тях и разделила трите кораба. „Кралицата на морето“ и „Брайтън“ успели да се намерят по-късно, но въпреки че търсели дълго, те не открили никаква следа от „Чериса“.

Чериса преглътна с мъка, а очите ѝ светнаха с внезапна надежда.

— Това не означава, че той е мъртъв, Ардсли — каза умолително тя, а гласът ѝ прозвуча неестествено високо в ушите ѝ. — Те не са открили останки от разбития кораб или неговото тяло, следователно той може да...

— Не, не се заблуждавай с фалшиви надежди, скъпа. „Чериса“ не е била в състояние да устои на бурята... тя е потънала на дъното.

Чериса затвори очи, един стон се изтръгна от гърдите ѝ, а по бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи.

— Не... о, не, това не може да бъде вярно... не може да бъде истина...

Тя се отпусна в успокояващите ръце на Ардсли. Видът на разбитото ѝ сърце изпълни със сълзи и неговите очи, докато държеше момичето, опитвайки се да успокои непоносимата ѝ скръб. Най-после, когато тя притихна отново, той я постави в леглото, обещавайки ѝ, че ще ѝ помогне с всичко, с което може, за да облекчи удара, който съдбата ѝ бе нанесла. Но момичето изглежда не го чуваше. Отговорите ѝ бяха сковани и механични. Ардсли знаеше, че единствено времето бе лек за тъгата на Чериса. Времето щеше да я научи да живее без нейния чернокос лорд.

Времето като че ли наистина помогна, както Ардсли се беше надявал, и до пролетта момичето се съвзе и изглеждаше по-добре. Ако понякога сянката на скръбта помрачаваше нейните прекрасни очи, то това беше разбираемо. Но сега тя отново се смееше и отново се радваше на живота, особено на своя едногодишен син, който вече вървеше, макар и още несигурно и даже се опитваше да говори. Ардсли беше направил каквото можеше, за да запълни нейната самота, въпреки че съпругата му подмяташе презрително, че лордовете се увличали безумно по селски момичета. В известен смисъл той беше започнал да обича Чериса, макар и не със същото чувство, с което неговият приятел я обичаше. Разбира се, той не спеше с момичето. Първите му опити в тази насока бяха любезно, но същевременно твърдо отблъснати. Неговата привързаност към момичето не се дължеше само на очевидния ѝ физически чар, но и на топлото чувство, което тя хранеше към него, а до известна степен и на спомените му, които я свързваха с Брет. Едно нещо беше сигурно, че когато връщаше Чериса и Джейми вкъщи, след като бяха прекарвали следобеда навън, той имаше чувството, като че ли е бил с приятеля си. Приликата на момчето с покойния му баща беше поразителна, даже изражението на лицето на детето, когато се засмееше, беше неестествено еднакво с това на Брет. Единственото нещо, в което не успяваше да убеди Чериса, беше тя да му позволи да ѝ намери друг мъж, който да я

ухажва. Нейната красота, чара ѝ — и нейните пет хиляди лири, той признаваше честно, привличаха много достойни кандидати. Един от тях, Джерард Уайтстоун, беше негов познат, а и на Брет също, земевладелец, който беше с тях, когато за пръв път Чериса ги беше видяла на полето. Разбира се, Джерард не си спомняше, че е виждал момичето, а Ардсли внимаваше да не го спомене. Той представяше винаги Чериса като вдовица на морски капитан и вече беше свикнал с това. Нямаше нужда да създава неприятности на момичето и на нейния незаконен син, щом всичко това можеше да се избегне. Ако Чериса беше достатъчно умна, защо да не се омъжи за някой свестен мъж, а Джейми можеше да бъде осиновен и да води един нормален, приемлив живот. Само ако момичето престанеше да гледа пристигащите кораби с тези търсещи очи, все още чакащо мъжа, който лежеше на морското дъно...

Накрая Чериса отстъпи пред неумолимите увещания на лорд Ардсли и започна да се вижда с кавалер Уайтстоун. Мъжът беше млад, не изглеждаше зле и даже, трябваше да признае тя, беше изключително мил с нея и очевидно му беше приятно да я слуша, като говори, и да следи движенията ѝ. Но няколкото плахи целувки, които тя му беше разрешила, оставиха душата ѝ недокосната, а тялото ѝ студено. Тя беше отказвала твърдо предложението му за женитба досега, винаги надявайки се безсмислено, че някак си лорд Линдси щеше да се появи магически, ще възкръсне, за да я притегли в силните си ръце, както го беше правил толкова много пъти. Повече от година беше изминала, откакто го видя за последен път, и макар че все още можеше да си спомня лицето му и по-рядко звукът от дълбокия му смях, той беше започнал да се изплъзва от нея. Любовта ѝ оставаше все така голяма и силна, както винаги, заключена в сърцето ѝ. Спомените носеха само непоносима скръб за всичко, което беше изгубила. Все повече и повече Брет оставаше само в сънищата ѝ и тя винаги се събуждаше от тях с плач.

Може би лорд Ардсли беше прав, като я караше да се омъжи за Джерард. Може би след време щеше да го обикне. Може би ако живееше с него, щеше да понесе по-леко болката от спомена за Брет. Ако той не беше показал такава привързаност към Джейми, не беше обещал да го осинови и да се отнася с него, като към собствен син — и повече от това, като наследник на земите на Джерард и титлата му —

тя никога в действителност нямаше да се съгласи на този брак. Но тъй като нещата стояха по този начин... може би тя трябваше да стане малко по-отстъпчива. Може би инстинктивното ѝ отвращение от този мъж идваше от това, че непрекъснато го сравняваше с Брет. Сигурно нямаше друга причина, освен тази.

И още, Чериса не можеше да продължава да отлага безкрайно, намирайки хиляди малки извинения, за да държи Джерард настрана, без да накърни чувствата му. Тя не можеше да причини болка на мъжа, който я обожаваше — като му разкрие причината за изчакването си. Даже в себе си тя едва ли признаваше истината. Но когато настъпи месец октомври и времето се захлади, тя си наложи да вземе решение. Щеше да се омъжи за Джерард, когато Темза се покриеше с парчета лед и започнеше да замръзва. Ако до тогава не пристигнеше вест от Брет, тя щеше да се откаже от глупавата си надежда, щеше да признае, че той завинаги си е отишъл от нейния живот, и ще направи това, което трябва, за да се погрижи най-добре за техния син.

Тази година зимата дойде рано в Англия и Чериса определи 25 октомври за своя сватбен ден. Роклята ѝ беше светло синя, а не бяла, тъй като се знаеше, че тя е вдовица, а не госпожица, и беше покрита с малки перли. Тя я облече без радост и седеше търпеливо, докато прислужницата сресваше косата ѝ на дълги масури, падащи свободно около лицето ѝ. Тя сложи малкия сапфирен медальон, който Джерард ѝ беше подарил, около врата си, взе наметката си от слугинята и тръгна към вратата. Внезапно, тя се спря и се върна обратно към малката касета за бижута. Беше сложила сапфирите на Джерард, вместо диамантените сърца на Брет, по разбираеми причини. Джерард показваше един почти женски интерес към бижутата ѝ. Разглеждаше внимателно всяка частица от тях, държейки камъните към светлината, опитвайки мекотата на златото, като го драскаше с нокътя си, за да провери чистотата му. Той беше забелязал гравирани сърца на висулката на диамантите от Брет и тя бе признала, че това е подарък от починалия ѝ съпруг. Очевидно тя не можеше да сложи такова нещо, когато се омъжваше за друг мъж, въпреки че ги харесваше много повече, тъй като диамантите бяха по-изящни и имаха далеч по-фина изработка, отколкото сапфирите на Джерард. Но тя можеше да сложи

пръстена със смарагда, който Брет ѝ беше подарил. Никога не беше казвала на Джерард от къде го има, така че той не можеше да възрази. По този начин можеше да носи малка частица от любовта на Брет до себе си по време на брачната церемония, който да ѝ дава силата, от която се нуждаеше този следобед. Тя сложи пръстена радостна и се обърна към вратата.

Ардсли я посрещна на входа, взе ръката ѝ и я заведе до каретата. Очите му гледаха с лека тъга, макар че устните му се усмихваха. Той не си правеше илюзии относно чувствата на Чериса към земевладелеца. Знаеше, че тя не го обича, както обичаше лорд Линдси, но по дяволите... този брак беше най-доброто нещо за нея. Без да обръща внимание на нейните чувства, мъжът очевидно я обожаваше. Уайтстоун щеше да осигури дом за нея и момчето, щеше да му даде име и щеше да положи усилия да осигури щастието ѝ. Можеше да не бъде идиличен завършек, какъвто би бил бракът ѝ с Брет, но даже приятелят му да беше жив, това по никакъв, начин нямаше да стане. И така, русокосият лорд се усмихна и започна да бърбри оживено, показвайки веселие, като се преструваше, че не забелязва подозрителния блясък в очите на младоженката, нито пък че забелязва пепелявата бледост на лицето ѝ.

Каретата спря рязко до мраморните стълби на църквата. Ардсли скочи на земята и се обърна да помогне на Чериса, потрепервайки от внезапния порив на студения вятър. Момичето стъпи внимателно долу, държейки леко повдигнати полите на ефирната си рокля, за да не се изцапат от мръсната улица, едва съзнавайки за студеното време, зашеметена от бурята на своите емоции. Всяка частица на душата ѝ крещеше против този брак и тя полагаше усилия, за да държи тялото си изправено, вървейки бавно към отворената врата на църквата. Като стъпи на най-горното стъпало, тя се спря за момент, поемайки си дълбоко дъх, след това се наведе, за да оправи наметката си, която се беше омотала около краката ѝ. И тогава, внезапно, смарагдът се изплъзна от пръста ѝ и падна пред нейните ужасени очи, удряйки се в ръбовете на мраморната стълба и разбивайки се на хиляди късчета. Тя издаде потресаващ вик и коленичи долу, без да обръща внимание на суровия, зимен вятър, събирайки някои от по-големите парченца в треперещата си ръка, а сърцето ѝ биеше тъжно, почти обезумяло от отчаяние. Легендата за смарагда, чу отново тя далечното ехо, дълбоко в

своята душа. Камъкът, който остава чист и цял само, докато съществуваше истинската любов..., а измамната любов го караше да помътнява и да се чупи...

Тя сложи парченцата в джоба на пелерината си, допирайки безпомощно свития юмрук до устните си, за да заглуши неволното си ридание. „Ох, не, Брет — искаше да извика силно тя до небесата — ти не разбираш... Правя го само заради Джейми... заради твоя син...“

— Чериса, какво се е случило? — попита Ардсли разтревожен и погледна в скръбното лице на момичето.

— Пръстенът... Смарагдът на Брет... — каза тя, задушавайки се, и сграбчи ръката на русокосия лорд, а очите ѝ гледаха обезумели. — Легендата казва...

Ардсли овладя бързата тръпка, която премина през тялото му, и поклати неумолимо русокосата си глава.

— Това са глупости, скъпа, това е само една приказка за деца. Времето е студено, това е всичко. Не е обичайно пръстените да се изплъзват от пръста в такова време. Пръстенът бе направен за теб, когато живееше в тропиците и беше бременна тогава, не забравяй това. Сега пръстите ти са отслабнали.

Налагайки на сърцето си да спре да бие така лудо и като си пое дълбоко дъх, Чериса се насили да кимне с глава в знак на съгласие. Разбира се, Ардсли беше прав. Това беше само едно съвпадение. Не означаваше нищо. Беше само един пръстен — един неодоушевен предмет. Това не трябваше да я възпира от нейното намерение. Джейми беше реалността. Джейми беше нейният син. Тя трябваше да се погрижи за него. Накрая, тя се усмихна леко на русокосия лорд, успокоена отново.

— Добре, Джеймс. Аз съм готова.

Чериса не можеше да се оплаче от държанието на Джерард към нея. Техният, седмица дълъг, „меден месец“ в Бректън Спа^[1] беше спокоен и безоблачен, непомрачен от кавги или инциденти. Джерард изглежда гледаше на своите скоро придобити права да задоволява тялото на своята съпруга като на привилегия и винаги внимателно се съобразяваше с нейните желания и отстъпваше благосклонно, когато тя бе въздържана.

Чериса се преструваше заради него, че изпитва по-голямо удоволствие от правенето на любов, отколкото беше в действителност, и въпреки че той беше внимателен любовник, неговите докосвания не можеха да запалят пламък в тялото ѝ. Обикновено, когато усетеше желанието на Джерард, тя споделяше леглото му на драго сърце и беше неизменно мила и почти раболепно внимателна.

Джейми, вече на година и половина, все още се стесняваше от своя нов доведен баща, когато те се върнаха от Бректън, но Джерард като че ли не се вълнуваше от това. Той уверяваше Чериса, че имал намерение да изпълни обещанието си и да осинови момчето и даже наел адвокат, който да се занимае с делото.

Чериса управляваше скромното домакинство с лекота, разчитайки на уменията, които беше придобила под опеката на Лиза в Суитуотър. Тя се виждаше с Ардсли, макар и по-рядко, а Джерард беше винаги изключително внимателен, когато русокосият лорд ги посещаваше. С времето той започна да прекарва повечето от вечерите навън, но Чериса не се оплакваше от това. Истината беше, че това в действителност не я безпокоеше много. Най-доброто, което предлагаше компанията на Джерард, събуждаше само слаб интерес у момичето, защото той изглежда беше запален само по дворцовите клюки и по новините около благородниците и твърде малко се интересуваше от света извън Лондон или от политическите и икономически издания. Той направи опит да прочете книгата на Джон Лок, за да ѝ достави удоволствие, но я намери ужасно отегчителна и скоро я заряза. Чериса намираше удоволствие в четенето на новите пиеси и книги. Тя показваше на своя малък син картите на света, четеше му разкази за далечни острови, като този, на който той бе роден — но винаги внимаваше, разбира се, защото не искаше Джерард да заподозре истинския произход на момчето, нито нейното минало. Той изглеждаше толкова търпеливо предан към нея, че тя се съмняваше, че това щеше да го промени, но нямаше смисъл да рискува ненужно.

Една вечер, в средата на ноември, Чериса седеше и плетеше жакетче на момченцето, когато чу леко почукване на външната врата. Тя вдигна главата си от плетката, като мислеше да извика на единия от двамата прислужници да отвори, но след миг промени решението си. Оставяйки плетката настрана, тя се изправи и тръгна към вратата. Вероятно Джерард се прибираше вкъщи, макар че беше още рано за

него, тъй като бе само десет часа, но тя щеше да му отвори сама. Често тя се чувстваше някак си виновна, че не можеше да го обича и се опитваше да прикрие това, като се преструваше за някои неща.

Усмивайки се леко, тя натисна медната дръжка на вратата и я отвори широко.

— Ардсли! — възкликна изненадана тя, а усмивката ѝ стана поведра от удоволствието, че го вижда. — Колко хубаво...

Погледът ѝ се плъзна над рамото на русокосия лорд към играещите сенки в тъмнината и думите ѝ заседнаха в гърлото, а очите ѝ станаха огромни и втрещени. Там, точно зад Джеймс, облегал рамо на колоната, леко усмихнат, стоеше Брет.

Ардсли успя да хване момичето точно преди то да се свлече на пода и тя усети, че ръцете му я вдигат и я полагат на кушетката. Пред очите ѝ още беше тъмно и тя не можеше да говори, задушена от мъката и скръбта в душата си, не можеше даже да чуе успокоителните думи на русокосия лорд, които той ѝ казваше, докато държеше треперещото момиче до гърдите си. Чериса пое дълбоко дъх, а очите ѝ бяха пълни със сълзи, за да може да вижда, и само стискаше отчаяно с ръце ризата на лорда. Тя трябваше да каже на Ардсли кого беше видяла да стои там... той никога нямаше да ѝ повярва, разбира се, но още... о, Боже! Как можеше да се заблуждава и да вярва, че може да го забрави... даже неговият дух имаше повече власт над нея, отколкото всеки мъж, когото познаваше.

Постепенно бученето в ушите ѝ престана и Чериса вече можеше да възприема думите, които Ардсли произнасяше. Тя ридаше безпомощно сгушена до него, опитвайки се да говори, като с ужас съзнаваше, че даже и гласът на русокосия лорд звучеше също като на Брет сега. Чериса се разрида отново, притискайки се отчаяно към мъжа. Тя беше изгубила разсъдъка си, беше се побъркала... тя трябваше да се овладее. Внезапно сърцето ѝ отново заби лудо, а дъхът ѝ секна. Лицето наведено над нея не беше на Ардсли. Ръцете, които я държаха така нежно не бяха на Ардсли. Те бяха на Брет.

— Съжалявам, скъпа. Трябваше да се сетя, че това ще бъде голям удар за теб.

Гласът му беше дълбок, топъл и плътен, какъвто си го спомняше, и сега звучеше нежно в ушите ѝ. Като се колебаеше, тя протегна нагоре

ръка и докосна лицето му, наблюдавайки как той я обгърна и целуна нежно пръстите ѝ.

— О, Брет... Брет, това си ти — прошепна безпомощно тя, а очите ѝ поглъщаха всяка любима черта от неговото красиво лице. — Мислех, че съм изгубила ума си...

Чернокосият лорд се усмихна леко и поклати глава.

— Не, мила. Аз не съм призрак.

Постепенно Чериса започна да го вярва. Той беше, наистина. Той беше жив! Ръцете му бяха топли и силни и я държаха здраво. Неговите зелени очи, които тя добре помнеше, сега я гледаха нежно. Накрая, като извика от радост, тя седна и го обгърна собственически с ръце, притискайки тялото си до неговото.

— О, благодаря на Бога, Брет! Не знаеш колко ми липсваше. Сега ти се върна и ние можем да бъдем отново заедно и аз никога...

Брет се намръщи леко, като се освободи от прегръдката ѝ с явна неохота.

— Не, скъпа, това е невъзможно. Не мисля, че съпругът ти ще се въодушеви много от тази идея.

Момичето се втренчи ужасено в него, усещайки, че пребледнява.

— О, Боже... Бях забравила... О, Брет, аз съм женена сега...

— Да, знам. Ардсли ми каза — отговори нежно Брет, спомняйки си първоначалната болка, която съобщението на Ардсли му причини.

Той не беше изненадан, че тя се беше омъжила, тъй като знаеше, че всички щяха да предположат, че е мъртъв отдавна. Изненадваше го съпругът ѝ.

— Уайтстоун? — беше се намръщил той разтревожен. — Никога не съм го харесвал много. Не мисля, че и ти го харесваш, Ардсли.

— Е, вярно е — призна си неохотно Ардсли. — Но той е изцяло отдаден на момичето, Брет. А когато предложи да осинови момчето... да го направи свой наследник... Ние бяхме сигурни, че ти си мъртъв, и това изглеждаше твърде добра възможност, за да позволя на Чериса да го пренебрегне.

Последва дълго мълчание, докато Брет свикне с тази нова мисъл. Чериса беше омъжена, а неговият син принадлежеше на друг мъж...

— Той още ли играе? — попита накрая той, а лицето му не изразяваше мислите му.

Ардсли се беше засмял, повдигайки изненадано веждата си.

— Имаш нещо против комарджиите? — попита той. — Доколкото си спомням, двамата с теб се занимавахме доста с тази работа.

Брет се усмихна бързо и сви рамене.

— Да, но ние бяхме по-добри в това от Уайтстоун. Винаги съм имал чувството, че той губи повече, отколкото може да си позволи.

— Семейният живот ще охлади страстта му към комара — отговори русокосият лорд, явно сериозно защитаващ своя избор за момичето.

Накрая Брет бе свил рамене и бе преминал на други теми на разговор. Без да обръща внимание на уверенията на приятеля си, той имаше намерение да провери сметките на кавалера — земевладелец.

— Брет — казваше момичето, докосвайки ръкава му, за да привлече неговото внимание. — Брет, това няма значение. Аз ще се отърва от него някак си, ще се разведе, ако мога, а после ще се оженим и...

— Не, Чериса — поклати глава Брет и отвърна очи, за да не види тя болката в тях. — Нищо не се е променило. Нещата са се наредили наистина по-добре за теб... особено за Джейми. Джерард е добър съпруг и аз няма да застана между вас двамата.

Чериса се втренчи в лицето му слисана и невярваща на ушите си.

— Но в писмото, което изпрати... не беше ли сериозен? Ти казваше, че любовта ти към мен...?

— Не — прекъсна я бързо той. Болката в гласа на момичето накара сърцето му да тръпне от непосилна мъка. — Разбира се, че говорех сериозно. Аз наистина те обичах, скъпа... и все още те обичам. Боже мой, мисля, че това беше главното, което ме поддържаше жив през всичките тези месеци — да мисля за теб, да се чудя какво ли правиш, да се опитвам да си представя лицето ти... а също и за Джейми... питайки се, как ли сте и двамата, дали той вече върви и говори...

— Ти няма да се ожениш за мен? — попита недоверчиво тя. — Въпреки, че ме обичаш?

— Не — отговори той, без да е напълно искрен, но... Това беше въпроса, който той си задаваше всеки ден през тези последни пет седмици, през които плаваше на път за дома, но той не можа да стигне до определено решение. Нямаше смисъл да позволява на момичето да

го узнае. Това само щеше да я измъчва, като мисли за това, което е могло да бъде.

Чериса пое дълбоко въздух, за да облекчи стягащата болка в гърдите. Поне каза, че я обича... само ако не беше омъжена вече...

— Чаках, докато Темза се покри с лед — въздъхна безпомощно накрая тя, докосвайки ръката му с пръст, като че ли се извиняваше.

— Знам, скъпа, ужасно закъсняхме и аз така силно желях да се прибера вкъщи, а вместо това влязохме на док в Плимут. Не ти се сърдя, Чериса, че не си чакала по-дълго. Радвам се, че...

Накрая тя загуби контрол над себе си и нервите ѝ не издържаха.

— Ти се радваш?! — извика обвинително тя, отдръпвайки се от ръцете му. — Радваш се? Радваш се, че някой друг е поел отговорността вместо тебе? Радваш се, че някой друг е поел грижата и безпокойството за мен и за отглеждането на сина ти?

Брет остана като гръмнат, втренчил се в пламналото от гняв лице на Чериса и клатейки главата си в отговор на яда, който се надигаше в него.

— Не, по дяволите! Това не са думите, които казах и това, което исках да кажа! Мислиш, че ми е лесно да знам, че делиш леглото на друг мъж? Да си представям неговите мръсни ръце върху теб? Тялото му до твоето? Мислиш, че се радвам, че загубих сина си...

— Недей! — един вик на болка се изтръгна от Чериса и тя се хвърли върху Брет, като обгърна с ръце тялото му, измъчена от обзелото я разкаяние. Болката в гласа му, в очите му... — Моля те, моля те, прости ми, Брет. Така съжалявам, така съжалявам...

Тя почувства отново ръцете му около себе си, главата му се сведе и бузата му докосна косата ѝ, почувства как гърдите му се повдигнаха и една въздишка на облекчение се изтръгна от тях.

— Ще намеря начин да се срещна с теб — прошепна тя. — Джерард често излиза вечер...

— Не, скъпа, нека не се измъчваме. Съпругът ти не е глупак, а мъжете не обичат да бъдат мамени... Няма да мога да остана дълго в Лондон сега и е по-добре, ако...

Момичето слушаше безпомощно гласа на Брет, чувствайки нежелание, но и някаква особена твърдост в него. Не беше честно, казваше си тя отново и отново, животът просто не беше справедлив...

Брет се приготви да си тръгне, пресягайки се за пелерината си.

— Не, ти не можеш да си отидеш още — извика отчаяно тя. — Кога ще се върнеш тук? Къде ще бъдеш през цялото време? Ами... ами Джейми — умоляваше го настойчиво тя. — Не искаш ли да го видиш? О, Брет, ти трябва да го видиш! Той е толкова красив, че ти ще бъдеш горд с него! Всички мислят, че той прилича на теб, освен Джерард, разбира се. Той мисли... — притисна с ръка устните си тя, желаейки да отхапе езика си в този момент за изричането на тези глупави слова.

Но на лицето на Брет се появи една лека усмивка и той остави пелерината си.

— Добре, скъпа. Считам, че имаш право на едно обяснение. Но недей да будиш момчето. Само ще вляза да го видя, ако мога. Не мога да остана по-дълго. Искам да си отида, преди съпругът ти да се е върнал... той ме познава, Чериса, и тази прилика с Джейми... ако ме види тук, ще стане подозрителен. Даже и най-големият глупак може да направи тази връзка.

Чериса кимна бързо с глава, хвана ръката му и го поведе към стаята на момчето.

— Трябва да ми кажеш как е Лиза, Брет. И Тейни, и Стейси, и лорд Фримънд също...

Чериса чу, че Джерард се прибира някъде след полунощ и се престори на заспала, когато той се наведе и се вгледа в нея. Тя затаи дъх, страхувайки се да помръдне, докато не чу равномерно му дишане и разбра, че е заспал. Тя отвори отново очите си в тъмнината, спомняйки си всяка дума, която беше казал Брет, изрази на очите му, очертанието на брадичката му, усмивката му, която се проявяваше рядко тази вечер, познатия мирис на тялото му, допира на ръцете му. Колко горд беше той с момчето. Дори в тъмнината тя беше видяла сиянието в очите му и учудената усмивка на устните му. Чериса потисна бързата тръпка, която премина през тялото ѝ и хвърли боязлив поглед към Джерард, като се молеше да не го е събудила. Брет ѝ беше разказал за битката с пиратите и за сериозните повреди на „Чериса“, взела най-дейно участие в битката, поради наличието на оръдия на борда си. Когато бурята ги налетяла, Брет оставил платната на единствената останала здрава мачта опънати, позволявайки по този начин на силата на вятъра и морето дати отнесат към бреговете на

Флорида, тъй като те били безпомощни да го предотвратят. Една огромна вълна понесла кораба над един коралов риф и след това го изхвърлила на стръмния бряг. Блатистата джунгла, ширнала се навътре в сушата, била населена с индианци, беше казал Брет. Високи, доброжелателни хора с черни коси и черни очи и леко червеникав оттенък на кафявата им кожа. В началото индианците се държали добре с тях, докато един от моряците не обезчестил една млада индианка. След това племето се нахвърлило безпощадно върху тях, хванали мъжа и го екзекутирали след дяволски изобретателни мъчения, а останалите пленили. Дълго време нещата останали непроменени. Много от мъжете измрели от ухапване на отровни змии, които обитавали блатата. В началото на лятото Брет се сприятелил с най-големия син на вождата на племето. Кануто на момчето се обърнало във водата и едно страшно същество — огромен, люспест гущер с остри зъби, като на акула, — се опитало да го нападне. Брет успял да спаси момчето, като се борел с гущера въоръжен само с една тояга. В знак на благодарност, вождът освободил белия мъж и даже помогнал в ремонтирането на изпотрошената „Чериса“. Най-после, Брет доплавал до Порт Роял — точно навреме, за да предотврати продажбата на Суитуотър — а после стегнал основно кораба и отплавал за Англия.

Чериса въздъхна, обръщайки се неспокойно в леглото. Брет настояваше да не се виждат, за да не предизвикват подозрения. И макар че очите му я гледаха меко и нежно, на тръгване загадъчната му усмивка и здраво стиснатите му челюсти говореха на момичето, че той ще направи това, което казва. Но как можеше тя да го понесе? Да знае, че е жив, че е в Англия и да не е в състояние да бъде с него. Сълзи на безпомощност потекоха от очите ѝ и безшумно оросиха възглавницата. Какво можеше да направи тя? О, Боже, какво можеше да направи?

---

[1] Бректън Спа — курорт, известен с минералните си води. ↑

ГЛАВА 11

Коледа отмина без никаква вест от Брет, макар че Джейми получи толкова много подаръци от лорд Ардсли, че Чериса беше сигурна, че повечето от тях бяха в действителност от баща му. Джерард даваше неясни обяснения относно неизбежното закъснение на съдебната процедура по осиновяването на Джейми. Чериса започна да вярва, че съпругът ѝ не настояваше тази процедура да бъде решена бързо, както можеше да стане, но тя не виждаше причина да се оплаква от това все още. Януари се беше изтърколил най-сетне, носейки надеждата, че с идването на февруари, скоро ще дойде и по-хубавото време. Въздухът беше още хапливо студен, въпреки че слънцето грееше ярко и Чериса жадуваше за топлата пролет, но тя реши да отиде на лондонския пазар, за да си купи плат за рокля.

Разхождайки се бавно около щандовете за продажба на платове, тя внезапно затаи дъх и наостри уши. Не говореха ли тези две жени зад нея за Брет? Наистина ли това, което тя чу, бе неговото име? Жадна да чуе новини за него, тя почувства познатото стягане в гърдите си и забави стъпките си, като се преструваше, че се интересува от едно кадифе.

— Да, не бих имала нищо против да се омъжа за лорд Линдси — стройната руса жена се усмихна на червенокосата си приятелка. — Той беше сигурен... ах... и го препоръча.

— Разбира се — червенокосата се усмихна — притежава две особено важни качества — красив е и е страхотно богат.

— Не е само това — разсмя се русата. — Той има чудесния навик да плава до далечни, незнайни места! Само си помисли, Мерсия, колко удобно е това за водене на разнообразен любовен живот!

Червенокосата се разсмя и разтвори претенциозно изрисуваното си ветрило.

— Но помолил ли те е вече, Алисия?

— Не — призна русата намусена, хвърляйки един враждебен поглед на приятелката си, че бе задала такъв въпрос — но съм сигурна,

че ще го направи. Той смята да замине за Антилските острови отново, щом се затопли и покани мен и няколко общи приятели да прекараме една седмица в Уитроз — семейното му имение — преди да отплава. Така че ще мога да го обработя през тази седмица, а и мисълта за скорошното отплаване — разбира се, че ще ме помоли за ръката ми тогава.

— Кога заминаваш, скъпа?

— Утре, надявам се. Ще пътуваме с карета до Личестър и ще прекараме нощта там. На другия ден вечерта ще сме пристигнали в Уитроз.

— Добре. Късмет, Алисиа — усмихна се червенокосата. — Имам усещането, че ще се нуждаеш от него. Мъж, който изглежда така добре и е богат като Брет Линдси и да не е женен досега... Боже мой, той не е ли вече на тридесет години? Трябва да има някаква причина, за да бъде толкова неуловим.

Чериса стоеше останала без дъх, а сърцето ѝ биеше лудо. Двете жени се отдалечиха на такова разстояние, че тя вече не можеше да ги чува, а те продължаваха да бърбят през цялото време. Брет, нейният Брет да се ожени за русокосата Алисиа? Никога! Никога, докато тя имаше дъх в гърдите си, нямаше да му позволи да си отиде, без да се бори! И особено, заради някоя, като онази жена — някоя, която вече крои планове как да му сложи рога! Но какво бяха споменали жените за заминаването му? Да отплава за Антилите... о, обичната Ямайка и белите мраморни колони на Суитуотър... Вече беше 22 януари. Първото затопляне щеше да настъпи скоро, вероятно през първата седмица на март. Зимата беше дошла толкова рано — обикновено това бе предизвестие също и за ранна пролет. Тя трябваше някак си да види Брет, даже ако това означаваше, че трябва да отиде до Уитроз. Брет никога не я беше водил там, но беше говорил достатъчно често за него и тя знаеше къде се намира. Но как щеше да стигне дотам? Какво щеше да каже на Джерард?

Тя изчака съпругът ѝ да се прибере тази вечер. Минаваше полунощ, когато той се появи, леко пийнал, но в добро настроение. Тя се насили да придаде на лицето си невъзмутим израз, стисна ръце, за да спре треперенето им, докато уж случайно спомена, че би искала да посети семейството си в провинцията. Каза, че предпочита да го стори,

преди да започне пролетната сеитба, тъй като това щеше да отнеме цялото време — от пукването на зората, до здрач — на нейните близки.

— Кога искаш да тръгнеш, Чериса? — попита нехайно Джерард, а в сините му очи проблясваше неприкрито желание, докато той плъзгаше погледа си нагоре-надолу по тялото на момичето, което беше съвсем леко прикрито от прилепналата до тялото ѝ роба.

Чериса сви рамене, преодолявайки треперенето, което желанието на Джерард винаги предизвикваше у нея.

— Толкова бързо, колкото е възможно, ако не възразяваш. Разбира се, че ще взема и Джейми също — добави бързо тя.

Ако той имаше някакви подозрения относно ненадейното ѝ заминаване, това обстоятелство трябваше да ги разсее. Коя жена щеше да вземе двегодишния си син със себе си, ако имаше предварително уредена среща?

За нейна изненада Джерард се съгласи лесно, почти равнодушно, и Чериса го погледна учудена. За мъж, който се представяше за толкова влюбен, колкото Джерард, невероятната охота, с която той се съгласи да се отърве от нея за една седмица, изглеждаше странна. Въпреки всички негови тържествени изявления, тя не чу повече нито една дума за осиновяването на Джейми. Тя сви бързо рамене, прогонвайки подозренията си. Джерард беше влюбен в нея, уверяваше себе си тя, а обичаше и Джейми също. С времето осиновяването щеше да стане. Тя беше много невежа в правните процедури.

— Защо ме чакаш до толкова късно, любима? — усмихна се той и тръгна тромаво към нея. — Искаш малко удоволствие от стария мъж, а?

Чериса се насили да се усмихне, когато неговите устни доближиха нейните, като се стремеше да преодолее чувството на гадене, което винаги усещаше от допира на Джерард.

Тя прие безучастно милувките му и го последва безмълвно в леглото. Това беше само една нощ, казваше си тя отново и отново, когато му отдаде тялото си. Утре тя щеше да е на път и този път щеше да я заведе при Брет.

Наетата карета подскачаше по неравните, изровени от дъждовете пътища, а тапицерията на седалките, на които седяха Чериса и малкият

й син, беше доста изтъркана. Валеше пороен дъжд още от сутринта, когато тя и Джейми бяха наели екипажа в Личестър. Въпреки че вече минаваше времето за вечеря, продължаваше да вали с неотслабваща сила. Тя държеше детето с едната си ръка, докато то спеше, сложило глава в скута ѝ, доволно, но изморено от многото впечатления от пътуването. Чериса се взираше неспокойно навън в тъмнината през прозорчето на каретата. Те свиха по един път, от двете страни, на който имаше редици от стари дъбове и каменни зидове. Може би това беше Уитроз или може би бе някъде наблизо.

Внезапно каретата се наклони и спря така, че Чериса едва не падна. Тъкмо отново се настани на седалката и вратата се отвори. Кочияшът съобщи, че са пристигнали в имението на лорд Линдси. Чериса си пое дълбоко дъх, гледайки към масивните двойни, дъбови врати, богато украсени с резба и лъснати до блясък метални части. Слаба светлина струеше от прозорците на огромната, построена с розови тухли къща. Следователно вътре имаше някой, заключи тя. Това не можеха да бъдат помещенията на прислугата, тъй като светеше точно над хола. Тя повдигна внимателно малкото момче, което спеше в скута ѝ, положи го внимателно на седалката, събра наметката около себе си и изтича в дъжда към вратата, пресягайки се за месинговото чукало.

След дълги минути на мълчание, нарушавано единствено от силното биене на сърцето ѝ, една от вратите изскърца и се откряна. Един неприветлив, непознат мъж се взря в нея.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — очите на възрастния иконом бяха открито скептични, когато се втренчи в намокреното от дъжда и облечено като за дълъг път момиче.

Чериса повдигна брадичката си, опитвайки се да си придаде вид, какъвто смяташе, че би имала една благородничка.

— Да. Бих искала да видя лорд Линдси, моля.

Икономът сви устни, очевидно решен да отхвърли молбата ѝ и да тръшне вратата. Момичето му изглеждаше като селска мома, доста красиво, но... може би една от обичайните възлюблени на лорда, която мислеше само какви грижи да му създаде, следвайки го чак дотук.

— Моля ви, аз познавам Брет... Лорд Линдси е тук с Алисиа и още няколко приятели — добави бързо Чериса. — Той ме очаква.

Накрая, въпреки че лицето му изразяваше недоверие и слабо неодобрение, икономът кимна с глава и откряна малко повече вратата.

— Ще го извикам.

Чериса чакаше притеснено до самата врата, опитвайки се предпазливо да влезе в покрития с мрамор хол, за да се запази от дъжда. Сега, след като вече беше пристигнала тук, малко съжаляваше. Какво щеше да помисли Брет, когато види, че го бе последвала чак тук? Нямаше ли да бъде сърдит и арогантен? Може би в компанията на русата Алисиа, той нямаше да се интересува от своето просто селско момиче.

— Чакат Ви долу, лорд Линдси — каза икономът, като се поклони официално, а лицето му не изразяваше с нищо неодобрението му от гледката тук, в гостната стая. Стаята миришеше на коняк, вино, което пиеха дамите, и много силно на парфюм, а масата беше в безпорядък от мръсни чинии и разпръснати карти. Лордът се беше опянал на дивана, главата му бе в скута на русата жена, а гримираното ѝ лице се навеждаше да целуне ухото му — една безвкусна проява, по негово мнение. За възрастния иконом това изглеждаше просто прекалено безнравствено.

Лорд Линдси обърна нехайно глава, а на лицето му имаше една отегчена полуусмивка.

— Кой може да е, Паркър? Не е някой накуснат от дъжда амбулантен търговец, надявам се?

— Не, сър, не е амбулантен търговец. Не попитах за името, но каза, че вие я очаквате. Трябваше да разбере по-добре, милорд, защото тя едва ли има вид на някой, който бихте приели в Уитроз. Ще я изпратя да си върви.

Той се наклони и се обърна да си тръгне, но гласът на лорд Линдси го спря.

— Няма значение, Паркър. Ще отида да видя сам — въздъхна Брет и пусна дългите си крака от дивана, без да обръща внимание на цупенето на Алисиа.

— Не се бави, Брет — промърмори намръщено тя, като си мислеше, че намусената физиономия ѝ отива.

— Няма, Алисиа — отвърна сухо Брет. — Наистина, опитай се да издържиш няколко минути без мене.

Без да се обърне назад, той излезе от елегантната гостна стая и затвори вратата зад себе си, като се спря за миг, облягайки гърба си на нея, и си пое бавно въздух. В действителност не се интересуваеше кой стоеше долу, до вратата. Беше щастлив, че намери извинение да напусне поне за малко компанията. Всеки път, когато напуснеше Англия, той намираше, че му бе все по-трудно да се завърне в скучното, лекомислено, лондонско общество на дребни благородници. Той се протегна бавно, ненавиждайки неудобния си официален, брокатен жакет, който го стягаше, и се обърна да отвори главната врата.

— Чериса? — слисан, Брет се втренчи в мокрото от дъжда момиче и след това я дръпна бързо вътре в хола. — Исусе Христе, Чериса! Какво по дяволите...?

— Брет, моля те... моля те, не се сърди — промърмори бързо тя. — Трябваше да дойда. Чух, че заминаваш скоро.

— Да, но сега... — поклати сърдито глава Брет, а зелените му очи издаваха безпокойство. — Не трябваше да идваш тук, Чериса. Как стигна дотук? Къде е Джерард?

— Джерард е в Лондон, Брет. Казах му, че отивам на гости при семейството си. Той не беше подозрителен — той като че ли желаше да замина. Аз доведох Джейми. Той е там в каретата, която наех, за да дойда дотук.

— Джейми е с теб?

За миг Брет остана мълчалив и неволно в очите му проблесна удоволствие. Затаила дъх, Чериса го гледаше с надежда. Но накрая чернокосият лорд поклати отново глава, този път бавно, с явна неохота.

— По дяволите, скъпа, трябва да се върнеш обратно.

Чериса почувства как лицето ѝ пламна от недоволство и протест.

— Няма да се върна, Брет. Няма да ти позволя да се ожениш за Алисиа без...

— Да се оженя за Алисиа? — прекъсна я той, а изненадата направи очите му още по-големи. Той се усмихна неохотно, а погледът му стана шеговит. — Кой ти каза, че ще се женя за Алисиа?

Чериса отвори уста, за да отговори, но се спря, чувайки гласа на русокосата жена, която викаше от салона.

— Кой е, Брет? Побързай, готови сме да започнем играта.

Лорд Линдси се намръщи.

— Идвам след минута, Алисиа — извика в отговор той, а стиснатите челюсти издаваха отвращението му от жената.

Чериса забеляза изражението му и почувства как сърцето ѝ възвърна нормалния си ритъм. Той не беше влюбен в тази жена, благодари на Бога тя.

— Брет, моля те, позволи ми да остана — тихо го умоляваше тя, а сините ѝ очи срещнаха неговите. — Не мога да понасям живота без теб — да знам, че си жив, че си в Англия, а да не бъда с теб. Моля те, моля те, Брет. Щом трябва да заминеш скоро, не може ли да прекараме само няколко дни заедно? Никой никога няма да разбере.

Бавно, като че ли против волята си, лордът пристъпи към нея, протегна ръце и привлече момичето към гърдите си, а нейните ръце стиснаха здраво жакета му. Главата му се наведе към нейната, устните му докоснаха нейните и един звук подобен на стон се изтръгна от гърдите му. Под пръстите си Чериса усещаше мускулите на напрегнатия гръб на Брет и започна да трепери.

— О, Господи, колко много си ми липсвала — шепнеше той до ухото ѝ, когато най-после вдигна главата си. — Знам, че трябваше да те изпратя право вкъщи, скъпа, но по дяволите, ако мога да го направя.

Чериса се усмихна, въпреки сълзите в очите си. Болезнената съпротива в очите му, вълнението, изписано на лицето му, не означаваше нищо друго, освен че тя можеше да остане. Тя щеше да премахне безпокойството от зелените му очи, знаеше го. Само ако имаше време, тя можеше да направи много работи.

— Тук съм с една компания, мила. Двамата с Джейми ще трябва да отседнете във вилата за два-три дни. Тя е малка, но не искам да се излагаш на риска някой да те види тук. Ще измисля някакъв начин да се отърва от тях, но ще ми е нужно малко време. Ще изпратя слугите да запалят огъня и да ви помогнат да се настаните.

— Ще можеш ли да дойдеш да ни видиш тази нощ, Брет? — прошепна колебливо тя, поглеждайки нервно към вратата на гостната стая.

— Да, но може да стане много късно. Легни си, ако искаш. Аз ще те събудя.

Чериса кимна с глава. Щастieto караше очите ѝ да блестят. Тя сложи качулката си и се обърна към вратата, като изчака Брет да даде инструкциите си на строгия иконом. Накрая, с последна бавна целувка той ѝ обеща, че ще отиде при нея, и я остави. Тя остана за момент на мястото си, като го наблюдаваше и се наслаждаваше на грациозната му походка и на арогантното полюляване на широките му рамене. После се обърна към вратата и се усмихна на очевидно удивения иконом, преди да се качи в каретата, която щеше да ги отведе до лятната вила.

Беше много късно, минаваше два часа, предполагаше Чериса, когато тя най-после чу леките стъпки на лорд Линдси, който вървеше надолу по павираната пътека към къщата. Миг по-късно вратата се отвори и Брет влезе, метна пелерината си на стола и се приближи до огъня.

— Съжалявам, че закъснях толкова много, скъпа. Аз... Ох... не исках да събуждам подозренията на Алисиа, като тръгна по-рано.

Чериса се усмихна:

— Няма значение, Брет — каза спокойно тя, протегна ръката си, хвана неговата и я притисна до лицето си.

Тя знаеше, че той идва от леглото на другата жена, но странно, тя не го ревнуваше. Лека усмивка се появи на лицето ѝ, когато тя погледна тъмнокосия лорд, който стоеше до нея. Сенките на гаснещия огън играеха по красивия му профил. Беше облечен с кадифени панталони и с бяла официална риза с дантелени маншети, без палто, а само с една официална, дълга до коленете жилетка. Бялата му риза не беше закопчана до долу, а дантеленото жабо на врата му не беше затегнато, подходящите дантелени маншети не бяха закопчани също и ръкавите му стигаха почти до пръстите му. Не си беше направил труда да си обуе по-официални чорапи и обувки с катарамии, а просто беше надянал своите високи, черни ботуши за езда. Чериса се усмихна, спомняйки си добре, колко много Брет предпочиташе семплите дрехи на острова, вместо модните тоалети в двореца. Заради Алисиа той беше облякъл задължителното кадифе и твърдия брокат, но идвайки при нея беше зарязал тези претенциозни дрехи. Колко приличаше на малко момче понякога.

— Това е лудост, Чериса. И двамата знаем, че правим грешка. Нека да те кача на каретата.

Момичето поклати непреклонно глава, като стискаше ръцете си.

— Не си прав, Брет. Това не е грешка. Това е най-разумното нещо, което съм направила напоследък. Грешката е, че се омъжих за Джерард, но тогава бях започнала да вярвам, че ти наистина си мъртъв. Не трябваше да го правя. Някъде дълбоко в мен, една малка частица от душата ми винаги знаеше, че ти си жив, но аз не ѝ обърнах внимание и се омъжих, разбирайки, че правя грешка. А направих и друга грешка, като чаках толкова дълго, за да дойда при теб. Загубих всичките тези месеци, когато можех да те виждам. Нямам намерение да се връщам в Лондон сега, Брет, защото това ще бъде третата грешка. Обичам те и ще остана тук.

Гласът на Чериса беше твърд, брадичката ѝ беше вирната с характерната упоритост, а очите ѝ го гледаха непоколебимо. Брет я наблюдаваше отстрани, усмихвайки се на изражението ѝ.

— Струва ми се, че съм виждал този израз на лицето ти и преди, мила. А той обикновено означава, че съм изгубил спора — усмихна се той. — Трябва да приема, тъй като и без това скоро щях да се предам. Така че... ти оставаш. Но тук, във вилата, докато другите си заминат. Моля те, скъпа, съгласи се поне на тази предпазна мярка.

Чериса кимна с глава, усмихната доволно, очакваща Брет да се приближи до нея. Беше изминала година и половина откакто за последен път бе лежала в ръцете му и времето надвисна тежко между тях, като я правеше срамежлива. Няма значение, мислеше тя, когато му дойде времето, той ще дойде при нея. Сега той стоеше до нея, вгледан в огъня. Лицето му беше сериозно, а очите угрижени. Тя знаеше, че той се мъчи да оправдае решението си да ѝ позволи да остане, мъчеше се да повярва, че те можеха да бъдат заедно през това време, без да рискуват Джерард да ги разкрие и да изпадне в ярост. Накрая, Чериса потупа с ръка огромния, тапициран стол, безмълвно подканяйки го да седне до нея.

Брет обърна бавно главата си и я погледна — в очите му имаше особена топлина. След това той се наведе над нея, плъзна ръката си зад гърба ѝ, а устните му целунаха нейните. Чериса се разтапяше под допира му, сълзи изпълниха очите ѝ, когато почувства сладката, потръпваща топлина на устните му, а душата ѝ замря в екстаз от

неговото докосване. След миг той я повдигна от стола и я положи на килима пред камината, а ръцете му се движеха по тялото ѝ, търсейки колана на робата ѝ, а след това и копчетата на панталоните си.

Чериса се извиваше от почти отчаяната грубост на неговото любене, отговаряше на жадните му целувки, без да потрепва от болезнения натиск на пръстите му върху гърдите си. Макар че той не го признаваше и може би даже не го и съзнаваше напълно, тя смяташе, че Брет беше все още малко ядосан. Начинът, по който правеше любов го потвърждаваше. Може би ѝ бе ядосан, че се бе омъжила за друг мъж, ядосан, че му бе липсвала с месеци, ядосан също, вероятно и на себе си, че я желаше така силно, че се беше решил на такъв глупав риск, като този. Тя отвърщаше на неговите яростни целувки нежно, ръцете ѝ бавно галеха лицето му и мускулестите му рамене, шепнейки мили, любовни думи и задъхвайки се от удоволствие. Постепенно тя успя да го обуздае, да го направи по-нежен, да го успокои. Въпреки че дишането му не беше по-малко яростно, а лицето му беше все още пламнало, сега устните му я целуваха нежно, а езикът му я галеше, вместо да наказва, като разтваря грубо устните ѝ. Ръцете му я галеха по-нежно, пръстите му бяха внимателни и нежно докосваха стегнатите ѝ гърди и твърдите ѝ зърна, а след това също така нежно плъзна ръката си надолу към корема ѝ и между бедрата ѝ. Тя го застави да изчака, застави и себе си да изчака също, докато горещите тръпки започнаха да пулсират в слабините ѝ, жадуваща да изпълни своето младо тяло с неговата мъжественост. Накрая тя му позволи да разтвори бедрата ѝ, посрещайки го. Издавайки един стон той проникна в нея, потъвайки навътре в извиващото се тяло; устните му все още бяха върху нейните, ръцете му я бяха обгърнали силно, той се движеше в нея, докато тя започна да стене и да се извива под него, давайки воля на страстта си. Чериса сви краката си нагоре, стегна ги около неговите хълбоци и го притегли по-близо до себе си, повдигайки ханша си в хармония с неговите движения, стенища безпомощно от екстаза да го чувства така добре в тялото си. Внезапно тя го притисна към себе си и тялото ѝ пламна от ярките, пулсиращи вълни на удоволствието, оставяйки я почти в безсъзнание, едва съзнаваща екстаза на Брет.

Дълго време тя лежа бездиханна под тежестта на тялото му, очите ѝ бяха разтворени, а ръцете ѝ обгръщаха тялото му. След това тя усети как той си пое дълбоко дъх и повдигна главата си от гърдите ѝ и

се излегна до нея. Тя се усмихна напълно задоволена, а главата ѝ намери обичайното си място на рамото му така лесно, като че ли бяха изминали дни, а не години, откакто не са били заедно. Чериса лежеше мълчалива, радвайки се на нежните милувки на ръцете му и вдъхвайки дълбоко скъпия, познат мирис на Брет. И тук, в Англия, той ползваше този одеколон с мирис на лимон, който използваше в Ямайка. Не беше възможно да е изминало повече от година от щастливите им дни на острова.

— Липсвах ли ти, Брет? — попита тихо тя, премествайки главата си върху гърдите му.

— Би трябвало да знаеш, че не бива да задаваш този въпрос, тъй като в него прозира желанието да ти направя комплимент.

Чериса видя как мускулите на лицето му потрепнаха, докато говореше, и тя разбра, че той се усмихва. Тя се притисна нежно до него.

— Знам — каза тя, — че съм ти липсвала. — Тя замлъкна за миг и се намръщи леко.

— Защо трябва да напуснеш Англия отново толкова скоро, Брет? Защо не останеш поне до лятото?

Лордът сви рамене и се усмихна.

— Англия ми предлага много малко, за да може да ме задържи тук, скъпа.

Страдаща от обзелото я разкажание, Чериса прехапа устни. По дяволите Джерард! Защо ли се бе омъжила за него...

— Кога заминаваш, Брет? И къде отиваш този път? Връщаш се обратно в Суитуотър?

Брет се усмихна отново, като чу изпълнените с тъга и копнеж нотки в гласа на момичето. Той обърна главата си и докосна нежно косата ѝ с устни.

— Този път, може би, ще пожелаея да видя повече от новата колония, Каролина. Разправят, че е много красива, а земята — много плодородна. Ако това се окаже вярно, вероятно ще купя земя там. А колкото до деня на заминаването ми, ами... зависи от времето. Щом измъкна „Кралицата на морето“ и „Брайтън“ от Темза и тръгвам. „Чериса“ е на котва в Портсмут, така че тя не е проблем.

— След колко време ще стане това, Брет? — попита тихо тя. — Около месец?

— По всяка вероятност, да.

— Колко можем да останем тук, Брет?

— Само една седмица, скъпа, най-много десет дни.

— Нека да са десет, Брет! — помоли го тя обърнала лицето си към него.

Брет се усмихна и поклати глава.

— Да бъдат десет, тогава, но нито ден повече. Обещах на крал Чарлз да се върна в Уайтхол до 4-ти февруари, за да му разкажа за политическото и икономическо положение на Антилските острови. След това трябва да подбера корабния товар, който ще взема за Ямайка, да наема екипаж, а също да посетя и златаря Исаак Бенджамин.

Брет се намръщи леко, като си спомни причината за посещението си при него. Докато беше в Лондон, той внимателно и дискретно провери някои неща относно съпруга на Чериса. От това, което чу, стана ясно, че кавалер Уайтстоун се бе върнал към старите си навици. Много от вечерите, които Чериса беше споменала, че прекарва сама, Джерард явно прекарваше в игра на комар. Преди да напусне отново Англия, Брет искаше да провери при златаря, колко от петте хиляди лири на Чериса бяха останали. Той не харесваше Уайтстоун и му нямаше доверие. Ардсли трябваше да избере по-добър съпруг за момичето. Брет обърна главата си към Чериса, за да я попита как вървят делата по осиновяването на Джейми, но се усмихна и остана мълчалив. Момичето беше заспало, а на лицето му бе изписано доволство. Може би беше по-добре да не споменава за подозренията си относно Джерард пред момичето. Това само щеше да я разстрои. Той щеше просто да провери при Бенджамин и да предупреди Ардсли да внимава за Чериса и Джейми вместо него, докато отсъства от Англия. Това щеше да е достатъчно.

Чериса се събуди с чувството, че някой я гледа. Тя отвори очи и се усмихна сънливо, като видя лицето на Брет надвесено над нейното.

— Трябва да се връщам вече, скъпа — каза той и докосна нежно лицето ѝ.

Чериса кимна с глава, без да се оплаква. Тя видя първите розово-оранжеви проблясъци на зазоряващото се небе. Той беше прав. Крайно

време беше да се върне обратно в голямата къща.

— Довечера ще дойдеш ли отново, любов моя? — попита тя и се пресегна да дръпне одеялото, с което Брет я беше завил през нощта, над раменете си.

— Ако мога, скъпа — кимна с глава той. — Защо не си легнеш в леглото? Там ще ти е по-удобно.

Тя само поклати леко глава и се отпусна върху възглавницата, която още носеше слабото ухание от одеколона на Брет, усмихвайки се щастливо. Той я целуна за последен път и я напусна с неохота, за да отиде в своето легло в имението. Чериса го наблюдаваше, докато вратата се затвори тихо зад него, и след това отново се приготви за сън. Знаеше, че Брет щеше да се върне отново довечера, дори ако беше станало късно. Той не можеше повече да се съпротивлява на влечението на душата си към нейната, както и тя не можеше да се противопоставя на влечението си към него.

Чериса чакаше търпеливо. Тя прекара следващите два дни в малката вила заедно с Джейми и прислужничката, която моментално нарече „леля Мери“. Тя не можеше да очаква малкият Джейми да разбере необходимостта от секретност на тяхното посещение в „Уитроз“. Беше направила каквото можеше, назовавайки прислужничката с името на леля си, споменавайки за къщата, като Бейнуотър. Малкото момче възприемаше всичко бързо и беше толкова радостно, колкото и майка му, от приключението, в което се бяха впуснали двамата.

Третата нощ Брет дойде даже по-късно от преди, а на устните му личеше усмивка на удоволствие, когато влезе в стаята. Той отвърна на целувката, с която Чериса го посрещна, след това отстъпи назад, смеейки се, и се опъна с цял ръст на тапицираната плюшена кушетка.

— Съжалявам, скъпа, но не тази нощ — ухили се той, а очите му гледаха шеговито и същевременно изморено. — Смятам, че годините си казват думата. Не мога повече да се справям в леглото и с двете — с теб и с Алисиа.

Чериса се разсмя на свой ред и вирна високо главата си.

— Тогава трябва да се отървеш от Алисиа! — отговори дръзко тя. — Не възнамерявам да позволя да се отнасят с мен по този долен начин!

Тя застана на колене до кушетката и хвана ръката, която Брет ѝ беше предложил.

— Точно това и направих — каза той. Очите му бяха затворени, а устните му още се усмихваха. — Цялата им глупава тайфа заминава утре към пладне за Бат. Веднага щом заминат, двамата с Джейми можете да се преместите в къщата.

Чериса се засмя с дяволито кокетство.

— О, Брет! Какво им каза? Бедната Алисиа трябва да е бясна, че не е получила предложение за женитба от теб, нещо, на което тя много разчиташе.

— Казах им, че имам работа тук... и споменах, че не се чувствам много добре. Разбира се, не им казах, че моята отпадналост се дължи на една темпераментна любовница, която живее тук в лятната къща.

Чериса се усмихна, познавайки Брет твърде добре, за да вземе на сериозно шегите му. Тя сведе глава към ръката му и след миг почувства как мускулите на ръката му се отпуснаха. Повдигайки учудено глава, тя видя, че той вече бе заспал. С доволна усмивка тя внимателно премести ръката му на кушетката и се пресегна да го завие с плетеното одеяло, като отметна назад един абаносов кичур коса, който беше паднал на челото му. Сега той беше на тридесет и една години. Когато минеше март, той щеше да е близо с три години по-възрастен от времето, когато го срещна за пръв път. С изключение на по-дълбоките бръчки около очите, той изглеждаше същият. Гарвановочерната му коса беше гъста и недокосната от посребряването. Като го целуна, Чериса се обърна, прикривайки една прозявка с opakото на ръката си. Утре следобед, тя щеше да придума Брет да направят тримата с Джейми един зимен пикник. Предстояха им цели осем блажени дни да бъдат заедно, осем дни — равностойни на цяла вечност...

Когато влезе, след като се бе сбогувал с гостите, Брет се усмихваше. Зле прикритото разстройване на Алисиа го беше озадачило. Явно Чериса беше права, когато каза, че русата жена е очаквала предложение за женитба от негова страна. Но все пак, раздялата им беше минала леко и приятно. Може би тя се надяваше, че ще го улови преди той да отплава на далечното си пътешествие. Той седна на стола и постави дългите си обувки в ботуши крака върху големия пътнически куфар на Чериса, подсмивайки се на явното

желание на момичето да се премести в голямата къща. В такива случаи тя винаги се държеше като малко дете, толкова лесно се възбуждаше от всяко нещо.

— Още ли не си готова за преместването? — закачи я той, когато тя влезе в стаята, държейки двегодишното момче в ръцете си.

— О... Брет — изненадата на Чериса бе изписана на лицето ѝ. — Отидоха ли си?

— Да, мила, всички заминаха. Кой е този, който виждат очите ми? — попита усмихнат той момчето, чиито очи бяха широко отворени.

— Кажй „здрасти“, Джейми — подтикваше нежно Чериса срамежливото момче.

— Кой е този? — попита тихо детето, сочейки с пръст към баща си.

Брет се усмихна на Чериса, доволен като чу, че момчето говори толкова ясно. Това бяха първите думи, които някога бе чувал синът му да казва.

— Ами, кой съм аз?

Чериса сви рамене извинително, желаейки с цялото си сърце да може да каже истината на детето, но разбираше, че не може.

— Какво ще кажеш за чичо Уат?

Брет направи една гримаса, но кимна с глава.

— Има хора, които с по-голяма готовност бих желал да бъда, но... добре. За една седмица ще бъда чичо Уат. Ела тук, Джейми, и ми кажи какво би искал най-много да правиш този следобед.

Момчето се усмихна, откъсна се от майка си и се качи на коленете на лорда.

— Отиваме ли на пикник? — попита то, а зелените му очи гледаха невинно подобните зелени очи на баща му.

— Да, Джейми, ще направим каквото ти решиш — обеща Брет и се вгледа нежно и гордо в красивото лице на сина си. — Каквото на теб ти харесва.

Осемте дни, които в началото изглеждаха така безкрайни на Чериса, отлетяха ужасно бързо. И ето, внезапно бе настъпило времето да се върнат в Лондон — при Джерард, при самотните нощи без мъжа, когото тя обожаваше.

Въпреки молбите и сълзите ѝ, Брет отказа да поддържат тайната си връзка в Лондон. Той не искаше да рискува да се изложат на скандал, ако ги откриеха, нито искаше да приеме половинчатата радост да дели Чериса с друг мъж. Още не беше споменал пред Чериса за това, че Джерард прекалено много играеше на комар; нито пък имаше намерение да го прави сега. Първо щеше да провери по-отблизо поведението на Джерард, още щом се върне в Лондон. Ако подозренията му се окажеха верни, тогава той можеше да загатне пред краля за това и да предложи да се прибегне към развод. Беше сигурен, че Чериса щеше да се радва да се освободи от съпруга си, а и той сам за себе си не виждаше друго разрешение на тяхната дилема. Джейми можеше да изгуби своя шанс да бъде осиновен и от тук да бъде признат за законороден. Но това беше само една малка цена, която трябва да плати за дългото, щастливо бъдеще заедно с неговия собствен баща, който можеше да предяви права над него още веднъж.

Разбира се, той не смееше да спомене за тези свои планове пред момичето. Ако, както можеше да стане, нещо провали плана му, то Брет щеше да понесе сам разочарованието. Да дава празни надежди на Чериса, след като още нищо не беше сигурно, би било ненужна жестокост. За момичето беше по-добре да мисли, че тяхната връзка просто трябва да бъде прекратена за известно време.

Лорд Линдси безмълвно кимна с глава на Джеймс, херцог на Йорк и брат на Чарлз и както изглеждаше сега, предстоящ престолонаследник на трона на Англия. Всичко изглеждаше неправдоподобно. Преди два дни той беше прекарал часове навън, яздейки с краля, като му обясняваше за робството, за заплахата от Франция, за реколтата от посевите, за времето, за духа на Антилите и между другото съвсем случайно отбеляза за някои от провиненията на Джерард. След това, вчера, в продължение на още един час, той изложи подробно политическите и икономически дела пред съвета на Чарлз, докато кралят слушаше жадно и бе в отлично здраве. Чарлз бе говорил с такава страст за корабите, за необходимостта от по-голям флот, че накрая един от лордовете започна да си прави шеги с това, отбелязвайки, че херцогините от Портсмут, Касълмейн и Кливлънд щяха да изпаднат в ярост, ако откриеха някога, че предпочитаната

любовница на краля, главният обект на неговата щедрост, беше единствено дамата, която плаваше по морето, а не те. Всички се бяха смели от сърце, Чарлз най-много от всички, и печално призна, че в тази шега има само истина.

И сега, в продължение на по-малко от един-единствен ден, кралят умираше. Никакви лекари или молитви не можеха да му помогнат повече.

Приветливият, весел владетел на Англия лежеше на смъртния си одър, получил масивен удар.

Брет размърда раменете си, облегнат на неудобната дървена облегалка на стола, чудейки се защо Чарлз бе изпратил да го повикат. Беше тук почти от два часа, докато кралят даваше последните си нареждания на дузина висши служители от правителството. Сега в разкошната стая бяха останали само той, Джеймс и лекарят, който вече си прибираше приборите, признавайки безпомощността си да помогне, и се приготвяше да си тръгне.

— Докторе — гласът на Чарлз бе забележително силен, когато той повдигна заповеднически ръка към мъжа. — Направете ми една услуга, моля. Извинете ме пред моите придворни, които чакат отвън. Кажете им, че съжалявам, че избрах толкова неподходящо време, за да напусна този свят.

Брет се намръщи против волята си и зелените му очи гледаха гневно, когато се втренчи в своя свит юмрук. По дяволите, мислеше възмутено той, нима нищо, та дори и смъртта не вдъхваше респект в бездънното безразсъдство на този Двор?

— Защо гледаш така намръщено, Линдси? — усмихна се внезапно кралят, поглеждайки очевидно развеселен към тъмнокосия лорд.

Брет поклати глава и сви рамене.

— Не трябваше да правиш това, Чарлз — отговори той, като срещна въпросителния поглед на краля със сериозни очи.

— Какво не трябваше да правя, мой благородни, морски капитане? — усмихна се отново Чарлз. — Не трябваше да умирам или не трябваше да се бавя толкова дълго, за да го сторя?

Брет се усмихна малко мрачно, въпреки волята си. Веселието на Чарлз, даже на смъртния му одър, беше заразително. Колко често беше

слушал да критикуват този човек, че бил прекалено любезен и достъпен, прекалено духовит и остроумен за един крал.

— По дяволите, но ти не трябва да се извиняваш за това — усмихна се той, но очите му още гледаха угрижено. — Няма ли никога цинизма ти да свърши, Чарлз?

— Никога — отговори бързо кралят. — И ти го знаеш, Линдси. Освен това, откога си станал гледащ в розово на нещата романтик? Преди две години ти беше толкова лош, даже повече от мене. Какво те превърна в такъв идеалист?

Брет се усмихна леко смутен и разтвори безпомощно ръце, изразявайки с жест извиненията си.

— Влюбих се в едно момиче от село — отговори накрая той, усмихвайки се на изражението на преувеличен ужас, изписан на лицето на краля.

— О, Боже! — разсмя се Чарлз. — Каква злочеста съдба! — очите му срещнаха тези на Брет и двамата се гледаха един дълъг миг. Погледът му беше нежен, но бе докоснат от неверието. Накрая той заговори отново: — Защо не трябваше да се извиня на придворните, Линдси? Знаеш, че те са се събрали отвън и обикалят като говеда. Те мислят, че са задължени да не танцуват, да не пеят или да не играят карти, докато аз предавам Богу дух тук, така че те са ужасно отегчени. А аз никога не съм искал да отегчавам никого.

Брет сви рамене отново, а лицето му бе станало сериозно:

— Нищо, което кажа, няма да промени теб или тях, Чарлз — призна откровено той. — Така че нека кажем, че такава повърхностност, показана точно сега... е, добре, това просто ме кара да се чувствам неудобно. Какво мога да направя за тебе, Чарлз? Защо ме извика тук?

— Мислех си, ако разбира се не възразяваш, да ми разкажеш няколко хубави морски истории, докато чакам за... докато чакам — усмихна се кралят. — Знаеш, че обичам морето и ми е приятно да слушам за него. Бях така адски зает през по-голямата част от живота си, че не можах да се отдам напълно на моята страст. Тъй като се случи да имам малко свободно време точно сега, то ако ми направиш тази услуга...

Брет кимна с глава и се приближи до леглото. Той разказа надълго и нашироко за легендите на моряците, за големия подвиг на

навигаторите, за смелостта да управляваш кораб по време на тропическа буря, за аромата на въздуха на островите, където се отглеждаха различни подправки. Кралят слушаше, очите му бяха изпълнени с копнеж, а лицето му изглеждаше даже по-бледо на фона на бялата ленена възглавница.

— Следващият път, преди да стана крал, ще бъда капитан — промълви накрая той, усмихвайки се леко. — Благодаря, Линдси. Слушането на такива неща... — Чарлз обърна главата си с усилие и направи един жест към брат си Джеймс.

— Джеймс, ако не възразяваш, би ли се оттеглил настрани за момент. Искам да кажа нещо лично на лорд Линдси.

Брет се намръщи леко, изненадан от думите на краля, и чувствайки се неловко, почака херцога на Йорк да отиде в другия край на стаята. Какво ли трябваше да му каже Чарлз? Нямаше време да спомене за проблема си, засягащ Чериса и кавалер Уайтстоун, така че какво ли можеше да бъде?

— Линдси, една много специална молба... — започна кралят, като дишаше вече по-тежко. Краят не можеше да бъде далеч... — Монмаут... Херцогът на Монмаут, моят син. Той е в Холандия, Линдси, и аз се безпокоя... Казвал съм му толкова много пъти, но знам, той още има надеждата да стане крал. Не трябва да прави опити, Линдси! Той няма да успее да постигне целта си, сигурен съм в това. Арджил ще се опита да го насърчи, също и други, по свои, собствени причини. Иди заради мен в Холандия. Кажи му, че съм говорил с теб. Убеди го да бъде доволен от това, което е, от това, което има, и да не се опитва да вдига бунтове. Моля те, Линдси, има много малко хора, на които мога да се доверя и да им поверя такава мисия. Още повече, че корабът ти е в Плимут, готов да отплава.

Брет остана мълчалив за миг, разбиращ опасностите, които криеше една такава операция. А и не желаше да напусне Лондон точно сега, когато Чериса още не бе посветена в плановете му. Момичето и собственият му син зависеха от един мъж, на който той, след като беше направил съответното проучване, нямаше доверие и харесваше все по-малко и по-малко. Но как можеше да откаже на краля, който винаги е бил изключително добър към него, изключително внимателен и който сега умираше?

Накрая, все още изпълнен с лоши предчувствия, Брет кимна бавно с глава, насилвайки се една полуусмивка да прикрие неспокойните му мисли. Херцогът на Йорк се приближи до постелята на болния, разбирайки, че аудиенцията беше свършила.

Брет се поклони и каза задължителните, официални, подобаващи при сбогуване с краля думи, след това остана още една минута, загледан в умиращия мъж. Той импулсивно протегна ръката си и хвана ръката на краля, а на лицето му бе изписана голямата му скръб.

— Сбогом, Чарлз — прошепна накрая той и се помъчи да се усмихне. — Хвърляй по едно око на корабите ми от горе.

Кралят се усмихна и кимна с глава.

— Добре. Никога не съм вярвал, че Бог ще прати в пъкъла човек само защото се е радвал на удоволствията, които живота му е предлагал, Линдси. Ще се опитам да уредя попътен вятър и спокойно море специално за теб.

Чарлз наблюдаваше как чернокосият лорд се отправи с бърза крачка към вратата. Той познаваше майката на Брет много добре още от младежките си години, когато кралският двор живееше в изгнание в Брил. Често, когато му говореше, той се чудеше дали можеше Брет да е негов син. Той беше единственото дете, което Еби Линдси беше заченала в своя двадесетгодишен брачен живот с бащата на Брет. Странно, че това съвпаднаше с времето на тяхната любов.

— Знаеш проблема с колониите? — попита накрая своя брат той. — Те ще привлекат нашите най-добри мъже далеч от нас, Джеймс. Погледни лорд Линдси, един от малкото наистина силни и интелигентни мъже, които днес седят в Камарата на лордовете. Но той ще ни напусне, заради колониите ни в островите или може би заради колонията Вирджиния в един близък ден. Колко жалко! — Чарлз замълча отново, доволен от идеята, че може би той бе истинският баща на лорд Линдси. Това е един син, с който той би се гордял... „Селска мома“, засмя се тихо в себе си той, а очите му проблеснаха весело, „О, Боже!“

Брет улови погледа на Ардсли, когато напусна стаята на краля и тръгна бързо към него, мразейки деня, мразейки двореца и копнеещ единствено да бъде далече от Англия, някъде в открито море. Някакъв

мъж, покрай когото минаваше, хвана ръката му и го принуди да се обърне.

— Почина ли вече? — попита сприхаво той. — Безкрайното чакане ме подлудява!

Брет погледна втренчено мъжа с неприкрита ярост и кимайки гневно с глава, понечи да извади рапирата си. Ардсли разбута тълпата и сграбчи ръката на приятеля си, шепнейки му бързо нещо, като го дърпаше към отворената врата на градината. Зад гърба на двамата мъже, хората бръмчаха шумно учудени и озадачени от демонстрираното настроение на лорд Линдси. Мъжът, заради когото почти изтегли рапирата си, успя да се разсмее нервно и осъдително.

— О, Боже! Боде като трънлив храст, нали? Човек би си помислил, че съм го обидил, начинът, по който се държа...

Известието за смъртта на крал Чарлз, което Джерард донесе, шокира Чериса и тя се втренчи в съпруга си занемяла и уплашена, тъй като изведнъж си бе спомнила за тревогата на Брет относно възможните наследници на краля. Джерард обясни събитието на деня бавно. Явно изпитваше удоволствие от собствената си важност, като носител на толкова изумителни новини, като подробностите около колапса на краля, детайлите по организирането на подготовката за преминаването на трона сега в ръцете на Джеймс, херцог на Йорк, макар че бе детрониран, мълчанието и плача на придворните, когато беше съобщено за смъртта на крал Чарлз.

Чериса слушаше все още зашеметена, чувствайки неочаквана скръб от кончината на крал Чарлз. Брет беше говорил хубави неща за него, даже беше привързан към краля и се възхищаваше от неговата вродена доброта, щедрост, от неговия непринуден, весел смях. Брат му, Джеймс, беше известен като негова противоположност — строг и упорит. Как щеше да се приспособи Англия към такава радикална промяна?

— И още едно интересно нещо, Чериса, Лорд Линдси едва не уби Мартин Байклай в Уайтхол днес следобед. Той току-що беше излязъл от покоите на краля и изглеждаше като буреносен облак. Всичко, което Мартин го попита, бе дали Чарлз е починал вече! Той беше толкова изморен от стоенето и безконечното чакане, както и

всички нас. Но когато му каза нещо, Линдси връхлетя върху горкия мъж, издърпвайки тази дяволска рапира от ножницата. За щастие лорд Ардсли успя да хване ръката му и го изведе навън, преди да се пролее кръв.

Чериса погледна втренчено съпруга си и почувства леко гадене.

— Искаш да кажеш, че Байклай в действителност се е отегчил от чакането? — попита скептично тя, не вярвайки, че е разбрала правилно обяснението на Джерард. Сигурно дори и Двора не можеше да бъде толкова безсърдечен.

— Ами да, разбира се — отговори раздразнен Джерард. — Защо не?

— Но... но това е ужасно, Джерард! Мисля, че той... не се ли е интересува от краля?

— Е, разбира се, че се е интересува. Ние всички обичахме Чарлз — отговори навъсено той, като се извърна да не гледа нейния обвиняващ поглед. — Но това не означава, че трябва да ни е приятно да стоим там цял ден, без да правим нищо. О, в началото беше вълнуващо, но по-късно...

Чериса преглътна с мъка, усещайки, че устните ѝ се изкривиха в една неволна гримаса на възмущение и отвращение, като че ли беше намерила нещо неприятно под влажен камък. Тя видя, че Джерард я погледна, и бързо се насили да се усмихне, преструвайки се, че е съгласна с него.

— Така. И какво направи лорд Линдси, скъпи? — попита толкова небрежно, колкото можеше, усещайки нервно внезапната червенина, която заля лицето ѝ.

Джерард се мръщи още минута, после омекна, радвайки се на вниманието на Чериса. Обикновено тя показваше слаб интерес към клюките в двореца.

— Ами, крал Чарлз го беше извикал вътре, но никой не разбра защо. Може би Линдси искаше някакви пари, земя или нещо друго. Според мен, това, което е искал, е било отхвърлено, защото очевидно той беше в ужасно настроение, когато излезе от стаята. Казах ти — повтори той внимателно, кимайки с глава, за да наблегне на думите си — ако лорд Ардсли не беше го възпрял, щеше да има дуел точно на това място, в залата за гости. Навремето познавах лорд Линдси много добре — похвали се той. — Много добре. По това време той беше

много забавен. Но даже и тогава ръката му не изпускате сабята. Навик, предполагам, създаден от дългото пребиваване между пирати и главорези в колониите. Но тази зима той бе страхотно неприятен за почти всички тук. Не знам как го понася лорд Ардсли.

Чериса се преструваше, че се е съсредоточила в плетивото си, макар че мислите ѝ бяха на километри далеч от тук. Тя знаеше защо Брет беше отвърнал на Мартин Байклай, и беше радостна, че го е направил, беше горда от това. Разбира се, Джерард никога нямаше да го разбере и почти никой от двореца нямаше да го разбере. Случката явно беше ужасила Брет, беше го възмутила, както беше възмутила и нея. Това нямаше нищо общо с някаква молба към умиращия крал или с някакво дарение. Брет не се нуждаеше от нищо, за което да моли крал Чарлз. Вероятно бе имал такъв вид, когато е излязъл, заради загубата на приятеля си, тъй като той беше особено привързан към краля от династията Стюард.

Чериса се намръщи леко, хвърляйки изучаващ поглед към съпруга си под сведенията си клепачи. Странно, че Джерард — който я обичаше достатъчно силно, за да се ожени за нея, въпреки различията в социалния им статут, и който твърдеше, че обича доведения си син толкова много, че бе готов да го осинови — странно, че можеше да бъде толкова безсърдечен и груб, и съвсем повърхностен. Тя подскочи стресната, бодвайки пръста си с дългата кука, когато осъзнаването на някои неща я стресна силно. Тя в действителност не беше сигурна дали Джерард въобще я обича. О, той ѝ каза — каза на всички, които слушаха — колко много я обожава, какво знаменито дете беше Джейми... но наистина ли го мислеше? Изненадана, Чериса разбра, че беше започнала да има такива опасения относно съпруга си преди месеци, но никога не беше посмяла да ги признае пред себе си. Сигурно Джерард се беше постарал твърде много, за да убеди нея, лорд Ардсли, техните приятели, даже и слугите... Когато някой от тях беше наблизо, той ѝ се подмазваше и любезничеше с нея, като до известна степен се правеше да изглежда на глупак. И още, Чериса разбра, като погледна назад в отминалите дни, когато те бяха сами, той рядко биваше толкова внимателен. Фактически, те даже не споделяха това чувство на доволство, което тя и Брет чувстваха, когато бяха в една и съща стая. Ох, а цялата минала седмица, не беше ли прекарала времето си, уверявайки Брет в безспорната преданост на Джерард,

мъчейки се да разсее мрачните му мисли, заради това, че я беше задържал в Уитроз? Тогава Брет не беше ли я погледнал особено, като нито се съгласи, нито отрече думите ѝ? Съмняваше ли се той също в искреността на Джерард? Чудеше ли се и той дали тържествените обещания на кавалера бяха истина или преструвка? Вероятно... единствен Брет, от всички техни приятели, споделяше нейните опасения. Тя знаеше, че лорд Ардсли беше напълно заблуден. Той често се поздравяваше, че беше направил такъв успешен избор за Чериса. Но какво щеше да спечели Джерард от брака си с нея? Той имаше титла, макар и не голяма, земя, даже и имение някъде на североизток от Лондон. Защо тогава трябваше да се преструва, че я обича? Какво можеше да му предложи тя, освен себе си?

Напълно смутена, Чериса погледна отново съпруга си. Тя трябваше да поговори с Брет, преди той да отплава отново тази пролет. Джерард, като повечето по-дребни благородници, мечтаеше да се издигне до по-високо обществено положение. Той винаги я насърчаваше да продължава приятелството си с лорд Ардсли, раболепничеше пред него, когато той им идваше на гости, и трогателно се домогваше до приятелството на лорда. Може би тя можеше да използва това...

— Лейди Ардсли ме помоли да я посетя утре — излъга неочаквано тя. — Но предполагам, че със смъртта на Чарлз...

— Не, не! — обърна се към нея Джерард, клатейки глава, а очите му светнаха остро, като на невестулка. — Това няма значение, заминавай! Радвам се да те видя, че се забавляваш в компанията на приятелките си. Това ти действа добре.

Чериса прикри една малка усмивка. Наистина, беше толкова лесно да го измамиш.

— Смятам да отида, тогава. Мога ли да ползвам каретата?

— Разбира се, любима — отговори великодушно той. — Не можеш да отидеш при съпругата на един бъдещ граф с карета взета под наем. И облечи онази нова атлазена рокля, светловиолетовата. Изглеждаш прекрасно в нея.

Чериса кимна с глава, преструвайки се на безразлична, и започна да плете отново. Да се моли на Бога, Брет да бъде у Ардсли или поне русокосият лорд да знае, къде може да го намери. Тя ставаше все по-

сигурна и по-сигурна, че нещо странно бе пуснато в действие. Брет щеше да знае какво да направи.

— Съжалявам, мисис Уайтстоун, но лорд Линдси замина много рано тази сутрин за Портсмут.

Чериса се усмихна, като благодари на жената, и се опита да прикрие разочарованието си.

— А лорд Ардсли, тук ли е?

— Съжалявам, мадам, но той отиде в Уайтхол и ще бъде там през целия ден. Не се съмнявам, че ще има много работа. Ще оставите ли бележка?

Чериса помисли за миг, а после поклати глава. Каква бележка можеше да остави за Ардсли? Че беше започнала да се съмнява в обичта и искреността на Джерард? Тя нямаше реално оплакване от него, освен това, че... той все още беше образец на примерен съпруг.

— Не, мисля, че не — отговори накрая тя. — Благодаря ви. Кажете само на лорд Ардсли, че съм го търсила.

ГЛАВА 12

Джерард отвори лично вратата, когато видя каретата на лорд Ардсли да спира пред къщата. Прекрасната, топла, обляна със слънчева светлина априлска утрин обещавахе хубав ден за ловуване. Може би той щеше да принуди русокосия лорд да го покани да вземе участие в този лов.

— Добро утро, кавалере — кимна с глава Ардсли, като влезе. — Чериса вкъщи ли е?

— Не — излъга непринудено Джерард. — Тя отиде на пазар. Знаете какви стават жените, когато наближи пролетта. Всички рокли изведнъж са станали демоде. Знам, че я разглезвам ужасно, но... — разсмя се той и сви рамене.

Русокосият лорд се усмихна в отговор и се приготви да си върви.

— Когато се върне, бихте ли й предали едно съобщение от мен? Баща ми е тежко болен и заминавам веднага за фамилното ни имение. Ако има нужда от нещо, може да ми изпрати бележка там, в Мерлхем.

Излизайки от къщата, Ардсли не забеляза начина, по който се присвиха очите на земевладелеца, и как едно странно, неприятно пламъче светна в тях за миг.

— Колко време ще останете там? — попита Джерард, преструвайки се, че проявява непреднамерен интерес.

— Наистина не знам. Може да бъде само две-три седмици, но може да бъде и два-три месеца.

— Трябва да е много хубаво в провинцията по това време на годината.

Лорд Ардсли погледна през рамото си към оръженосеца и на лицето му се появи една слаба усмивка.

— Двамата с Чериса сте добре дошли, ако решите да ни посетите, при условие, че останем там по-дълго време. Само изпратете известие преди това.

Той махна с ръка и бързо излезе от къщата. Постоянната натрапчивост на Джерард бе започнала да действа на нервите му. Ако

не бяха Чериса и момчето, той щеше да отбягва срещите си с този мъж. Но беше обещал на Брет преди заминаването му за Портсмут, което бе станало така ненадейно, че ще се грижи за момичето в негово отсъствие. Разбира се, това че Брет не харесваше земевладелеца, най-вероятно до голяма степен се дължеше на ревността, а може би и не само на това. Обикновено, Линдси преценяваше много точно характера на хората. Жалко, че не беше заварил момичето вкъщи, но сигурно съпругът ѝ щеше да ѝ предаде съобщението. До Мерлхем, където той щеше да отседне, имаше само няколко дни път. Ако момичето наистина имаше някаква причина, за да го види, то тя можеше да го направи много лесно.

Чериса забеляза, че очите на Джерард светеха с особен блясък, когато слизаше по стълбите, но той се обърна бързо и ѝ се усмихна приятно, като я поздрави, и тя прогони тревогата си.

— Отиваш да пазаруваш ли, любов моя? — попита той, като постави наметката на раменете ѝ.

— Да, Джерард. Отивам на борсата. Да взема ли нещо за теб?

— Не, мисля, че не. Мисля да изляза също за малко днес. Върви и се забавлявай. Купи нещо и за Джейми, ако искаш.

Чериса се усмихна, като съжали за подозрението, което бе изпитала преди малко към него.

Джерард беше по-внимателен, по-отдаден към нея и детето от когато и да било напоследък.

— Смятам да не обличам момчето повече в поли — съгласи се тя. — Тъй като вече стана на две години, то трябва да носи панталони и жакет. Може би ще купя някой по-лек атлаз или кадифе, за да му уشيا летни дрехи.

— Добра идея, мила — съгласи се той, като ѝ отвори вратата и я задържа, докато тя излезе. — Ще се видим довечера.

Чериса прекара по-голямата част от деня на борсата, избирайки грижливо и с желание платове за Джейми. Беше доста късно, почти мръкнало, когато се прибра вкъщи и забърза нагоре по стълбите, надявайки се да вечеря със сина си, тъй като Джерард все още не се беше прибрал. Тя завари момчето да спи. Явно, че бе заспало по-късно този следобед, а вечерята — пълнен, печен петел — бе поставена на

един поднос във всекидневната. Мършавото котенце, което Джейми беше довякъл вкъщи преди два дни, обикаляше около масата и мяукаше от глад, а огромните му позлатени очи гледаха умолително към храната. Когато взе ножа и започна да разрязва петела, тя чу шум, обърна се и видя Джейми да влачи малките си крачета. Неговото малко кръгло личице все още беше зачервено от съня, а юмручетата търкаха сънените му очички.

— Аз гладен, мамо — каза малко неразбрано той и се наведе да погали котенцето, но го хвана за опашката, когато то се опита да избяга от прекалените му милувки.

— След минутка, Джейми. Писана помоли преди теб за храна — усмихна се Чериса, като постави няколко парченца месо в паницата и я остави на килима. — Сега ще отрежа месо за теб и за мен.

Тя взе отново ножа и започна да реже месестите, покрити с апетитна, кафява коричка гърди на пилето. Устата ѝ се напълни със слюнка. Внезапно, тя чу, че Джейми нададе тих вик на недоумение и като се обърна го видя да бута сърдито с крак неподвижното котенце, мъчейки се да го събуди, за да стане. Чериса се намръщи и протегна ръка към котенцето, чувствайки слабото му телце бездиханно и безжизнено под пръстите си. Тя се втренчи в животинката невярваща, докосвайки нежно меката козина. Какво, за Бога, ставаше...?

— Какво му е на писенцето? — попита настоятелно Джейми, взирайки се в котето.

— То е... то спи, миличко — отговори колебливо тя. — Сложи месото обратно в паничката на Писана, Джейми! То е мръсно. Писана го е близала.

— Не, аз гладен — отговори неспокойно той и приближи една хапка от месото към устата си.

Чериса се пресегна и изтръгна месото от ръката на момчето, като му се скара за непослушанието.

— Сега, бъди добро момче, Джейми. Мама ще изнесе Писана от тук, докато спи — тя се наведе и се пресегна да вдигне мъртвото коте, потискайки инстинктивното си чувство на отвращение.

И тогава, внезапно тя спря, като помириса по-отблизо пръстите си, с които бе държала пилето. Те миришеха особено, една тежка миризма... — О, Боже! — подпря се тя, тъй като бе залитнала, като се изправи на краката си, взирайки се тъжно в мъртвата животинка.

Пилето беше отровно. Затова беше тази миризма... Затова котката умря... Но кой...? Защо...?

Видът на чинията с пилето я накара да ѝ се завие свят. Сърцето ѝ заби лудо и сякаш се качи в гърлото ѝ.

— Не, Джейми! — изпищя тя и се хвърли към ръката на детето.

То побягна, като стискаше къс месо в юмручето си, а зелените му очи я гледаха недоверчиво.

— Аз гладен! — пищеше то. — Аз ям! Дай ми!

Чериса остана безпомощна на мястото си за миг, без да диша, срещайки предизвикателния поглед на момчето. Ако тя се опиташе да грабне месото от ръката му, то щеше да хукне отново и щеше бързо да сложи парчето в устата си.

— Моля ти се, миличко — убеждаваше го тя, а гласът ѝ бе станал дрезгав от ужаса, който изпитваше. — Моля ти се, почакай мама. Виж, това е твоята чиния. Нека да седнем на масата. Ти сложи твоето месо ето тук, в твоята чиния, а аз ще го сложа в моята. Ето, виждаш ли? — тя се спря изпълнена с надежда, но детето не се помръдваше. Тя си пое дълбоко въздух и опита отново. — Спомни си как ходехме на пикник заедно — ти, чичо Уат и аз? Не беше ли забавно? Нека да го направим отново...

Детето се усмихна и погледна към вратата.

— Чичо Уат идва?

— Да, скъпи, след няколко минути — излъга бързо тя, като благодари на Бога за просветлението.

Джейми беше обикнал Брет толкова много само за тази единствена седмица, която бяха прекарвали заедно — много повече, отколкото Джерард, въпреки че живееше с него от месеци.

— Ти искаш да се покажеш като добро момче пред чичо Уат, нали?

Детето кимна глава с желание, изтича до масата и хвърли месото в чинията. На минутата Чериса сграбчи ръката му и я избърса с лепената кърпа за хранене, притискайки детето силно до гърдите си и така, с Джейми на ръце, тя изтича в спалнята си и заключи вратата зад себе си. Джейми ридаеше и се оплакваше възмутено от измамата, но тя не обръщаше внимание на настроението му, мислейки за ужасното откритие, което бе направила само преди минута. Пилето е било намазано с отрова нарочно — след това оставено за нея и Джейми, за

да вечерят с него. Кой можеше да направи такова нещо? Кой би го желал? Имаха само двама прислужника в домакинството. И двамата изглеждаха приятелски настроени, имаха почтен вид и явно харесваха Джейми. Никой от тях нямаше да спечели нещо от тяхната смърт. Никой друг, освен Джерард...?

Лицето на Чериса посивя като пепел и тя потъна в мекото легло, обзета от ужас. Стомахът ѝ се свиваше, а главата ѝ се тресеше. Джерард! Той беше разбрал за срещата ѝ с Брет в Уитроз! Трябва да е разбрал... Но да я убие... А също и Джейми... Тя потрепери силно, спомняйки си за отворените, безжизнени очи на котето и неговите изпънати крака. Трябваше да се махнат от къщата, преди Джерард да се прибере и да открие, че планът му се е провалил. Можеше да отиде при Ардсли — той щеше да я защити.

Бързо и несръчно от обзелия я страх, ослушвайки се със затаен дъх и ужас за някакъв шум от завръщането на съпруга си, Чериса грабна малко дрехи и се пресегна за кутията с бижутата. Тя отвори капака и изпъшка тежко, като видя празната касетка. Бижутата ѝ ги нямаше вече. Само златният пръстен, който Брет ѝ беше подарил и чиито смарагд се беше натрошил на малки парченца, лежеше самотен на дъното на кутията. Без да губи време в напразни сълзи, тя го взе и го сложи в портмонето си. После хвана момчето за ръка и изтича в неговата стая, за да вземе няколко дрешки и за него.

Накрая, тя се наведе и вдигна недоволното дете, накара го да млъкне и носейки го на ръце, излезе в коридора. Остана там една дълга минута, като се ослушваше за някакъв шум там долу, в къщата. Нищо не се чуваше. Тя пое дълбоко въздух, окуражи се и пристъпи напред, придвижвайки се мълчаливо, като направи една стъпка, после втора, после трета.

Внезапно външната врата се отвори и силуета на Джерард се очерта в тъмнината, гледайки втренчено нагоре, към нея. Изненадата, изписана на лицето му, постепенно отстъпи място на злорадството. Чериса отвърна на погледа му, като го гледаше безпомощно, неспособна да помръдне или да издаде звук, усещайки само силното биене на сърцето си и пълната тишина, която цареше в цялата къща.

— Не си ли гладна тази вечер, любима? — наруши тишината подигравателният глас на Джерард. — Колко жалко! Мислех, че пълнен петел е твоето любимо ястие...

Бавно, като държеше под око нейното неподвижно тяло, с поглед, студен и хипнотичен, като на змия, готова да ухапе, той тръгна към нея, протягайки ръка, за да се хване за перилата на стълбите.

Най-после Чериса успя да събере разума си. Като притисна детето по-силно към себе си, тя отстъпи внимателно нагоре по стълбите. Джейми беше престанал да хленчи и сега се притискаше мълчаливо към нея. Ръцете му бяха обгърнали врата ѝ, краката му стискаха кръста ѝ, а очите му бяха станали огромни и сериозни, усещайки страха на майка си. Чериса знаеше, че е безполезно да се извинява за изневярата с Брет. Виждайки опасния блясък в очите на Джерард и като знаеше неговото безразличие към това, което тя казваше, но може би поне заради Джейми...

— От кога знаеш? — промълви тя накрая, а гласът ѝ прозвуча като съскащ шепот в тишината на къщата. — Как разбра?

Неочаквано, Джерард се разсмя. Студено и почти истерично.

— Наистина, Чериса, аз съм много по-умен, отколкото ти мислиш. Знаех още преди да се ожения за теб. Каква смешна, неубедителна лъжа. Да се опитваш да минеш... за омъжена за морски капитан и след това ненадейно овдовяла, разбира се. Наистина ли вярваше, че ще дам името си на този твой незаконороден пикльо, Чериса? Чий е той, впрочем? Да не е на лорд Ардсли, случайно? Затова ли той непрекъснато си вре носа наоколо? Или може би и на някой друг? Може би ти даже не знаеш чий е, мила моя! Може би си била замесена с толкова много мъже, че само можеш да гадаеш кой е неговият баща?

Лицето на Джерард се беше изчервило леко и се бе покрило с капчици пот, а устните му се бяха изкривили в една гадна усмивка.

Чериса го гледаше глупаво. Изненадата за миг превъзможна страха ѝ. Така, той не знаеше за Брет. Не го беше виждал в Уитроуз тази седмица... дори не беше предполагал за него, или за Джейми, или...

— Жалко, че не изяде прекрасната си вечеря, която приготвих специално за теб, Чериса — продължи Джерард, като започна да се изкачва по стълбите към тях. — Но няма значение. Може би ти и твоят пикльо ще отидете да поплувате тази нощ в Темза — засмя се той, като видя, че лицето ѝ пребледня още повече, а очите ѝ станаха огромни от ужас. — О, и няма нужда да вдигаш врява, мила. И двамата слуги са

заспали дълбоко в кухнята, тъй като им дадох едно специално вино тази вечер, специално за случая.

Момичето безпомощно отстъпи назад пред съпруга си, който вървеше към нея, сърцето ѝ биеше силно в гърдите, дланите ѝ се бяха изпотили от ужаса, който я бе завладял. Тя усети, че краката ѝ се удариха в дъбовия шкаф, опрян до стената зад нея, и чу как сребърният свещник се залюля от удара. Най-последно мозъкът ѝ започна да работи, когато видя, че Джерард се изкачи почти до последното стъпало, а ръцете му се протегнаха към тях, като някакво чудовище, което се мъчеше да ги сграбчи в ноктите си. Тя инстинктивно сграбчи масивният свещник зад себе си, който по ирония на съдбата Брет ѝ беше подарил — с изработени по него делфини и морски сирени, които да ѝ напомнят за него — и го хвърли към изкривеното лице на Джерард. В същия миг тя се обърна и изтича по коридора към задните стълби. С ъгълчето на окото си тя видя как Джерард вдигна ръце, за да защити лицето си от свещника, видя, че последният удари ръката му, рикошира и падна върху дървения парапет. Видя още как Джерард политна, тъй като загуби равновесие от неочаквания удар и падна назад. Без да се бави повече, тя хукна към тясната врата и се спусна, отчаяно прескачайки стъпалата надолу по стълбите, прелетя през кухнята и се удари във вратата. Джерард бе казал истината, поне за слугите. И двамата седяха отпуснати на столовете с отворени усти и хъркаха сладко под въздействието на упойващото вещество, което Джерард бе сложил във виното им. Чериса започна да дърпа безумно резето, а ръцете ѝ бяха станали несръчни от обзелия я ужас. Най-последно вратата се отвори и притискайки Джейми към себе си, тя се приведе и се втурна напред в черната лондонска нощ към главната улица. Като се оглеждаше отчаяно, докато тичаше по тесните улици за карета, очаквайки всеки момент да усети чудовищните ръце на Джерард да стегнат гърлото ѝ.

Най-последно тя чу тропот от конски копита и видя една очукана карета да приближава към нея, подскачайки по облите камъни на улицата. Тя изтича към каретата, махайки с ръка на кочияша и молейки се на Бога да не е вече заета. Късметът ѝ проработи. Каретата беше празна. Благодарна, тя хвърли последен, изпълнен със страх поглед през рамото си и скочи вътре, казвайки на кочияша първия адрес, който ѝ дойде на ум — един малък хан, където тя беше отседнала с Брет,

когато за първи път пристигна в Лондон преди близо три години. Ханът беше добър, стаите бяха чисти, а храната — здравословна — тя си спомняше, че ханджията и съпругата му бяха много любезна двойка. Джерард никога нямаше да се сети да я потърси там. Тази нощ ще бъде на сигурно място, докато утре отиде при лорд Ардсли.

Най-после тя се отпусна върху напуканата кожена седалка и въздъхна дълбоко, усещайки как краката ѝ започват да треперят, тялото ѝ омеква и главата ѝ се замайва. Джейми се размърда до нея и тя погледна към него в тъмнината. Очите му я гледаха объркани и ужасени. Тя привлече малката му главичка към гърдите си, обгърна покровителствено телцето му с ръце и покри косата му с целувки, без да обръща внимание на сълзите, които мокреха черните къдрици на детето.

— Всичко е наред вече, миличко. Сега сме в безопасност. Мама е тук и тя няма да позволи да ти се случи нищо лошо.

Детето се сви до нея, притискайки телцето си към нейното. Постепенно неговите малки пръсти се отпуснаха, то повдигна ръчичка и докосна угриженото лице на майка си.

— Защо мама плаче? Мама не се чувства добре? — попита страхливо то.

— Не, миличко, мама се чувства добре. Мама е просто... — подсмръкна тя и се усмихна примирено — просто щастлива, че напусна тази къща.

Детето кимна сериозно с глава, намествайки се до нея доволно.

— Аз също съм щастлив — съобщи сериозно то. — Кавалерът ме плаши. Аз не го харесвам повече.

Чериса го целуна отново по косата и погледна над детската глава навън, където се нижеха високите къщи. „Колко странно, мислеше си тя, а очите ѝ гледаха тъжно — колко странно, че свещникът на Брет трябваше да ни спаси — че ни дойде на помощ, за да можем да избягаме. Даже на километри далеч от нас, кой знае в коя непозната страна, неговата любов ни закриля от Джерард. Моля Бога да ни закриля, докато стигнем до Ардсли утре. Моля Бога, Джерард да не може да ни открие тази нощ.“

Тя се пресегна и дръпна одеялото по-нагоре, над раменете на Джейми, и след като се увери, че детето спи дълбоко, се изправи, заобиколи тапицирания стол, който стоеше до закрития с капаци

прозорец. Отвори капациите, за да може сутринта да влезе светлина, и се сви на стола, мъчейки се да събере мислите си.

Тя имаше дванадесет лири в себе си, когато напусна къщата снощи, но сега бяха останали шест лири и осем шилинга. Стаята и храната за нея и Джейми ѝ струваха пет лири на седмица, платени предварително, а тя беше дала щедър бакшиш и на кочияша. Шест лири и осем шилинга бе твърде малка сума, но те трябваше да им стигнат за няколко дни. Веднъж само да се добере до дома на Ардсли, той щеше да се погрижи за тях, докато Брет се върне. Той даже можеше да отиде до Исаак Бенджамин и да изтегли пари от тези пет хиляди лири, които Брет ѝ беше оставил. Освен ако... внезапно тя се намръщи в тъмнината и разтревожено намести краката си, тъй като начинът, по който беше седнала, изведнъж ѝ стана неудобен. Ако Джерард никога не я беше обичал, то тогава той се бе оженил за нея заради парите ѝ. Наистина, колко умен беше той, като се правеше на толкова предан и привързан. Очевидно, през целия им съвместен живот той бе възнамерявал да я убие, разбира се, но беше прикривал плана си много добре... Да предположим, че беше успял. Да предположим, че тя и Джейми вече бяха мъртви... Кой щеше да заподозре любящия съпруг? А без съмнение, Джерард щеше да се преструва, че е съсипан от скръб. Даже Ардсли щеше да съчувства на убиеца, съжалявайки го заради загубата. Слугите щяха да свидетелстват за неговата неизменна привързаност и преданост. Приятелите им също. Може би единствен Брет щеше да предположи истината, когато се върне, но какви ли доказателства можеха да останат дотогава? Тъй като познаваше добре Брет, тя реши, че във всеки случай той щеше да убие Джерард под въздействието на своите подозрения. О, Боже! Само ако Брет беше в Англия, за да ѝ помогне сега... Тя се намръщи, озадачена от новите си мисли. Но защо точно сега? Защо тази нощ? Защо не преди два или три месеца? Или, защо не почака до лятото, когато един нещастен случай в реката с лодка можеше да бъде така лесно уреден?

Накрая Чериса сви рамене, все още чудейки се. Но това нямаше значение, реши уморено тя и тръгна към леглото, за да си легне. Кошмарът вече беше свършил. Повече нямаше значение какви бяха плановите, които това дяволско изчадие — Джерард, беше запланувал.

Къщата на лорд Ардсли беше само на няколко мили оттук. Първото нещо, което щеше да направи сутринта, бе да отиде там.

Но светлината на зората събуди нови подозрения в съзнанието на Чериса. Нямаше ли Джерард да очаква тя да направи точно това — да потърси безразсъдно покровителството на лорд Ардсли. Не беше ли споменал нещо за русокосия лорд, че слухтял наоколо? Разбира се, че той щеше да я чака там, седнал в каретата, като голям, черен паяк, очаквайки я да се хване в мрежата му. Добре, няма значение. Тя щеше да почака няколко дена, преди да посети лорда, изпращайки по този начин Джерард по лъжлива следа. Ще изчака, докато той помисли, че тя е заминала за провинцията. Ще изчака, докато самият той я проследи там.

Така момичето изчака три дни, затворено в стаята, като времето ѝ минаваше в игри с Джейми или в разговори с ханджийката, докато ѝ помагаше в кухнята. Мисис Брайт имаше „златна“ душа и обичаше децата, тя нямаше свои. Тя разказа надълго и широко на Чериса за сестра си, която живеела извън Лондон, как тя помагала при отглеждането на децата, колко много се радвала на техните посещения тук, колко добре се чувствала заобиколена от щастливите момчета. Чериса слушаше внимателно бърбенето на жената и ѝ хрумна също една такава идея за Джейми. Той вече беше достатъчно голям, за да се радва на компанията и на други деца. Може би трябваше да говори с Ардсли да го вземе в своето семейство и да се грижи за него за известно време. Русокосият лорд имаше две момчета — едното на четири години, а другото с няколко месеца по-малко от Джейми. Това би било идеалното разрешение.

Най-после, на четвъртия ден, Чериса реши, че вече няма опасност и може да потърси лорд Ардсли. Като остави Джейми при мисис Брайт, тя се качи в една наета карета, която щеше да я откара до голямата тухлена къща. По пътя тя тревожно надничаше за някаква следа от Джерард. Като се увери накрая, че изглежда безопасно, тя даде знак на кочияша да продължи. Но няколко секунди по-късно, каретата спря отново.

— Съжалявам, мадам. Не мога да вляза вътре — извика кочияшът. — Портите са заключени.

— Заключени? — объркана и ужасена, Чериса дишаше тежко. — Но защо? Къде е лорд Ардсли?

Тя се наведе от прозореца и се вгледа с невярващи очи към къщата в далечината. Кочияшът беше казал истината. Изкованите от желязо порти се полюляваха над покрития с дребен чакъл път, а една дебела верига ги държеше здраво затворени. Къщата отвъд беше тиха, на прозорците бяха поставени капациите, нямаше признаци на живот. С чувство на безсилие, тя удари портата с юмрук, като се мъчеше да съдържи сълзите си. Как смееше Ардсли да ѝ направи това — да замине без предупреждение! Той не беше споменавал за никакви планове за пътуване, когато бяха говорили последния път! Къде беше той? Какво щеше да прави сега тя? На другия край на улицата се появи една карета, движейки се бавно към тях. Чериса скочи в наетата от нея карета и извика на кочияша да кара обратно в хана. Вероятността нейният съпруг да бъде в каретата беше малка, но тя не искаше да рискува.

Дните минаваха бързо. Бележката, която тя беше изпратила до Ардсли по момчето от хана, се бе върнала, без да бъде отворена. Къщата беше все още пуста. Чериса плати още пет лири на ханджията и остана почти без пари. Ако Ардсли не се върнеше скоро, тя ще трябва сама да отиде до златаря, макар че ужасно се страхуваше да не срещне Джерард там. Тя прокле отново съпруга си, мразейки го така, както никога не вярваше, че може да мрази някое живо същество. Очевидно, Джерард беше осведомен за плановете на лорд Ардсли да напусне Лондон. Ето защо той се беше размърдал, когато е разбрал, че Ардсли го няма в града. Той е знаел, че русокосият лорд ще бъде далече. Но къде? Питаше се Чериса неистово. Къде? И кога щеше да се върне?

След като и втората седмица наближаваше да се изгърколи, тя реши да отиде сама на Ломбард стрийт. Държейки здраво Джейми за ръка, тя слезе от каретата и влезе в малката кантора на Исаак Бенджамин, като се изкашля съзнателно. Тя не беше сигурна дали бе обичайно жени да се занимават с такъв вид дела, но кой друг?

— Да, мадам. С какво мога да ви служа? — един нисък, посивял мъж с малка шапчица върху темето ѝ кимна любезно с глава, а ръцете му се занимаваха с листата хартия, които бяха разпилени върху бюрото.

Чериса се усмихна, благодарна за неговата любезност.

— Да... поне аз мисля така — запъна се тя. — Имам малко пари тук, предполагам, и имам нужда от тях.

Една лека усмивка докосна лицето на възрастния мъж, когато той стана и тръгна към нея.

— На чие име са внесени парите, скъпа? Мисля, че не ви познавам.

Чериса се изчерви, смутена от своята разсеяност.

— О, съжалявам. Не се сетих. Аз съм Чериса Хамънд, Чериса Уайтстоун понастоящем — добави тя и потръпна неволно от отвращение. — Лорд Линдси беше казал, че е оставил...

— Мисис Уайтстоун? — прекъсна я изненадан мъжът, а погледът му внезапно бе станал остър. — О, аз не разбрах, простете ми... Приемете моите извинения, мадам, и моите съболезнования.

Чериса отвърна на погледа му, гледайки го смутено.

— Съболезнования? Но за какво? — попита тя объркана, а сърцето ѝ заби лудо от страх. О, Боже! Нещо се беше случило с Брет... не отново...

Исаак Бенджамин погледна момичето, явно шокиран.

— За загубата на вашия съпруг, разбира се, дете. Не знаехте ли?

Чериса стоеше неподвижна, онемяла от изненада, усещайки, че главата ѝ се върти, а коленете ѝ се подкосиха. Тя се пресегна за стол и успя да се свлече върху него, все още със зяпнала уста, като гледаше втренчено златаря.

— Простете ми, простете ми — извиняваше се мъжът, подавайки чаша вода на момичето. — Не трябваше да бъда толкова груб... беше ужасно глупаво от моя страна. Моля, простете ми, скъпа. Не знаехте ли? Нямаше ли ви тук? — питаше нервно той, страхувайки се, че жената ще припадне всеки момент, без да предполага нито за миг, че нейната бледност се дължеше на облекчението, а не на скръбта.

— Да, да — заекна Чериса. — Бях в провинцията — излъга тя. — Моля ви, кажете ми? Какво се е случило?

Златарят сви рамене притеснено, неспособен да срещне очите ѝ.

— Мислят, че е грабеж. Дочух, че бил намерен да лежи на стълбите, а врата му бил счупен при падането... Също, бил намерен един сребърен свещник на стълбите и като че ли спалните на горния етаж били обрани. Слугите били задържани за няколко дни, но след това били освободени. Те се кълнели, че не били чули нищо, но може

би... полицаят нямал доказателства, които да свидетелстват за вината им. Не били намерили нито пари, нито бижута.

Чериса преглътна, като се опитваше да се овладее.

— Имат ли някакви други подозрения? — попита обезпокоена тя, без да обръща внимание на лудото биене на сърцето си.

О, Боже! Тя го беше убила, когато хвърли свещника върху него! Беше го убила! Беше убила съпруга си!

Бенджамин отново сви безпомощно рамене.

— Наистина не знам, мадам. Мисля, че има нещо объркано в тази работа — нещо зловещо в умрялата котка и отровната храна. Но вие не се тревожете — добави бързо той, забелязвайки бледността ѝ. — Просто отидете при полица и му обяснете, че сте била в провинцията. Сигурен съм, че каквото и да е било това, то ще се разбере скоро.

Чериса кимна с глава, а устата ѝ бе пресъхнала неприятно.

— Да... да, разбира се — съгласи се тихо тя. — Сега за парите...

Златарят потръпна виновно, като погледна момичето.

— Страхувам се, че не са останали никакви пари, скъпа.

На свой ред, Чериса се втренчи в него слисана.

— Но... трябва да има. Имах пет хиляди лири само преди няколко месеца и...

— Да, дете, знам. Повярвайте ми, ужасно съжалявам. Но вашият... ох... покоен съпруг беше голям прахосник. Той намали сметката ви под две хиляди лири до края на януари. Лорд Линдси ме упълномощи да изтегля от неговите спестявания и да ги направя отново пет хиляди лири, преди да замине, но...

— Но той отново ги е изхарчил? — попита недоверчиво тя. Как? За какво — крещеше цялото ѝ същество? Те бяха живели толкова скромно...

— Изглежда, е играел много на комар, скъпа моя — мъжът се извиняваше с очи. — Когато се разбра за смъртта му, аз бях буквално нападат от кредиторите. Даже тези пет хиляди лири не можах да покрия дълговете му. Предполагам, че къщата му в провинцията е обявена за продан сега. Да се надяваме, че това ще покрие останалата сума, която дължи, защото...

— Защото ако това не стане, то аз съм отговорна за неговите дългове — завърши тя сковано и усети, че отново ѝ се зави свят.

Нямаше начин тя да може да плати дълговете му. Тя имаше по-малко от една лира. Невъзможността да плати означаваше Нюгейт — затворът за длъжници. Разбира се, в случай, че не беше обесена за убийство преди това.

Златарят се усмихна със съжаление и потупа момичето по рамото.

— Дете, ако бях на ваше място, бих се притаил и изчакал, докато видя как ще завършат делата с имуществото му. Освен ако нямате приятели, които да ви помогнат. Пребиваването в Нюгейт не е приятно преживяване — особено за едно малко дете. Ще ви заема петдесет лири. Това трябва да ви помогне да преживеете, докато... — замлъкна той, малко изненадан от щедростта си.

Петдесет лири бяха голяма сума, за да бъдат отпуснати без гаранция. Но очевидно имаше някаква връзка между момичето и богатия лорд Линдси... и видът на нейното малко момче доказваше това. Лорд Линдси беше добър клиент. Той щеше да бъде доволен от проявената щедрост. Достатъчно доволен, надяваше се златарят, за да направи нови капиталовложения при него.

Чериса се изправи бавно на краката си. Цялото ѝ тяло се приведе под тежестта на преживяното поражение. Джерард беше умрял, полицията вероятно я търсеше... огромните, непоносими дългове. Брет беше някъде в открито море, на другия край на света, а Ардсли... един Бог знаеше къде е...

— Благодаря ви — успя да каже тя на Исаак Бенджамин, когато той ѝ подаде една малка, тежка торбичка.

— Мога ли да оставя една бележка за лорд Линдси при вас? И една за лорд Ардсли, също?

— Разбира се, скъпа — обеща той, като ѝ съчувстваше. — Ще ги пазя, докато видя отново джентълмените.

Чериса кимна с глава, като описа накратко и на двамата затруднението си, настоявайки да влязат във връзка с нея, посредством семейство Брайт, веднага щом се върнат.

Когато се върна в хана, тя отдели четиридесет лири за ханджийката. Поне Джейми щеше да бъде в безопасност. Тя щеше да го изпрати в провинцията със сестрата на мисис Брайт — мисис Лоусън. Щяха да се грижат добре за него, заобиколен от другите деца, в безопасност за една година, независимо какво щеше да се случи с

нея. Той щеше да ѝ липсва, а и тя на него, но това беше единственото разрешение. А тя, само с останалите десет лири, ще трябва да изчезне в лондонската тълпа, да се скрие от полицията, да смени името си и да намери средства, с които да се издържа. Да се надява, че Ардсли ще се върне скоро, а Брет ще доплава обратно вкъщи, преди зимата да скове Темза отново в лед. И да се надява, че може да избегне да увисне на бесилката като убийца или да отиде в затвора за неплатени дългове дотогава.

ГЛАВА 13

Животът, или по-точно съществуването, което водеха безбройните лондонски бедняци, беше изпълнен с мизерия, мръсотия, нищета и болести. Паркът Сен Джеймс и просторните жилища на благородниците се намираха далече от мръсните, гъмжащи от плъхове квартири, в които живееше по-голямата част от жителите на Лондон. За пръв път, откакто бе дошла в града, Чериса разбра защо Брет бе толкова загрижен за нейното оцеляване тук. Животът ѝ в Бейнуотър беше беден и труден, но селото предлагаше една здравословна нищета, която в Лондон не съществуваше. Тук хората бяха натъпкани с хиляди един върху друг, даже прозорците, които позволяваха да влезе чист въздух, бяха лукс, който повече не беше достижим за Чериса. Тя се беше отказала от стаята си в хана на мисис Брайт по обясними причини — нейните десет лири едва ли щяха да ѝ стигнат за такова разточителство. Сега стаята ѝ струваше един шилинг на седмица, а се хранеше с остатъците, които гостите на кръчмата оставяха по чиниите, за още три шилинга на седмица. Заплатата ѝ, като прислужница в кръчмата, възлизаше на четиринадесет шилинга на месец, така че не можеше да спестява пари за нови дрехи или за обувки — даже таксата за седмичната ѝ баня, надхвърляше нейния доход. Но тя си казваше непоколебимо, че беше късметлийка да има даже това, което сега правеше. В претъпкания град бе много трудно да се намери работа. Тя беше щастлива, че въобще бе намерила нещо. Нейната съквартирантка Джейни допълваше своя оскъден доход с проституиране и понякога караше Чериса да спи отвън, в тъмния, тесен коридор. Поне до този момент тя бе избегнала това морално падение. А видът на някои от тези мръсни, вонящи мъже, с които Джейни делеше леглото си, караше Чериса да удвои своята погнуса и отвращение.

Чериса избърса масите долу, в помещението на кръчмата, помете боклуците от пода и изморена тръгна към стълбите. Джерард бе убит само преди две седмици и половина, но животът ѝ като уважавана съпруга на земевладелец, като че ли бе приключил преди цяла вечност.

Беше работила тук само тринадесет дни, но зловонието на мястото, недостатъчната храна, липсата на чист въздух и светлина вече бяха разклатили здравето ѝ. Следващият месец щеше да навърши деветнадесет години, но сега изглеждаше много по-възрастна. Гъстата ѝ кестенява коса бе провиснала, лицето ѝ бе бледо, а сините ѝ очи помръкнали. Ако Ардсли не се върнеше скоро в Лондон...

— Тръгваш ли, госпожичке? — ханджията, който бе неин хазаин и работодател, се появи ненадейно от сянката на площадката на стълбището. — Стой, момиче, не бързай толкова много — наведе се той към нея. Дъхът му вонеше на бира и развалени зъби, а ръката му стисна силно нейната. — Имам намерение да споделя леглото ти довечера. Хайде, ела!

Чериса отскубна ръката си, а лицето ѝ бе побеляло от отвращение.

— Позволявате си твърде много, сър — отговори ледено тя, бутайки мъжа, за да мине по тесния коридор. — Плащате ми за работата ми в кръчмата, а не за леглото ми.

— Това върви заедно с работата, госпожичке — ухили се той сграбчвайки я по-здраво, а на противното му лице се изписа очакване. — Чаках достатъчно, за да можеш да свикнеш, защото виждах студенината ти, но чакането свърши. Ще ти дам допълнително две-три пенита, ако това е, което те безпокои.

Чериса се изтръгна от него, удари месестата му ръка, която се бе пресегнала да хване гърдите ѝ и изтича към стълбите. Ханджията стоеше в тъмнината и лицето му бе грозно и намръщено. Той изруга след нея, тъй като плана му се бе провалил.

— Тогава ще се махнеш от тук, високомерна и горда госпожице! Мислиш, че си твърде хубава за мен. Върви другаде и виж кой друг ще ти даде работа и храна! Ще се върнеш и тогава ще ме молиш да те взема без пари. Ще ме молиш да ти позволя да галиш тялото ми, за да получиш работа.

Чериса влетя в стаята си, без да се обръща назад. Стомахът я болеше и ѝ се гадеше. Не я интересуваше как щеше да живее през следващите месеци. Щеше да се справи някак си — тя все още имаше седем лири и шест шилинга. Това сигурно щеше да ѝ бъде достатъчно.

— Господи, Чери! Изглеждаш като мъртвец — изтърси Джейни, когато момичето влезе в задушната стая и тръшна вратата след себе си.

— Какво е станало?

— Ханджията се опита да ме накара да спя с него — заекна Чериса и потрепери, като пхна ръката си под дюшека, за да вземе парите, които криеше там.

— И какво от това? — бе отговорът на другото момиче и то сви равнодушно рамене, като се втренчи недоумяващо в Чериса, без да разбира тревогата ѝ. — Той не е лош... Поне няма да те бие или да ти прави други неща, както правят някои други.

Чериса се изправи, стиснала здраво малката кесия с парите и само поклати отрицателно глава в отговор. Как можеше да обясни на Джейни колко различен бе животът ѝ досега? Нейната съквартирантка беше отраснала в мизерия, просейки като дете, продавайки тялото си за един шилинг — едва единадесет годишна. Как можеше да разбере тя за Брет, за Суитуотър или даже за живота ѝ с Джерард?

— Сбогом, Джейни, и всичко хубаво.

Тя се пресегна да отвори вратата, борейки се със страха си да не би ханджията да стои отвън и да чака, за да я отведе в леглото си, независимо дали тя бе съгласна или не.

— Окей! Чакай малко — извика ненадейно Джейни, като скочи от леглото си. — Тази бележка пристигна за теб преди няколко дни, но ти имаше работа в кухнята и аз забравих да ти я дам досега.

Чериса взе хартията, а ръцете ѝ се разтрепериха с надежда, но почеркът беше непознат — не беше нито на Ардсли, нито на Брет. Тя бързо прочете кратката бележка. Беше от златаря, Исаак Бенджамин. Пишеше, че никой от лордовете не бе го посетил все още, но друг негов клиент бил споменал, че бащата на лорд Ардсли бил на смъртно легло в Мерлхем и че семейството се било събрало там. Чериса изпусна една въздишка на благодарност. Не беше много, но поне сега знаеше къде беше Ардсли. Може би за седем лири ще може да наеме карета, която да я заведе там. Може би ще се измъкне от този ужасен град още сега.

— Благодаря, Джейни. Пази се — каза тихо тя и излезе в коридора, стискайки здраво кесията си.

— Можеш да се изкъпеш вместо мен утре. Наредила съм вече да приготвят банята и съм я платила — извика тихо тя и затвори вратата, без да може да види учудването, което премина през мръсното лице на момичето.

— Баня? Не, драга! Всеки знае, че тя причинява болести...

Чериса се сви щастлива на седалката на очуканата карета. Не беше лесно да открие кочияш, който да се съгласи да бие три дена път до Мерлхем, даже по права линия само за седем лири. Най-после беше намерила един, който се съгласи при условие, че седемте лири ще бъдат платени предварително. Тя се надяваше да бъде в състояние да му даде щедър бакшиш, когато пристигнат в имението на Ардсли, но не бе споменала за това. Мъжът сигурно щеше да помисли, че тя лъже, като я гледаше облечена с тази избеляла рокля и с изтърканата наметка да претендира за познанство с един лорд. Оставаше още ден и половина път. Бяха напуснали Лондон късно тази сутрин и пътуваха почти непрекъснато през целия ден. Беше се стъмнило вече. Тя щеше да поспи свита на седалката на каретата няколко часа и...

Внезапно, каретата се наклони и спря. Тя бавно се изправи, поглеждайки смутено през прозореца. Защо ли бяха спрели? Особено тук, в средата на тази гора?

— Съжалявам, мадам, трябва да слезете тук — съобщи весело кочияшът и отвори малката врата.

Чериса се втренчи в него напълно объркана, без да помръдне. Какво за Бога, говореше той? Защо трябваше да слезе тук? Нещо лошо с каретата ли беше станало?

— Хайде, мис, размърдайте се — настоя мъжът, дърпайки я за ръката.

Чериса се подчини неохотно и като се спря до вратата погледна кочияша.

— Защо трябва да слеза? — попита накрая тя, като се намръщи озадачена. — Не разбирам, какво...

Мъжът се усмихна, помогна ѝ да слезе и се почеса по главата:

— Добре, ще ви кажа, миличка. Дотук карам за седем лири. Мерлхем е по този път — посочи той надолу към тъмния, коларски път. — Смятам, че до петък ще стигнеш там.

— До петък? — повтори учудено тя. — Какво говорите? Днес е само понеделник! Аз ви наех да ме заведете до...

— Разбира се, мадам — ухили се мъжът отново, обърна се, за да скочи на мястото си на капрата и повдигна юздите на рошавите

изгладнели коне. — Виждате ли, аз вече получих вашите седем лири, нали? Така че не е нужно да ви возя по-нататък.

Чериса остана с отворена уста, започвайки да разбира какво казва мъжът.

— Защото си крадец — изкрещя тя и внезапно я обзе ярост. — Ти се съгласи да получиш седем лири за цялото пътуване. Как смееш да ме стоварваш тук, насред гората? Как си представяш, че ще стигна сама и пеша до Мерлхем? Тези седем лири бяха всичко, което ми беше останало в света! Даже нямам пари, за да се нахраня или да си наема квартира или да наема друга...

— Съжалявам за това, миличка — извика кочияшът и се ухили. — Ето, половин крона тогава, за да ти стане по-лек пътя.

Инстинктивно Чериса се протегна и хвана малката, златна монета, която той ѝ подхвърли. Тя се втрени в мъжа, изпитвайки безумна ярост. Разбираше, че не може да направи нищо, за да предотврати заминаването му, проклинайки себе си, че бе излязла толкова глупава, като му плати предварително.

— Наслука, мадам! — усмихна се кочияшът, обърна каретата и се отправи обратно към Лондон.

Вятърът донесе само звуци от неговия смях до ушите на момичето, докато с клатушкане каретата се отдалечаваше в тъмнината към града. Скоро един остър завой на пътя скри очертанията ѝ от погледа на Чериса и тя тропна с крак в безполезен гняв.

Не беше възможно да върви пеша до Мерлхем. Просто беше прекалено далече. Ще трябва да се върне в Лондон, ако можеше да го направи с тази жалка половин крона. По дяволите! По дяволите! По дяволите! Мислеше тя в мълчаливата си ярост. Така е, като имаше толкова голямо доверие в хората! Сега всичките ѝ пари бяха отишли на вятъра. Семейство Брайт бяха твърде бедни, за да ѝ помогнат. Какво можеше да направи? Може би да отиде до Исаак Бенджамин и да помоли за още един заем?

Тя повдигна полите си изморено и тръгна упорито назад, към града, като през цялото време проклинаше нечестния кочияш. Когато зави по пътя, тя замръзна на мястото си. На сребърната луна пред нея се разиграваше потресаваща сцена. Каретата бе спряла, кочияшът стоеше неподвижен, опрял гръб на нея, а една проблясваща, сребриста сабя бе опряна до гърлото му. Трима ездаци в дълги черни пелерини го

бяха заобиколили, а черните им коне обикаляха около тях. Разбойници! Разбра тя с ужас. — Бандити! Тя инстинктивно прехапа устни, за да сподави вика си на страх, който искаше да излезе от гърлото ѝ. Те бяха твърде далече, за да може да чуе ясно отделни думи, но шума от разговора им достигаше до нея, а гласовете им бяха гневни. Можеше да види как кочияшът ги умоляваше, ръцете му правеха отчаяни жестове и сочеха нагоре по пътя. Дишайки тежко, тя повдигна полите си над коленете и хукна към края на гората. Вероятно той им обясняваше, че бе изоставил пътничката си там, малко по-нагоре по пътя и разбойниците скоро щяха да дойдат тук, за да я търсят! Тя чу шум от конски копита, които се приближаваха и заглушиха звука от силно биещото ѝ сърце. Поглеждайки през рамо, видя един мъж, който вече я настигаше. Внезапното ѝ движение трябва да е привлякло вниманието му. Изпаднала в паника, тя се спусна към дърветата, за да се скрие в сянката на гората, но не можеше да накара своите сковани от страх крака да се движат достатъчно бързо. След миг тя усети как една силна, мъжка ръка обгърна кръста ѝ, издигна я от земята и я качи върху раменете на коня.

Чериса пицеше и риташе безпомощно от гняв и страх, извивайки се в ръцете на мъжа, който я стискаше здраво.

— Пусни ме! — викаше тя, опитвайки се да се завърти в ръцете му и да го удари с ръка. — Пусни ме!

Въпреки отчаяните си усилия, тя не можеше даже да помръдне и само кълнеше и съскаше в яда си, като наричаше мъжа с думи, които никога не бе използвала преди, думи, които тя беше дочула Брет и Ардсли да използват, когато мислеха, че тя не ги чува, думи, които никога не бе и помисляла да произнесе.

Внезапно тя спря учудена. Разбойникът ѝ се смееше.

— О, да те вземат дяволите! — разплака се тя и се отпусна безпомощно в ръцете му.

Безсилието и ужаса на вечерта я победиха накрая и тя едва съзнаваше, че конят напредваше навътре в гората или че другите мъже се бяха събрали и следваха мъжа, който я беше хванал в плен. Накрая даже и сълзите ѝ пресъхнаха и тя остана да седи вцепенена и изтощена в ръцете му.

— По-добре ли се чувстваш, миличка? — прошепна до ухото ѝ един напевен, дълбок глас.

Чериса повдигна ръката си, за да изтрие мокрото си лице.

— Какво искате от мене? — подсмръкна тя. — Нямам никакви пари или бижута. Дадох на този отвратителен, крадлив кочияш и последното си пени, което притежавах.

Той се усмихна.

— Хайде, хайде, прекрасна лейди. Вие ругаете, както само благородниците могат да го правят. Може би точно сега сте останала без късмет, но вие не сте от момичетата, които работят, за да изкарват прехраната си. Как се казвате, миличка?

— Чериса Уайтстоун — смотолеви тя.

Нямаше смисъл да лъже, относно своята самоличност. Той беше извън закона, както и тя, така че не можеше да я предаде на лондонската полиция.

— Чериса? — повтори той. — Какво хубаво име, Чериса.

Тя сви рамене.

— Какво искате от мен? — повтори упорито тя.

— Искам да ти направя услуга, миличка. Кочияшът ми каза, че ти е изиграл хубав номер. Не ми харесва да гледам как си мориш краката, като се опитваш да вървиш пеш през целия път до Мерлхем. Това място е далече. Случайно и моят път е натам и мисля, че ние двамата може да направим една сделка.

Чериса остана мълчалива за миг, обмисляйки думите му. Тя нямаше никакви съмнения относно предложението му, нито пък каква цена искаше. Но какъв избор имаше тя в действителност? Даже ако можеше да се върне обратно в Лондон, какво я очакваше там? Отново да дели стаята с Джейни и леглото си с отвратителния собственик на кръчмата? Във всеки случай, мъжът, който яздеше зад нея, беше един разбойник. Какво щеше да го спре да вземе това, което искаше, ако тя се опита да откаже?

— Ще ме заведете до Мерлхем? — попита предпазливо тя, като се обърна и се опита да надникне в неговото маскирано лице.

Той се ухили, показвайки белите си зъби на лунната светлина.

— Да, миличка. Толкова близо до прага на къщата ти, колкото имам смелостта да се приближа.

— И какво ще стане, ако аз... отхвърля предложението ти?

Той се засмя тихо, а очите му зад маската танцуваха от удоволствие.

— Във всеки случай, ще получа това, което искам, Чериса, но няма да те заведа до Мерлхем.

Тя се и, върна и се вгледа напред в пътя.

— Така си и мислех — въздъхна унило тя.

— Хайде, сега. Това не е толкова лошо — утеши я той с усмивка, а ръцете му стиснаха кръста ѝ. — Няма да ти направя нищо лошо, миличка. Напротив, мога да направя много хубави неща. Имал съм много любовници навремето в Ирландия, но съм самотен в тази твоя Англия. Няма ли да дадеш един мил прием на странника?

Чериса прехапа устните си, за да скрие една неволна усмивка. Ирландия... това обясняваше чуждия акцент в дълбокия, напевен глас. Той наистина изглеждаше честен по свой начин, даже добродушен. А това, което успя да види под маската, бе едно младо лице, което въобще не беше непривлекателно. А Брет... щеше ли да разбере той, ако тя... какъв щеше да бъде неговият съвет, ако знаеше нейния избор? Може би той щеше да разбере по-скоро това, отколкото факта, че се беше продала на Джерард заради Джейми. Не желаше ли той тя да постъпва така, че да може да улесни живота си... особено, като се има предвид, че всичко това беше неизбежно? Единственият ѝ действителен избор беше дали тя щеше да позволи на човека, който я беше хванал в плен, да ѝ помогне да стигне до Мерлхем — а не това дали тя щеше да му предложи себе си.

— Как се казваш? — попита накрая тя.

— Сийн — отговори той. — Или Джони, на английски.

— Само Джони? Без фамилно име?

— Не е нужно фамилно име — усмихна се той. — Каня те само да подсладиш няколко от самотните ми дни, миличка, а не да се омъжиш за мен.

Без да иска, Чериса се разсмя мрачно.

— Това изглежда, е историята на моя живот — призна тя, клатейки глава. — Единственият мъж, за когото искам да се омъжа, не желае да го стори, а другите, които наистина го искат, не заслужават.

Той се разсмя и подкара коня в лек галоп, когато стигнаха до една малка пътека.

— Звучи като една приказка, миличка — каза той. — Имаме още два-три часа път, преди да разположим лагера си. Какво ще кажеш, да ме позабавляваш с твоята история?

Тя се съгласи, в действителност не против волята си, да разкаже цялата объркана история, без да има нужда да се страхува от мнението на непознатия. Тя не споменаваха никакви имена — поне не тези на Брет и Ардсли — тъй като се страхуваше, че разбойникът може да се опита да иска откуп за нея — но разказа за брака си с Джерард и за бягството си. Той слушаше внимателно, очевидно шокиран и възмутен от плана на съпруга ѝ, и се смееше с нея, когато разбра, колко смешно беше фактически нейното затруднение с кочияша.

Междувременно те приближиха мястото за лагеруване и Чериса вече се беше отпуснала пред закачливия разбойник и беше доволна от решението си да отстъпи снизходително пред изискванията му към нея. Вечерята беше студено говеждо, хляб със сирене и ябълки за десерт. Не беше пир, но бе много по-здравословно от това, с което се беше хранила напоследък в мръсната кухня на кръчмата. Накрая мъжете постлаха одеялата си на земята, оставяйки известно разстояние между тях и техния главатар. Чериса се извърна смутена настрани, но Сийн не бързаше, а просто се бе облегнал на ствола на едно дърво и гледаше гаснещия огън с лека усмивка на устните си. Чериса разглеждаше мъжа под сведените си мигли. Той бе висок, но не повече от Брет, косата му бе като светлокафяво злато, а очите бяха кафяви и топли. Лицето му беше красиво и мъжествено и може би нямаше вид, който може да те развълнува, но със сигурност беше по-привлекателно от средното ниво. Раменете му бяха широки, но фигурата му беше по-набита и по-масивна от слабото, елегантно телосложение на Брет. Той наистина приличаше на лорд Линдси, освен в силата, която излъчваше линията на челюстта, издаваща известна мъжка упоритост. Чериса не можеше да отрече особената привлекателна сила, която той излъчваше — макар че явно неговата добрина и чар допринасяха много за това.

— Имаш ли нещо против, ако те наричам Сийн? — попита тя и обърна леко главата си, за да срещне погледа му.

— Не, мила — усмихна се той, без да се помръдне, а само скръсти ръце на гърдите си. — Както ти харесва.

Чериса продължи да разглежда мъжа, докато той се взираше в червено-черната жарава на гаснещия огън. Тя се намръщи и наклони главата си на една страна.

— Ти не си роден за разбойник, Сийн. Защо се занимаваш с това? Как стана разбойник?

Тя го гледаше съсредоточено и видя една бърза усмивка да пробягва по лицето му. Чертите на лицето му и финесът, който излъчваше, говореха за благородно, а не за обикновено потекло. Но какво правеше един благородник — един ирландски благородник — тук, в Англия, като се преструваше на обикновен разбойник?

— Любима — отговори тихо той, а очите му гледаха нежно. — Хората претендират, че са това, което не са по много причини. Моите представляват интерес за мен, но едва ли и за някой друг. Аз не съм разбойник по занаят, но... — сви рамене той и се усмихна. — Ти ми разказа твоята история — или поне една част от нея. Може би аз ще ти разкажа моята, преди да се разделим в Мерлхем.

Той се отдръпна от дървото, изтръска бричовите си и тръгна към нея.

Чериса притихна в очакване. Тя стоеше безучастна, когато той плъзна ръцете си около нея и златистата му глава се наведе над нейната, а допирът на устните му беше изненадващо приятен. Като въздъхна, тя позволи на тялото си да отговори на неговите милувки и не протестира, когато я положи върху разстланите одеяла или когато разкопча копчетата на роклята ѝ, за да плъзне ръцете си под корсажа ѝ и да погали гърдите ѝ. Може би душата ѝ не пееше от радост, както ставаше, когато я любеше Брет, но поне не се свиваше и не трепереше от отвращение, както ставаше, когато беше с Джерард. Тя се притисна до него по свое собствено желание, устните ѝ се разтвориха, за да посрещне целувките му, а ръцете ѝ изпитваха удоволствие от потръпването на мускулите на гърба му, когато ги докосваше. След миг тялото на Сийн бе върху нейното, разтваряйки нежно краката ѝ. Тялото му очевидно желаше силно нейното, но чакаше мига, в който тя щеше с готовност да го приеме. Накрая тя изви бедрата си нагоре, подканяйки го да го направи. Той отвърна веднага, плъзгайки се дълбоко в нея, а движенията му — в началото нежни, станаха по-силни, тъй като страстта му нарастваше. Устните му мачкаха нейните, пръстите му притискаха гърдите ѝ и нежно галеха твърдите ѝ зърна. Стенейки, Чериса отговаряше на неговата увеличаваща се страст, ръцете ѝ уловиха здраво кръста му, за да го привлекат по-близо и по-навътре в нея, докато той се движеше вътре в нея отново и отново, а дъхът му дразнеше ухото ѝ. Накрая тя почувства, че тялото ѝ пламна от удоволствие и след миг лежеше доволна до Сийн.

— Който и да е твоят лорд-любовник, той е щастлив човек, мила — каза той точно преди да заспи. — И до Шотландия да трябва да те заведе, пак ще съм сключил най-добрата сделка.

Чериса се усмихна в тъмнината и отговори на милувките му за лека нощ. Бе радостна, че му беше доставила удоволствие, бе радостна, че и той ѝ беше доставил удоволствие също. Наистина, те не можеха да навредят на никого с това, което направиха. Брет никога нямаше да узнае, а и да разбере, дали щеше да протестира? Знаейки, че притежава цялата ѝ любов, щеше ли да го е грижа на кого бе отдала тялото си за няколко нощи? ДА — отговори един тих глас в сърцето ѝ. Нямаше да му е безразлично. Тя неволно потръпна и Сийн се размърда сънливо, протягайки ръката си, за да я привлече по-близо до себе си. „Нуждая се от Брет. Той трябва да се ожени за мен, реши тържествено накрая тя. Имам нужда от покровителството, което името на съпруга ми ще ми даде. Имам нужда от сигурно бъдеще. Няма значение колко приятен любовник е Сийн — аз предпочитам да бъда с Брет... или да спя сама. Сигурно, когато той се върне този път и разбере, че Джерард е мъртъв, когато чуе какво съм изживяла — тогава сигурно той ще се ожени за мене. Сигурно ще го направи.“

Те развалиха лагера късно на следващия ден и се отправиха на запад, далече от Лондон. Сийн предложи на Чериса един чудесен кон и тя прие с благодарност. Мъжете бяха изненадващо приятна компания. Езикът им беше приличен, песните и историите им не бяха неприятни, както тя очакваше от една банда разбойници. Сийн пееше „Варварина Ален“ и други меланхолични песни, а езикът беше особен и приятно галеше ухото ѝ, докато мелодиите бяха с оттенък на печал. Чериса го поздрави за неговия удивително хубав глас, който ѝ напомняше с тъга колко топъл бе баритонът на Брет в редките случаи, когато можеше да го убеди да попее, докато тя му акомпанираше с лютнята. Любимата му песен беше „Грийнсливс“ и той я пееше толкова хубаво, че я караше да се просълзи.

Дните минаваха приятно, а Чериса все повече се привързваше към мъжа, който я бе взел в плен. Повечето вечери мъжете обикаляха тесните сокаци или спираха случайни карети по самотните, тъмни пътища. Но учудването на момичето нарастваше, като наблюдаваше как работят четиримата мъже. Атмосферата в групата беше особена — не каквато се предполага да бъде между груби престъпници.

Отношението на мъжете към Сийн беше подчертано почтително, повече като слуги към господар или на войници към капитана им, отколкото като на груби разбойници към своя главатар. Неговите заповеди никога не бяха оспорвани, а евентуалната липса на плячка никога не се коментираше. Те самите се хранеха с по-добра храна, отколкото Чериса мислеше, че истинските разбойници могат да си позволят. От няколкоседмичното си пребиваване сред бедността на Лондон тя беше научила, че разбойниците бяха елита — благородниците на престъпния свят; най-богатите, най-смелите и най-уважаваните. Въпреки че беше разбойник, панталоните на Сийн бяха с много добра кройка, а дантелите на ризата му бяха изящни. Той и неговите хора даже се къпеха, когато имаха възможност, в студените горски потоци, което беше сигурен признак за благородство, тъй като къпането се смяташе за източник на болести, а даже и на смърт от по-долните класи.

Каретите, които Сийн избираше да спре — често хубави, елегантни екипажи — бяха оставяни необезпокоявани, а гласовете на пътниците се извиваха весело в тишината на нощта. А в друг случай, когато някоя стара, очукана карета се задаваше по пътя, Сийн даваше знак с ръка на хората си и те изкачаха от прикритието на гората в бърз галон и ѝ препречваха пътя. Доста често Чериса оставаше с убеждението, наблюдавайки сцената под прикритието на сенките на дърветата, че в действителност Сийн се интересуваше повече от разговора с пътниците, отколкото от това да ги ограби.

Накрая Чериса не можеше да мълчи повече и се обърна, притискайки се по-силно до неговото мускулесто тяло под одеялото, повдигна главата си от рамото му и се вгледа в красивото му лице, което на светлината на гаснещия огън изразяваше доволство от тяхното любене преди малко.

— Сийн — каза тя, наклонила шеговито глава.

— Защо всъщност спиращ тези карети? Ти не си разбойник, защото тази седмица даже не си взел достатъчно плячка, за да платиш хубавата храна, с която се храним. А твоите хора — те никога не протестират, когато позволяваш на богатата плячка да премине необезпокоена покрай тях.

— Мила — усмихна се той и ѝ намигна с око, — ти си умно момиче, а ми беше също и добра приятелка, така че, ако можеш да

пазиш тайна, ще ти кажа.

Чериса обеща тържествено, а сините ѝ очи гледаха учудено.

— Времето, през което крал Чарлз управляваше, беше щастливо за Ирландия, скъпа. Сега много хора в родината ми се чудят как ще я караме, ако неговият брат Джеймс се качи на престола. Както знаеш, Чериса, той е католик, както и много от ирландците. Но много други в страната — особено в северната ѝ част — са протестанти, какъвто съм и аз. Мисля, че Джеймс ще налага деликатно католицизма тук, в Англия, поне за кратко време, докато се установи по-сигурно на трона, но в Ирландия... Аз съм благородник у дома, скъпа, и не искам да загубя земите си, ако мога да го предотвратя. Затова аз дойдох да видя какво кроят тук, в двореца. Хората, които спрях, бяха куриери на херцог Ормонд, част от неговата шпионска система. Някои от нас в Ирландия се чудят дали не е по-добре да подкрепим младия Монмаут, за да се качи на трона, ако го пожелае. Макар и да не е законен син на Чарлз, то той поне е протестант.

Чериса кимна с глава, спомняйки си безкрайните обяснения на Брет за британските граждански дела, радостна, че има известни познания по въпроса.

— Да — каза замислено тя. — Брет често се чудеше колко ли добър крал ще бъде Джеймс.

— Брет? — повтори Сийн, отваряйки широко очи и втренчвайки се в нея с изненада. — Да не би да говориш за Бретигейн Линдси?

На свой ред Чериса се втренчи в мъжа, без да проговори дълго време, като се чудеше дали щеше да изложи на опасност Брет, ако кажеше да.

— Така значи, Бретигейн Линдси е този, по който ти си загубила ума и сърцето си, скъпа? — усмихна се накрая той. — Избрала си добър мъж, без съмнение. А аз се чудех, дали да не те покана да дойдеш с мен в Ирландия. Откакто се привързах изключително много към теб, се чудя дали трябва да те оставя тук сама, на собствената ти съдба. Но след като си избрала мъжа... мъжа, когото имаш...

— Познаваш Брет? — попита тя затаила дъх, стискайки силно ръцете си.

Сийн се усмихна отново и сви леко рамене.

— Мила, не мога да кажа, че го познавам. Както също не мога да кажа, че не го познавам. Нека просто да кажем, че познавам мъж с

такова име. И така, не искаш ли да дойдеш с мен в Ирландия? Или все още мислиш да чакаш своя любим?

Чериса се усмихна леко, докосвайки лицето на Сийн с пръсти, сякаш се извиняваше.

— Винаги си бил мил с мене, Сийн — засмя се тя. — Аз също се привързах изключително много към теб, но Брет... ами, аз мисля, че той може накрая да се ожени за мен, когато се върне. Знам, че ме обича, Сийн, както и той знае, че аз го обичам...

— Почакай, мила — прекъсна я намръщен Сийн, а кафявите му очи я гледаха тъжно и съчувствено. Повярвай ми, любов моя, не искам да те наскърбявам, но... Лорд Линдси може да те обича, докато звездите започнат да падат от небето през нощта, но той не може да се ожени за теб. Не знаеш ли, че бракът на благородниците трябва да бъде одобрен от краля, Чериса? Обикновено това е просто една формалност, останала от средните векове, но в този случай...

Чериса само гледаше мъжа, опитвайки се да разбере думите му.

— Искаш да кажеш, че кралят се интересува за кого ще се ожени Брет? И той няма да ме одобри?

— Не лично теб, миличка — усмихна се леко Сийн. — Никой мъж не може да не те одобри. Но се предполага, че един благородник ще се ожени за жена също от благородно потекло — за да се запазят земите непокътнати и цялостни, това е идеята, за която е създадена и работи тази система. Ако започнем да се женим за жени без благородническа титла, ами... Послушай ме, скъпа, и се опитай да разбереш. Крал Чарлз можеше да одобри такъв брак, тъй като той беше по-небрежен и снисходителен към тези неща, но Джеймс... той е от старата школа, категоричен, че кралската и благородническата кръв е различна от тази на хората без титла. Не, миличка, той никога няма да одобри един мъж с произхода на лорд Линдси да се ожени за жена, която не е от знатен произход.

Чериса разглеждаше напрегнато лицето на Сийн и сърцето ѝ замря, след като видя само искреност и лека тъга, изписани на него.

— Какво може да направи кралят, ако Брет му се противопостави и се ожени за мен? — попита тихо тя.

Сийн сви рамене.

— Не знам, миличка. Освен, че може да го изгони от двореца, той може да измисли някои нелепости и да конфискува имението му.

Ако го обичаш, не го моли за това, Чериса. Той може да избегне всичко това, но може също и бракът му с теб да бъде гибелен за него.

Чериса постави главата си на рамото на Сийн, чувствайки успокоение от силата на ръката му, която я обгръщаше. Накрая тя разбра. Не беше само упоритостта, която караше Брет да се съпротивлява, не беше и липсата на обич причина за отказа му да ѝ даде годежен пръстен или име на неговия син. Богатството на Брет, неговото влияние и положението в кралството — всичко това се изправяше срещу нея. Как можеше тя да си представи, че ще се пребори с тези различия? Можеше ли да го помоли да поеме такъв риск? Но, по дяволите! Това беше толкова нечестно! — мислеше тя. Един аристократ имаше възможност да се издигне в йерархията на благородниците, ако беше достатъчно умен и съобразителен и достатъчно нужен на краля. Как можеше една жена да се сдобие с титла? Само чрез брак... и то да се омъжи за някой дребен благородник, който стои толкова далече от управлението на кралството, че крал Джеймс да не се интересува за кого ще се ожени един такъв мъж. И тогава тя щеше да има титла, но щеше да има и съпруг отново... Но тогава, във всеки случай, тя не можеше да се омъжи за Брет...

Чериса се помъчи да отклони мислите си от своя неразрешим проблем, повдигна лицето си и видя кафявите очи на Сийн да я гледат сериозно.

— Съжалявам, миличка, но сега поне знаеш — каза тихо той. — И още нещо. Ако в началото знаех на кого принадлежиш, нямаше да се възползвам от ситуацията, в която се намираше. Но сега не мога да го променя. Щях да уважа неговите претенции към теб, Чериса, и сега съжалявам за нашата сделка. Във всеки случай аз не възнамерявам да разкажа на лорд Линдси за нас. Ако ти искаш да му кажеш, тогава добре. Колкото до мен, аз съм те намерил на селския път и те придружих до Мерлхем само от учтивост. Добре ли е така?

Чериса изказа своето разбиране с усмивка, чувствайки топлота към ирландския лорд.

— Тъй като каза, че ще пристигнем в Мерлхем утре, Сийн, малко късно е за двама ни да съжаляваме за сделката си. Освен това можех да попадна в далеч по-лоша ситуация от тази, в която бях. Не се обвинявай. Аз не те упреквам. Въпреки че не мога да дойда с теб в

Ирландия, аз ти благодаря за предложението... и за любезността ти. Ще си спомням с нежност за теб... най-пропадналия разбойник, който някога съм познавала — пошегува се тя, докосвайки светлокафявата му коса с ръка.

Той се усмихна и като я притисна силно до себе си, я целуна нежно. Чериса му се отдаде без лошо чувство — малко тъжна, че ще трябва да му каже сбогом, и малко радостна, че скоро ще бъде под покровителството на Ардсли. Така че и за двамата любенето бе примесено с малко горчицина. Всяко докосване и всяка целувка бяха бавни, съзнаващи, че са последни. И когато всичко свърши накрая и Сийн притихна и заспа под сребърната луна, тя разглежда лицето му дълго време, желаеща да запечата неговия образ в паметта си. След това се отпусна и също заспа.

Чериса чакаше лорд Ардсли в единствената малка кръчма в Мерлхем, опитвайки се да не обръща внимание на погледите, които ѝ хвърляха няколкото мъже в стаята. Сийн я беше оставил тук, като помоли момчето, което работеше в конюшната, да предаде съобщение на лорд Ардсли в имението, а след това се върна отново в сенките на гората. Той се спря и погледна за последен път назад, към мястото, където Чериса стоеше и му махаше с ръка, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. Сийн повдигна голямата си ръка и ѝ махна за сбогом, изпращайки ѝ въздушна целувка, а след това се обърна и изчезна между дърветата. Тя остана още една минута там, лицето ѝ бе замислено, а усмивката ѝ беше малко тъжна. След това, като си пое дълбоко дъх, тя се върна в кръчмата. Сийн беше внимателен и нежен с нея. Беше добър към нея по свой начин, но все пак... тя не съжаляваше, че той си отива. Техните тела си бяха доставили взаимно удоволствие, но душата ѝ беше останала недокосната. Като види отново Ардсли, тя щеше да почувства Брет с една стъпка по-близо до себе си. Каквото и да беше казал Сийн за шансовете ѝ за женитба, тя никога нямаше да се откаже от идеята си. Някак си, някой ден тя щеше да се омъжи за Бретигейн и щеше да види как синът ѝ Джейми ще наследи титлата баронет. Сега, след като Джерард беше мъртъв, оставяйки я като почтена вдовица на земевладелец, тя щеше да успее някак си да се издигне даже повече. — Никога нямаше да остане

доволна, докато тя и Брет не станеха законни съпруг и съпруга. Тя знаеше в дълбините на душата си, че Брет също никога нямаше да се задоволи с по-малко от това. Така, заради двамата, тя щеше да намери начин този брак да стане възможен.

— Ще имате ли нещо против, ако седна до вас, мис? — стресна я гласът на един от мъжете, като я откъсна от обърканите ѝ мисли. Тя повдигна поглед и видя, че той се промъква по-близо, а в блестящите му очи имаше едно неприятно изражение.

Тя сви рамене и се обърна настрани, опитвайки се да не му обръща внимание.

Без да се притеснява, мъжът седна на пейката до нея, намествайки се по-близо, а брадатото му лице се наведе близо до нейното.

— Позволете ми да ви се представя, малка лейди — продължи мъжът, хвърляйки самодоволна усмивка към наблюдаващите го приятели, като се примъкна още по-близо до смутеното момиче. — Аз съм сър Уилям Хийтмън — съобщи той, като явно очакваше да я впечатли. — Аз съм рицар.

Чериса продължаваше да не му обръща внимание и се отмести по-далеч от него на лейката.

— Тази вечер съм свободен и търся компания — призна той и протегна ръка, за да докосне коляното ѝ. — Може би вие ще...

Чериса плесна ръката му и я отмести възмутено от коляното си, като се изправи моментално на крака, а лицето ѝ пламтеше. Мъжът се намръщи, а устата му се изкриви грозно, когато сграбчи ръката ѝ, чувствайки се неловко от явното забавление на приятелите си.

— Е, мис, не се дръж високомерно с мен. Не трябва много ум, за да се види каква си и за какво си седнала тук, в кръчмата. Сега бъди по-любезна или ще загубиш моето разположение.

Чериса се обърна и го погледна в лицето. Сините ѝ очи блестяха гневно, докато тя се бореше да се освободи от ръката му. Мъжът се опитваше да я притегли по-близо до себе си, а очите му я гледаха жадно.

— Ей, ти, проклет глупако!

Рицарят политна внезапно назад, тъй като една мъжка ръка го беше дръпнала силно за рамото. Той се обърна сърдито, за да види кой се осмелява да се намеси.

— Ардсли! — с облекчение и радост извика Чериса и изтича към лорда, като обгърна с ръце врата му.

— Вижте сега, лорд Ардсли — протестира Хийтмън и пристъпи напред. — Аз първи измерих девойчето и аз...

— Млъкни, задник такъв! — намръщи се русокосият лорд. — Това е момичето на Брет Линдси, ясно ли ти е? Искаш ли да усетиш шпагата му, когато той се върне в Англия? Защото той ще нареже червата ти за наденица, ако узнае, че си я докоснал.

Рицарят видимо пребледня и като промърмори едно извинение на момичето, си тръгна бавно, демонстрирайки такова безразличие, каквото можеше да си наложи. Чериса скри усмивката си на задоволство и се обърна към лорда:

— О, Ардсли, не мога да повярвам, че те открих най-после. Почакай да чуеш какво... — гласът ѝ заглъхна внезапно и като се облегна на ръката на приятеля си тя почувства сълзите ѝ да напират.

Винаги ставаше така, призна си печално тя, плачейки безутешно на гърдите на Ардсли. Тя бе неспособна да издаде звук, за да обясни преめждията си и да прогони учудването в неговите озадачени сини очи. Тя можеше да бъде силна и да се мобилизира само докато траеше кризата, защото знаеше, че трябва да я преодолее, но след това чувствата я завладяваха изненадващо силно.

— Да ме вземат дяволите, ако мога да разбера нещо от цялата тази работа, скъпа — каза лордът, водейки я към своята карета. — Ненадейно пристигна една бележка, в която пишеше, че ти си тук, в кръчмата на Мерлхем, без да е споменато как и защо си дошла, а освен това ти имаш такъв вид, сякаш са изминали седмици преди да се добереш дотук. Най-добре е да започнеш от началото, принцесо. Къде е Джейми? Добре ли е? А къде е съпругът ти? И къде е багажът и каретата ти? Защо не ми изпрати известие, че ми идваш на гости? Никога нямаше да те оставя да седиш и да чакаш в кръчмата, ако знаех...

Имението Мерлхем се показва в далечината, преди тя да завърши историята си. Лорд Ардсли слушаше внимателно, а лицето му изразяваше нарастващо удивление и загриженост. Устните му побеляха, а сините му очи гледаха ледено, когато чу за опита на Джерард да ги убие двамата с Джейми.

— По дяволите, принцесо. Аз съм виновен. Всичко стана по моя вина. Трябваше лично да ти кажа къде отивам, но никога не можеше да ми мине през ума, че ще стане така. Не се тревожи. Ще оправя цялата каша веднага. А ти ще останеш тук, за да си ми под око до края на лятото. Господи. Брет ще ми откъсне главата, ако позволя да се случи нещо лошо на теб или на момчето, след като ме беше предупредил относно Джерард...

Топлата баня и новата рокля, дадена без особено желание от лейди Ардсли, ободриха духа на Чериса и тя разказа след вечерята за събитията, които ѝ се случиха през пролетта, с най-големи подробности. Русокосият лорд се извини отново затова, че не е могъл да ѝ помогне, а момичето прие предложението му да изпрати веднага карета, която да доведе сина ѝ в Мерлхем, където заедно с двамата сина на лорд Ардсли да се грижат за него. Даже лейди Ардсли беше по-любезна от обикновено. Нейното обикновено високомерно, официално държание се промени в някакъв особен вид удивен интерес към разказа на момичето. Когато накрая тя се оттегли, Ардсли остана още няколко минути, като разказа на Чериса за гнева и възмущението на Брет към Двора, докато Чарлз лежеше на смъртния си одър, и ѝ обясни за незабавното заминаване на Брет за Портсмут. Въпреки че бе твърде ранна пролет, за да прави опит да прекоси океана, той като че ли желаше особено много да стегне „Чериса“ и да отплава незабавно към неznайни места.

— Но тогава кога ще се върне? — зададе неизбежния въпрос Чериса, поглеждайки проникателно към лорда.

Само си беше въобразила или действително той криеше нещо за дейността на Брет? Ардсли сви рамене и се усмихна.

— Познаваш Брет... Може да се върне днес или след година. Не знам повече от това, което ти вече знаеш.

Чериса разгледа внимателно лицето му и след това сви рамене. Ако Ардсли криеше нещо, беше безполезно да го насилва да ѝ го каже.

— Не съм те поздравяла за графската титла, Джеймс — каза тя. — Макар че съжалявам за загубата на баща ти...

— Да, бях много привързан към него — каза русокосият лорд, а очите му помръкнаха за миг и в тях се четеше скръб. — Но сега... Ще се радвам да нося титлата граф, която ти така много харесваш... може

би ще получа графския стол на баща ми и всички ще трябва да свалят шапките си в мое присъствие.

Чериса се разсмя, тъй като познаваше Ардсли прекалено добре, за да повярва, че той ще се придържа към този глупав етикет.

— Ох, Джейми, изморена съм — прозя се тя и се изправи. — Толкова е хубаво, че съм тук. Най-последно в безопасност. Наистина ли мислиш, че можем да прекараме цялото лято тук?

— Не знам, мила, но мисля, че можем. Сега е само средата на май, така че има много време да го решим.

Чериса целуна братски русокосият лорд за лека нощ и отиде в стаята си, където мигновено заспа. Беше почти пладнe, когато се събуди и слезе при Ардсли и съпругата му за обяд. Той спомена, че трябва да пътува тази вечер до близкото градче, и Чериса изяви желание да го придружи. Скоро след вечеря, когато червеното слънце залезе на хоризонта, те се отправиха по набраздения с дири от колела път към Мерлхем. На няколко мили от имението Чериса почувства, че каретата се наклони, спря внезапно и чу мъжки гласове да викат отвън. „Сийн, помисли мигновено тя и устните ѝ се изкривиха в усмивка, проверява за мен“.

Вратата на каретата се отвори, един маскиран мъж надникна вътре и се усмихна закачливо, когато видя момичето.

— Излезте, моля — помоли той със своя странен, напевен акцент, като предложи ръката си, за да ѝ помогне да слезе.

Чериса погледна бързо към лорд Ардсли и забеляза, че той се е намръщил замислено. Беше ли разбрал, че това е разбойникът, за когото му беше говорила, и трябваше ли да го предупреди? Тя не искаше той да мисли, че те са в истинска опасност — можеше да направи някой рискован опит да я спаси, с което можеше да нарани лошо нея или Сийн.

— Всичко е наред, Джеймс — каза тихо тя. — Това е Сийн.

Русокосият лорд кимна с глава, очевидно също разбрал причината за внезапното спиране, както и тя. Чериса се намръщи скептично, когато Сийн я отведе настрани от каретата. Тя си помисли, че Ардсли едва ли изглеждаше изненадан, когато каретата беше спряна. Тя знаеше, че той носеше пистолет, защото беше видяла дръжката да се показва от колана му, но той не бе направил опит да го извади. Сега какво...?

— Изненадана ли си, че ме виждаш, миличка? — ухили се ирландецът в тъмнината, а очите му святкаха зад черната платнена маска.

Чериса се засмя тихо и поклати глава.

— Не. Когато каретата спря, подозирах, че може да си ти.

— Добре. Получих това, за което бях дошъл, и сега мога да се отправя за дома, за Ирландия. Искях само да бъда сигурен, че ти си се настанила добре и си в безопасност, преди да тръгна.

Момичето се усмихна и стисна признателно ръката му.

— Лорд Ардсли вече изпрати хора да доведат сина ми и написа писмо, което ще изпрати на своите адвокати в Лондон, за да изяснят всички въпроси по смъртта на Джерард. Сега се чувствам добре, Сийн, благодаря ти. Ще остана с лорд Ардсли, докато се върне лорд Линдси.

Сийн кимна с глава, очевидно доволен от нейния отговор, и тя се усмихна нагоре, към красивото му лице, което харесваше толкова много. Нейната любов към Брет беше специална и неповторима. Никакви други чувства не можеха да се сравнят със силата на необходимостта ѝ от него. Тя обичаше лорд Ардсли като един по-възрастен брат и зависеше от неговата сила и защита. А сега, тя внезапно разбра, че обича и този ирландски разбойник, като че ли той беше неин по-млад брат. Той може би беше с пет или шест години по-възрастен от нейните деветнадесет години, но тя беше запълнила своите последни няколко години с толкова много преживявания, че се чувстваше почти с десет години по-възрастна.

— Внимавай, Сийн — прошепна нежно тя, а сините ѝ очи бяха сериозни. — И Бог да те пази!

— Ще внимавам, миличка — усмихна се той, явно учуден от нейната сериозност. — И не бъди толкова натъжена. Това, което си казваме не е сбогом, а само довиждане. Може би ще чуя нещо за теб, като се върна в Ирландия, а може и да те видя отново.

Той погледна бързо над главата на момичето към мястото, където с гръб към тях стоеше лорд Ардсли. Безмълвно, той обгърна с ръка раменете на Чериса, притегли я към себе си и устните му докоснаха нейните в кратка целувка.

— Ето така, любов моя, това ще ме топли, докато отида при моите момичета вкъщи.

Чериса му се усмихна лъчезарно, забелязвайки веселото, палаво пламъче в очите му, когато тръгна с нея към каретата. На няколко стъпки от нея той се спря отново, а лицето му стана сериозно, когато прошепна на ухото ѝ:

— Ако се случи да видиш лорд Брет Линдси преди мене, можеш да му предадеш това. Кажи му да внимава, да не бъде въвлечен точно сега в някакъв бунт срещу краля. Мисля, че това е тъжен факт за нас, ирландците, но страната просто няма да подкрепи едно въстание сега.

Момичето кимна с глава и му стисна ръката, докато той ѝ помагаше да се качи в каретата. След това тя го чу да казва нещо на лорд Ардсли, а после и русокосият лорд се качи в каретата и извика на кочияша да тръгва. Чериса погледна бързо навън през прозореца, но разбойниците бяха изчезнали, бяха се слели със сенките на гората. Въпреки това тя помахаше с ръка за всеки случай.

— Така, това беше твоят спасител — каза Ардсли и се усмихна леко. — Мисля, че си имала късмет, скъпа. Права си. Обзалагам се, че е от знатен произход и със сигурност е ирландец.

Чериса кимна с глава, като разглеждаше замисленото лице на Ардсли и попита:

— Очакваше ли да го срещнеш тук? Чух ви, че разговаряте...

— Да, той имаше известие за мен от Брет. Той ме предупреждава да стоя далеч от Югозападна Англия през юни. И ме моли да се погрижа вие с Джейми да бъдете далеч от там, също.

— Колко интересно — размишляваше на глас тя. — Той ми даде съобщение за Брет също. Каза, че времето не е подходящо за бунт, каквото и да означава това. Какво става, Ардсли? Къде е Брет и какво прави?

Русокосият лорд сви смутено рамене и погледна настрана.

— Не знам със сигурност, Чериса, но предполагам — да си остане между нас — че младият Монмаут е запланувал нещо. Бунтът на Арджил в Шотландия през април се провали ужасно, но това може би няма да обезкуражи Монмаут и да му попречи да опита. Но все пак се надявам, че той няма да го направи. От всичко, което чувам, смятам, че такова едно начинание би завършило с неуспех.

— Мислиш ли, че Брет е замесен с Монмаут? — попита тя със затаен дъх.

„Предателство, помисли си тя, а сърцето ѝ заби лудо, посечен на ешафода или доживотно заточение, ако...“

— Не, мила — клатеше златистата си глава Ардсли. — Не мога да си представя това — не че Брет е манипулиран от Джеймс, както и никой от нас не е, но ако е въвлечен въобще, мисля, че работи, за да разубеди Монмаут да не предприема едно такова гибелно начинание. Но не знам в действителност със сигурност. Мога само да гадая за това...

Тази несигурност хвърляше сянка на безпокойство и страх над иначе идиличните дни на Чериса. Джейми пристигна в отлично настроение и по всичко личеше, че се бе радвал на очевидно много добри грижи в своя временен дом. А пролетта бе прекрасна. Зеленината беше трептяща и сочна, а дивите цветя бяха разпръснали красивите си цветове по зелените хълмове.

Вече бе краят на май и Чериса бе оставила отворен прозореца си, за да влиза свежият бриз, докато тя, свита в креслото, четеше на светлината на стъкления фенер. Едно почукване на вратата прекъсна четенето ѝ и тя спусна краката си на земята, изправи се, завърза широкия колан на робата си по-здравео и отиде да отвори. Лорд Ардсли чакаше на прага, а на загорялото му лице имаше една широка усмивка.

— Долу има един човек, който иска да те види, Чериса.

Тя се втрени изненадана в русокосия лорд и притаи дъх. Беше чула шум от конски копита долу преди няколко минути, но предположи, че това е конят на куриера. Внезапно, с вик на радост, тя се втурна надолу по стълбите, вдигнала полите си високо, а босите ѝ крака прескачаха през две масивните, дъбови стъпала. Тази усмивка върху лицето на Ардсли не можеше да означава друго, освен че долу я чака само един човек...

Останала без дъх, тя блъсна вратата на гостната стая, отвори я широко и остана там, на прага, без да може да помръдне от радост. Един мъж стоеше в дъното на огромната стая и гледаше навън в безлунната нощ, с гръб към нея. Като чу шума от отварящата се врата, той се обърна и я погледна. Почернялото от слънцето лице се усмихна и той протегна ръце, за да я хване в нейния стремителен полет към него.

— О, Брет! — възкликна тя и пламенно го обгърна с ръце, усещайки, че очите ѝ се пълнят със сълзи на радост. — Господи, колко

много ми липсваше... Кога пристигна тук? Това твоят кон ли беше, който чух преди няколко минути...?

Брет я накара да замълчи с една дълга целувка. Когато той я пусна отново, очите му блестяха и той се засмя тихо на чувствата, които изпитваше.

— Не очаквах да те намеря тук, скъпа. Мислех, че си привидение. Толкова силно беше желанието ми да те видя отново — усмихна се печално той, като се отдалечи на няколко стъпки от нея. — Джерард тук ли е?

Усмивката на Чериса посърна и тя се втренчи изненадана в неговото недоумяващо лице.

— Аз... Аз забравих... ти не би могъл да знаеш — запъна се тя.

— Знаеш ли какво? — попита намръщен Брет. — Ардсли каза, че ти имаш да ми разкажеш една дълга история, но...

Чукането на Ардсли на вратата го накара да замлъкне и той се отдалечи от нея, когато русокосият лорд влезе.

— Помислих, че е по-добре да почукам, преди да вляза — каза весело той. — Никога не знам с вас двамата...

— Какво става тук? — прекъсна го объркан Брет, като погледна първо приятеля си, а след това пребледнялото лице на момичето.

Ардсли спря моментално и погледна към Чериса.

— Можеш да ми разкажеш, мила, това е твоя история.

Момичето пое дълбоко въздух, без да ѝ се иска да си припомня ужасните събития точно сега, но знаеше, че трябва да го направи. Тя взе ръката на Брет и го привлече на канапето до себе си. Докато слушаше нейния разказ, тя усещаше как той неволно стиска ръката ѝ от ярост.

— Този кучи син... — промърмори накрая той и стисна зъби, а устните му побеляха от гняв. — Но ти си добре? Също и Джейми? Но той не те е накарал преди...

— Не, любов моя — увери го бързо тя. — А и това, че срещнах Сийн на пътя... Наистина имах голям късмет във всяко едно отношение... Исаак Бенджамин ми зае петдесет лири, а семейство Брайт бяха толкова мили с мен... и знаеш ли, едно много интересно нещо — спомняш ли си сребърния свещник, който ми беше подарил, този с делфините на него? Той ни спаси, Джейми и мен...

— А какво, по дяволите, правеше ти през цялото това време? — погледна обвинително приятеля си Брет. — Защо не беше...

Ардсли сви рамене, като че ли се извиняваше, а по лицето му личеше, че той признава вината и отговорността си за станалото.

— Знам, Брет, и съжалявам. Всичко това стана по моя вина, защото трябваше да напусна Лондон така дяволски бързо... а и не помислих нито за миг, че Джерард няма да предаде съобщението ми на момичето. Съжалявам. Аз съм наистина...

Брет поклати бързо главата си и се усмихна на приятеля си:

— О, по дяволите, Ардсли. Нямам намерение да изкарвам яда си на теб. Ти не си отговорен за Чериса и Джейми. Аз съм отговорен за тях. Аз бях този, който си отиде, когато не трябваше... По дяволите — изруга той в яда си — знаех, че този кучи син има нещо...

Чериса погали утешително свитата му в юмрук ръка, а очите ѝ го погледнаха разтревожено.

— Знаеш ли, имах усещането, че Сийн те познава... разбойникът, за когото ти говорих — обясни тя, опитвайки се да отвлече вниманието на Брет от безполезни съжаления. — Той не си призна, че те познава лично, но знае, че имаш кораби, и ми каза да ти предам нещо.

Брет се намръщи изненадан.

— Ирландец, казваш? Лорд? — най-послед той кимна с глава, а на мургащото му лице се появи усмивка. — Почти толкова висок, колкото мен? Със светлокафява коса? — когато тя кимна утвърдително с глава, той се усмихна отново — Сийн Сен Майкъл, мисля. Той е лорд — владетел на имение близо до едно пристанище в Северна Ирландия... Сигурна ли си, че не си се влюбила в самец, мила? — закачи я той. — Той обикновено има всички момичета, а те се тълпят около него, когато пусне в ход своя ирландски чар.

Чериса се разсмя и поклати нехайно глава, радостна, че Сийн беше обещал да запази в тайна техните интимни отношения.

— Той даже призна, че съм избрала да обичам един достоен мъж — усмихна се тя и стисна ръката му.

— Срещал съм го два или три пъти в Ирландия, когато влизах с кораба в пристанището там. Имала си късмет, че именно той те е намерил... — усмивката на Брет изчезна бавно от лицето му. — Не се тревожи, скъпа, това няма да се случи отново. Ще изпратя писмо на

златаря и ще го упълномоща да може да тегли постоянно пари от моята сметка за теб. И всички бъдещи твои съпрузи ще трябва да бъдат одобрени само от мен — нареди той, а очите му я гледаха топло. — А аз, без съмнение, няма да мога да удовлетвори изискванията си, а какъвто съм егоист — усмихна се закачливо той и я целуна леко по главата — си мисля, че никой друг, освен мен, не е достатъчно добър за теб.

Лорд Ардсли разбра намека и като се усмихна, се извини и тръгна към спалнята си, оставяйки двамата да се приберат заедно в стаята на Чериса. Тя си наложи да контролира шеметната си радост, за да предаде думите на Сийн и да чуе обяснението на Брет.

— Страхувам се, че всичко ще свърши именно по този начин — въздъхна той, а зелените му очи гледаха загрижено. — Монмаут предпочита да слуша буйните глави, а не по-трезвите мнения. Мисля, че той ще дебаркира някъде през юни — може би в Портсмут, но може и в Дорсет. Той няма изгледи да успее.

— Щеше ли да бъде по-добър крал от Джеймс?

— Не знам, скъпа, може би да, може би не. Той не притежава изявен талант за тази длъжност, с изключение на това, че е протестант. Но Джеймс е вече стар и няма синове. Мисля, че е най-добре да оставим събитията да следват своя естествен ход. Възможно е неговата дъщеря Мери да се качи на престола, а нейният съпруг, Уилям Оранж е много способен ръководител. Ако Монмаут получи короната на тази възраст, ами... той може да управлява години наред и един Господ знае какви вреди ще ни причини неговото неумение да ръководи. Знаех, че дължа на крал Чарлз поне да се опитам да посъветвам сина му Монмаут. Чарлз обичаше момчето, знам. Но... — сви рамене той, а лицето му отразяваше неговото безсилие, когато той се загледа замислено през прозореца навън, в нощта.

Чериса стоеше и гледаше лицето му на слабата светлина, а сърцето ѝ биеше силно от радост и гордост от вида му.

— Мисля, че говорихме достатъчно по делови въпроси тази вечер — каза нежно накрая тя, като се приближи до него и свали наметката от широките му рамене, след това се наведе и откачи колана с шпагата от кръста му. Тя почувства ръцете му на раменете си и повдигна глава, а очите ѝ грейха, посрещайки го, когато той наведе глава над нея и покри устните ѝ със своите жадни устни.

Едно неочаквано почукване на вратата ги сепна и Чериса скочи виновно, сякаш очакваше Джерард да се появи там, на вратата, но това бяха само двама прислужника, които носеха голяма медна вана за къпане и няколко вдигащи пара ведро с вода.

— Милордът нареди да ви донесем ваната горе, сър — обясни единият. — Мислеше, че с радост ще приемете една баня, след като сте яздили толкова дълго време.

Брет хвърли един поглед към Чериса и сви рамене, а на лицето му се появи една лека усмивка. Тя се засмя тихо и даде знак на мъжете да влязат, като им посочи новата празна камина.

— Бихте ли запалили огъня, също — помоли тя. — Нощите са студени за къпане, без да е запален огънят.

След минута ваната беше напълнена, едно допълнително ведро бе поставено на специална стойка над огъня и слугите тактично изчезнаха.

Брет махна сиво-бежовите си бричове и измърсената си бяла риза, пристъпи към ваната, протегна ръка към водата и направи една гримаса, усещайки топлината на вдигащата пара вода.

— Господи — каза той — Ардсли иска да ме измъчва, като онези индианци във Флорида, предлагайки ми тази вряла вода.

Чериса се разсмя и почувства едно доволство да изпълва душата ѝ.

— Има студена вода в тази кофа — посочи тя. — Честно, Брет Линдси, за човек, който е обиколил половината свят, е необичайно да бъде безпомощен като едно бебе, понякога.

— Само в твое присъствие — отвърна ѝ той и добави студена вода — защото винаги моят мозък е зает с други неща, когато ти си наблизо.

Тя се засмя и кимна с глава, приемайки неочаквания комплимент. След това седна на края на пухеното легло, за да го наблюдава, докато се къпе. Първо, той потопи цялата си глава под водата, сапуниса енергично абаносовата си коса с ухаещ на билки сапун и след това отново се потопи под водата, за да я изплакне. После започна да сапунисва гърдите си, търкайки с пяната черните косми, които покриваха горната част на тялото му. Чериса го гледаше безмълвно от сенките на леглото, усещайки познатата топлина да се надига в тялото ѝ при вида на мускулите на широките му рамене, които се движеха под

загорялата от слънцето кожа. Тя се изправи импулсивно и издърпа роклята през главата си, като остана само по една къса, прилепнала до тялото ѝ риза и отиде до медната вана. Вдигна ръката си и започна да вади дългите фиби от косата си, позволявайки ѝ да се разпилее като буен водопад по гърба и раменете, ограждайки лицето ѝ с кестеняви къдрици.

Брет я погледна, по-скоро усетил, отколкото видял движението ѝ, и се усмихна бавно, а очите му станаха тъмни като дълбоката вода на океана. Чериса също му се усмихна, като не бе недоволна от факта, че зърната на гърдите ѝ се очертаваха ясно под тънката, копринена материя. Погледът на Брет се спусна от лицето към гърдите ѝ, след това по-надолу, докато обходи цялото ѝ тяло, а после отново се върна на лицето ѝ.

— Искаш ли да сапунисам гърба ти, любов моя? — предложи тя, като се преструваше, че не забелязва жадния му поглед. Тя изпитваше удоволствие от това потвърждаване на способността ѝ да запалва страстта му и нямаше причини да не продължи играта още малко.

Без да каже дума, Брет кимна с глава и ѝ подаде гъбата, а очите му все още бяха приковани върху корсажа на ризата ѝ, където гърдите ѝ издуваха тънката материя и опъваха сатинираните ширити. Тя се пресегна за сапуна, като позволи на гърдите си да се отъркат в раменете му при това движение, чувствайки как тялото ѝ започна приятно да пулсира от допира, и се усмихна прикрито, виждайки как мускулите на ръката на Брет се стегнаха неволно. Тя натърка гъбата с приятно ухаещия сапун и започна да трие гърба и раменете му силно, както знаеше, че той обича това, спирайки се да разтрие опънатите жили на врата му с пръстите и дланта на ръката си. Тя работеше бавно, наслаждавайки се на допира, наслаждавайки се на спокойната интимност на момента, и измина доста време преди да пусне гъбата във водата. Брет въздъхна доволно, облягайки се назад, и като отпусна главата си върху ръба на ваната, опъна ръцете си напред и ги постави върху перваза. Очите му бяха затворени и една лека усмивка издигаше ъглите на устните му нагоре.

— Благодаря, мила — каза нежно той. — Защо не влезеш тук, при мен? Ти горе-долу си подходящо облечена за случая — добави закачливо той, хвърляйки ѝ един бърз поглед изпод притворените си клепачи.

Чериса се усмихна, посрещна погледа му и го задържа, като се надяваше да го приласкае да излезе от ваната и да я последва в леглото. Тя се наведе леко напред, нарочно излагайки прелестите си на погледа на Брет. Той се усмихна широко, а очите му блестяха, когато повдигна загорялата си от слънцето ръка и докосна нежно устните ѝ.

— Отново цялата си само моя, Чериса. Вече не трябва да те дели с някой друг. Няма нужда да бързаме — прошепна той, а гласът му беше нежен и дрезгав.

Той повдигна глава и целуна нежно гърдите ѝ, после се отпусна отново във ваната.

Чериса се подвоуми още един миг, а думите му отекнаха в душата ѝ. Той беше прав; най-после те си принадлежаха един друг. Можеха да прекарат една седмица в любене — никой нямаше да им каже не. Въздишайки тихо, тя погледна лицето му, усещайки тялото си да удвоява желанието си към него, докато разглеждаше детайлно всяка негова изящна черта, признавайки безспорната мъжественост на неговото почерняло от слънцето, добре развито тяло. Косата му бе започнала да изсъхва вече, тъй като огънят гореше силно, а влагата я бе накъдрила повече от обикновено. Между гарвановочерното, сега се виждаха редки сребърни проблясъци, доказателство, че бяха изминали повече от три години от онзи мартенски ден в Бейнуотър. Сега той беше на тридесет и една, пресметна замислено тя, докато докосваше нежно посребрените кичури. Времето минаваше толкова бързо.

След това тя се изправи бързо, развърза вървите на корсажа си, освободи презрамките от раменете си, като остави ризата да падне на пода около глезените ѝ. Тя взе ведрото с по-топла вода и добави още вода във ваната, а след това влезе внимателно в нея, макар че тази вана беше по-голяма от другата, в която тя обикновено се къпеше, то тя далеч не беше достатъчно голяма за двамата и Чериса се настани внимателно между краката на Брет, свивайки коленете си почти до брадичката, за да може да се смести.

Чернокосият лорд ѝ се усмихна лениво и постави ръката си на бедрото ѝ. Чериса почувства неудържима вълна на страст да преминава бързо през тялото ѝ и потръпна леко, докато тя отмина. Никога преди сетивата ѝ не бяха така силно възбудени, а тялото ѝ така чувствително. Тя усещаше, сърцето си да бие лудо в гърдите, дишането ѝ бе тежко и тя се задъхваше, а гърдите ѝ трептяха и жадуваха допира на пръстите

на Брет. Тя се наведе напред и докосна с трепереща ръка гърдите му, след това плъзна ръката си под водата, намери неговата мъжественост, обхвана го с ръка, галейки го нежно, докато почувства, че той става твърд и уголемен от нейното докосване. С тих стон той се наведе напред, притегляйки главата ѝ по-близо с едната си ръка, хванал я зад врата, а другата си ръка плъзна към бедрата ѝ под приятно ухаещата на сапун вода. Чериса изстена и се притисна до него, гърдите ѝ се притиснаха до неговите, устните ѝ се разтвориха от неговите страстни целувки, допускаяки езика му навътре, извивайки се в прегръдката му, за да се приближи още по-близо до него, търсейки задоволяване, за което цялото ѝ същество инстинктивно крещеше сега. Тя дишаше тежко и усети главата си отпусната безпомощно на рамото му, изпитвайки върховна наслада, когато почувства ръката му върху своята женственост, а пръстите му искаха да навлязат навътре в нея, притискаяки и милвайки я влудяващо бавно. Почти забравила се сега, съзнаваща само, че ужасно се нуждае от него, тя изви тялото си, повдигайки ханша си и го възседна, като разтвори бедра и обхвана неговите под водата.

Накрая, губейки контрол, Брет склучи ръце зад нея и я придърпа надолу към себе си. Стенещ от екстаз, той се изви нагоре, като проникна бързо, потапяйки се в нея. Чериса движеше ханша си върху него, а усещането беше толкова приятно, че водеше до екстаз. Тя обгърна с ръце врата на Брет, притискаяки главата му до гърдите си, а всяко докосване на неговия език и нежното хапане по твърдите ѝ щръкнали зърна я тласкаха към още по-влудяваща кулминация.

След това Брет, чиито зелени смарагдови очи блестяха от страст, се освободи от нейната прегръдка, повдигна я и с едно движение я взе в ръцете си. В следващия миг той излезе от ваната, постави я върху дебелия памучни хавлиени кърпи пред камината и се отпусна върху нейното тръпнещо и очакващо го тяло. Той все още я държеше с едната си ръка, докато плъзна тялото си надолу върху нейното, а устните му се отделиха от гърдите ѝ, за да целунат нейния нежен, тъмен триъгълник между бедрата ѝ. Чериса отвори широко очи от изненада, когато усети устните му там, а езикът му я галеше там, където никога преди това не беше я целувал. Тя изстена неволно, опитвайки се да прибере краката си един към друг, почти изплашена от светлите проблясъци на пулсиращото, парещо желание, което всеки

допир на устните му предизвикваха у нея. Внезапно, безпомощна да контролира повече тялото си, Чериса почувства, че бедрата ѝ се разтварят широко по тяхно желание, разкривайки му нейната най-интимна тайна, примамвайки устните му да я докосват там отново и отново, като ханша ѝ се изви нагоре към него и цялото ѝ същество желаше освобождаване. Тя извика силно, потрепваща под него, тъй като тялото ѝ изпитваше огромно удоволствие. Без да усети как ръцете ѝ се спуснаха надолу и пръстите ѝ се вплетоха в неговите абаносови къдрици, тя притисна още по-силно главата му към себе си.

Миг след това тя отвори очи, учудена, че нова, още по-силна вълна на желание се надига в слабините ѝ. Брет бе навел чернокосата си глава отново към нея, опивайки се от нейната сладост, като я галеше с езика си, а косата му докосваше корема и бедрата ѝ. Чериса стенеше, безпомощна да издържи на подновения пристъп на страст, и само протегна ръка надолу, за да докосне лицето на Брет, подканяйки го безмълвно да ѝ позволи да вкуси отново устните му. Брет повдигна главата си и плъзна ръцете си зад гърба ѝ, докосвайки с устни набъбналите ѝ гърди, шията, а след това и устните ѝ.

Тялото му беше тежко и топло и Чериса дишаше трудно под него. Като усети внезапното потриване на Брет и почувства тихите му настойчиви стонове, тя разтвори бедрата си и го притегли дълбоко в себе си. Той зарови глава във врата ѝ, движейки яростно бедрата си между нейните, потъвайки дълбоко в нея и след това оттегляйки се назад, за да навлезе отново навътре, като всеки мускул от елегантното му силно тяло потрепваше от изживяната възбуда. Чериса усети как тялото ѝ отговаря на неговата страст, позволявайки му да я понесе в безумния полет на възторга, докато като че ли небесата се завъртяха в отговор. Накрая тя извика високо, забивайки нокти в гърба му и чувствайки потръпването и стенанието на Брет от техния едновременнон екстаз.

Като че ли измина много време, преди светът да спре да се върти. Чериса отвори очи и видя Брет да я наблюдава, извил устните си в ленива, довольна усмивка.

Тя отвърна на усмивката му и докосна гарваново черната му, разрошена коса там, където сребърните кичури я изпъстряха.

— Ти си чудесен — прошепна тя, а очите ѝ го гледаха сънливо и със задоволство.

— Ти ме вдъхновяваш — усмихна се той и легна върху възглавниците.

— Като че ли съм на седмото небе, Брет. Толкова ми е хубаво, че съм отново с теб, скъпи. Да останем ли през лятото тук? Има толкова хубаво малко езеро точно до...

— Съжалявам, любов моя, но се страхувам, че няма да има време. Реших...

— Брет! — извика тя и седна, като го погледна със загрижени очи. — Не можеш да напуснеш Англия толкова скоро!

— Не, мила — усмихна се той и погали брадичката ѝ. — Мисля, че остарявам или просто съм пътувал прекалено много през последните няколко години. Сега не искам нищо друго, освен да прекарам едно мързеливо лято в Уитроз с теб и Джейми. Да ходя на лов със соколи, а може би и на риболов. Бих искал да купя едно пони за момчето и да го науча да язди.

Чериса въздъхна и се сгуши доволна до него.

— Звучи прекрасно, любов моя. Но защо бързаеш толкова много да си тръгнеш оттук? Защо не погостуваме малко на Ардсли?

— Последните планове на Монмаут включват дебаркирането му някъде в Югозападна Англия — вероятно през юни. Мерлхем е твърде близо до мястото на вероятните сражения. Предпочитам да бъде по-близо до Лондон, в Уитроз.

Чериса кимна с глава, съгласявайки се с него.

— Не трябва ли да поканим и Ардсли да дойде при нас, тогава?

— Вече го направих, любов моя, но той все още не се безпокои. Каза, че когато Монмаут пристигне, тогава ще дойде при нас.

Чериса се усмихна нежно в полумрака и обърна главата си, за да целуне нежно рамото на Брет. Но неговите очи вече бяха затворени и той само смотолеви нещо. А имаше толкова неща, които искаше да му каже. Имаше толкова много любов в сърцето си, която искаше да сподели. Но имаше време. Той беше яздил усилено и я беше любил много тази нощ — нека го остави да поспи.

ГЛАВА 14

Дебаркирането на Монмаут в Тайм Реджис, Дорсет, на 11 юни изглеждаше недействително, невероятно далече от блаженото спокойствие на Уитроз. Чу се, че той е дебаркирал с по-малко от хиляда привърженици, очаквайки англичаните да се организират бързо и да увеличат неговата жалка армия. И макар че местното население на Южна Англия го посрещна сърдечно, то реално можеше да предложи малка помощ срещу обучените войски на краля. Джеймс Скот, херцог на Монмаут, беше приветстван одобрително като „Протестантския херцог“ и наистина няколко хиляди се събраха под неговото знаме, но аристокрацията се държеше настрана от бунта — обричайки го на провал, като отказа да помогне на тази кауза с оръжието и богатството си. Даже Брет, който очевидно обичаше младия незаконороден херцог, се въздържа да го подкрепи, надявайки се, че накрая Монмаут ще приеме неизбежното и ще се оттегли в Холандия, докато главата му стои все още здраво на раменете.

Без да иска, Чериса разбра — като видя зелените очи на любовника си да се взират тревожно към хоризонта на запад, — че Брет бе разтревожен заради бунта, вероятно питайки се за стотен път дали беше задължен да покаже вярност към приятния млад херцог, който беше само пет години по-възрастен от него, или към суровия, по-възрастен Джеймс, който беше законен престолонаследник. Но всеки път, насилвайки се да се усмихне, Брет отново се връщаше при Чериса и Джейми и поставяше момчето на широките си рамене или се премияташе през глава върху тучната, зелена трева.

Чериса се облегна на ствола на дървото, като наблюдаваше Брет и Джейми, които бяха застанали до малкото, спокойно езеро. Детето нагази щастливо в плитката вода до брега. Брет седеше наблизо и като се смееше и говореше нещо на момчето, приемаше снизходително малките гладки камъчета и стръкчета глухарчета, които Джейми му подаряваше. Така както беше седнал, Брет приличаше на момче. Дантелената му риза бе широко отворена на врата, а ръкавите —

навити до лактите. Отметнал главата си назад, той се смееше на лудориите на момчето, черната му коса бе разчорлена от топлия юнски бриз, а белите му зъби блестяха на загорялото лице. Чериса се усмихна, когато звуците от неговия дълбок, плътен смях достигнаха до нея, мислейки си, че никога досега не е била толкова щастлива. Дано Бог не позволи бунтът на Монмаут да се разпростре на изток и да ги засегне, тъй като те бяха...

Неочаквано Брет скочи в езерото, пресегна се, повдигна момчето високо нагоре и излезе на брега с него. Чериса забърза към тях, а високата трева гъделичкаше босите ѝ крака.

— Какво има, Брет? — извика разтревожено тя.

— Нищо, мила. Видях една змия във водата — усмихна се успокоително чернокосият лорд и пусна момчето да отиде при майка си, нагоре по хълма.

— Отровна ли е? — попита тя и я побиха тръпки, като погледна с отвращение към тихото езерце.

— Вероятно не е — усмихна се той, забелязвайки изражението ѝ. — Не исках да рискувам. Нали знаеш, че малките момчета харесват змиите, скъпа, и той можеше да се опита да я хване.

— Малките момчета обичат също и червеите, и паяците, и калта, и още много ужасни неща — направи гримаса тя, поглеждайки към мръсното лице на сина си. — И ти го насърчаваш във всичко това, Брет. Чудесно влияние му оказваш.

— О, по дяволите — разсмя се той, явно ни най-малко несмутен от нейното недоволство. — Ние бащите сме за това — да се уверим, че вие, жените, няма да направите глезени контета от нашите синове. Не искаш да носиш панделки и фусты, нали, Джейми?

— Не, татко — отговори веднага момчето, усмихвайки се заговорнически на баща си. — Искам едно пони, а също и сабя, мамо. Искам да имам кораб и...

— Добре — смеейки се отстъпи Чериса. — Ще си имам едно момиченце някой ден и тогава ще го възпитам като елегантна лейди. Тя няма да се интересува от змии и боричкания, като вас двамата...

— Здравейте, ей, вие там, долу! — прозвуча дълбокият глас на лорд Ардсли, който бе застанал на върха на хълма и им махаше с ръка за поздрав. — Приехме накрая поканата ви. По-точно, аз я приех —

обясни той и тръгна към тях. — Мериан отведе момчетата обратно в Лондон, като заяви, че се е отегчила до смърт от провинцията.

Чериса го целуна бързо, а детето крещеше от радост и удоволствие от внезапната поява на чичо му Джеймс. То се впусна в един възбуден и малко изопачен разказ за змията във водата. Накрая Брет успокои момчето и го изпрати при неговата бавачка, която стоеше наблизо и чакаше.

— Е, Джеймс, какво става? — попита приятеля си чернокосият лорд, когато тръгнаха към имението. — Монмаут напредва ли към нас?

Лорд Ардсли кимна утвърдително с глава и леко сви рамене, като погледна към Чериса.

— Не мисля, че трябва да се безпокоим още, ала животът в провинцията не действа на моята съпруга така добре, както на нашата принцеса от Бейнуотър, така че... между две... Монмаут вече е завладял Таунтън и чух, че има намерение да превземе Бат и Бристол, преди да се отправи на изток. Той е получил предизвикателен прием в Таунтън, обявил се е за законен крал и е изрекъл някакви глупави обвинения, че уж Джеймс бил отровил брат си Чарлз.

Брет се намръщи и разсеяно хвана ръката на Чериса.

— Проклетият му глупак — въздъхна той. — Бат и Бристол няма да го подкрепят. Щеше да направи по-добре да тръгне направо... Но... може би крал Джеймс ще бъде милостив към своя очарователен племенник.

— От това, което съм чувал за Джеймс, смятам, че той далеч не прощава лесно. Винаги е бил раздражителен и докачлив — откакто папският заговор започна, несъгласието с католиците избухна отново. Ще падат глави заради това непокорство, сигурен съм. Надявам се само, те да са на тези, които заслужават.

Присъствието на Ардсли правеше дните им още по-прекрасни, тъй като русокосият лорд беше като хамелеон. Далече от Двора и от претенциите на неговата високомерна съпруга, той се приспособи лесно към веселата непринуденост на тяхното провинциално съществуване. Въпреки че в началото се кълнеше, че Брет имал такъв пропаднал вид на разбойник — с неговата разрошена черна коса, с разгърдената му риза и сукнени панталони, след няколко дни самият

той изглеждаше по същия начин. Речният костур кълвеше добре, а лова със соколи вървеше отлично по това време на годината. Верен на думата си, Брет купи едно малко, рунтаво пони за сина си и четиримата яздеха заедно и си устройваха пикници. Понито на детето бе завързано с въже и те го водеха, тъй като късите крачета на Джейми все още не достигаха до стремената и той не можеше да го управлява сам. Вечер възрастните играеха на карти. Чериса се беше научила да играе много добре и даже биеше двамата ветерани. Заплахата от въстанието на Монмаут, която изглеждаше реална и възможна, вледеняващо близо при първото появяване на Ардсли, сега бе изчезнала и отзвучала като страшен сън. Лятната нощ на последния ден на юни беше отпразнувана весело. На другия ден лорд Ардсли заминаваше за Лондон и въпреки че обещаваще да се върне с двамата си сина по-късно през лятото, Чериса имаше едно мрачно предчувствие, че техните щастливи седмици в Уитроуз нямаше да се повторят. Но тъй като нямаше причина за такива чувства, тя се мъчеше да не им обръща внимание, отпъждайки ги решително от съзнанието си в слънчевите утрини на всеки летен ден, но за съжаление те я връхлитаха отново в тишината на всяка тъмна нощ. Брет също изглеждаше неспокоен, макар че не го признаваше. Той все по-често поглеждаше виновно, когато тя или Джейми повтаряха въпроса си или докосваха ръката му, за да привлечат вниманието му, тъй като не ги слушаше. Като че ли в мислите си беше далеч от тях и се връщаше само след голямо усилие.

— Мисля, че Брет е станал неспокоен, въпреки че не го признава — усмивката на Чериса беше печална, когато целуна Ардсли на прощаване при входната врата.

Брет сви виновно рамене и се помъчи да се засмее на изненадата, изписана на лицето на приятеля му.

— Не съм разтревожен в действителност — увери ги той. — Може би малко... — прекъсна изречението си Брет, като се вгледа в далечината, намръщен от ярката слънчева светлина, и затули с ръка очите си. — Не знаех, че си планирал да се прибереш в града заедно с твоя братовчед Мартин.

Русокосият лорд се обърна и проследи погледа на приятеля си.

— Не съм планирал нищо такова — сви раменете си той, неприятно изненадан. — Знаеш, че ние двамата не се обичаме много.

Даже мисля, че той ме мрази почти толкова, колкото мрази и теб, Брет. По дяволите! Трябваше да тръгна вчера, за да избегна срещата си с него!

Инстинктивно Чериса пристъпи по-близо до сигурното рамо на Брет, спомняйки си с неочаквана яснота ужаса, който лорд Мартин я бе накарал да изживее преди три години, когато бе напуснала Бейнуотър. Първо, той бе очаквал лорд Линдси да раздели плячката си с него, а след това и противната сцена в палатката, по време на играта на карти, когато Брет едва не извади камата си. И по-късно, навън, когато той я сграбчи и едва не я изнасили, преди Ардсли и Брет да ѝ се бяха притекли на помощ... Малко оставаше Брет да го убие през онази нощ, спомни си тя и потрепери. Сега, когато лорд Мартин слезе от коня до входа, нещо в студените му сини очи ѝ казваше, че той още не е забравил — нито простил — унижението от онази нощ.

— Какво правиш тук? — попита направо русокосият лорд, без да си прави труда да крие антипатията си към него.

— Нося съобщение за лорд Линдси — отговори мъжът и се усмихна неприятно. — Аз също не очаквах да те намеря тук, скъпи братовчеде.

— Не очаквай от мен да ти кажа, че за мен е удоволствие да те видя — намръщи се Ардсли. — Ти си като черен гологан, Хари, появяваш се винаги, когато най-малко те очакват.

— Какво съобщение? — прекъсна го Брет, срещайки лъскавия поглед на по-ниския мъж с нетърпение. — Кои са тези хора с теб? — посочи с ръка той.

Лорд Мартин се ухили леко, преди да отговори, правейки се, че се обръща, за да проследи погледа на тъмнокосия лорд.

— О, те... — започна да говори провлачено той, като очевидно изпитваше удоволствие от нетърпението на лорд Линдси. — Не познаваш ли кралската гвардия? Може би си по-запознат с копелетата на Монмаут?

Чериса усети внезапен, вледеняващ страх да стяга стомаха ѝ. Гвардията на краля?! Монмаут? Наистина ли крал Джеймс вярваше...?

— Ти си бил лошо момче, Линдси — усмихна се самодоволно лорд Мартин, а бледите му очи искряха от злорадство. — Кралят е много недоволен от теб. Той ме помоли да ти предам от негово име, че трябва да се явиш в двореца. Изглежда е разбрал, че си бил в Холандия

и си говорил с неговия непокорен племенник, като си го подтикнал към бунт. Много глупаво, Линдси. Наистина много глупаво от твоя страна да подстрекаваш към бунт.

Чериса усети как ръката на Брет се стегна и тя я стисна здраво, останала почти без дъх от ужас. Разбира се, Брет беше невинен. Мъжът само се подиграваше, за да предизвика гневната му реакция, но с неговия нрав...

— Почакай, Брет — Ардсли застана между двамата мъже, а лицето му бе почервенияло от гняв. — Не прави глупости! Джеймс те познава твърде добре, за да повярва, че наистина си въввлечен в тази бъркотия. Хари просто те предизвиква да вдигнеш ръка. Той не би желал нищо повече от това, освен да те отведе сега със себе си, подпомогнат от двамата гвардейци. Не му доставяй това удоволствие.

Брет изглежда ухиления лорд, а зелените му очи бяха студени и искряха заплашително. Накрая той пое дълбоко дъх и премести погледа си към гвардейците, като се опитваше да разбере кой от двамата е капитана.

— Истина ли е това, което казва той? — попита студено Брет, сочейки към лорд Мартин с едно пренебрежително кимване на главата.

Двамата гвардейци си размениха бързи, смутени погледи.

— Да, лорд Линдси, той наистина носи кралска призовка — призна накрая по-старшият офицер — но аз имам заповед да ви върна в Лондон, а не да ви арестувам. Можете да останете с въоръжението си и ако желаете, можете да пригответе багажа си.

Капитанът се намръщи и погледна към лорд Мартин, а от изражението му личеше, че и той не го харесва.

Чериса започна да диша по-леко и почувства, че и Брет се отпусна. Поне не беше толкова лошо, колкото си беше помислила в началото. Брет не беше обвинен в измяна към краля.

Лорд Линдси изглежда още веднъж братовчеда на Ардсли. Челюстите му бяха стиснати, а устните му побелели.

— Не се съмнявам, че ти си причината за цялата тази абсурдна ситуация, Хари, и ти благодаря — каза тихо той, а очите му гледаха твърдо. — Никога не съм те харесвал, но нямах достатъчно удобен повод, за да те убия. След като се разбере с крал Джеймс, е най-добре да внимаваш.

— Заплашваш ме, добри ми лорде? — усмихна се подигравателно лорд Мартин. — Знаеш, че дуелите в Англия са забранени... и на краля няма да се хареса да чуе как си се отнесъл с неговия предан куриер. Освен това, държа да те видя, когато отиваш на ешафода, обвинен в предателство.

— Ако това стане, аз ще те убия — усмихна се приятно Ардсли, като че ли мислеше за нещо чудесно. — Така че не бъди много радостен, Хари.

— Отивам да се приготвя — каза тихо Брет, като стисна ръката на Чериса, за да я успокои. — Наблюдавай кучия му син, докато ме няма.

Ардсли кимна с глава и дръпна Чериса вътре, когато Брет отиде да опакова нещата си.

— Всичко е наред, скъпа. Не се тревожи. Знаеш ли, има един стар слух, че Брет бил син на крал Чарлз. Майката на Брет имала любов с Чарлз, преди да се роди Брет... но съпругът ѝ, лорд Линдси, приел момчето като свое и лейди Линдси се съгласила. Брет прилича на рода на майка си. Тя е имала черна коса и зелени очи, така че нищо повече не се споменало по този въпрос. Дали той наистина е син на Чарлз или не е, това е спорен въпрос. Някои хора може да мислят, че е, включително и крал Джеймс може да мисли така. Сигурен съм, че кралят иска Брет да е в Лондон, за да може да го държи под око. С пристигането на Монмаут, сега още един нещастен племенник би бил неудобен. Особено един толкова могъщ и уважаван, като Брет. Ако той даде подкрепата си на Монмаут от братска обич... не знам, но във всеки случай не се тревожи. Убеден съм, че нищо няма да излезе от това.

Чериса кимна бързо с глава, тъй като от тази нова информация ѝ се зави свят. Брет да е син на Чарлз? Самата мисъл беше поразителна и още... не беше ли признал Брет за необикновената му близост с краля? Точно като инстинктивната обич, която Джейми беше показал към баща си още от самото начало. А и видът... тя беше видяла веднъж краля в театъра. Лицето на Брет не беше точно като неговото. Беше, както бе казал Ардсли, повече шотландско... много сурово, със силни, ясни черти... но черната коса, високата, силна фигура... любовта към морето... а може би даже и този магнетизъм на династията Стюард към жените...

— Грижи се за Чериса вместо мен, докато ме няма, Ардсли — стресна я гласът на Брет, когато той се доближи до тях. Тя го хвана, изпълнена със страх, а той се наведе и я целуна. — Може би ще я доведеш в Лондон, ако всичко...

— О, не, извинявай, лорд Линдси — прекъсна го Хари. — Не съм съгласен с това. Само един Господ знае дали не си въвлякъл вече и братовчед ми в твоя предателски план. Не мога да оставя едно прекрасно, невинно момиче в ръцете на един възможен предател. О, не, смятам, че ще е най-добре аз да се погрижа за нея.

Бърз като змия, той се пресегна, хвана я грубо за китката и я привлече към себе си. Чериса видя бледите очи на мъжа над себе си, почувства горещия му дъх до бузата си и усети противната му миризма. Тя инстинктивно се отдръпна назад, опитвайки се да се измъкне от неговите ръце, и като се извъртя, го удари по лицето с всичка сила. Слисан, той изрече едно проклятие и я пусна. Като се препъваше и бързаше да се отдалечи от него, тя се блъсна в Брет, който бе тръгнал към нея.

— Ти, мръсен, гаден негодник! — пое си дъх той. В зелените му очи блестеше опасен пламък, а дясната му ръка вече стискаше украсената със скъпоценни камъни дръжка на рапирата, изтегляйки я от ножницата. С другата си ръка той хвана Чериса за китката и я придърпа зад себе си.

С една ругатня лорд Ардсли скочи напред, опитвайки се да раздели двамата мъже, като използва широките си рамене, за да принуди Брет да отстъпи. Лорд Мартин се разсмя внезапно, а веселието му бе отмъстително жестоко.

— Стража! — извика той, като махна с ръка. — Веднага обезоръжете лорд Линдси! Той се противопостави на кралската заповед!

Колебаейки се, двамата гвардейци тръгнаха напред, а погледите им се местеха смутено ту към единия, ту към другия от вражески настроените лордове. Ардсли ругаеше гневно, докато се обръщаше към тях.

— Не против заповедите на краля се съпротивлява, а против гнусното държание на лорд Мартин към момичето. Беше ми казано аз да се грижа за нея — няма защо да я оставям в компанията на този развратник през целия път до Лондон.

Капитанът се намръщи, като погледна към Чериса, след това отмести погледа си към потъмнялото от гняв лице на лорд Линдси. В очите на лорда се четеше желание за убийство, без съмнение. По време на това пътуване, той не си беше създал добро мнение за лорд Мартин, но все пак...

— Лорд Ардсли, съжалявам — започна той, като избра да говори на този, който като че ли се владееше повече от останалите двама мъже. — Лорд Мартин командва тук. Той има чин и аз не смея да не се подчинявам на заповедите му. Ако той казва, че момичето е споменато в заповедта...

— Разбрали сте погрешно, капитане — лорд Мартин погледна Брет подигравателно, а устните му се извиха в злобна усмивка. — Аз няма да ви придружавам обратно до Лондон, макар че преживяването, без съмнение, ще е незабравимо. Бретигейн Линдси под мое командване... Аз имам работа и трябва да отида на север. Просто реших да предложа на момичето защитата на короната, най-малкото, защото някой запален бунтовник може да опорочи нейната вярогност към крал Джеймс.

— За Бога, Мартин, вече си направи удоволствието за днес. — Това момиче, за което говориш, не е някое обикновено момиче — намръщи се Ардсли. — Това е метресата на Брет — майката на сина му. А сега се махай преди...

— Не, ти се махай, братовчеде — озъби се той.

— Преди верността ти към краля да се постави също под въпрос.

— Милордове, моля ви — прекъсна ги неловко капитанът. — Аз мога да предложа едно приемливо разрешение. Оставете момичето на грижите на лорд Ардсли. Сигурно това ще докаже...

— Не, капитане — усмихна се самодоволно лорд Мартин, наслаждавайки се на безпомощния гняв на Брет. — Въпреки че лорд Ардсли е мой братовчед, аз не мога да гарантирам повече неговата лоялност. Вие сами видяхте какъв привърженик е той на този предател. Момичето идва с мене. Ако се реши, че лорд Линдси е невинен, аз ще му я върна по-късно. Мога даже да я надаря с дете дотогава. Брет, няма ли да посрещнеш с одобрение една такава добавка към твоето щастливо семейство?

Лицето на Брет стана сиво като пепел и той изрече яростни ругатни по адрес на по-ниския мъж. Ардсли и Чериса скочиха да го

дърпат назад, докато лорд Мартин се смееше пресилено от радост. Накрая, Брет като че ли възвърна контрола над себе си и остана неподвижен един дълъг момент. Очите му блестяха, а устните му бяха стиснати здраво от ярост. Чериса потрепери, когато повдигна глава и видя лицето му. Студената, убийствена омраза, която бе изписана на него, предизвика ледени тръпки.

— Всичко е наред, Брет. Аз ще отида с него — прошепна сковано тя и се обърна, за да тръгне към лорд Мартин.

По-добре да стане държанка на отмъстителния лорд, отколкото да види Брет проснат мъртъв. Но Брет не ѝ отговори. Действително, изражението му не се беше изменило и тя започна да говори отново, мислейки, че той не я е чул.

— Капитане — извика ясно Брет, а плътният му глас беше твърд и относително спокоен. — Приемам призовката на краля и съм готов да ви придружа до Лондон, но не приемам да се злоупотребява с момичето от страна на лорд Мартин. Може ли да ѝ предложите вашето покровителство?

— Не, милорд. Съжалявам, но не мога. Моята заповед е да придружа вас и само вас до Лондон. И аз съм все още под командването на лорд Мартин — каза твърдо войникът, който мразеше своя командир — лорд Мартин, от дъното на душата си. Мъжът очевидно беше от най-лошата измет. Да си отмъщаваш на един мъж, като безчестиш неговата жена...

— Ще ти кажа за последен път, Линдси, преди да заповядам на войниците да вземат Чериса насила. Остави момичето и се мятай на коня си още сега, преди търпението ми да се е изчерпало.

Чериса се обърна и тръгна към лорд Мартин, опитвайки се да не обръща внимание на пресъхналото си гърло и на ужасното биене на сърцето си. В същия миг тя усети ръката на Брет да хваща китката ѝ, задържайки я неподвижна на мястото ѝ.

— Сега аз ще ти кажа нещо, Мартин — съобщи неочаквано Брет, макар че леденият огън в неговите смарагдови очи грееше спокойно. — Докато имам дъх в душата си, ти няма да посягаш с мръсната си ръка към това момиче. Сега ти сам направи избора си.

Лорд Мартин се разсмия подигравателно и даде знак на гвардейците да се приближат по-близо.

— Готов си да се биеш сам срещу трима заради твоята курва, а, Линдси? О, колко си доблестен и неустрашим!

— Ако се стигне до бой, Хари, ще бъдем двама срещу трима, а не един срещу трима — предупреди го горещо Ардсли, изваждайки рапирата от ножницата си.

Чериса гледаше безпомощно ту към единия, ту към другия мъж, виждайки само жестоката кръвожадност, изписана на лицата им, от предстоящия бой. Тя трепереше силно. Никога не бе виждала Брет, а също и Ардсли в тази им светлина. Няма ли да се бият те заради нея и заради нейната чест? Тя можеше да бъде изплашена, но не и засрамена или възмутена от тяхното поведение. Не беше сигурна дали го харесва. Той ѝ напомняше за опасните диви котки в джунглата, за безжалостните, хищни животни от първобитния век.

— Гвардейци, настоявам за вашата помощ — ухили се злорадо лорд Мартин, изтегляйки сабята си. Той възнамеряваше да позволи на двамата професионални войници да поемат главния удар в боя, а по-късно, когато съпротивата на Линдси бъде преодоляна, а вероятно бъде и ранен, то тогава...

— Съжалявам, лорд Мартин — отговори непоколебимо капитанът, оставайки неподвижен на мястото си. — Моите заповеди са само да предам призовката на лорд Линдси. Той вече каза, че я приема. Ако вие, джентълмени, сте решили да се карате за лични неща, то това си е ваша работа.

Лорд Мартин погледна сърдито войника и след това се обърна отново към Брет. Известно време той остана притихнал и неподвижен, като явно се страхуваше от лорд Линдси, който имаше репутация на превъзходен фехтовач и който сега го принуждаваше да замлъкне и замръзне на мястото си. Чериса притаи дъх, надявайки се отчаяно, че нежеланието на капитана да се включи в разпратата и да помогне на отвратителния мъж, щеше да реши изхода от положението.

Без предупреждение, лорд Мартин изскочи напред, сграбчи я и я привлече пред тялото си, като щит. В следващия миг сабята вече беше в ръката му, проблясваща зловещо на златистата слънчева светлина.

— Искам да ти кажа, че ще я имам, Линдси, независимо дали ще се биеш или не. Искам да знаеш, че докато ти гниеш в капана в Лондон, аз ще поспортувам с твоята курва. Искам да усещаш със

слабините си всеки път, когато се качвам върху нея, и да знаеш, че не можеш да направиш нищо, за да ме спреш.

В отговор Брет извади рапирата си.

— Пусни я да си върви още този миг, Мартин, или кълна се, можеш да се считаш за умрял.

— Как ще се биеш, когато тя е пред мен? — изсъска лорд Мартин и се изплю подигравателно, държейки Чериса плътно до себе си. — Ще рискуваш ли да я нараниш със сабята си, Линдси? Ще си простиш ли някога, че собственият ти удар е намерил сърцето ѝ?

— Моля ви, милордове — протегна ръката си разтревожен капитанът, а мускулите на лицето му потрепваха нервно. — Умолявам ви да си спомните, че дуелите са категорично забранени от краля. Лорд Линдси, размислете — увещаваше той чернокосия лорд. — Давам ви думата си, че няма да се намесвам, каквито и разпореждания да дадете за момичето. Презирам действията на този мъж така силно, както всеки джентълмен би ги презрял, но...

— Дръпнете се, капитане — прекъсна го нетърпеливо Брет. — Напълно съм наясно за отношението на закона към дуелите. Но какъв избор ми оставя той? Наистина ли ми предлагате да си обърна гърба и да позволя на това копеле да я притежава?

Войникът се намръщи и поклати ядосано глава. Мъжът беше нрав... какъв друг избор съществуваше тук?

— Лорд Мартин, аз като джентълмен и офицер в гвардията на Негово величество протестирам срещу вашето поведение. Възнамерявам да напиша пълен доклад до моя началник относно това — потвърждение за нежеланието на лорд Линдси да наруши кралския закон, въпреки провокацията от ваша страна — спря се той и се поклони на чернокосия лорд, а на лицето му се четеше искрено одобрение. Той беше слушал легенди за способността на този мъж да борава с оръжия, но можеше ли да допусне, че такова едно препятствие, като сегашното, ще се изправи пред него? Можеше ли този мъж даже да се защити без страх, че може да нарани момичето? — Мога ли да направя едно предложение като мъж на мъж, милорд? Като войник на Негово величество, аз съм длъжен да ви арестувам, заради това, че нарушавате закона като се дуелирате — да не споменавам възможността от измяна. Ако излезете победител в този бой, то аз ще постъпя точно така, но ще ви дам един час преднина —

вземете коня си и тръгвайте. Аз ще ви преследвам, както бих преследвал всеки друг беглец. Ако успеете да се измъкнете и да напуснете Англия, аз ще трябва да удържа дадената дума и да уведомя краля по вашия въпрос. Никой не може да съди вашите действия, освен ако не е благородник.

Брет се усмихна леко и кимна с благодарност към офицера.

— Ардсли, задръж Чериса при себе си, когато замина. И никакви женитби повече — добави студено той.

— Ще разкажа за цялата тази бъркотия на краля — обеща русокосият лорд. — Не се тревожи за нищо друго, а само убий този негодник.

Лорд Мартин стисна по-силно с ръката си гърлото на Чериса, притискайки я към гърдите си. Въпреки че беше невежа по отношение на боя, Чериса разбра големия риск, който Брет поемаше. Тя нито за миг не се уплаши за собствения си живот. Знаеше, че Брет никога нямаше да рискува и да я нарани с рапирата си. Внезапно тя спря да диша, тъй като лорд Мартин се наведе напред и я повлече със себе си, а рапирата му проблесна към гърдите на Брет.

Чернокосият лорд отскочи с лекота назад и рапирата изсвистя в празното пространство. Той издигна своята шпага в готовност, но едва я помръдна, когато Мартин се насочи отново към него. Чериса се въртеше отчаяно в ръцете му и го риташе, мъчейки се да се освободи и да позволи на Брет безпрепятствено да се доближи до мъжа. Но Мартин само стисна още по-силно гърлото ѝ, оставяйки я почти без дъх. Тя се въртеше безпомощно, като се мъчеше да си поеме глътка въздух, докато пред очите ѝ притъмня и светът потъна в мрак. Чу, като че ли от много далеч, че Брет ѝ викаше да спре да се съпротивлява, преди мъжът да е успял да я удуши. Тя се подчини и се отпусна неподвижна.

Лорд Мартин изрече едно проклетие и се насочи отново към движещия се в кръг около него Линдси, като всяко негово движение бе затруднявано от момичето. Лорд Линдси отново разцепи само въздуха с шпагата си и се обърна, за да избегне удара. Но напрежението и яркото, лятно слънце си казаха думата и острието на шпагата на Мартин одраска ръката на Брет.

С щастлив смях Мартин нападна отново, с намерението да нанесе още по-сполучлив и съдбовен удар. Но този път Брет го

нападна и допря върха на рапирата си до рамото му, като в същия миг се пресегна и като хвана китката на Чериса я издърпа от ръката на изненадания мъж и я тласна към Ардсли.

Русокосият лорд хвана учуденото момиче и го привлече към себе си, като в същото време извади шпагата си, за да предотврати евентуалното ѝ повторно пленяване.

— Всичко е наред, Брет — извика спокойно той. — Продължавай!

Чериса се обърна в обгръщащите я ръце на лорд Ардсли и наблюдаваше дуела с изпълнени с ужас очи. И двамата мъже изглежда преценяваха хладнокръвно и се контролираха добре, като че ли наблюдаваха игра на кегли на моравата, и даже от време на време коментираха особено сполучливия ход на единия или другия фехтовач.

Тя знаеше, че Брет беше по-добър фехтовач, но кръвта на неговото предумишлено наранено рамо вече беше наквасила бялата му риза с червената си окраска. Освен това, лорд Мартин беше относително по-свеж в сравнение с Брет. Той беше стоял на едно място, докато държеше Чериса плътно до себе си като щит, докато Брет се бе движил постоянно.

Тя безпомощно затаи дъх, когато видя, че лорд Мартин нападна. Шпагата му се стремеше да се забие, но след това отново започна да диша тежко, тъй като Брет парира удара с лекота и се извърна настрана, принуждавайки Мартин да отстъпи. Шпагата изглеждаше почти като живо същество в мургавата ръка на Брет. Приличаше на лъскава, сребърна змия, която се извиваше и удряше и отново се извиваше, а върхът ѝ се движеше толкова бързо, че очите ѝ не можеха да следват хода ѝ. Брет се препъна веднъж, заслепен за миг от ярката слънчева светлина, която падаше косо, но бързо се съвзе. Постепенно на Чериса започна да ѝ изглежда, че лорд Мартин беше поизтощен. Ниското му чело лыщеше от пот, а малките му очички започнаха да гледат страхливо. Брет изглеждаше неуморим. Спокоен и търпелив, макар че от лявата му ръка капеше кръв и оставяше кървава диря по каменната настилка, а зелените му очи от време на време помътняваха от болката, която изпитваше, движейки ръката си. Беше ясно, че Брет щеше да направи избора кога да сложи край на дуела и даже на лицето на Ардсли се появи една слаба безжалостна усмивка.

Накрая даже лорд Мартин като че ли разбра безнадеждността от това положение. Той нервно хапеше устните си и отблъскваше ударите на Брет с неистова бързина, като в същото време се опитваше да се промъкне по-близо до гвардейците, които наблюдаваха дуела. С лека усмивка на лицето Брет го застави да се оттегли към противоположната страна, използвайки блестящата си рапира като водач и играейки със своя потаен противник, като го избутваше назад, докато гърбът му опря до обвитата с бръшлян стена на имението. Лорд Мартин, усещайки тухлите зад гърба си и разбирайки за капана, в който бе попаднал, направи последно, отчаяно усилие да се освободи, но Брет го държеше до стената. С един сподавен вик, Мартин захвърли шпагата си и като падна на колене, раболепно помоли за живота си.

Чериса затвори очи и след това бързо погледна настрана. Макар че мъжът заслужаваше това, тя не искаше да гледа как Брет го убива. Но тя бе учудена, когато чу думи вместо предсмъртни викове и се обърна, поглеждайки към двамата мъже — Брет стоеше до падналия на колене лорд, върхът на неговата шпага стоеше непоколебимо на косъм от гърлото на мъжа. В един миг всичко това като че ли приличаше на една застинала жива картина, потънала в безмълвен покой. Тогава Ардсли проговори:

— Свършвай с него, ако искаш, Брет. Бог е свидетел, че той си го просеше.

Лорд Мартин погледна към Брет, без да каже дума. Бледите му очи бяха изпъкнали, а пепелявото му лице бе застинало от унизителен страх. Даже и да искаше да се защити, той не можеше да произнесе и един звук със своите застинали от ужас устни. Като потрепери от отвращение, Брет поклати глава и се отдръпна.

— Ставай и се махай оттук, докато не съм променил решението си — каза той и тръгна към чакащото го момиче. — Ардсли, що за отрепка, като тази тук, е родила своята леля? Аз никога...

— Пазете се! Зад вас! — изгърмя гласът на капитана и наруши тишината като изстрел от револвер и всички очи се насочиха към проснатата на земята фигура на Мартин.

Недоволен, че му бяха подарили живота, лордът беше извадил малък пистолет някъде изпод жакета си и сега се беше прицелил в незащитения гръб на Брет, само на няколко крачки от него. Чериса извика, а в следващия момент Брет се наклони на една страна и

рапирата му проблесна за миг нагоре, преди да се стрелне надолу към гърдите на Мартин. Тогава Чериса чу изстрела от револвера и се затича към Брет. Ардсли тръгна след нея, като стигна до тъмнокосия лорд навреме, за да може да види предсмъртната агония на лорд Мартин. Слюнка, примесена с кръв, се стичаше от ъгъла на устата му.

— Господи, Брет, добре ли си? — разтревожен, русокосият лорд улови приятеля си точно, когато последния, залитна и почти падна.

Чериса се пресегна и докосна мястото на челото му, откъдето бе започнало да струи кръв, отстранявайки неговата ръка от повърхностната рана.

— Само те е одраскало, Брет — промълви с облекчение тя, като започна да трепери от ужас. — Помогни ми да го внесем вътре, Ардсли.

— Не, скъпа, няма време. Ще се погрижа за себе си по-късно — каза Брет и олюлявайки се тръгна по алеята.

— Нека промият и бинтоват раните ви, сър — посъветва го капитанът, като пристъпи напред и направи знак на момичето да се погрижи за него. — Казах, че ви давам един час за дуела, така че имате време, милорд. Рядкост е да видиш такова изкуство при фехтовка, а още по-голяма рядкост е да видиш такъв подъл мръсник, като този, който лежи мъртъв на земята. Аз съм ви задължен.

Брет кимна с глава и се усмихна като се отправи към къщата, подпирайки се на рамото на Чериса, а Ардсли вървеше близо до тях.

Още не беше наближило пладне, когато Брет излезе, взе поводите на своя оседлан жребец и се наведе, за да даде на Чериса една прощална целувка. Тя се насили да се усмихне, въпреки че очите ѝ бяха потъмнели от безпокойство. Раната от пистолета беше съвсем плитка и даже не се нуждаеше от превръзка, след като кръвенето бе спряло, но тази на рамото, причинена от рапирата, бе дълбока и макар че Брет отказваше да признае, тя знаеше, че сигурно му причинява ужасна болка. Той трябваше да бъде в леглото с една голяма доза коняк, а не да язди из околностите, бягайки от кралството.

— Ще се оправя, малка майчице — прошепна закачливо на момичето той, а усмивката му беше топла и леко напрегната. — Не знам колко време ще отсъствам оттук, но при златаря има чек за теб, а Ардсли ще те държи в течение. Кажи довиждане на Джейми вместо

мен. Кажи му още, че когато се върна, ще му донеса тази сабя-играчка, за която той ме молеше.

Тя кимна с глава, мъчейки се да спре напиралите да потекат по бузите ѝ сълзи. Защо съдбата не ги оставяше на мира? Чериса искаше да прекарат заедно само едно безгрижно, лениво лято. Да гледат как расте сина им, а може би да направят и още един. Тя повдигна лицето си за още една последна целувка, а след това той пришпори коня, като вдигна ръка за приятелски поздрав към гвардейците, и се отдалечи в лек галоп. Ардсли ѝ предложи ръката си и я поведе към къщата.

— Не се тревожи, мила. Веднага ще тръгнем към Лондон. Крал Джеймс няма да остане ядосан на Брет дълго време. Той ще си бъде вкъщи, преди лятото да свърши.

ГЛАВА 15

Чериса въздъхна блажено, наслаждавайки се на свежия, селски въздух, който навлизаше през отворения прозорец. Това лято Лондон беше все така горещ и задушен, както винаги, докато тя чакаше резултата от случая с Брет. Той бе във от подозрение в предателство, както двамата с Ардсли бяха предположили, но кралят все още бе неумолим относно дуела му с лорд Мартин. Бунтът на Монмаут бе потушен, а херцогът изпратен на ешафода. Тя бе натъжена, че той свърши живота си по този начин, и знаеше, че където и да беше Брет, той също щеше да бъде тъжен.

Да дойде тук, в този курорт, бе чудесна идея и тя бе довольна от решението си. Щеше да е хубаво да срещне нови хора, да слуша различни разговори, да диша чист въздух и даже да доплува в някое от близките езера. Когато свърши с банята си, щеше да слезе долу, в трапезарията, за да вечеря, вместо да поръчва в стаята си. Ардсли бе настоявал тя да си вземе прислужница, така че не беше съвсем сама и можеше да се радва на запознанството с други гости от хана.

Чериса отхапа от плода и наклони леко главата си настрани, за да може да чува по-добре разговора, който се водеше на съседната маса. Мъжете, които седяха там, говореха за прочутия дуел на Брет с лорд Мартин и тя прикри усмивката си. От разказване и преразказване на историята, фактите отдавна бяха преиначени. Претендирайки, че са очевидци на случката — те обрисоваха лорд Линдси като един непобедим мъж, който правеше всичко, от премятане през глава до прескачане от клон на клон по дърветата, докато накрая се справи със своя зъл противник. Чериса никога не беше си представяла преди колко популярна беше личността на смелия, чернокос лорд сред обикновените хора в Англия. Всяко момиче, с което беше разговаряла в провинцията, беше изявило желание да бъде на кораба на Брет. Може би това беше истинската причина, поради която крал Джеймс все още отказваше да извика лорда обратно в Англия.

— Казвам ви, зетят на моя баджанак е капитанът, който е видял цялата работа — заяви мъжът от съседната маса на другарите си, които го гледаха с широко отворени очи. — Почти смъртно ранен, той нито за миг не се спрял и продължавал да напада.

Чериса се усмихна и погледна плодовете пред себе си. Раните на Брет бяха болезнени, без съмнение, и отслабваха неговите сили, но далеч не бяха смъртоносни. Последната му целувка бе достатъчно доказателство за това.

— Ау, продължавай, Джордж — викаха другите. — Ако той е бил такъв чудесен фехтовач — как е позволил да го наранят толкова лошо?

— Заради момичето — обясни високомерно първият. — Сигурно знаете за това? Ей, Богу! Мъжът не се страхувал, Били, но нека да ви разкажа по-нататък. Той не можел да се сражава, разбира се, от страх да не нарани момичето, което Мартин държал пред себе си. Така че първата му грижа била да освободи момичето, преди да е станала белята. Той изчакавал хладнокръвно, виждате ли, преценявал със студен поглед положението и изчакавал още малко. Издебнал удобен момент и залепил шпагата си до раменете на противника, като я задържал там достатъчно дълго, за да може момичето да бъде въвн от опасност. После, успокойте се, ако обичате, той се заел да унищожи негодника, който я е бил сграбчил.

— Знаеш ли какво бих искал да видя, Джордж — каза високо един от мъжете. — Момичето, заради което те са се били. Тя трябва да притежава нещо, което кара един мъж да вади шпагата си заради нея.

— Ах — прошепна поверително Джордж. — Капитанът се кълнеше, че тя била най-красивото момиче в Англия. Пламтяща червена коса и черни цигански очи, а тялото й... — мъжът очерта във въздуха контурите й с ръце и всички мъже въздъхнаха.

Скоро разговорът им премина на други теми и Чериса престана да ги слуша. „Пламтяща червена коса и цигански очи, усмихна се тя. Какво ли щяха да кажат тези мъже, ако отида при тях и им се представя? Те никога не биха повярвали на историята, която аз бих им разказала за дуела.“

— Извинете, мадам, може ли да седнем на вашата маса?

Чериса погледна нагоре и видя двама възрастни джентълмени пред себе си. Тя кимна благосклонно с глава и представи себе си и своята компаньонка Патси. Поприказва с мъжете няколко минути,

колкото благоприличието изискваше, а после едва обръщаше внимание на техния разговор, докато една забележка не привлече вниманието ѝ.

— Да, когато се върна в Лондон, ще бъда вкаран в затвора за длъжности — Нюгейт — въздъхна безпомощно по-възрастния мъж. — Дълговете ми възлизат на две хиляди и осемстотин лири и няма начин да бъдат платени.

— Глупости, Едуард — възрази приятелят му.

— Ожени се за някоя богата провинциалистка. Ти си граф. Сигурно титлата ти все още струва нещо.

— Мислиш ли, че ще представлявам интерес за едно богато, младо момиче, което сигурно има твърде много ухажори? Едва ли. Този месец ще навърша шестдесет и една години, а освен това не съм добре и със здравето. Кой ще иска да се омъжи за такъв експонат? Не се тревожа, тъй като сърцето ми е толкова зле, че няма да издържи дълго в затвора. Няма да страдам много дълго време.

— Извинете, господа, но не можах да се въздържа и дочух вашия разговор — помъчи се да се усмихне Чериса, макар че сърцето ѝ биеше лудо. Граф... един стар, умиращ граф, който можеше да ѝ даде титлата, от която се нуждаеше, за да се омъжи за Брет... — Наистина ли сте в такова отвратително затруднено положение, милорд?

— За съжаление, да, мила моя — отговори с лека усмивка мъжът, наречен Едуард. — Но не позволявайте грижите на непознатите да разстройват вечерята ви. Аз съм един стар човек и се оставям в ръцете на съдбата си.

Чериса се усмихна и се върна към вечерята си, а лицето ѝ бе спокойно, въпреки че мозъкът ѝ работеше трескаво. Няколкото месеца прекарани с Брет в имението Уитроз почти бяха разсеяли непоколебимостта ѝ относно брака ѝ с него. След разяснението на Сийн за пречките, които съществуваха при сегашното положение на нещата, тя почти беше изгубила надежда да се омъжи за Брет. Но може би това бе една възможност изпратена ѝ от небесата и тя трябва да бъде достатъчно мъдра и да се възползва от нея. Брет все още беше в изгнание и това можеше да продължи няколко години... а ако този възрастен мъж беше толкова болен, колкото казваше... О, разбира се, първоначалната реакция на Брет вероятно щеше да бъде отрицателна, но с течение на времето той щеше да разбере благоразумието на избора ѝ. Дуелът с лорд Мартин, който бе причина той да напусне страната

показваше, че ако тя беше омъжена за Брет, ако беше лейди Линдси — под закрилата на неговото име — дори и Мартин нямаше да посмее да посегне на нея. Тогава Брет можеше да осинови Джейми и да направи момчето свой наследник.

Когато двамата мъже свършиха с вечерята си и станаха от масата, затаила дъх, Чериса се наклони към възрастния граф и дръпна ръката му.

— Ако вие наистина желаете да намерите начин, по който да избегнете затвора, елате в стаята ми, след като се стъмни. Може би ще мога да ви предложа едно разрешение на въпроса.

Мъжът я погледна учудено, но бързо се свърза, сви раменете си и кимна с глава:

— Към осем часа? — попита тихо той.

Чериса кимна утвърдително и му каза номера на стаята си. Известно време след това тя го наблюдава, докато излезе с приятеля си от трапезарията. Сърцето ѝ все още биеше страшно бързо, а вечерята ѝ остана изстинала и непобутната в чинията пред нея. Този път тя нямаше намерение да предложи тялото си като цена за брака. Веднъж беше направила това с Джерард и отказваше да го направи отново... Едуард беше много стар. Може би той нямаше да се интересува от такива работи. Брет също щеше да я осъди по-малко, ако бъде убеден във верността ѝ към него. Истинската причина, поради която така мразеше Джерард, бе фактът, че той също притежава тялото ѝ.

Горе, в стаята си, Чериса гледаше с нетърпение към вратата, опитвайки се да вземе окончателно решение. Само ако имаше време да поговори с Ардсли — да го помоли за неговото мнение относно тази женитба... Струваше ѝ се, че въобще не е редно да купува брака, а следователно и титлата с парите на Брет. Това можеше да вбеси толкова много чернокосия лорд, че той да престане да я обича. Но от друга страна, какъв прекрасен живот можеха да имат заедно тя и Брет като съпруга и съпруг. Може би това е нейният единствен шанс, който ще им осигури такова бъдеще.

— Добър вечер, мадам — поклони се официално графът, като влезе в стаята с една неестествена усмивка на лицето. Той очевидно се чувстваше неудобно от срещата и Чериса побърза да направи своето предложение, като се опитваше гласът ѝ да звучи силно и ясно, макар че гърлото ѝ беше пресъхнало.

— Мадам Уайтстоун — намръщи се графът. — Правилно ли съм разбрал, че вие предлагате да ми дадете три хиляди лири, с които да платя дълговете си, ако се ожения за вас?

Чериса кимна с глава, чудейки се дали бе взела най-правилното решение. По дяволите, Брет! — изруга мълчаливо тя в момент на неразумен гняв. Този мъж никога не беше близо до нея, когато тя имаше нужда от неговата помощ.

— Мисля, че е честно да ви предупредя за... за една деликатна работа, скъпа — заекна Едуард, като се изчерви. — Аз не мога да ви предложа... обичайното удоволствие, което съпругът предлага на жена си в брачното легло. От няколко години не съм в състояние да... да правя това.

Чериса го зяпна, без да каже дума, не смеейки да повярва на късмета си. В главата ѝ се завъртя един смел план и тя нарочно заговори много бавно:

— Ами, лорд Реймонд, една млада жена има известни... ах, нужди. Ще ми бъде ли позволено да потърся задоволяване на тази необходимост някъде другаде... при условие, че съм много дискретна, разбира се, и не водя разпуснат живот.

Графът се намръщи, но кимна неохотно с глава. О, по-добро от това не можеше и да се очаква! Тя можеше да продължи да се наслаждава на Брет, докато очаква свободата си!

— Притежавам известно умение в шиенето на дамско облекло — предложи с желание тя. — Ще отворя магазин в Лондон. Това може да не ни направи богати, но ще ни подsigури достатъчно, за да можем да живеем.

Възрастният лорд разгледа внимателно момичето, очевидно изкушен от това предложение.

— Мога ли да попитам защо момиче като вас — със свои собствени средства, с такова прекрасно лице и фигура, трябва да търси брак с такъв като мен?

Чериса се усмихна нерешително и бавно поклати глава. Лорд Линдси бе прекалено известен в провинцията, а също и твърде богат. Щеше ли графът да бъде доволен от тези три хиляди лири, ако разбере за връзката ѝ с чернокосия лорд?

— Съжалявам, Едуард, но не мога да ви кажа. Достатъчно е да знаете, че не очаквам дете, заради което да бързам да се омъжа и да му

дам име. Вече имам един двегодишен син, но съвсем не е необходимо да му давате името си.

Като въздъхна дълбоко, старият мъж кимна с глава в знак на съгласие, че приема условията и се приготви да си тръгва.

— Ще се оженим тогава, когато намерите за добре, и ще се върнем в Лондон, когато вие пожелаете.

Чериса го наблюдаваше, докато той вървеше към вратата, и изпита някакво лошо предчувствие. Моля те, Господи! Тя беше взела правилното решение... Моля те, Господи! Нека Брет да разбере и приеме това положение, когато се върне. Моля те, Господи! Дано да не направи същата грешка, като тази, когато се омъжи за Джерард.

Брет отметна главата си назад и се разсмя, като затвори вратата на каретата след своите двама приятели.

— Не, Филип, вечерта е твърде хубава, за да пътувам затворен в тази карета. Ще повървя до моето жилище — има само няколко пресечки до там.

— Добре, но си отваряй очите, Брет! Улиците са опасни толкова късно през нощта.

— Кой ще посмее да нападне един фехтовач с такава международна репутация? — разсмя се закачливо по-възрастния мъж. Историята за дуела на Брет с лорд Мартин беше известна даже тук, във Франция.

Брет се засмя и направи една закачлива гримаса по отношение думите на приятеля си и след това махна безгрижно с ръка, докато каретата изчезна в тъмнината на нощта.

Останал сам, той си пое дълбоко въздух, наслаждавайки се на топлата свежест на благоуханната есенна вечер, а главата му се въртеше приятно от твърде многото коняк, който изпи в игралния дом. Един съблазнителен женски глас го призова от прозорците високо над него и той погледна нагоре, усмихвайки се на направеното му предложение. За миг той беше изкушен. Гъстата ѝ коса падаше свободно върху кадифените ѝ рамене и полуразголените ѝ гърди, а цветът ѝ беше само с един нюанс по-светъл от този на Чериса. Но накрая той поклати отрицателно глава в отговор, казвайки ѝ на

френски, че е поласкан, но с прискърбие трябва да отклони предложението ѝ.

Брет склучи черните си вежди, докато вървеше. Все повече и повече, през тези последни години, той се уверяваше, че животът и страстта му бяха свързани с Чериса. Даже сега, след като бе без жена, откакто беше напуснал момичето в Уитроз, той нямаше желание да я замени с друга. Той не искаше просто жена, той искаше Чериса. Всяка мисъл за хубавите ѝ ръце, склучени около врата му, за пълните ѝ стегнати гърди, притиснати до неговите, караше горещи вълни на желание да заливат неговите слабини. Той спря внезапно и се разсмя високо на обзетото го просветление. Колко глупав е бил през всичките тези месеци! Колко сляп! Ако Чериса бе тази, която той желал, то тогава той можеше да я има. Само защото той не можеше да отиде в Англия, съвсем не означаваше, че тя не може да дойде при него във Франция. Докато крал Джеймс оставаше непримирим относно неговото завръщане, Англия оставаше затворена за него. Но можеше — не, поправи се той с една копнееща усмивка на устните — още утре сутринта той ще изпрати един кораб, който ще доведе Чериса и детето при него. Щом той не можеше да се завърне в Англия, нямаше причина тя да не може да я напусне. И така, след една седмица тя ще бъде отново в прегръдките му. След това той щеше да стъкми „Чериса“ за дълго пътешествие и да отведе нея и момчето на Бермудските острови, за да прекарат зимата там при по-мек климат. Той отново се засмя високо и забърза в тъмнината, безлюдна улица. Господи, какъв глупак е бил! Отдавна можеше да изпрати кораб, който да я доведе при него.

Внезапно той спря отново, наклони глава и се вслуша напрегнато в нощните шумове около себе си. Само си въобразяваше или наистина бе чул стъпки зад себе си? Той се обърна и внимателно огледа тъмната улица, но не видя нищо. Продължи да върви, като за всеки случай освободи рапирата от ножницата и постави дясната си ръка върху инкрустираната със скъпоценни камъни дръжка, ускори крачката си. Малко по-нагоре бе главната улица, маркирана от светлината на фенерите. Може би щеше да е по-добре да се движи по по-оживени улици толкова късно през нощта.

Ненадейно, шестото чувство му подсказа, че е в опасност и той скоочи напред към светлината на фенера, изваждайки шпагата си, и като се завъртя се озова срещу трима нападатели.

— Не е необходимо да бъдеш толкова раздразнителен, шефе — подигравателно го уведоми един глас на грубо лондонско наречие. — Ние искаме само твоя портфейл, а не кожата ти.

— Не се съмнявам, макар че не сте много загрижени и за нея — отговори Брет, опирайки гърба си на стълба и предпазвайки се с шпагата си.

— Освен ако не възнамеряваш да се биеш едновременно срещу трима ни. Трябва наистина да си много талантлив — изръмжа заплашително нападателят, подканвайки своите също толкова отвратителни другари да излязат от прикритието на сенките.

Брет стоеше неподвижен, а погледът му се премести бързо към другите двама. Единият държеше тояга, а другият сабя. Главатарят им размахваше широка, тежка сабя — дълга и извита на върха по мюсюлмански образец. Тоягата не беше страшна, а колкото до другите оръжия, зависеше колко добре боравеха с тях крадците. Без предупреждение мъжът от дясната му страна се хвърли напред, попадайки тромаво точно в рапирата на Брет. Брет завъртя бързо китката си и остави кървава следа върху гърдите на крещящия от болка мъж, отблъсквайки го назад.

Плещестият водач на шайката се втренчи напрегнато в лицето на Брет, а очите му се присвиха с уважение.

— Много добре, шефе — призна с възхищение той. — Но това няма да ти помогне много срещу сабята, която аз държа. Мога да те поваля, без дори да вляза в обсега на твоя малък нож.

Брет се усмихна леко и сви раменете си, без да повярва на думите му.

— Можеш да опиташ — предложи небрежно той, гледайки непрекъснато мъжа, за да предугади първото му движение, а цялото му тяло бе обтегнато като струна.

Зад себе си той чу засилващото се дрънчане от колела на карета по калдъръмената улица, но не смееше да погледне настрани. Ако отклонеше очите си от мъжа само за миг, то той щеше да го нападне.

Крадците също чуха шума от приближаващата карета и на лицата им се изписа безпокойство. Двамата моментално го атакуваха, като главатарят завъртя с яростен замах дългата, закривена сабя, насочвайки я към гърлото му. Брет отскочи назад, за да избегне удара на сабята и извъртайки се като котка, намушка мъжа, който държеше

тоягата. Със задавен рев той се свлече на земята, а соната му се изтърколи по калдъръма. Главатарят скочи една крачка напред, търсец да хване бързо лорда, докато той още не беше в равновесие от последната си сполучлива атака, но Брет отново отскочи настрана, като едновременно с това удари с рапирата си китката на крадеца.

— Какво става тук?! — запита на френски един мъжки глас от спрялата карета и вратата се отвори.

Брет остана с впечатление, че това е един възрастен мъж, богато облечен, с перука на главата, който бързаше откъм неговата страна с извадена шпага в ръка. В същия миг крадецът захвърли сабята си и мушкайки ръката си под парцаливия жакет извади револвер. Брет извика предупредително на своя спасител, скочи към нападателя и рапирата му разсече въздуха, за да избие пистолета от ръката на мъжа, преди той да стреля. Но възрастният джентълмен реагира инстинктивно, без да обръща внимание на предупреждението на Брет, хвърли се между двамата мъже, хвана рамото на Брет, за да го принуди да спре. Тъмнокосият лорд изруга и се препъна в простряното на земята тяло на единия от неговите нападатели, опитвайки се отчаяно да се върне и да нападне мъжа с пистолета. Преди рапирата да попадне в целта си, револверът изгърмя силно и възрастният мъж изстена, залитайки назад, а ръката му докосна увеличаващото се кърваво петно на кадифената му жилетка. Брет заби рапирата си дълбоко в гърдите на крадеца, докато усети внезапно трепване в китката си и мъжа се свлече мъртъв в краката му. След това той се обърна, коленичи до ранения джентълмен и извика на кочияша да му помогне.

— Помогни ми да го внесем в каретата — нареди Брет на изплашения слуга. — И карай при някой хирург — при някой, който живее наблиз.

— Да, милорд — отговори мъжът и се наведе да помогне на чернокосия англичанин да вдигнат ранения му господар. След миг двамата мъже внесоха ранения французин в каретата, поставяйки го внимателно върху кадифените седалки.

— Карай колкото се може по-бързо! — заповяда Брет на кочияша.

По дяволите! Изруга той, какъв отвратителен завършек на нощта. Раната на мъжа очевидно беше смъртоносна. Той вече се давеше като дишаше, тъй като дробовете му се пълнеха с кръв от куршума, който

ги беше разкъсал. И най-неприятното нещо от всичко бе, че това беше съвсем ненужно. Той владееше напълно положението. Защо мъжът не бе обърнал внимание на предупреждението му? Защо беше изскочил напред, избутвайки шпагата на Брет, така че нападателят да има време да стреля? Дявол да го вземе! Защо просто не бе стоял настрана?

— Ще умра ли? — неочаквано мъжът беше отворил широко очите си и гледаше към лорд Линдси с умоляващ поглед.

Брет извърна безпомощно глава, като не желаше да каже очевидното.

— Съжалявам, милорд. Не говорете. След малко ще бъдем при хирурга.

— Не се нуждая от хирург, млади човече — опита се да се усмихне възрастният мъж, но опитът му завърши с болезнена гримаса, тъй като бе започнал да храчи ярка кръв.

— Лорд ли сте? — прошепна задъхано накрая той.

Изненадан, Брет се намръщи, след това кимна утвърдително с глава.

— Да, английски барон. Бретигейн, лорд Линдси. Само посещавам...

— Добре — отговори с мъка мъжът, пресегна се и стисна ръката, на Брет със своята мокра и лепкава от кръв ръка. — Тогава ми обещавайте, че ще се ожените за моята дъщеря. Тя си няма никой на този свят, освен мен. Моят зет няма да се спре пред нищо, за да се добере до титлата и парите ми. Тя трябва да има съпруг, който да я закриля. Обещавайте ми.

Смаян, Брет се вгледа мълчаливо в умоляващите очи на мъжа.

— Аз... милорд, аз... сигурно дъщеря Ви има други ухажори, много по-подходящи отколкото...

— Не — каза задъхано умиращият лорд. — Няма никой. Тя е добро момиче, кълна се в това. Тя бе отгледана с внимание и грижи — в училището към женския манастир. Няма да опозори вашето име. Тя ще бъде добра съпруга и добра майка на вашите наследници...

Брет поклати безпомощно глава.

— Вярно е, милорд, аз наистина съм в дълг към вас, но...

Погледът на мъжа стана почти фанатичен и като хвана ръката на Брет той я стисна болезнено.

— Вие ми дължите живота си, лорд Линдси. Революерът на този разбойник се целеше във вашето сърце, а не в моето, когато аз застанах пред вас. Няма да е почтено да откажете молбата ми.

Брет сви безпомощно рамене, защото не искаше да каже на мъжа истината и по този начин да направи смъртта му безсмислена. Но все пак той наистина дължеше нещо на умиращия лорд за помощта му. И без това не можеше да се ожени за жената, която обичаше — ако Чериса би разбрала положението — и ако това момиче би се задоволило само с името му...

— Милорд, за да бъда честен пред дъщеря ви, трябва да ви кажа още нещо. Аз обичам друга жена. Имам син от нея и аз...

— За Бога, човече, какво общо има любовта с това, за което ви моля? Аз ви моля за вашата закрила. Не давам пукната пара за това, което правите със сърцето си — това си е ваша работа. Елизабет?

— Да, татко — откликна един женски глас от сенките зад него и Брет се огледа наоколо изненадан. Не беше забелязал, че момичето е в каретата. Тя не бе издала никакъв звук...

— Искам да ми обещаеш, че ще се омъжиш веднага за лорд Линдси — каза той, а гласът му сякаш стържеше в гърлото. — И вашата дума, лорд Линдси. Искам да се закълнете.

Брет наведе главата си и остана така един дълъг миг, разкъсван между чувството си за чест и собственото си желание. Той не искаше друга жена, освен Чериса. Ако не можеше да я има за съпруга, то тогава не искаше никоя друга. „Но ти наистина си длъжник към този мъж, настояваше друг глас в него, и твоите задължения ти нареждат да приемеш предсмъртното му желание да се грижиш за дъщеря му“.

— Добре, заклевам се, че ще се ожения за нея — прошепна накрая той, а очите му потъмняха от мъчително чувство на безсилие.

Като че ли възрастният лорд се беше насилвал да живее само за да чуе това обещание, тъй като след това въздъхна за последен път и повече не помръдна. Дъщеря му се хвърли ридаейки към неподвижното тяло, шепнейки недоловими думи, докато стискаше ръката му.

Брет се наведе през прозореца на каретата и извика на кочияша да кара към къщи, след това се отпусна на седалката, взирайки се във все още шепнещата Елизабет. Молитви, разбра накрая той, като се намръщи леко, католически молитви. Разбира се, че момичето беше

католичка. Той беше от англиканската църква на Англия. Може би момичето ще предпочете да се омъжи за някой от своята собствена религия. Не, нямаше значение, реши мрачно той, тя беше обещала на баща си, че ще се омъжи за лорд Линдси. Това щеше да реши въпроса.

Накрая каретата спря пред една голяма къща. Брет скочи на земята и предложи ръка на пребледнялото момиче. „Моята съпруга, мислеше сковано той, вглеждайки се в нейното непознато лице. Мили Боже! Чериса, единствена моя любов, ще ми простиш ли някога?“ Той придружи разсеяно момичето до вратата и погледна в безличните ѝ очи. Слабо момиче, може би на около двадесет години, светлокафява коса, хубаво лице, а от фигурата ѝ той не можеше да види много. Каква странна рокля носеше — пепелявосива на цвят, с висока яка и с широк корсаж, свободно падаща надолу, без да очертава кръста, без украса от цветна коприна или дантела.

Като насън той чу, че обяснява събитията станали през нощта на опечаления иконом, чу, че дава съгласието си брачната церемония да стане след три дни, чу прощалния шепот за довиждане на Елизабет и направи съответните отговори. Скоро след това се прибра в жилището си, закаран от кочияша на Елизабет. Влезе, спомни си, че трябва да кимне за поздрав на съдържателя на хана, а сърцето му бе натежало от мъка.

— Има известие за вас, милорд — ханджията му подаде един сгънат пергамент.

Той го прие безмълвно, твърде угрижен, за да почувства възмущение, въпреки че разпозна нечетливия почерк на Ардсли. Вътре пишеше само: „Добре дошъл вкъщи!“ Едно стенание се изплъзна неволно от гърдите му и той смачка с горчивина листа в юмрука си.

О, дяволска съдба! — мислеше той в безпомощен гняв. Само ако това известие беше пристигнало вчера, даже по-рано тази вечер. Сега беше твърде късно. Така дяволски късно! Той се беше заклел да се ожени за жена, която не обичаше, беше се заклел да защитава интересите на една непозната от друг непознат, алчен чужденец... и всичко това, след като Чериса беше отново в ръцете му. С пребледняло от яд лице той хвърли пергамента в огъня. Три дни до погребението — и до сватбата! Още цели три дни, докато уреди наследството на момичето. А после, да върви по дяволите честта, той ще тръгне за

дома. Ще тръгне за Англия, ще отиде при Чериса. Съпругата му просто ще трябва да приеме този факт.

Погребението погълна цялата сутрин и те се отправиха директно от там към малката църква, в която Елизабет бе избрала да се състои брачната церемония, придружени само от няколко най-близки приятели и приятелски семейства. Брачната церемония отне още няколко часа и слънцето вече залязваше, когато всичко свърши. Брет се насили да се усмихне на младоженката, след като повдигна главата си от задължителната в случая целувка и предложи ръката си, когато се обърнаха и се отправиха по тясната пътека между редовете в църквата. Елизабет се спря до вратата и погледна през рамо към сивата каменна ограда до църквата.

— Мога ли да ви помоля за вашето снизхождение, милорд. Бих искала да кажа довиждане на монахините. Това е мястото, където живея от седем години, след като майка ми почина.

Брет кимна с глава и пусна ръката ѝ, като се облегна безмълвно на каменната колона, огряна от гаснещата слънчева светлина. Той беше благодарен за този миг, защото имаше нужда да събере собствените си мисли. А и не гореше от желание да консумира брака през тази нощ. „Съпруга“, мислеше сковано той, като наблюдаваше как слабата фигура на момичето изчезва в сенките, а последните лъчи на слънцето проблеснаха върху венчалната халка на пръста ѝ. „Тази непозната е моя съпруга сега... За добро или за лошо, докато смъртта ни раздели... Тази жена ще носи моите деца, нейният син ще бъде мой наследник — а не моят скъп Джейми, независимо колко много го желая...“

Елизабет стисна ръката на монахинята, а очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Не мога да го понеса — задави се в сълзи тя. — Ох, майко Катлийн. Господи, прости ми, но не мога...

Монахинята притегли нежно ридаещото момиче до тясната дървена пейка и докосна утешително косата ѝ.

— Ще можеш, детето ми, защото трябва. Наведи смирено главата си за миг и потърси сила от Дева Мария. Помоли я за помощта ѝ в твоя нов живот.

Тя почака, докато момичето сведе глава за молитва и след това стана и се разходи мълчаливо из стаята, а мислите ѝ бяха мрачни и угрижени. Тя не обвиняваше момичето за това, което то извършваше. Елизабет би била чудесна сестра тук, в манастира. След това се спря до прозореца и надникна през решетката навън, в покрития със сиви гранитни плочи вътрешен двор. Съпругът на момичето седеше там замислен, а лицето му далеч не излъчваше щастие. Тя внимателно разгледа с преценяващ поглед лицето на мъжа, притаила се в своето скривалище зад решетките. Това бе едно излъчващо сила лице, едно красиво лице. Може би линията на челюстта бе твърде сурова... Не загатваше ли тя за една безжалостност на характера? Внезапно Брет въздъхна и се обърна, повдигайки погледа си към прозореца изработен със стъклопис над главата ѝ. Игуменката затаи дъх от изненада и облекчение. Лицето му бе твърдо и неумолимо, но очите бяха добри и нежни. И макар че ги зърна само за миг, тя имаше чувството, че видя в тях скръб и болка. Въпреки че нито неговите маниери, нито лицето му изразяваше това, мъжът бе много натъжен от нещо.

Тя се обърна към притихналото, молещо се момиче и нежно докосна косата ѝ.

— Той е много красив, Елизабет, а очите му са добри и нежни. Той ще ти бъде добър съпруг.

— Не искам съпруг, а само Господ — Бог — прошепна съкрушено момичето. — Вие знаете това. Искам само да бъда една от сестрите тук и да отдам живота си в служба на Светата Църква.

Очите на игуменката се напълниха със сълзи и тя примигна бързо.

— Знам, дете мое, и ти щеше да бъдеш приета с радост тук, сред нас. Но трябва да се подчиниш и да тръгнеш по пътя, който Бог е предназначил за теб. Моли се да ти даде сили, за да можеш да се покориш на неговата воля. Помни, че той работи по тайнствени пътища. Твоят съпруг не е от нашата вяра, но той ти разреши да избереш тази църква за венчавката. Не вярвам да ти попречи да следваш твоята вяра и религия. Успокой се, мила моя. Помни, че ти не напускаш Бога, както напускаш нас днес. Бог ще бъде с теб. Той ще живее в сърцето ти.

Елизабет кимна с глава, а устните ѝ трепереха от скръб.

— Още едно нещо искам да те попитам, дете, преди да си тръгнеш. Когато погледнах в очите на съпруга ти, видях печал в тях. Знаеш ли коя е причината за това?

Очите на момичето се уголемиха от изненада. Тя се почувства виновна и наведе главата си засрамена от собствения си егоизъм. Така бе завладяна от собствената си мъка, че не беше обърнала внимание на неговата реакция от този брак.

— Аз... — заекна тя и се намръщи замислено. — Прости ми, майко, че бях такава егоистка и не забелязах неговата тъга. Може би... Спомням си как той каза на баща ми, че е несправедливо от негова страна да иска да го ожени за мен — защото той обичал друга жена. Мисля, че каза, че имал син от нея.

Игуменката се обърна бързо, а ръката ѝ притисна разпятieto, докато се мъчеше да прикрие своя ужас и потрес.

— Това е смъртен грях, Елизабет, да спи с жена, без да е женен за нея! Заради спасението на душата му, ти трябва да се погрижиш тази работа да приключи. Сега той е твой съпруг и трябва да е верен само на теб.

Момичето кимна отново с глава, изтри сълзите от лицето си и се приготви да си тръгва, но до вратата тя се притисна безпомощно към монахинята.

— Не, не мога да го направя, не мога да легна при него тази вечер. Ох, Майко Катлийн, помогни ми, моля ти се, умолявам те за това!

Монахинята отдели нежно момичето от себе си.

— Трябва да го направиш, Елизабет. Твое задължение е да го направиш сега. Вземи се в ръце, дете. Не вярвам той да бъде невнимателен към теб. Върви сега. Вече злоупотребихме с търпението му.

С последна, сълзлива целувка момичето си тръгна, а монахинята я наблюдаваше, докато тя вървеше с гаснещата светлина навън. Лорд Линдси се обърна, предложи ръката си на смутеното момиче и заедно се отправиха към каретата. Игуменката се извърна бавно от прозореца и взе молитвената си броеница. Някакъв инстинкт в душата ѝ и даваше утеха за загубата на момичето. Знаеше, че по необозрими, тайнствени пътища нямаше да мине много време и то щеше да се върне при тях — да живее с Бога, както то наистина желаше. Леко усмихната, тя

започна да се моли за щастието на момичето в брачния му живот, за силата да понесе с твърдост това, което то трябваше да изтърпи тази нощ.

Сватбената вечеря беше тържествена, но липсваше обичайната веселост и закачливост при такива случаи. Както обичаят изискваше, жените заведоха Елизабет горе, в стаята, и я приготвиха за брачната нощ. Мъжете придружиха Брет до горе малко след това.

Когато той влезе в стаята, лицето на момичето пребледня и една от девойките се пресегна и я пощипна по бузите, преди да излезе. След миг вратата се затвори и те останаха сами. Преди да започне да се съблича, Брет обиколи бавно всички свещници и изгаси свещите, като остави да свети само една. След това първо съблече твърдия, официален жакет от брокат и жилетката, после — тънката риза и широката вратовръзка. Той погледна бързо към момичето — неговата съпруга. Тя се беше извърнала настрани, очите ѝ бяха затворени, а устните ѝ се движеха, като че ли се молеше. Той махна обувките и чорапите си, а накрая и атлазените си панталони и тръгна към леглото. Тялото му беше безразлично и безчувствено. Липсваха нетърпението и пулсирането на силно желание в слабините, присъщи за един младоженец. Това бе само едно задължение, което трябваше да изпълни и нищо повече. О, Боже! Защо Чериса не бе там, в брачното ложе, очакваща го и копнееща за него? Защо вместо нея там бе това срамежливо и треперещо дете?

Елизабет усети как леглото хлътна под тежестта на съпруга ѝ и с ужас стисна златния кръст, който висеше на шията ѝ. Тя почувства дъха му до ухото си, усети неговите топли, сухи устни да се притискат до гърлото ѝ, ръцете му да опипват тялото ѝ. С трепетно усилие тя си наложи да изтърпи неговите милувки, да изтърпи даже устните му, които имаха вкус на вино, когато езикът му разтвори устните ѝ и навлезе по-навътре. Скоро почувства неговата тежест върху себе си, изцеждаща въздуха от дробовете ѝ, и тя стисна зъби, за да сподави растящия ужас, който изпитваше. Когато коляното му разтвори краката ѝ, тя изстена безпомощно, хапейки устни, за да сподави вика си, спомняйки си думите на Майка Катлийн: „Твое задължение е да легнеш с него... негово право...“ Внезапно тя извика и се изви назад,

за да избяга от болката, която почувства, когато той влезе в нея. Ридаетеки безумно, тя удряше гърба му със свитите си юмруци, гърчейки се под неговото мъчително докосване. Накрая почувства как той леко потрепна в ръцете ѝ и се отдръпна от нея, като гледаше с безпокойство мокрото ѝ от сълзи лице.

— Съжалявам, че ти причиних болка, Елизабет — прошепна той, като се намръщи леко в тъмнината. — Следващият път няма да бъде толкова...

Момичето извърна главата си, а сълзите му продължиха мълчаливо да падат върху ленената възглавница. „Следващия път, чу с ужас тя... Ох, Господи, дай ми сила!“ Ще има цял един живот за такива изпитания.

— Прости ми за сълзите — прошепна накрая тя. — Знам, че се опитваш да бъдеш мил с мене.

След като мълчаха дълго време, Брет сви рамене, обърна се и легна на другия край на леглото, а очите му бяха потъмнели от чувство на безсилие, когато се втренчи в покритите със завеси прозорци. Никога в живота си не беше чувствал такава пълна липса на отклик от страна на една жена. Може би не всички бяха толкова темпераментни, колкото Чериса, но никога... Момичето лежеше под него като дърво и показва признаци на живот едва когато накрая той се беше отказал да се мъчи да я възбуди и просто реши да си свърши работата. Тогава тя бе започнала да крещи и да се бори. И през цялото това време държеше онзи кръст... Внезапно той потрепери и се пресегна да привлече завивките по-високо върху голото си тяло. Това, че държеше кръста така отчаяно, опозоряваше някак си акта. Той имаше чувството, като че ли беше изнасилил някоя монахиня. Или може би това беше точно така? Не беше ли решило момичето през тези седем години прекарани в училището на манастира, да стане монахиня? О, Боже — мислеше окаяно той. Каква каша! Бог ги бе изоставил, позволявайки им да се забъркат в тази отвратителна каша!

ГЛАВА 16

— Какъв прекрасен дом, Едуард! — усмихна се нежно Чериса на своя възрастен съпруг. — Колко мило, че твоите приятели ни поканиха.

— Ще се съберат много хора — отвърна графът, като се радваше, че може да достави удоволствие на съпругата си. — Повечето от лондонските благородници ще бъдат тук.

Чериса кимна с глава утвърдително, приглаждайки разсеяно атлазената си пола. Пристигнаха в Лондон едва вчера, а бяха женени само от две седмици, така че тя не бе имала възможност да посети все още лорд Ардсли, за да му обясни какво се беше случило на минералните бани и как се бе омъжила повторно. Сърцето ѝ внезапно подскочи от обзелата я надежда. Ако, както се предполага, дойдат всички аристократи, може би и Ардсли ще бъде тук. Това би било една чудесна възможност да го представи на съпруга си и да научи някакви новини за Брет.

— Лорд и лейди Реймонд поклони се лакеят и ги придружи до парка, който вече беше пълен с богато облечени хора, и тя видя как техният домакин бърза към тях, за да започне обиколката по представянето им на останалите гости.

Започна се една въртележка от имена и лица, от разкошни атлазени рокли и великолепни дантели. Чериса поздравяваше любезно всяко ново лице, опитвайки се отчаяно да запомни коя лейди с кой лорд беше, кой беше лорд Брандфорд и кой беше лорд Бейнфорд, докато накрая всичко в главата ѝ се обърка безнадеждно. Тя търсеше напрегнато с поглед лорд Ардсли, но от русокосия мъж нямаше и следа.

Когато се обърна, за да отговори на въпроса на тяхната любезна домакиня, тя почувства, че сърцето ѝ подскочи и после натеза като олово. С гръб към нея стоеше един висок, широкоплещест, чернокос мъж. Това не можеше да бъде Брет, успокояваше се тя, докато ръката на Едуард я дърпаше неумолимо точно към него. „Моля ти се, Господи, не по този начин... без нито една дума за обяснение преди това.“

— Извинете — усмихнатата домакиня потупа леко тъмнокосия мъж по рамото и той се огледа наоколо. — Лорд Линдси, мога ли да ви представя лорд и лейди Реймонд.

Чериса почувства как пребледня и се олюля безпомощно, неспособна да издаде звук, безсилна да откъсне очите си от лицето на Брет. Той също стоеше мълчалив, като че ли ударен от гръм, взирайки се в пребледнялото момиче, а очите му бяха пълни с гняв.

Мълчанието продължаваше и домакинът и съпругата му си размениха бързи, обезпокоителни погледи, усещайки напрежението, което витаеше във въздуха.

— Лорд Линдси — промълви несигурно домакинята накрая — да не би нещо да не е наред?

Брет успя да откъсне очите си от пепелявото лице на Чериса и се втренчи сковано в съпруга ѝ.

Поклати бавно глава, като че ли се опитваше да се освободи от замайване, причинено му от остра болка или от дълго боледуване. Накрая се поклони на лорд Реймонд и промърмори едно извинение за неучтивостта да се вира така в съпругата на джентълмена.

— Аз... аз познавах преди много години едно момиче, което прилича много на нея — заекна той, а побелелите му устни бяха стиснати строго и мускулите на челюстите му бяха напрегнати.

— Не е необходимо да се извинявате, лорд Линдси — усмихна се любезно Едуард, въпреки че очите му се движеха смутено от чернокосия лорд към съпругата му. — Тя е една красива жена и мъжете често я заглеждат.

Брет се поклони отново и каза нещо неясно в отговор на шегата на лорд Реймонд. Накрая Чериса чу гласа на съпруга си, идващ като че ли от много далече, който я питаше дали иска малко пунш. Но тя все още не можеше да му отговори, а само се взираше с нарастващ ужас в мургавото лице на Брет.

— Чериса, скъпа моя, питах те дали искаш пунш. Той е ей там, в онзи прекрасен фонтан, приспособен за тази цел — повтори любезно Едуард и дръпна нежно момичето за ръката.

Най-после Чериса откъсна погледа си от лицето на лорд Линдси.

— Да, Едуард — успя да прошепне тя с пресипнал глас, а устните ѝ бяха твърде сковани, за да може да ги раздвижи. — С удоволствие ще изпия един.

— Тогава, приятна вечер, лорд Линдси. Надявам се, че ще се видим отново някой ден — каза съпругът ѝ и се обърна, дърпайки Чериса със себе си.

Безпомощно, момичето хвърли един последен, умолителен поглед през рамото си към Брет. Но той вече се беше обърнал и любимите зелени очи срещнаха нейните само за миг преди да се отместят встрани. Но този кратък миг бе достатъчен за Чериса. Достатъчен, за да види шока и гнева, горчивината и дълбоката болка в тях. Тя потисна едно ридание, поемайки дълбоко въздух, като се бореше с напиралите ѝ сълзи. Какво ли си беше помислил, като я видя омъжена за друг? Можеше ли сега някакво обяснение да заличи болката, която му беше причинила? Как може да се случи и той да бъде тук? Кога се беше завърнал? Щом Брет беше тук, сигурно и Ардсли бе някъде наблизо. Тя трябваше да намери русокосия лорд и да му обясни всичко. Може би с негова помощ тя щеше да успее да убеди накрая Брет да изслуша обяснението ѝ. Тя знаеше, установи го по израза на очите му, че Брет няма да иска да чуе нито дума сега. Как можеше съдбата да ѝ изиграе такъв жесток номер? Да нарани толкова жестоко мъжа, когото обичаше и когото искаше само да зарадва.

— Пуншът ти, дете — каза Едуард и ѝ подаде чашата. — Да седнем ей там? Старите ми крака не ме държат вече.

Без да каже дума, Чериса тръгна с него, а мислите ѝ бяха все още твърде объркани, за да може да води какъвто и да е разговор. Най-лошото от всичко, разбра с ужас тя, бе, че трябваше да се усмихва, да танцува и да бърбри през цялата вечер, като че ли нищо не се беше случило. Вечерта беше безкрайна.

Настъпващият мрак бе накарал гостите да влязат в къщата, когато най-после Чериса зърна лорд Ардсли, който бе застанал до градинския басейн. Тя хвърли бърз поглед към съпруга си, който стоеше на няколко метра от нея и разговаряше с друг, по-възрастен лорд, след това се извини на своята събеседничка и забърза към басейна.

Усещаше намръщения поглед на жената зад себе си, породен от нелюбезността, която беше показала, но тя малко се интересуваше от това. Нищо друго нямаше значение, освен Брет! Тя трябваше на всяка цена да говори с Ардсли!

Чериса го пресрещна точно когато той тръгваше към къщата и русокосият лорд се огледа изненадан, усещайки ръката ѝ върху ръкава си. Чериса остана с отворена уста, когато видя очите му. Тяхната студенина и презрение я попариха като утринна слана. Тя отдръпна ръката си, а очите ѝ отговориха с болезнена изненада на погледа му.

— Не е ли това лейди Реймонд? — усмихна се студено той и направи подигравателен поклон. — Извинете, бях тръгнал към къщата.

С тих вик Чериса хвана ръката му, когато той ѝ обърна гръб, и го задържа упорито, докато го принуди да спре.

— Не, Ардсли, не постъпвай с мен по този начин! Омъжих се за Едуард, заради Брет! Той беше затънал в дългове, а аз го срещнах на минералните бани. Щеше да отиде в Нюгейт и аз му предложих парите, от които той се нуждаеше. Вече можем да се оженим — аз и Брет — някой ден. Едуард е на шестдесет и една години и е зле със сърцето...

— Пощади ме, Чериса — изръмжа Ардсли, а лицето му беше строго и неумолимо. — Това едва ли е постъпка, достойна за похвала — да чакаш стария козел да опъне петалата, за да изтичаш в кревата на любовника си. Имах по-добро мнение за теб.

Чериса го изгледа учудено за миг, чувствайки как смущението нахлува и пълзи нагоре към гърлото ѝ. Наистина, звучеше ужасно жестоко грубият начин, по който Ардсли изрази с думи постъпката ѝ, но тя не мислеше за това с такива отвратителни изрази.

— Едно нещо ме интересува, Чериса — или, извинете, лейди Реймонд — откъде намери пари, за да платиш дълговете на съпруга си?

Момичето преглътна с мъка и виновно сведе очи:

— Използвах парите на Брет, Джеймс. Аз трябваше... — пошепна тя. — Не! Не си отивай, Ардсли, моля те! Ти трябва да разбереш... — извика умолително тя.

— О, аз наистина разбирам и то много добре — разсмя се Ардсли с един студен, жесток и тъжен смях, който попари душата на момичето.

— Видяла си едно подходящо нещо и си го сграбчила. Пожелавам щастие на теб и на твоя възстар младоженец, милейди — издърпа ръката си той и се отправи бързо напред, без да се обръща.

Чериса го гледаше как се отдалечава, чувствайки цялата безнадеждност на положението, в което се намираше. Нямаше ли никой даже да я изслуша? Да ѝ даде възможност да обясни постъпката си? „О, Боже — помисли си тя ужасена, ако Ардсли ме мрази толкова много, какво ли трябва да изпитва Брет? Аз разчитах на Ардсли да оправи нещата.“

— А, ето те, скъпа — отекна в ушите ѝ гласът на Едуард и той взе отпуснатата ѝ ръка в своята.

— Хайде да влезем вътре. Започват танците.

Чериса беше учудена да види колко добре „външната ѝ черупка“ успя да се усмихва, да бърби и даже да танцува, докато сърцето ѝ бе натежало като олово, а душата ѝ бе мъртва, както никога досега. Тя видя още няколко пъти Ардсли. Видя веднъж и Брет, който бе с една непозната, семпло облечена жена, която не си спомняше да е срещала по-рано. Едуард бе голяма опора за Чериса тази вечер. Той неуморимо подкрепяше ръката ѝ, а очите му изразяваха безпокойство и съчувствие, когато срещнеха нейните. Тя му беше признателна и за това, че нито веднъж не я попита за странното ѝ държание преди малко. С напредването на нощта Чериса започна да диша по-леко. Можеха да си тръгнат скоро, без да обидят домакините. Може би по-късно, в тихото уединение на спалнята си, тя ще може да измисли начин, за да оправи тази бъркотия.

Тя въздъхна тежко и се премести на стола с изправена облегалка и тогава... замръзна. Почти до нея — на разстояние, от което можеше да го пипне — на дансинга стоеше Брет. Той държеше русата Алисиа в ръцете си, а мургавата му глава бе наведена към ухото ѝ и устните му бяха извити в слаба усмивка от това, което тя казваше. Сърцето на Чериса се сви от болка и тя почувства гърлото ѝ да се стяга от отвратителен страх. Алисиа... тази надута, руса красавица. Не беше тайна за никого, че тя искаше да надене брачния хомот на врата на Бретигейн Линдси. Сега, след като Брет вярваше, че Чериса му бе изменила, щеше ли да се ожени за тази жена? Тя се изправи бързо. Челото ѝ беше студено и влажно, а краката ѝ едва я държаха.

— Не се чувствам добре, Едуард. Ще отида до будоара за жените — задави се тя.

Лорд Реймонд погледна нагоре, а в очите му се четеше безпокойство.

— Да изпратя ли някой да те придружи, дете? Аз наистина не...

— Не — увери го бързо тя и се отправи към коридора. — Моля те, сама ще се оправя.

Брет танцуваше с Алисиа, като се радваше на явния ѝ интерес към него. Той приемаше предложенията ѝ, пошушнати на ухото му като успокоително средство срещу горчивата болка, което му беше причинило вероломството на Чериса. Но след малко, като се усмихна и се поклони, той се освободи от нея, наблюдавайки как тя извика една от своите приятелки и двете забързаха, смеейки се, към будоара за жените. После се върна към ъгъла, където съпругата му седеше и приказваше тихо с няколко по-възрастни дами. Той ѝ предложи чаша вино, която взе от сребърния поднос, който един лакей до него държеше, и чу как тя му благодари, седяща на самия край на стола си. Като почувства погледа му, Елизабет погледна нагоре, улови очите му и бързо извърна погледа си, а устните ѝ потрепнаха нервно.

Брет продължи да я гледа втренчено, тъй като беше изпил твърде много коняк тази вечер, за да го е грижа за нейното неудобство. „Дявол да я вземе тази срамежлива, малка, църковна мишка, мислеше той с насмешка, винаги ме гледа с очи на подплашено животно“.

— Излизам навън — протегна се лениво той, все още наблюдавайки лицето ѝ.

Тя се усмихна бързо, а в сивите ѝ очи се четеше явно облекчение. Подчинявайки се на някакъв жесток подтик, той се наклони напред, плъзна ръката си зад тила ѝ и я притегли към себе си, като притисна устните си към нейните. Лицето на Елизабет пребледня моментално, а ръцете ѝ, които бяха отпуснати в скута ѝ, започнаха да треперят.

Най-после я пусна, очите му бяха потъмнели от мъка, а устните му бяха здраво стиснати. Той се обърна бързо и навлезе в тъмнината на парка, като мислеше колко много я мрази, но себе си мразеше дори повече. Това като че ли беше единственото удоволствие, което получаваше от техния брак — удоволствието да измъчва момичето. Това беше отвратителен, грозен факт, но той все повече и повече губеше съпротивителни сили, за да може да устои на тази жестокост. Страхът ѝ от него, отвращението ѝ от него в леглото, постоянното ѝ набожно мънкане и този дяволски кръст, който тя стискаше дори и сега, след като показва радостта си, че той се маха от нея, съобщавайки ѝ, че излиза навън. Брет поклати глава с отвращение и тръгна към

обещаващата ведрина на потъналия в мрак парк. А тази вечер... допълнителният шок да види Чериса представена като лейди Реймонд. Всички жени бяха уличници. Беше глупак, че някога бе мислил другояче.

Чериса седеше мълчаливо в тъмния ъгъл в будоара за жени, отпусната върху покритата с възглавници кушетка, докато жени влизаха и излизаха. През целия си живот тя не можеше да си спомни да е изпитвала някога толкова безгранично отчаяние. Когато Брет искаше да отплава без нея за Антилските острови, когато се опитваше да я качи на борда на „Мери Роуз“ и да я изпрати обратно в Англия, когато беше мислила, че той е мъртъв... половин дузина пъти тя бе мислила, че положението е безнадеждно, но сега... Сълзи напиреха в очите ѝ и тя примигна, за да ги спре, като се помъчи да си поеме дълбоко въздух и оправи роклята си, приготвяйки се да тръгне. Нямаше полза да стои тук и да размишлява.

Тя се изправи колебливо и се дръпна в сянката на помещението, когато две жени, бърборейки влязоха в стаята. Алисиа! — позна я тя и се вцепени, а кръвта започна да пулсира в ушите ѝ. Брет беше танцувал с нея през цялата вечер. Щеше ли той да предложи на русокосата жена да се ожени за нея? Чувствайки, че ѝ се гади, тя притаи дъх и наостри уши, за да чуе разговора между двете жени.

— Мисля, че тя е много хубавичка — защитаваше някаква непозната жена приятелката на Алисиа. — Може би не му подхожда много, но въпреки това...

— „Хубавичка“? — подигравателно се засмя Алисиа. — Аз ще ти кажа нещо! Знаеш ли, че когато той не е наблизо, всички я наричат „църковната мишка“. И не е за чудене... винаги се облича в това грозно сиво. Ще се обзаложа с теб за хиляда лири, че ще го имам в леглото си след седмица. Срамежливото мънкане и малката молитвена броеница няма да задържат интереса му още дълго време. Като имам предвид как той гледа жените.

— И как те го гледат — усмихна се самодоволно другата. — Сигурна съм, че ти щеше да си плюеш на петите, когато лорд Милфорд ти представи лейди Линдси.

Чериса не можа да чуе отговора на Алисиа, тъй като главата ѝ щеше да се пръсне и отвори уста, чувствайки, че се задушава. Лейди Линдси! О, Боже! Тя едва не припадна, облягайки се безпомощно на стената, а светът се завъртя пред очите ѝ. Тя не беше чула правилно! Брет не можеше да се ожени за някоя друга... преди даже да беше узнал за Едуард.

— Тя се е омъжила за лорд Линдси, защото баща ѝ бил достатъчно глупав да се остави безсмислено да го убият. От всички мъже, които познавам, кой друг, освен Бретигейн Линдси щеше да се чувства задължен да се съгласи на такава абсурдна молба? — озъби се Алисиа.

— Добре, скъпа, не желая да се караме за това, но трябва да се съгласиш с едно нещо. За мъж, заставен да се ожени насила, ми се струва, че той се държи твърде внимателно с момичето. Той винаги се върти около нея, носи ѝ питиета, ами, кълна се, че го видях да я целува точно преди да...

— Ако не искаш да спорим, хайде да не говорим повече за това — заяви злъчно Алисиа. — Предложих ти да се обзаложим. Или приеми облога или не го приемай.

— Добре. Приемам го — усмихна се приятелката ѝ — макар че само един Господ знае как всяка от нас ще представи доказателството на един такъв облог.

— О, ще имаш твоето доказателство — засмя се Алисиа, тъй като настроението ѝ се беше подобрило. — Брет никога не е бил срамежлив в удоволствията си. Ще го хвана под ръка в Уайтхол и ще го накарам сам да ти каже.

— Като спомена Уайтхол, Алисиа, чула ли си за последния подвиг на лорд Грейвър?

— Не. Разкажи ми.

— Добре. Заклех се да пазя тайната, но на теб ще ти кажа. Аз чух...

Чериса се помъчи да диша равномерно, макар че гърлото ѝ се беше свило. Тя чакаше Алисиа и нейната приятелка да напуснат будоара. Брет... оженен? Мозъкът ѝ отказваше да схване думата, въпреки че всичко беше толкова просто. Женен!? Докато е бил във Франция? Защо? И защо тогава беше побеснял, когато му я представиха като лейди Реймонд? Ако се беше влюбил толкова

безумно в друга жена, че чак да се ожени за нея, защо тогава се интересуваше дали тя беше омъжена или не? И какво искаше да каже Алисиа с това, че жената бе станала съпруга на Брет, защото баща ѝ е бил убит? О, Боже, каква нощ... толкова много въпроси без отговори. Дори и Ардсли, единственият, който можеше да обясни ситуацията и който можеше да я свърже с Брет, така че двамата да могат да си изяснят нещата, даже и той беше студен и очевидно твърде ядосан, за да ѝ помогне.

Тя се опита да се помръдне, но усети виене на свят и премалвяване в стомаха. Спря до вратата и погледна надолу по коридора към ярко осветената бална зала, оживена от смях, блестящи цветове и множество непознати... не още. Просто не можеше да понесе толкова много радост и пъстрота точно сега. С инстинкта на смъртно ранено животно тя се отправи към тихото прикритие на тъмния и вече пуст парк. Ако само можеше да постои малко на спокойствие под анонимните сенки на дърветата и да събере мислите си... Несигурно, почти слепешком тя тръгна към вратата, без дори да осъзнава, че кадифените ѝ обувки стъпваха на мократа трева. Тя вървеше, без да спира, докато светлините на имението не избледняха зад нея и чак тогава спря изправена, самотна, обляна от меката, сребърна светлина на непълната луна.

Хладният септемврийски въздух наистина я освежи и тя пое дълбоко дъх, очаквайки да премине замайването ѝ и гаденето в стомаха. Брет не можеше да си отиде напълно от живота ѝ. Някак си тя щеше да го накара да изслуша нейната история. Някак си тя щеше да разсее болката в зелените му очи. Да му обясни за Едуард и да се надява, че той също ще ѝ даде обяснение за своя брак. Тя погледна назад през рамото си, съзнавайки, че трябва да се върне на приема, но все още не бе в състояние да го направи. „Мразя ви всичките! — внезапно си помисли тя, като се изненада от тази си мисъл. Но аз наистина ги мразя! — помисли си безжалостно тя. Ако не беше желанието ми да се омъжа за Бретигейн, лорд Линдси, пет пари не бих дала за компанията ви или за титлите ви!“ Тя рязко извърна поглед от блестящото имение и навлезе по-навътре в тъмния, притихнал парк. Там, на края на алеята с дъбовете, се намираше малък, боядисан в бяло градински павилион. Тя възнамеряваше да влезе и да седне там за няколко минути, за да възвърне самообладанието си, преди да се върне

към задължителната веселба на тълпата и при любезната загриженост на своя съпруг. Никой нямаше да почувства липсата ѝ.

Като влезе в летния павилион, Чериса се облегна на една от тънките колони, наслаждавайки се на абсолютната тишина и целебното спокойствие на мястото. Но след миг тя чу шум от приближаващи се стъпки по посипаната с чакъл алея и повдигна главата си с досада. Вероятно е Едуард, помисли си тя с лека усмивка. Бедничкият, мил, внимателен, глупав Едуард — загрижен за моето благополучие, учуден от моето отсъствие. Тя пристъпи към вратата, като си наложи една престорена усмивка, за да го успокои, но в същия миг замръзна на мястото си, чувайки познатия плътен глас, който изказваше извиненията си, че бе нарушил спокойствието на дамата и обещавайки да си тръгне веднага. Чериса пристъпи напред в слабата лунна светлина и протегна ръцете си към него.

— Брет! — извика тя, а сърцето ѝ биеше силно в тишината на малкия павилион. — Чакай!

Той се обърна бавно и слабата светлина освети суровите черти на лицето му.

— Лейди Реймонд — каза провлачено той. — Какво удоволствие!

Имаше някаква ужасна студенина в гласа му, която накара душата ѝ да замръзне, но не искаше да избяга от него. Вместо това тя продължаваше подканващо да протяга ръцете си, умолявайки го мълчаливо да ѝ обърне внимание. Сърцето ѝ подскочи с надежда, тъй като го видя да се усмихва и да се обръща към нея.

— О, Брет, скъпи мой, любов моя — шепнеше отчаяно тя, а сълзи на облекчение изпълниха очите ѝ. — Не ме намразвай, Брет, няма да мога да го понеса. Ти беше в изгнание и аз не можех да поискам съвета ти, но изглеждаше такава прекрасна възможност за нашето бъдеще. Омъжих се за Едуард, заради теб, за да можем честно и законно да бъдем заедно някой... — Ненадейно тя изохка, тъй като Брет бе стиснал болезнено китката ѝ.

— Брет, причиняваш ми болка — протестира тихо тя, опитвайки се да си измъкне ръката.

— Така ли, скъпа Чериса? — гласът му беше тих, но ужасно чужд и момичето потрепери от страх, като започна да се бори, за да се

освободи от хватката му. — Възнамерявам да те нараня още по-силно, преди да ти позволя да се върнеш при твоя изкуфял граф.

— Не, Брет — извика тя, задавяйки се в сълзи.

— Ти не разбираш нищо. Трябва да ме изслушаш. Ами ти също си женен, чух това...

— Целият съм в слух, скъпа — каза той и наведе главата си над нейната, като я целуна грубо.

Чериса изстена и с всичка сила се дръпна назад.

— Моля ти се Брет, не прави това. Какво ще стане, ако някой...

— Ще му кажа, че събирам дълга, който лейди Реймонд ми дължи — отговори подигравателно той, а очите му искряха зловещо в слабата светлина. — Тези три хиляди лири, с които ти купи съпруга си, бяха мои, нали?

Чериса замръзна от ужас, без да може да помръдне дори главата си в израз на отрицание. Брет пристъпи по-близо до нея. Тя извика уплашено и се извърна, като се опита да избяга навън и отново извика, когато ръката му хвана грубо китката ѝ. Безпомощна, тя го риташе и забиваше ноктите си в него, заслепена от сълзи, останала без дъх. Брет неочаквано я пусна, изрече едно гневно проклетие, вдигна ръка и я удари през лицето. Препъвайки се, тя се опря о стената. След малко успя да се съвземе и опита да се размърда, но той отново се отзова до нея, а ръката му се пресегна към корсажа на атлазената ѝ рокля, за да открие гърдите ѝ, а с другата ръка вдигна над кръста ѝ тежките, набрани поли на роклята ѝ, докато тя стенеше и се извиваше в ръцете му. Безпомощна да го спре, тя почувства пръстите му върху гърдите си, устните му изгаряха гърлото ѝ, а зъбите му хапеха безжалостно меката ѝ кожа. След миг устните му бяха върху нейните, хапейки ги, докато тя усети соления вкус на кръвта, а тялото му се тресеше от ярост, следствие на завладелия го гняв и нарастващата страст. Чериса изстена, чувствайки тялото на Брет притиснато до нейното, и учудена усети, че желанието започна да пулсира в нейните слабини, когато той я дръпна долу на пода на градинския павилион. Въпреки насилието и жестокостта, тя не можеше да устои на неговото желание и страст. Душата ѝ крещеше от срам, но тя повече не можеше да контролира стремежа на тялото си към своя близък, обичан любовник и тя усети как свитите ѝ юмруци се разтвориха и започнаха да гаят врата, гъстата черна коса и мускулестите му рамене под атлаzenia жакет. Той

разкопча панталоните си и стенийки тихо постави устните си върху пълните ѝ гърди, докосвайки нежно с език твърдите ѝ зърна. В следващия миг той вече проникна в нея, хълбоците му се извиха към нейните и той навлезе дълбоко в нея. След това се отдръпна и отново навлезе в нейното посрещащо го тяло, движейки се жадно в нея и стенийки от удоволствие. Чериса притегли краката си нагоре, като се мъчеше да се освободи от неудобните си фусты, в които се бяха оплели, а ръцете ѝ обгръщаха врата на Брет. Устните ѝ, залепнали за неговите, опитваха сладкия вкус на коняка от върха на неговия език и тя повдигна гърба си, за да притисне по-силно гърдите си до неговите. Внезапно, тя извика високо, тъй като вълните на удоволствие я заляха, притискайки се по-близо до Брет, забравяйки за своя срам, забравяйки гнева си, наслаждавайки се напълно на удоволствието от този миг. Все още в ръцете ѝ, тя усети, че тялото на Брет се стегна, стенанията му станаха по-силни и по-настойчиви и той зарови главата си в гърдите ѝ. След това потръпна силно в прегръдката ѝ, докато бедрата му все още се движеха конвулсивно, откликвайки на безмерния му екстаз. Дълго време той лежа притихнал, дишането му бе учестено, а тялото му тежеше върху нейното. Той повдигна главата си само веднъж, за да я целуне, а очите му бяха затворени, изтощен от изживяването на тези бурни емоции. Безмълвно се надигна, легна с цялата си дължина на пода и моментално заспа.

Постепенно Чериса се отърси от сънливото си състояние и бавно отвори очи, съсредоточавайки се с мъка в дървения купол на градинския павилион. Облиза устните си, които все още имаха вкус на кръв и си наложи да седне. Докосвайки с ръка лицето си, тя почувства болка на мястото, където Брет я беше ударил в яда си и усети, че лявото ѝ око започва да се подува. Тя изстена от болка и отпусна глава в ръцете си, след което се опита да се изправи и да се облегне до стената. О, Боже, каква уличица беше в душата си... въпреки неговата жестокост, въпреки че бе женен за друга жена, тя беше разтворила краката си за него и то с желание, радостна, че може да му е от полза, при каквито и да е обстоятелства. Все още зашеметена, с натежало от болка и отвращение от самата себе си сърце, тя оправи, доколкото можа, роклята си, изтупвайки полепналите прахоляци от гърба си. Пое дълбоко дъх и почувства как горчиви сълзи започнаха да парят очите ѝ, а след това се обърна още веднъж и погледна надолу към спящия лорд.

Как можаха да направят такава ужасна бъркотия от живота си? Как можеше нежното блаженство на месеците прекарани в Уитроз да помръкнат толкова бързо...? Той оженен... тя омъжена... и все още завладени от непреодолим плам един към друг, равнодушни към болката, към гнева, към цялата тази срамна среща. Даже сега сърцето ѝ биеше милостиво, признавайки привързаността си към този мъж. С трепереща ръка тя закопча панталоните му, след което застави ръката си да се дръпне оттам, тъй като изпитваше непреодолимо желание да го погали. Поне когато се събуди или ако някой го намери преди това, тя нямаше да има доказателства за това, че са били заедно. Тя знаеше, че бе една безсрамна уличница, и щеше да живее с тази горчива истина, но никой друг не трябваше да узнае за това.

Тя тръгна към имението. Смехът и високият говор вътре изглеждаха непоносимо фалшиви. Един час ли бе отсъствала или само няколко минути? Сигурно Едуард вече я търсеше. Тя спря, когато зърна отражението си в стъклото на прозореца и потрепери. Високо събраната ѝ в прическа коса беше килната на една страна, а лицето ѝ пламтеше от плесницата на Брет. Не можеше да влезе вътре в такъв вид... Ако гостите пропуснеха да видят изпълнените ѝ с вина и сълзи очи, то те нямаше да пропуснат мръсотията и стръкчетата трева на гърба ѝ, нито пък обърканата ѝ коса. Тя тръгна бързо по извития път към каретата, като се обърна да каже само на кочияша да потърси съпруга ѝ.

— Кажете на милорда, че все още не се чувствам добре — каза тя. — Помолете го да каже довиждане на домакините от мое име и да ме извини пред тях за моята неучтивост.

Минута по-късно лорд Реймонд се качи в каретата, а лицето му изразяваше безпокойство.

— Не си ли добре, Чериса? Какво има?

— Страхувам се, че пих твърде много вино — отвърна тя и се опита да се усмихне извинително, като започна да изважда фибите от косата си.

Едуард се усмихна малко успокоен и стисна бащински ръката ѝ:

— Няма нищо срамно в това — усмихна се той. — Вътре има много в подобно състояние, но са без достатъчно разум, за да си тръгнат, преди да са станали за смях.

Чериса отвърна механично на усмивката му и като се облегна на тапицираната облегалка, затвори очите си. „Само ако Едуард знаеше, унесе се тя в горчиви мисли, как самата аз станах за смях. Не са изминали още и десет минути откакто се търкалях в мръсотията като кучка с мъжа, който е избрал за съпруга друга жена вместо мен.“ Тя се раздвижи неспокойно на седалката, усещайки топла, лепкава влага между бедрата си. Сълзи изпълниха отново очите ѝ и тя извърна лице, преструвайки се, че спи, когато съпругът ѝ заговори отново.

Елизабет се колебаеше в тъмнината на парка и се чудеше къде да търси съпруга си. Беше изминал почти цял час, откакто той беше излязъл навън, и вече много от гостите си тръгваха. Тя беше претърсила парка. Оставаше само да провери и малкия градински павилион.

Тя влезе предпазливо, оглеждайки малкото пространство, за да види не е ли там лорд Линдси. Ах, — въздъхна тя, като го видя. Той беше тук. Спеше на пода с ръка, протегната небрежно над главата. От цялото му същество лъхаше доволство. Беше жалко, че трябваше да го събуди, но нямаше друг избор. Момичето застана на колене до него и срамежливо докосна ръката му. Може би беше изпил твърде много коняк... може би беше прекалено изморен, за да я желае тази вечер. Той се размърда леко и на лицето му се появи усмивка, след което остана неподвижен. Елизабет си наложи да го докосне още веднъж, като го разтърси нежно. Чернокосият лорд се размърда отново и промърмори нещо неразбрано, след това се протегна мързеливо и хвана ръката ѝ като я постави на гърдите си.

— Точно сега не мога да го направя отново, Чериса. Така дяволски изморен се чувствам...

Елизабет издърпа ръката си. Очите ѝ бяха широко отворени от шока и тя се взираше изненадана в него. Брет отвори очи и объркан се намръщи, като видя нейното лице над себе си.

Той се изправи и с търсещ поглед обиколи павилиона, преди очите му да се спрат върху пепелявосивото лице на жена му.

— О, Боже, Елизабет. Съжалявам. Един Господ знае...

— Не намесвай името Господне в отвратителното си прелюбодеяние — извика обвинително тя. — Ти никога не търсиш

църквата, нито се молиш, така че махни завинаги името на Господа от устата си!

Брет изглежда момичето, поклати глава и се усмихна мрачно.

— Мисля, че в действителност моите ругатни те притесняват повече, отколкото моята изневяра, Елизабет.

Момичето се втренчи в него, удивено, че той призна с такава лекота проклетата си вина. Тялото ѝ потрепери и пръстите ѝ стиснаха кръста. Ненадейно тя се разрида и огромни сълзи закапаха от очите ѝ, стичайки се по бузите ѝ. Брет я притегли към себе си, а в очите му се четеше смущение и разкаяние.

— О, Елизабет, съжалявам. Знам какво означава за теб брачната клетва. Повярвай ми, не бях запланувал предварително това, което се случи — прошепна той. — Прости ми, моля ти се.

— Искам да се върнем във Франция — ридаше тя, като се мъчеше да се освободи от прегръдката му. — Не искам да оставам повече тук. Ти ще продължаваш да живееш в грях и ще пратиш душата ми в ада заедно със своята.

Брет стисна зъби, за да сподави гнева, който се надигаше в него, и след това я пусна грубо. Тя не беше човек, който можеше да приеме съпругеската изневяра с равнодушие. Но, по дяволите... по дяволите! — ругаше мълчаливо Брет. Той не искаше да напусне Англия отново, особено сега. Той трябваше да преодолее мъката и болката, които Чериса му беше причинила — и необходимостта да ѝ върне удара, който му беше нанесла, като се беше омъжила за друг мъж. Исусе! Не бяха изминали и три месеца, откакто той беше заминал и тя... Но това наистина нямаше значение. Каквото и да беше направила, той още я обичаше. Обичаше я така, както не можеше да обича друга жена, пък била тя негова съпруга или не...

— Добре. Защото ако останем в Англия, аз ще се видя отново с нея — призна спокойно той, като се намръщи в тъмнината, спомняйки си колко жесток беше към Чериса в началото... Той щеше да я види отново, ако тя също искаше това... но щеше ли да го желае? Мили Боже, не беше ли я ударил? И как щеше да ѝ каже за собствения си брак, след като реагира така ревниво към нейния?

— Тогава настоявам да заминем за Франция, милорд. Настоявам за това. Трябва да потърся напътствие, относно тази ситуация, от монахините в манастира Сен Джийн.

Брет се втрени безпомощно в пепелявото ѝ лице и видя една упоритост, която придаваше грозота на здраво стиснатите ѝ тънки устни.

— Добре, Елизабет, но ще направим едно кратко посещение — най-много за две седмици. Аз не мога да замина веднага, тъй като имам да уреждам още много неща тук. Толкова дълго време бях далече от Англия.

— Тогава няма да лягаш отново с твоята Чериса — извести категорично момичето, а непоколебимостта ѝ налагаше да бъде смела.

Брет се намръщи и като помагаше на съпругата си да се изправи, все още се взираше в нея.

— Няма да се виждам с нея, докато се върнем във Франция — каза неумолимо той. — Но когато се върнем, със или без твоята благословия, Елизабет, пак ще се срещна с нея. Докато тя ме желае, дотогава аз ще се виждам с нея.

Елизабет не отговори, а лицето ѝ изглеждаше смъртно бледо на лунната светлина.

— Ще те чакам в каретата, лорд Линдси. Можеш да кажеш сбогом на домакините и от мен.

Брет кимна с глава и излезе от градинския павилион, чувствайки как гневът му се усилва. С брачна клетва или без такава, със съпруга или без съпруга, той ще притежава жената, която обича. Ако нейният възрастен съпруг им забрани, то той ще го призове на дуел и ще го убие. Ако Чериса се откажеше от него, той щеше да я заключи в Уитроз и да я държи там, докато отстъпи. Но той не се съмняваше в нейния отговор, особено след като видя как тя го прие тази нощ. Тя все още го обичаше или поне той се надяваше, че е така, въпреки че се бе омъжила за друг. Той се спря внезапно и с пълни гърди вдиша свежия нощен въздух, за да се успокои. Не, той нямаше да убие съпруга на Чериса, лорд Реймонд. Даже и заради нея, той не можеше така хладнокръвно да убие човек. Той не можеше да се отнесе несправедливо и към Елизабет също. Но някак си, с Божията помощ, той се закле мълчаливо под звездното небе, да намери начин да спечели отново Чериса. Каквото и да му костваше това, независимо кой — дори и самият крал — да иска да ги раздели.

ГЛАВА 17

Хладният октомврийски вятър предвещаваеше студена зима и Чериса побърза да затвори вратата на магазина за дамска мода, кимна с глава на двете момичета и взе чаша горещ чай, преди да се осмели да проговори.

— И тази сутрин ли не се чувствате добре, милейди? — попита загрижено едно от момичетата и подаде втора чаша чай на Чериса.

Тя кимна с глава и се опита да се усмихне неспонтанно.

— Само малко съм изстинала, Бетси.

Но когато момичето се наведе над иглата, Чериса започна да хапе нервно устните си. Беше закъсняла с две седмици за месечния си цикъл, а обикновено бе точна като часовник. Възможно ли бе тя... само тази единствена, зловеща нощ в градинския павилион на приема у лорд Милфорд, когато Брет...

— Идват две дами, лейди Реймонд — каза Бетси и кимна с глава към приемната. — Искате ли да ги видите?

Чериса въздъхна, поглеждайки отегчено през прозорчето на вратата, което гледаше към приемната. Обикновено, когато по-заможни, постоянни клиентки посещаваха магазина, тя полагаше специално усилие да се срещне с жените. Притежаваше уникален талант да оцени модела, който най-добре би подходил на една фигура. Дали корсажът на роклята трябва да има жабо или дантела или просто трябва да бъде изрязан по-ниско, за да позволи да бъде подчертано очарованието на жената. Цветовете също бяха неин специалитет. В зависимост от цвета на косата, от цвета на очите тя подбираще платовете и използваше нюансите им така, че да накара обикновената жена да изглежда привлекателна и даже красива. Но разбира се, като лейди Реймонд, тя можеше и да не се показва пред клиентките. В действителност беше немислимо за човек от висшето общество да работи за прехраната си. Двамата с Едуард щяха да бъдат отлъчени веднага от това общество. Тя не се страхуваше за себе си, но заради съпруга си трябваше да играе тази глупава игра. Чериса се

намръщи, като се сети за Едуард. Той бе толкова внимателен към нея и така бащински привързан към Джейми, който сега живееше у Ардсли и когото тя често взимаше да им гостува. Щеше ли Едуард да я разбере, ако наистина беше бременна и носеше детето на лорд Линдси? Или даже и неговата обич щеше да се изчерпи, ако бъде подложен на такова изпитание?

Също и Брет, разбира се... Нямаше смисъл да му казва, след като все още не беше сигурна. Тя потрепери, като си спомни тяхната последна, яростна среща. И днес отново, както всеки ден от месец насам, тя усети, че против волята си се надява да получи вест от него.

Странно, че от тогава не бе чула нито дума от него — освен онази кошница с виолетки, която получи на другия ден, наистина да е била от Брет. Възрастната жена, която беше почукала на вратата, за да ѝ предаде цветята, не беше казала нищо и тъй като съпругът ѝ стоеше до нея, тя не можеше да попита за подробности, въпреки че много ѝ се искаше.

— От кого са? — беше попитал доста кисело Едуард, като помириса лекия, благоуханен аромат, който излъчваха виолетките.

— Няма бележка — бе отговорила тя с престорено безразличие, поставяйки кошницата върху масата. „Дявол да го вземе този мой лош късмет, мислеше с горчивина тя. Защо трябваше Едуард да е тук при мен, точно когато старата вещица почука“. Брет често ѝ поднасяше сутрин диви, сини, красиви цветя, когато живееха в плантацията му на острова, като казваше, че те подхождат на цвета на очите ѝ. Но виолетки...? Беше ли забелязал, че дясното ѝ око се бе подуло и бе посиняло от удара, и ѝ изпращаше извиненията си... или се подиграваше?

— Милейди? — каза тихо момичето, което все още придържаше завесата настрани, за да открие малкото прозорче.

— О... да — кимна с глава Чериса и се дръпна към стената.

Две дами. Добре. Облечени в рокли със съвсем неподходящи цветове, разбира се, но тя можеше лесно...

— Чух, че заминавал отново за Франция — отбеляза едната и сви рамене. — Алисиа беше направо бясна.

— Да ти кажа право не я съжалявам много. Доколкото разбрах, Линдси заминал така внезапно заради тази русокоса хубавица...

— Заради Алисиа? — разсмя се грубо първата, клатейки глава. — О, не, скъпа, това не може да бъде вярно. Ако беше така, Алисиа нямаше да бъде толкова ядосана и недоволна. Не, мисля, че причината е някоя друга жена. Разбира се, никой не знае коя е. Лейди Линдси отказвала да говори за случилото се, разбира се. Само настоявала веднага да заминат за Франция. И той, като предан съпруг, отплавал почти моментално.

Чериса се отдръпна назад, като дишаше тежко от шока, който предизвика у нея разговора на жените. Брет отново във Франция? По заповед на съпругата си? Но как беше разбрала тя за...? И какво означаваше това? Беше ли заминал завинаги от Англия? Толкова много ли ценеше съпругата си, че се отказваше от изкушението да се люби с нея за в бъдеще, като заминава на стотици мили далече? Можеше ли да е изтълкувала съвсем погрешно неговите чувства през онази нощ на приема? О, Боже, мислеше тя, ако той обичаше толкова много жена си? Тя се обърна и изтича навън, на улицата. Направи знак на една минаваща карета да спре и се качи в нея. Може би в представите на Брет тя го беше предала. Може би той смяташе, че не ѝ дължи никакво обяснение. Но поне можеше да говори с Ардсли и да разбере истината. Ако завинаги беше загубила любовта на Брет, то тя трябваше да знае това със сигурност. Слабата надежда, която хранеше, откакто бе лежала в прегръдките му през онази нощ, беше по-убийствена и по-непоносима, отколкото горчивата истина, колкото отчайваща и тъжна да бъде тя. „О, Боже, моля ти се — прошепна безпомощно ридаяйки тя, сгушена върху мръсната тапицерия на наетата карета. Моля ти се, мили Боже, не позволявай това да стане... о, моля ти се...“

Чериса скочи на крака, когато чу стъпките на русокосия лорд, и се обърна с лице към него. Отчаянието ѝ ясно личеше в пълните ѝ със сълзи очи.

— Ардсли... о, благодаря ти, че ме прие — извика тя, изтича към него и обви ръце около шията му. — Трябва да говоря с теб... Трябва да разбера...

Русокосият лорд се намръщи, въпреки че не можеше да устои на прегръдката ѝ, и постави ръка на треперещите ѝ рамене, а очите му помръкнаха от безпокойство.

— Едва ли ми оставяш голям избор за разговор с теб — възнегодува студено той. — Но за Бога, скъпа, ти трепериш като лист. Какво се е случило?

Сълзите на Чериса потекоха бързо, когато почувства нотките на състрадание в гласа на лорд Ардсли. Разбирайки, че най-после ѝ беше простил за брака ѝ, това само добави друго, още по-силно възмущение в нейното обременено сърце. Когато накрая успя да потисне риданието си, тя започна да се колебае, дали да зададе въпроса си, страхувайки се, че отговорът на лорда можеше да убие и последната слаба надежда, за която се беше хванала. Вместо да зададе въпроса си, тя несвързано започна да обяснява какво бе правила тази сутрин и накрая спомена за разходката си до нейния малък магазин за дамска мода.

— В магазина бяха дошли две жени и аз... искам да кажа, едната каза, че Брет... — заекна тя неуверено, а страхът стягаше гърлото ѝ и тя сведе очи под въпросителния поглед на Ардсли.

— Магазин? — повтори той. — Какъв магазин? За дамска мода ли каза? Не е трябвало да правиш това, скъпа.

Чериса сви рамене и направи гримаса, желаейки да смени темата на разговора. Всяка секунда надежда ѝ изглеждаше скъпоценна сега.

— Трябва да се храним някак си, Джеймс.

Едуард няма пари.

— Не бих позволил да гладуваш, Чериса, нито пък Брет ще го позволи. В действителност...

— Имам чувството, че вече използвах достатъчно от парите на Брет, особено при това стечение на обстоятелствата — прошепна виновно тя, като се опита да се усмихне. — А и ти се грижиш за Джейми вместо мен и плащаш разносните за неговите възпитатели и...

— Брет има грижата за разносните на Джейми, Чериса. Той настоява за това, макар че бих се радвал, ако не обръщаме внимание на такива дребни неща. А сметката на Брет е все още отворена за теб, принцесо. Аз го придружих до Бенджамин последния път, когато той отиде да тегли пари за пътуването си във Франция. Видях пълномощното, което ти дава право да теглиш свободно пари от сметката му, прикрепено към счетоводната книга.

Чериса се втренчи учудено в приятеля си, усещайки слабите криле на надеждата отново да понасят душата ѝ.

— Тогава той не ми се сърди? — попита невярващо тя и дъхът ѝ секна. — Не ме ли мрази?

Ардсли направи гримаса и се отдалечи няколко стъпки, преди да се обърне и да разгледа внимателно лицето ѝ.

— Е... не е много доволен, Чериса, но... сигурен съм, че не те мрази. Мисля, че имаше намерение да го направи, но разбра, че не може.

Момичето затвори очите си и въздъхна с облекчение. Ако Брет не я мразеше, тогава не е напуснал Англия само защото я отбягва. Освен ако... освен ако неговата съпруга все още заема първо място в сърцето му.

— Чериса, кажи ми — попита Ардсли — какво, по дяволите, стана между теб и Брет онази вечер у лорд Милфорд? Моята карета беше зад тази на Линдси и точно когато се канех да тръгна, Елизабет излезе сама от парка, бяла като призрак, и изглеждаше така, сякаш беше пила оцет за десерт. Без да каже дума на мен или Мериан, тя се качи в каретата и тръшна вратата. След малко Брет излезе от имението, очевидно извинявайки се за нещо на лорд Милфорд. Другото, което чух, бе, че той и Елизабет заминават за Франция за...

— Елизабет? — гърлото на Чериса пресъхна, а сърцето ѝ се скова в леден страх.

Погледът на Ардсли беше скептичен и той неловко сви рамене.

— Да, разбира се, Елизабет. Съпругата на Брет.

Един сподавен вик на отричане се изтръгна от гърдите на Чериса и тя усети пода под краката ѝ да се наклонява. О, Боже! — диво крещеше душата ѝ. Истината е, че той я обича. Елизабет бе разбрала, че Брет е бил с нея, и го беше принудила да избира между двете. И Брет бе избрал Елизабет...

— Господи, Чериса, добре ли си?

Момичето отвори очите си и се опита да ги фокусира върху лицето на русокосия лорд, тъй като то плуваше пред нея. Сините му очи я гледаха тревожно. Чериса кимна вдървено с глава, опитвайки се да избегне неговия поглед.

— Но тогава... — объркан поклати глава Ардсли и хвана ръката ѝ. — Господи, Чериса! Какво има? Трябвало е да знаеш, че той е женен. Защо иначе щеше да се свържеш с лорд Реймонд?

Чериса обясни неуверено цялата история, като се чувстваше странно скована, нямаща нищо общо със събитията, които описваше — като че ли разказваше история за някой друг. Най-после тя свърши, а Ардсли я гледа смаян още дълго време, но с разбиране и накрая наруши мълчанието с тихо проклетие.

— По дяволите, скъпа. Трябва да ти се извиня — въздъхна той, като се намръщи леко, а ръцете му играеха нервно по колана. — Не съм бил прав. Смятах, че ти някак си си научила за брака на Брет и нарочно си се омъжила за лорд Реймонд. Затова бях толкова възмутен от теб онази нощ. Мислех, че ти си искала само да притежаваш титла и когато Брет бе извън играта, ти просто си се пресегнала за следващата, която ти е била под ръка...

— Ардсли! — лицето на Чериса пребледня и тя се втренчи ужасена и невярваща в русокосия лорд. — Наистина ли си помислил, че аз бих направила...?

— Знам, момиче — прекъсна я бързо той, а очите му я молеха да му прости. — Колкото повече мислех за това, толкова по-малко вярвах, че може да е истина. Но тази вечер Брет се държа дяволски особено, а Елизабет едва каза довиждане, преди да започне отново да шепти „Аве Мария“ и...

— Защо се е оженил за нея, Джеймс? Толкова много ли я обича? — гласът на Чериса се беше изгубил и тя зададе шепнешком въпроса, който разкъса сърцето ѝ на парчета. Тя сведе главата си, неспособна да срещне състрадателния поглед на лорд Ардсли.

Той се пресегна и привлече момичето към себе си, допирайки бузата си до нейната блестяща, кестенява коса, и започна бавно да ѝ обяснява за необичайния брак на Брет, а думите му причиниха нова рана в сърцето на момичето. Чериса слушаше с нарастваща надежда и накрая отбеляза с неверие:

— И тя също не го обича, Джеймс? — повтори тихо тя. — Не мога да разбера... Брет винаги е бил харесван от жените...

— Да, този проклетник притежава тази магия, но тя не действа на Елизабет, скъпа. Тя е много набожна. Била нещо като монахиня, преди да се омъжи, мисля. Едва ли е подходящата жена за един независим, дързък, стар пират, като Линдси. Като че ли само ти, Чериса, обуздаваш доста добре неговия нрав, но...

— Не, Ардсли, моля те — поклати бързо глава тя и нови сълзи изпълниха очите ѝ. — Не се шегувай с това, поне сега. Елизабет трябва да е разбрала някак си, че Брет е бил с мене в парка у лорд Милфорд, Джеймс. Даже и да не го обича, това трябва да е било едно разочарование за нея. Това ли е причината, поради която заминаха за Франция? Там ли ще живеят постоянно.

— Не. Брет каза, че отиват там само на гости.

Чериса кимна с глава, отдръпна се от ръцете на Ардсли и тръгна към вратата.

— Да предам ли нещо на Брет, когато се върне тук? — попита нежно русокосият лорд.

Чериса се спря за миг. Нейните чувства и мисли бяха твърде объркани, за да може да отговори. Щеше ли да може да се среща с Брет, въпреки брака му? Щеше ли да може да преодолее своята инстинктивна ревност и вина при разделянето даже на една малка част от Брет с друга жена? И какво ще стане с бебето, което тя смяташе, че носи в утробата си? О, Боже... какво ще стане? А Едуард...? Тя поклати безмълвно глава, като отложи взимането, на каквото и да е решение сега. — Ардсли хвана ръката ѝ, когато стигнаха до вратата, и я целуна нежно, а тя се опита да се усмихне само заради него, за да премахне безпокойството, което засенчваше очите му. Тя се спря отново, преди да се качи в каретата, и погледна с копнеж към прозорците на детската стая. Не обичаше да си тръгва, без да е видяла детето — мили Боже, то ѝ липсваше толкова много. Но за Джейми беше най-добре да живее тук, с двете прекрасни момчета на Ардсли, за да се научи да се облича и да се държи както подобава на един истински джентълмен. Може би утре, успокои тя сърцето си, ще го вземе за следобедна разходка. Можеха да отидат до парка Сен Джеймс и да хранят патиците. Момчето можеше да се порадва на ездата на пони. Тя се усмихна внезапно, докато се качваше в каретата, и махна с ръка на кочияша да тръгва. Нямаше значение какво от Брет притежаваше Елизабет. Тя не притежаваше неговия син. Но даже и тази усмивка повехна бавно, когато каретата започна да трополи по пътя. Днес Елизабет не притежаваше сина му, но какво щеше да стане догодина? Или по-следващата година? Сигурно с течение на времето, като съпруга на Брет, тя също ще стане майка на неговите синове. Чериса неочаквано се разрида с непреодолима мъка и гневно започна

да удря с юмруци кадифената тапицерия. „Мразя я, мразя я!“ — шепнеше яростно тя. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от силата на чувствата ѝ, а очите ѝ се замъглиха от горещите сълзи. Тя беше такава глупачка, такова наивно селско момиче. Да повярва в любовта, да повярва в Божието милосърдие, в тази абсолютна доброта на света. Веднъж Брет да отвърне на любовта ѝ, бе мислила тя, и войната щеше да бъде приключена с победа. Но беше сгрешила. Нищо в този налудничав, объркан свят не можеше да бъде дарено щедро от жестоката повелителка, наречена Съдба. Ако все още желаше любовта на Брет, то тя би трябвало да се откаже от всичко друго. Едуард можеше и да умре след няколко години, но Елизабет беше млада. Фактът, че той очевидно чувстваше задължение и се съобразяваше с желанията на своята съпруга, независимо дали я обичаше или не, показваше ясно, че тя трябва да приеме нещата такива, каквито са. Сега тя не можеше дори да мечтае да бъде нещо повече от метреса на Брет, както и не можеше да претендира, Джейми да стане негов наследник. Никога вече нямаше да получи цялата му любов, както я получаваше през онези месеци в Уитроз. Да живее завинаги като пленница на празна, безсмислена любов, беше единственото, което ѝ оставаше. Чериса се засмя тихо, когато каретата спря пред жилището ѝ. Това бе един студен, лишен от веселост смях, роден от горчивината, която бе изпълнила душата ѝ. Само три години ли бяха изминали, откакто наивното, провинциално момиче беше умолявало със светнали очи за тази любов, отричайки жестоката истина, за която Брет и Ардсли я бяха предупреждавали? Не беше ли тласнат и Брет в този капан, поради нейното неведение? В действителност, не беше ли обрекла тя мъжа, когото обичаше повече от живота си, на същата горчива мъка, в която тя се беше потопила, пренебрегвайки всички предупреждения, пренебрегвайки всякаво благоразумие, като вярваше, че любовта ще победи всичко.

— Лейди Реймонд — наведе се към нея кочияшът и отвори тясната врата на каретата. — Една жена иска да ви види.

Напълно овладяла се, Чериса пристъпи в ярката, октомврийска слънчева светлина и внезапно спря, като се втренчи слисано в чакащата я жена.

— Лельо Мери! — остана с отворена уста Чериса, а сините ѝ очи станаха огромни от удивление. — О, лельо Мери! Как за...

Жената се усмихна и срамежливо хвана треперещата ръка на момичето.

— Бях сигурна, че ти бе тази, която видях да излиза от тук тази сутрин. Дойдох в Лондон, за да посетя Ани. Тя се омъжи за един свещеник и живее няколко къщи по-надолу. Бях излязла да се разходя и... Ох, дете! Господи, колко много ми липсваше! Чудех се какво ли е станало с теб, страхувах се за теб... а сега чух, че си се омъжила за граф. О, толкова се радвам за теб! Има толкова много неща, които искам да ти кажа.

Чериса слушаше сковано разказа на жената, потискайки желанието да отметне главата си назад и да вика, да вика и никога да не спре да вика... Всичко беше безполезно... всичко беше изгубено... три и половина години от живота й... Години, през които последва Брет в Антилските острови, съпругът й Джерард едва не я уби, за малко не я затвори в Нюгейт за дългове и всичките й мечти, всичките й планове, всичко беше отишло на вятъра. Три и половина години преследване на неосъществимата мечта да се омъжи за лорд Линдси, когато само ако беше знаела, само ако някога беше подозирала... те можеха да бъдат женени много отдавна и да избегнат ужасната, необратима обърканост на сегашния им живот.

— Не можах да повярвам на очите си, когато те видях тази сутрин, дете. Облечена толкова хубаво и в собствена карета... И след това, когато слугата те нарече лейди Реймонд. Ами аз, никога... — поклати глава сияеща от удивление леля Мери. — И така, ти се омъжи за твоя млад лорд, когото срещна на пътя в Бейнуотър?

Чериса се помъчи да се усмихне, но сърцето й остана необичайно хладно, а мислите й — странно сковани.

— Не — отговори тихо тя и поклати леко главата си. — Не... за друг.

Леля Мери кимна с глава, а очите й все още светеха от щастливо доволство.

Чериса погледна втренчено надолу към стиснатите си ръце, като едва се въздържа да не се изсмее на иронията на съдбата.

— И ти си сигурна, че аз съм благородничка? И моето истинско име е Чериса Лейкланд?

— О, да! Аз все още притежавам документите на майка ти и сватбената ѝ халка, които доказват това. Ние... Чичо ти Уат и аз... искахме да ти го кажем на шестнадесетия ти рожден ден, но разбира се...

Чериса се усмихна механично в отговор на изразителния жест на леля си. Разбира се. Тя беше заминала с Брет, преди този ден да беше настъпил. Интересно, че се чувстваше толкова спокойна, след като чу този разказ. Не трябваше ли тя, по всички правила на логиката, да има желание да реве и да беснее от яд?

— А чичо Уат? Никога ли не ти е казал...?

— Той почина преди близо две години, дете. Умря на другата пролет, след като ти замина, точно след като привършихме със сеитбата. Боже мой, но той беше обезумял, когато ти избяга. Търси те през целия ден, но не можа да намери никаква следа от теб. Разбира се, мисля, че всичко това е било за добро в края на краищата. Ани живее в Лондон от половин година и тя ме дари с моето първо внуче — едно сладко, хубаво, малко момиченце. Съпругът ѝ е свещеник в...

Чериса се преструваше, че слуша и на устните ѝ бе застинала една любезна усмивка, макар че мислите ѝ бяха далеч в изминалите години. Чичо Уат не беше казал на жената, която я беше отгледала и която тя мислеше за своя истинска леля, за побоя, който ѝ беше нанесъл... Вместо това се беше преструвал, че въобще не я беше намерил. Колко далече беше представата на леля ѝ от истината за нейното заминаване. Бягството ѝ от Бейнуотър далеч не беше весело приключение, за което можеше да ѝ се завиди. Но сега? Имаше ли някакъв смисъл да разкрие истината на жената?

— Разбира се, моят Уат още ми липсва, Чериса. Той беше добър човек. О, и той си имаше своите недостатъци. Особено когато беше ядосан, но предполагам, че с всички мъже е така. Да, той беше добър съпруг.

Чериса отвори уста, но след това бързо я затвори. Не беше виновен нито чичо Уат, нито леля Мери за това, че животът ѝ се нареди по този начин. Не беше виновна и тя, нито пък Брет или Едуард, нито Елизабет или който и да е. Съдбата ги беше използвала като кукли в този странен малък фарс. Жестока, зла, объркана съдба, в която тя вярваше така много. Съдбата я беше излъгала.

— Благодаря ти, че ми се обади, лельо Мери.

Ще отида да видя Ани другата седмица, ако имам време.

— А документите ти, дете? Предполагам, че ще ги искаш? Никога не съм мислила да ги взема със себе си. Господи! Кой можеше да предположи, че ще те видя отново в този огромен, претъпкан град? Но аз съм...

— Ще ги взема някой ден — каза Чериса, като отвори вежливо вратата и след това отвърна на любящата прегръдка на жената.

— Чериса? — лорд Ардсли беше застанал до вратата и наблюдаваше с любопитство закръглената, облечена по селски жена до нея.

— О... Ардсли — опита се да се усмихне Чериса и се дръпна назад, за да му даде възможност да влезе. — Това е моята леля Мери — от Бейнуотър. Чуval си ме да говоря за нея.

Очите на русокосия лорд се разшириха от изненада, преди да възвърне самообладанието си и да направи галантен поклон.

— За мене е удоволствие — промълви той, спря се за миг и сви веждите си. — А чичо ти, Чериса? Той също ли е тук? Бих се радвал да срещна...

— Той е умрял, Джеймс — прекъсна го бързо тя, клатейки предупредително глава. — Леля Мери ми каза, че ме е търсил, но не е могъл да ме намери. А след това, през следващата пролет, е починал.

Тя срещна учудения поглед на лорда и двамата се изгледаха един дълъг, напрегнат миг. Чериса се успокои, когато той кимна с глава и сви рамене в знак на съгласие да поддържа тази измислица, щом тя желаете това. Толкова много хора бяха наранени от тази игра. Тя щеше да надхитри съдбата и да остави леля Мери вън от...

— Това ли е съпругът ти, дете? — добрите очи на жената блестяха от учудване, гледайки красивото червендалесто лице на Ардсли, прекрасният му атлазен жакет и панталони.

— Не, лельо Мери. Това е един стар, скъп приятел — отговори тя, спомняйки си съвсем ясно реакцията на русокосия лорд, когато разбра за взаимната любов на Брет и Чериса. Не можеше да се каже, че той беше зарадван. Не, напротив, през онзи отдавна отминал пролетен ден в гората Личестър сините му очи бяха помръкнали от безпокойство, а думите му изразяваха съжаление — думи, които не можеха да се опровергават. Беше ли предполагал всичко това? — чудеше се тя мълчаливо и разглеждаше познатите черти на лицето му с

кос поглед. Беше ли се опасявал Ардсли, че всичко щеше да свърши по такъв печален начин за всички?

— Леля Мери току-що ми разказа моята истинска история, Джеймс. Родителите ми са благородници — макар че са се отказали от тях, заради брака им. Истинското ми име е Чериса Лейкланд.

Лицето на русокосия лорд пребледня, погледът му се прикова върху нейния и разкриваше явното му смущение.

— Боже мой... — промълви той накрая, клатейки бавно глава. — Тогава, през цялото това време...

Чериса тихо се засмя и целуна още веднъж за довиждане леля си, като продължи да я гледа мълчаливо, докато тя вървеше в гаснещата светлина на залязващото слънце.

— Чериса, какво по дяволите е...?

— Не, Джеймс, моля ти се, не сега — продума изморено момичето и се извърна, за да избегне напрегнатия му поглед. — Всичко това ми дойде твърде много. Искам да остана сама за малко.

— Но, скъпа, получих много важно известие и знам, че ти ще...

— Не! — шепотът на Чериса имаше силата на вик и русокосият лорд остана колебливо до вратата, а очите му гледаха разтревожено. — Моля ти се, върви си.

Той я погледна в очите с явно нежелание да изпълни молбата ѝ.

— Тогава утре, принцесо? Много е важно и...

— Утре — съгласи се тя и понечи да затвори вратата зад него.

Утре, мислеше си с горчивина тя, ако настъпи някога за нея това утре. Кого го е грижа вече? Тя се обърна и отвори отново вратата, като извика след русокосия лорд, който вече беше стигнал до каретата и посягаше към вратата.

— Ардсли! Обещай ми нещо! — помоли го тя, а очите ѝ бяха сериозни. — Ако се случи нещо с мен... или с Брет... ти ще имаш грижата за Джейми, нали?

Ардсли се намръщи и не отговори веднага, а лицето му все още излъчваше безпокойство.

— По дяволите, Чериса, що за въпрос е това? Какво може да ви се случи? Не обичам да слушам такива...

— Моля те, Джеймс, не ме питай. Не сега. Това е само... мисля, че като чух за чичо си... — излъга тя, а в очите ѝ се четеше очакване.

Накрая той сви рамене, поклати глава, дръпна вратата на каретата, за да я отвори, и влезе вътре.

— Обещай ми! — настоя тя, когато вратата започна да се затваря.

— Добре, скъпа, обещавам ти — съгласи се той и се помъчи да се усмихне успокояващо, въпреки че душата му бе студена като лед. — Ще дойда утре сутринта. Опитай се да си починеш и да поспиш. Всичко ще се нареди, знам това.

Чериса кимна с глава и помахаше с ръка за довиждане, докато каретата се отдалечи. След това се обърна, отиде до бюрото си, взе перо, мастило и няколко листа от чекмеджето. Беше длъжна да напише писмо на Брет, а разбира се, и на Ардсли, след като нямаше да бъде тук сутринта, за да разговаря с него. Едно за Едуард, едно за прислужничката, която беше много привързана към нея, едно за момичетата в магазина и, разбира се, едно, което трябва да бъде прочетено много по-късно, до нейния син. Може би тогава момчето ще може да чете такива неща и ще бъде достатъчно голямо, за да разбере защо майка му го е напуснала по този начин. Сега поне му дължеше обяснение.

Накрая, когато слънцето залезе и луната увисна нова и жълта на сапфирения хоризонт, Чериса свърши с писането и изморено се отпусна на стола, разтривайки схванатите си пръсти. След като отмени стъписването от постъпката ѝ, мислеше тя, те щяха да я разберат. Тя не можеше да продължи повече, играта беше свършила. Да продължава да живее, означаваше само да продължи да вреди на всички. Може би, след като тя си отиде, Брет щеше да се научи да обича съпругата си, вместо да бъде разкъсван между двете. Може би щеше да осинови Джейми. Ако не като негов наследник, то поне като втори или трети син. Едуард едва ли щеше да се трогне много, освен ако не последва скандал след смъртта ѝ. Той беше привързан към нея, но, вече беше преживял загубата на две съпруги и дъщеря. Сега щеше да преживее и тази. А другите, е... те също щяха да го преживеят. Може би Ардсли щеше да бъде най-съкрушен от всички, защото я беше видял последен, но и така да беше... какъв друг избор имаше тя? Да продължава да живее като съпруга на Едуард, да умира хиляди пъти на ден, мислейки за Брет, да мисли за това какъв можеше да бъде живота ѝ? А и детето, което може би носеше? Доказателство пред света за нейното прелюбодеяние и срам? Не, може би това беше малодушно бягство, но

тя не можеше да понася повече този начин на живот. Щеше да даде на съдбата финалния триумф, да гледа как тя унищожава себе си, за да избегне горчивата, непоносима ирония на всичко това.

Чериса взе пелерината и маншона си и отиде до входната врата, изричайки някакви безсмислени извинения на изненаданата прислужница. Защо не? — убеждаваше се тя, а устните ѝ потръпнаха в тъжна усмивка, защо да не отиде да се разходи към реката? Можеше даже да тръгне по пътя, който минаваше покрай къщата на Ардсли и да надникне през прозореца на детската стая, за да види за последен път Джейми, който сигурно вече спеше. И после? Ако паднеше от моста във водите на Темза с тези тежки дрехи... нямаше да може да изплува. За Лондон това ще бъде само още един прискърбен нещастен случай.

— Какво да обещаеш? — намръщи се Брет и се наведе напред. „По дяволите! — изрече мълчаливо едно проклятие той. — Това проклето главоболие става все по-силно всеки път, когато аз...“

— Да се грижа за Джейми — отговори Ардсли и сви рамене, след като изпи коняка от чашата си. — Знам, Брет. Побиха ме тръпки, но дявол да го вземе... след шока, който тя изживя днес. Първо, мислеше, че си я изоставил заради Елизабет, после научи, твърде късно, че е от благороден произход. Не я обвинявам, че искаше да остане сама. Мислех, че ако ѝ кажа за теб — за това, че Елизабет е мъртва и че ти се връщаш скоро в Англия — това щеше да бъде още един шок за момичето. В края на краищата, това едва ли решава нещо. Тя все още е омъжена за лорд Реймонд.

— Да, но нали ти е казала, че той е импотентен? Ако е така, то тогава бракът не е консумиран. аз мога да издействам да го анулират — каза Брет и отпусна глава в ръцете си, за да разтрие слепоочията си и да премахне тъпата болка. Не се ли бе оплаквала и Елизабет от главоболие в деня, преди да...

— Това ще предизвика скандал. Съпругата ти почина само преди седмица, а ти пледираш за...

— Не ме интересува! — каза Брет. — Уморих се да живея този живот, за да доставям удоволствие на други хора. Това че Елизабет умря, е Божия благословия за нас двамата. Трябваше да я видиш на смъртния ѝ одър, плачеща от радост, че отива при нейния Бог,

увещаваща ме да се поуча от нея и да не позволя нищо да попречи на женитбата ми с жената, която обичам. И за Бога, аз съм...

— Сири, Брет! Аз не те критикувам, за Бога. Познавам те твърде добре, за да мисля, че ти ще вземеш под внимание моето мнение, дори и ако не одобрявам — което аз не правя! — побърза да успокои гнева на приятеля си Ардсли, като се намръщи и хвърли бърз, кос поглед към него. — Искях само да ти разкрия реалността, пред която ще се изправиш, Брет... ако все още утре си на крака. Ти не изглеждаш добре. Сигурен ли си, че си здрав?

Чернокосият лорд кимна бързо с глава, опитвайки се да прогони досадната болка от главата си, но не можеше да си позволи сега да легне и заспи. Имаше да свърши още нещо важно.

— И... Чериса. Тя те накара да обещаеш? — Той отново се намръщи на утвърдителното кимване на Ардсли и си наложи да се изправи. — Смятам да отида дотам, Джеймс. Когато Чериса иска обещания, то работата е сериозна. Тя не би искала това, ако не е била разтревожена...

— Седни! Приличаш на мъртвец. Знам, че си изгарял от желание да стигнеш до дома, но сега трябва да си легнеш и да се наспиш добре. Аз ще отида и ще видя какво има.

— Не, аз ще отида, Ардсли. Няма нужда ти...

— Аз също ще дойда — настоя русокосият лорд и последва приятеля си. — Като те гледам на какво приличаш, мисля, че може да паднеш от коня. Хей! Нямах ли намерение да вземеш пелерината си?

— Не, дяволски ми е горещо — промърмори Брет и тръгна към конюшните. — Студеният въздух ми действа добре.

Ардсли му хвърли още един тревожен поглед с надеждата, че ще може да го убеди да отиде и да си легне. По дяволите, той никога не беше виждал Брет в този вид, въпреки че бяха прекарвали заедно много безсънни нощи преди. Освен това, сега не беше юли, а октомври и зимата беше така дяволски близо. Навън не беше приятно хладно, а направо — студено. Ако приятелят му имаше треска... Господи, не беше ли това, от което умря Елизабет във Франция? Треска?

— Линдси, за Бога, върни се вътре. Аз ще се погрижа за Чериса. Кълна се!

— Знам, Ардсли, но представи си, че тя не е вкъщи. Тогава какво ще правиш? Няма да имаш представа къде да я търсиш?

— Нито пък ти.

— Да, знам. Чериса и аз... ние имаме нещо като шесто чувство един към друг, колкото и налудничаво да звучи това. Аз бих имал много по-голям шанс да я намеря.

Ардсли въздъхна, проклинайки тихо в себе си, и се качи на коня. Нямаше полза да спори с Линдси, когато в гласа му се появяваха тези нотки. Той беше дяволски упорит в постигането на това, което искаше. Поне можеше да му помогне. Господи, той се надяваше, че Брет грешеше по отношение на Чериса. Тя не беше човек, който би направил от отчаяние някоя глупост... или поне той се надяваше да е така.

Но когато те пристигнаха, момичето не беше вкъщи. Въпреки плахата съпротива на прислужницата, Брет я изблъска с рамо и влезе във всекидневната, за да я потърси.

— Тя не е тук — съобщи накрая Ардсли, поглеждайки намръщен към бюрото. — Погледни тук, Брет! Оставила е писмо за теб — посочи той с пръст към сгънатия пергамент, — а също и за мен.

— Отвори го! — заповяда Брет и грабна адресираното до него писмо. — Тази работа никак не ми харесва.

Ардсли се двоумеше, усещайки нарастващото безпокойство.

— Може би не трябва да ги отваряме, Брет, фактически те не са ни предадени...

— О, върви по дяволите с твоите префинени скрупули, Джеймс. По-добре ли ще се чувстваш, ако закъснеем и я намерим мъртва?

Ардсли се намръщи отново и отвори писмото, а когато започна да го чете, лицето му пребледня. Ненадейно Брет хвърли своето на пода и изричайки едно гневно проклятие, сграбчи ръката на приятеля си и го повлече към вратата.

— Почакай една секунда, Линдси — възнегодува Ардсли, като издърпа ръката си. — За Бога, нека първо да помислим.

— Нямаме време за мислене — отрязва го Брет и се обърна към момичето, което прислужваше. — Кога излезе господарката ти?

— Не много отдавна — заекна плахо то и се сви страхливо до стената. — Може би преди половин или един час. Каза, че отива да се поразходи към реката.

Брет изруга отново, поглеждайки намръщено към момичето, като че ли го обвиняваше. То се разтрепери под гневния му поглед, извърна

главата си и започна да хленчи изплашено.

— Ако се прибере, задръж я тук! Разбра ли? Заклучи я в стаята й, докато се върна! Вземи този пръстен — помъчи се да изтегли от пръста си той пръстена със смарагдовия камък, който Чериса му беше подарила много отдавна. — Тя ще разбере от кого е. Кажи й, че ще се върна.

Момичето кимна уплашено с глава, а той излезе и хвана поводите на завързания пред вратата кон. Ардсли се завтече след него и едва смогна да излезе навреме на улицата, за да види чернокосия лорд, който вече се беше качил на седлото.

— Къде да отидем сега? — извика тревожно той и дръпна поводите на коня си, за да последва Брет.

— Може би у вас. Не знам — отговори намръщено той и пришпори коня си. — Просто продължавай да оглеждаш наоколо.

Но тъмните, студени, октомврийски улици бяха безлюдни по това време на нощта и двамата мъже яздеха към къщата на Ардсли с нарастваща тревога. Икономът им съобщи, че никой не е идвал през цялата вечер, но Брет забърза към детската стая със слаба надежда в душата. Той се спря само за миг, за да погледне спящия си син, чудейки се дали да го събуди или не. Ако Чериса чуеше, че момчето я вика, тя сигурно щеше да отговори, където и да се бе скрила. От друга страна, ако той я намери твърде късно... или въобще не я открие... По-добре е момчето да остане тук. Зад него се чува тихи стъпки и той се обърна, кимна с глава на гувернантката, която се появи до вратата, а после излезе тихо в коридора и затвори вратата.

— Какво има, лорд Линдси? Момчето не спи ли? — попита тихо жената.

— Да, той е добре. Тревожа се за неговата майка — отговори шепнешком Брет, а мислите му се движеха бързо напред в безумно търсене на момичето.

Къде ли може да е отишла? Някъде, където може да се отиде пеша — това естествено ограничаваше нейния избор. Към реката? Но дали беше казала истината на момичето или нарочно беше дала погрешна посока, за да заблуди търсенето?

И беше ли мислила, че тя можеше да бъде търсена? Или наистина мислеше да се...?

— Странно, милорд, но ми се струва, че чух шум вън, в градината преди малко. Ето защо, когато чух, че някой идва тук, аз...

— Какво казвате? — цялото внимание на Брет се насочи към гувернантката и той я погледна втренчено. — Преди колко време?

Смутената жена се изчерви от неговия поглед.

— Само преди двадесет или тридесет минути — заекна тя, учудена от възбудата му. — Мислите ли, че трябваше да кажа на пазачите? Всъщност не бях сигурна дали това беше нещо друго, освен вятъра, така че аз...

Брет се обърна и тръгна, оставяйки учудената жена да стои в тъмния коридор, загледана след него. Половин час... ако това е била Чериса, тя сигурно е имала достатъчно време, за да стигне до реката? Темза минава през целия град. Ако тя е искала да се удави, както намекуваше в писмата, щеше ли да потърси лодка, или щеше да скочи от моста или просто щеше да нагази навътре в реката, докато тежките ѝ дрехи я принудят да потъне? Той забърза към гостната, където бе останал Ардсли, като се опитваше да не обръща внимание на болезненото стягане на сърцето си, което удвояваше пулсиращата болка в главата му. Дявол да го вземе! Не беше боledувал от години...

— Мисля, че е била тук преди около половин час, а може и по-скоро. Вероятно сме се разминали.

Ардсли пристъпи към него и повдигна фенера към лицето му. Брет изрече едно проклетие и инстинктивно вдигна ръка, за да се предпази от светлината, която предизвика нова вълна от остра болка в главата му. И най-малкото движение го изваждаше от равновесие и той залитна тромаво към близкия стол.

— Господи, Линдси, какво става с теб? — очите на Ардсли изразяваха загриженост, когато се вгледа в приятеля си. — Ти си болен и не ми казвай, че не е така. За Бога, лягай в леглото, преди...

— Не мога, знаем го и двамата. Сега млъквай и ми помогни! Тръгвай към пристанището при Уайтхол. То е единственото, което дава лодки под наем през това време на годината. Не мисля, че тя ще отиде там, тъй като има много хора, но... — сви рамене Брет и се насили да тръгне към вратата, без да обръща внимание на натежалите си като олово крайници и на болките в цялото си тяло.

— Аз ще тръгна нагоре, но реката към моста до кръчмата „Трипенс“. С конете може би ще имаме шанс да я настигнем.

— Ако не я открия на пристанището, ще се срещнем...

— Не, върни се тук. Може да е променила решението си и вероятно ще дойде тук да види теб или Джейми.

Русокосият лорд кимна с глава, пое поводите на коня си от мълчаливия слуга и препусна бързо, без да смее да погледне Линдси в очите. Той не вярваше, че ще намерят момичето, преди да беше станало твърде късно. Чериса беше прекалено упорита и много решителна, когато си науми нещо. А тя бе достатъчно умна, за да заблуди всеки, който би искал да попречи на плановите ѝ. Беше го доказвала достатъчно често в миналото. Но, по дяволите, какво друго можеха да направят? Да стоят в гостната с чаша коняк в ръка и да обсъждат положението? Не, най-малко Брет беше човекът, който ще се държи така. Действие... дори и безсмисленото действие... беше по-добро, отколкото да стоиш и да чакаш ценните новини.

Брет направляваше покрития с пяна кон нагоре по пътя покрай реката, а очите му внимателно оглеждаха сенките, търсейки някаква следа, дори и отпечатък на обувка, върху калния бряг, някаква дреха, въобще нещо, което да насочи вниманието му. Той потрепери под напора на стария познат есенен вятър, усещайки челото си покрито със студена пот от треската. Какво можеше да очаква даже ако я намери? След това, което се беше случило между тях у лорд Милфорд... тя сигурно не бе разбрала колко много съжаляваше той за несправедливия гняв, породен от ревността му, за срама му от спомена затова как я беше ударил. Фактът, че неговата жестокост се беше изчерпала и нейното място бе заела нежността, можеше да не е достатъчно да я убеди, че той продължава да я обича. Можеше ли да я напусне сега? Да се опита да избегне желанието да ѝ помогне? Трябваше ли да рискува и да извика името ѝ? Нямаше ли неговият глас само да увеличи отчаянието ѝ и да я тласне към някоя безразсъдна постъпка?

Той дръпна поводите на коня, заставяйки го да спре в сянката на огромния дъб. Но какво беше това там, на моста — само сянка или наистина бе силует на човек? Не можеше да види добре, тъй като точно в този момент, един облак забули луната... Той почака малко и... Да! Сребърното петно на луната направи сега по-светъл тъмния мост.

Това беше Чериса! Даже от това разстояние и в бледата светлина той можеше да я види — не толкова с очите си, колкото с трепета в сърцето си. Брет събра поводите в ръка и тихо се плъзна от седлото, стискайки зъбите си, за да сдържи един стон, породен от силното страдание, което всяко движение му причиняваше. Мъчейки се да диша спокойно, той хлабаво завърза коня за един нисък клон и тръгна по пътеката, която водеше към моста. Движеше се предпазливо, отстоявайки на инстинктивното си желание да изтича към нея, но и страхувайки се, че момичето ще избяга, ако го забележи. Вече беше стъпил на моста, когато тя изглежда чу скърцането на дървото под неговите обути в ботуши крака. Тогава, без да каже дума, тя извърна главата си, погледна към него и за един кратък миг очите ѝ уловиха неговите. Брет замръзна на мястото си, молейки се тя да остане неподвижна, като едва сега забеляза, че Чериса стоеше от външната страна на дървения парапет, и се навеждаше към тъмната, леко накъдрена вода, която ромолеше тридесет стъпки по-долу.

— Чериса? Моля те, скъпа, това съм аз, Брет — извика тихо той, придвижвайки се внимателно към нея, а ударите на сърцето му отекваха в ушите му. Той спря и застана на мястото си, когато видя, че тя се навежда още по-ниско в празното пространство, като се молеше тя да не е обезумяла дотолкова, че да не изчака да чуе обяснението му. — Чериса, искам... — гласът му замлъкна, когато тя се обърна и го погледна отново, а очите ѝ бяха безкрайно нежни.

„Благодаря на Бога! — пееше сърцето му. Всичко е наред! Стигнах навреме. Тя все още ме обича. Благодаря на Бога!“

Той се усмихна нетърпеливо и си пое дълбоко въздух, а напрегнатите мускули на тялото му се отпуснаха от облекчението, което изпита. В същия миг Чериса извърна погледа си от него и скочи в празното пространство. Кадифената ѝ пелерина се развя зад нея, докато потъна в черната вода долу. С вик на изненада Брет се пресегна към нея, но бе твърде късно, за да може да я хване за дрехите и да я издърпа нагоре. Слисан, той стоеше там, невярващ на очите си — потъмнели от ужас и я гледаше как потъва в Темза. Накрая, като че ли шума от водата раздвижи скованите му крайници и той захвърли жакета си, освободи колана с шпагата и издърпа с все сила ботушите от краката си, а очите му все още бяха приковани към посребрената от лунна светлина река. Прехвърли се през перилата и пое дълбоко

въздух, като се принуди да изчака, за да я зърне, отказвайки да си спомни, че нейният скок беше предумишлен, а не случаен.

Тя го беше видяла и той беше сигурен, че го беше познала. И тогава, когато очите ѝ казваха, че го обича, бе избрала водата. Накрая той видя слабо въртеливо движение в реката, в дясно от себе си, но вече на десетина метра от мястото, където беше паднала тя. Следователно, течението бе силно тази вечер и по-бързо в средата на реката. Без да откъсва очи от точното място на падането, той се хвърли от моста, държейки ръцете си високо над главата, за да падне по далече, и накрая усети как ледената вода го преряза като с нож.

Водата бе тъмна като мастило и беше невъзможно да се види нещо в нея, въпреки че Брет се гмурна безрезултатно на няколко метра към дъното, преди да изплува на повърхността отново и да се огледа за някаква следа от момичето. След това направи няколко загребвания надолу по течението с надеждата, че бе скочил зад нея. Пое си дълбоко дъх и се гмурна отново, а сърцето му биеше безумно с нарастващ страх и ужас. Шансът да намери Чериса в тази мастилено тъмна вода почти не съществуваше, беше уверен в това. Но невъзможно или възможно, той трябваше да се опита. Отново трябваше да излезе на повърхността, тъй като дробовете му щяха да се пръснат. Повърхността беше тиха и спокойна, нямаше белег, от каквото и да е движение и той почувства как паниката му нараства.

Боже Господи! Да не би да я беше отминал? Беше ли вече надолу по течението на реката или пък все още бе близо до моста? Колко ли бързо натежалите от водата рокля от кадифе и пелерина щяха да я повлекат към дъното? Щяха ли те да я теглят до самото дъно или тя се намираше някъде по средата на дълбочината? Дългата ѝ пелерина беше ли се заплела в някой паднал във водата клон или тя още се носеше по течението?

Безпомощен, борещ се със страха, който заплашваше да го завладее напълно, Брет отново си пое въздух и се гмурна. Ако не я намери и този път... то тя се намираше под водата вече четири или пет минути. След една или две минути щеше да се види дали ще я намери или не. Внезапно той усети, че нещо в тъмната вода докосна раменете му и извивайки се заплува обратно с удвоени сили, загребвайки мощно водата, за да преодолее течението, като в същото време се съпротивляваше отчаяно на желанието на измъченото си тяло да

изплува на повърхността. Накрая пръстите му напипаха нещо меко... кадифе, помисли той и като го стисна здраво заплува към повърхността, дърпайки дрехата със себе си, въпреки че тежеше като олово. Той си пое дъх и отново потопи главата си, за да разбере дали това е Чериса.

Да! Тя беше! Силното течение бе оплело дългата ѝ коса около пръстите му и той разкъса връзките на пелерината, за да освободи тялото ѝ, и след като я издърпа нагоре, я удари по гърба, за да може да излезе водата от дробовете ѝ и да поеме живителния въздух. Най-после я чу да си поема въздух и се протегна към крака си, за да разтрие схванатия си прасец. Водата в реката беше толкова студена, че се беше вкочанил. Вече усещаше как мускулите му се схващат и не може да ги движи. Нямаше да може да смъкне мократа ѝ рокля, която ги теглеше надолу като котва. Стискайки я здраво за кръста, той извади камата с другата си ръка и се гмурна под водата, за да разреже роклята и фустите ѝ, ритайки парцалите настрана, тъй като те се увиваха около краката му. Той не смееше да я пусне и да освободи и двете си ръце — страхувайки се, че после няма да може да я намери. Бог знаеше, че това да я намери беше невероятен късмет.

Най-после полата и фустите ѝ бяха освободени. Чериса беше нагълтала достатъчно вода и той не смееше да остане по-дълго в реката. Пусна камата и плъзна ръката си под брадичката на момичето и като я хвана през рамо и я изтегли толкова високо над леко развълнуваната вода, колкото му бе възможно. След това се обърна и заплува по диагонал през бързото течение, като теглеше тялото на Чериса, която не оказваше никаква съпротива. За ориентир му служеше един самотен, висок бор, но вцепеняващата студенина на водата и тежестта на Чериса го принудиха да отмине целта си, още преди да беше преплувал и половината разстояние до брега. След това той прикова погледа си върху група грациозни върби и отчаяно заплува към тях, напрягайки мускулите си като се съпротивляваше на нарастващото желание просто да се отпусне, да се понесе по течението и да потъне в мирен сън върху успокоително течащата река.

Най-после той усети калното дъно под краката си и спря за миг, като гърдите му бяха все още под водата и погледна към лицето на Чериса. Даже на бледата лунна светлина се виждаше, че тя диша нормално и цвета се възвръщаше бавно на пепеляво бледото ѝ лице.

След миг момичето започна да се движи неспокойно и той побърза да я извади от реката, преди да се е съвзела напълно. Не си правеше илюзии относно своето физическо състояние. Тревогата през тази нощ и усилието да плува в ледените води на реката го бяха изчерпали напълно. Обикновено той чувстваше някаква резервна сила извън себе си, но тази нощ, по каквато и да е причина, тази резерва я нямаше — или може би той вече я беше изчерпал, без да разбере. Както и да е, ако Чериса дойдеше на себе си, докато бяха във водата, и започнеше да се бори, за да се освободи от ръцете му, той нямаше да може да я задържи. Може би, ако беше вече на сушата...

Брет затъна в дебелата, хлъзгава тиня, залитна и отчаяно се опита да запази равновесие. Движенията на Чериса станаха понапористи и той буквално се хвърли напред, към покрития с трева бряг с едно последно, огромно усилие, което го караше да диша тежко, и падна на тревата с цял ръст, а схванатата му, вцепенена от студа и напрежението ръка се отпусна най-после върху тялото на момичето. Дълго време той съзнаваше само, че диша трудно и студени тръпки лазят по тялото му, а бученето на кръвта в ушите бе мъчително. След това бавно вдигна главата си и я постави върху сгънатата си ръка, а тялото му лежеше в мочурливата буйна трева. Той се обърна и видя лицето на Чериса обляно от лунната светлина.

— О, Брет — промълви тихо тя, а думите ѝ едва отекнаха в ушите му, които бучаха странно. — Не можеш ли поне да ми позволиш да умра в мир?

Той само се втренчи безмълвно в нея, прекалено изтощен, за да почувства възмущение или изненада във въпроса ѝ.

— Не — смотолеви накрая той, все още мъчейки се да си поеме дъх. — Искам да се ожения за теб.

Чериса отвори широко очите си и се разсмя. През всичките тези три и половина години, откакто го познаваше... тя беше мечтала само за това... или може би все още беше в Темза, потъваше и последните ѝ съзнателни мисли пораждаха само горчивина в душата ѝ...

— О, Брет, не сега. Не съм толкова глупава. Какво ще каже съпругата ти, Елизабет? Има ли представа, че предлагаш брак на друга жена?

— Елизабет е мъртва. Тя почина във Франция — от треска.

Чериса сведе поглед, чувствайки как бързо вълна от срам я заля, вследствие на неразумните слова, които каза. Студът и лекият допир на полюшващата се трева постепенно я убедиха, че всичко това беше реалност... някъде, някак си, Брет беше скочил в реката след нея и я беше извадил.

— Съжалявам, Брет, не исках да прозвучи толкова...

— Не се извинявай, Чериса, не е необходимо. Тя беше щастлива, че Бог бе решил да я избави от нашия злощастен брак и даже ни даде благословията си от смъртния си одър.

Думите на Брет продължаваха да се леят толкова тихо и така странно задавено и неясно, че Чериса се напрягаше, за да може да ги чуе. Тя остана замислена един миг, гледайки неговите мокри, черни къдрици, които ограждаха лицето му само на една стъпка от нейното.

— Ти си решил да се ожениш за мен, защото сигурно Ардсли ти е казал, че съм от благороден произход. Но аз не съм по-различна от това, което бях преди седмица, с изключение на това, че сега притежавам необходимото родословие, за да бъде подходяща партия за синята кръв на рода Линдси.

Брет поклати с несъгласие глава, засегнат повече от тона ѝ, отколкото от значението на думите.

— Реших да се оженя за теб, щом Елизабет почина. Веднага след погребението отплавах за дома. Пет пари не давам за твоята история. Ардсли може да потвърди това. Той дойде при тебе днес следобед, за да ти каже кога пристигам и че те моля да се видим. Но ти не си му дала възможност да ти го каже.

Чериса потрепери, когато студеният порив на вятъра задуха откъм реката. Нещо нередно ставаше с нея? Тя все още се чувстваше повече мъртва, отколкото жива. Мозъкът ѝ откликваше на думите на Брет, но сърцето ѝ бе още сковано и ледено.

— А какво ще кажеш за Едуард, моя съпруг? Не си забравил...

— Ще уредя бракът ти да бъде анулиран — отговори уморено той, като главата му все още лежеше върху ръцете му, тъй като я чувстваше твърде тежка, за да я държи изправена. — Бракът не е консумиран, така че няма да е трудно...

— Не, Брет. Не мога да го zlepоставя така — да направя публично достойние неговата импотентност. Няма да е честно. Той

винаги е бил толкова внимателен към мене — една сълза се търколи по бузата ѝ.

Тогава, сякаш някакъв бент се отприщи и тя отпусна глава в ръцете си, ридаейки безутешно. Целият ужас и болка, и страдание се изливаха свободно от душата ѝ. Тя усети ръката на Брет около себе си и зарови глава в рамото му, чувайки силното биене на сърцето му до ухото си, а устните ѝ бяха долепени до мократа му ленена риза.

— Шшт, успокой се, скъпа. Всичко ще се уреди някак си — шепнеше той и сведе главата си по-близо към нея.

Чериса поклати отрицателно глава, без да разбира дали иска неговите думи да се окажат верни или не. Това беше върхът на иронията. Сега Брет — закоравелият лорд, бе този, който вярваше, че силата на любовта побеждава всички пречки. Докато тя, която го учеше на тази философия, беше твърде измъчена, твърде оскърбена и наранена, за да подлага сърцето си на риск още веднъж.

— Тихо, скъпа, не плачи. Не е необходимо да правим нещо тази нощ — или даже утре. Всичко, за което те моля, е да помислиш за това. Ако решиш, ще ме имаш. Обещавам ти, че ще го уредя някак си.

Накрая Чериса успя да овладее разтърсващите я ридания и кимна в мълчаливо съгласие, не желаейки да повдигне главата си от прегръдката на сигурните ръце на Брет.

— Нека да се върнем сега у Ардсли. Няма смисъл и двамата да намерим смъртта си в това прогизнало място — промълви Брет и целуна мократа ѝ коса.

Момичето отново кимна с глава и въздъхна, после се отдръпна, изправи се и тръгна към моста, който сега се намираше на няколко метра нагоре по реката.

След малко тя се спря, за да изчака Брет, обърна се и видя, че той се изправя бавно на краката си, а движенията му бяха странно тромави за човек с неговата енергия и грация. Когато я настигна, той се опита да се усмихне и ѝ предложи ръката си, за да ѝ помогне да се изкачи по затревения склон на речната дига. Чериса трепереше силно от студения есенен вятър, докато вървяха 4 към мястото, където Брет бе завързал коня. Когато най-после стигнаха, Брет се наведе, вдигна кадифения си жакет, изтърси го от полепналите листа и ѝ го подаде безмълвно, а тя благодарно кимна с глава. На лицето ѝ се появи бледа усмивка, когато го облече. Вгледа се внимателно и загрижено в лицето

на Брет, а сърцето ѝ заби изплашено в гърдите. Даже и на тази слаба светлина тя можа да види тъмните кръгове под очите му, които бяха прекалено блестящи и трескави. Тя потръпна и изгони далече от съзнанието си тревожните мисли. Естествено бе гой да има уморен вид. Беше погребал съпругата си, беше плавал към дома, беше я търсил през нощта, а след това я беше извадил от ледените води на реката. Тя се извърна леко от мястото, където седеше — пред седлото — и за миг наведе челото си, докосвайки линията на челюстта му и доволна видя бързата усмивка в очите му, които я гледаха. После той подкара бавно коня към дома на Ардсли. Брет беше добре, уверяваше себе си тя. Чифт сухи дрехи, чаша коняк и хубава почивка, щяха да премахнат умората от измръзналото му тяло. Тя се усмихна и се облегна на гърдите му, като вярата и надеждата за бъдещето им отново се върнаха в душата ѝ. С нарастващо доволство тя се притисна още по-силно към гърдите му, докато язدهа, радостна най-после, че неговата настойчивост я беше убедила да продължи да живее. Ръката ѝ се отпусна нехайно надолу към парцаливия ѝ корсаж и тя отново замръзна, сещайки се за... Боже мой помисли за бебето, бебето на Брет, за което той още не знаеше. Как щеше да анулира брака си като неконсумиран, след като беше бременна? Как щеше да убеди някой, включително и Едуард, че един импотентен съпруг беше успял да дари съпругата си с дете?

ГЛАВА 18

Ардсли сам отвори вратата. Лицето му бе измъчено и бледо от безпокойството и уплахата, които го бяха обзели. Той стоеше там, невярващ на очите си, като гледаше полуоблеченото момиче и водата, която капеше около краката им, когато тя и Брет застанаха до входа.

— Исусе Христе! — промълви русокосият лорд и остана с отворена уста. — Какво по дяволите се е случило...

— Позволи ни първо да влезем, Ардсли — каза Брет и бутна леко Чериса в покрития с мрамор коридор. — Всичко ще ти обясня, когато седна пред камината.

— Тогава отивайте в хола. Ще изтичам горе, за да ви донеса по една роба.

Като клатеше объркано глава, той се обърна и забърза нагоре по стълбите.

Чериса стоеше и трепереше до пламтящия огън, като разтриваше вкочанените си пръсти. След това се обърна и започна да съблича прогизналите си дрехи или по-точно това, което бе останало от тях. Тя се съблече притеснено, чувствайки се странно неудобно да застане гола пред Брет в тази огромна, открита стая. Накрая и последният парцал падна на пода и тя взе кадифения жакет на Брет, за да прикрие голотата си, като поглеждаше крадешком към чернокосия лорд. Той също като че ли споделяше нейното неудобство, тъй като съблече мократа си риза и събу ботушите си, но остана по панталони. После дръпна един стол по-близо до огъня в запалената камина и се отпусна уморено върху него, явно изтощен до краен предел. Когато облегна глава върху облегалката, очите му вече бяха затворени. Чериса се наведе да събуе единствената си прогизнала обувка — другата се беше изгубила в реката — и се приближи до огъня, благодарна на мълчанието на Брет. Глупаво беше, че се чувстваха толкова неловко сега, след като се бяха разхождали с часове по слънчевите плажове на Ямайка съвсем голи, радвайки се на прохладните морски вълни и на тропическото слънце. Чериса погледна отново към Брет и се стресна от

тъмните кръгове около очите му и пребледнялото му лице. Тя се противопостави решително на внезапния, инстинктивен импулс да отиде при него, да вземе главата му в ръцете си и да го накара да се отпусне върху прохладната мекота на гърдите ѝ. Знаеше, че ако направи това, любовта ѝ към него ще я залее и тя ще управлява нейните мисли и логика. Точно сега тя имаше нужда да държи и двете в равновесие. Вероятно, най-важното решение, което трябваше да вземе през живота си, бе пред нея — тя възнамеряваше да вземе това решение с ясно съзнание. Защо? — запита се тя, хвърляйки отново един прикрит, кос поглед към Брет. Защо трябваше да ѝ предлага брак сега? Защото бе от благороден произход и следователно е подходяща за това, за което преди не беше. И какво, ако беше така, възразяваше една малка част от съзнанието ѝ, нали с тази цел се омъжи за лорд Реймонд — да придобиеш титла и брака да стане възможен. Защо се дърпаш сега? Каква е разликата? „Не знам, мислеше уморено тя. Знам само, че има разлика. Не искам да се омъжа за него, ако не съм сигурна, че наистина любовта му към мене е тази, която го е накарала да направи това предложение. Трябва да бъде сигурна, че той ме обича достатъчно, за да може да се противопостави на установените обичаи и на короната, за да ме притежава. А каква ще бъде реакцията на Едуард?“ Ами бебето, което носеше? Как щеше да обясни това, че чака дете от един по общо мнение импотентен, възрастен мъж? А после как щеше да обясни раждането на детето, след като няма да са изминали девет месеца от брака ѝ с Брет? Ако беше толкова загрубяла, колкото дамите в Двора, тя можеше да се освободи от детето и... не, разбунтува се инстинктивно тя срещу тази мисъл. Тя не можеше да разреши дилемата си с цената на един невинен живот, макар че само един Господ знаеше, какво щеше да бъде бебето. Всеки знаеше, че детето отразява състоянието на родителите си при зачеването му. Да вземем Джейми, заченат с безгранична любов, радост и нежност. Колко много личеше в него този факт. А сега, това... заченато в жестокост, гняв и горчива болка, какво щеше да бъде то тогава? С тези си мисли тя извърна бързо главата си към Брет и го погледна напрегнато:

— Брет, ти ли ми изпрати виолетки в деня след приема у лорд и лейди Милфорд?

Усмивката, която се появи на устните му бе достатъчно красноречив отговор, макар че той не каза нищо, не отвори дори очите си. Чериса се обърна и се вгледа в огъня, а една лека усмивка заигра на устните ѝ в отговор на неговата.

— Мислех си, че си ти. Наистина, винаги избираш цветя, които да подхождат на очите ми... — промълви нежно тя, а сърцето ѝ се стопли, въпреки усилията ѝ да остане равнодушна.

Тя го погледна, като очакваше той да каже нещо, но Брет остана мълчалив и неподвижен толкова дълго, че тя помисли, че е заспал.

— Съжалявах за случилото се през онази нощ повече, отколкото можеш да си представиш, скъпа — промърмори той накрая и улови погледа ѝ, а в очите му бе изписана искреност. — Искях да ти изпратя бележка, но... не знаех в какви отношения си със съпруга си. Страхувах се, че ще затръшнеш вратата пред лицето ми, ако дойда лично. А бях обещал на Елизабет, че няма да те виждам, докато се върнем от Франция.

Чериса примигна от изненада и сведе очи, за да прикрие смущението си. Странно... хората казват, че след време любовниците започвали да си приличат. Всеки от тях двамата беше променил малко или много другия. Едно обещание не струваше нищо за него, когато се срещнаха за пръв път. Първото нарушено обещание от негова страна бе, когато не я събуди преди полунощ, и от там започнаха всичките бели. Сега той считаше обещанието за тържествено, обвързващо задължение. Веднъж дадено, то никога не можеше да бъде нарушено. Ето защо не я беше виждал през цялото това време... накрая частите на мозайката започнаха да намират мястото си.

— Значи Елизабет е знаела? — попита тихо тя, без желание да го погледне в очите.

— Да — отговори бавно той, почти шепнешком. — Когато станало време да си тръгваме, тя отишла в градината, за да ме потърси. Мисля, че съм заспал — твърде много коняк... или твърде много любов... може би и двете. Във всеки случай, когато усетих ръката ѝ да разтърсва рамото ми, аз просто помислих, че си ти.

Чериса усети как сърцето ѝ се надигна, като си спомни затова. След това, сладостта и нежността, които съпътстваха завършека на любовното им — тя просто не беше допуснала, че неговата съпруга ще разбере...

— Тя настояваше незабавно да се върнем във Франция, Чериса. Чувствах, че ѝ дължа това, най-малкото защото вече бях решил да продължа да се виждам с теб — разбира се, ако ти приемеше това. Елизабет беше много религиозна. Тя прие изневярата много болезнено. Мислех, че искаше да обсъди моята порочност с игуменката на манастирското училище.

Чериса седеше мълчалива, обмисляйки думите на Брет. Бяха се наранили взаимно толкова дълбоко — и то от наивност. Само ако бяха седнали един-единствен час да си обяснят...

— Има още нещо свързано с онази нощ, което трябва да знаеш — каза тя колебливо и спусна ръка към корема си, а погледът ѝ потърси неговия. — Мисля, че съм...

На вратата се почука и тя спря веднага. Брет се намръщи леко, очите му я подканиха да продължи, но тя поклати отрицателно глава и се обърна към вратата.

— Ще ти кажа по-късно — прошепна тя, като в действителност бе доволна, че разкритието на тайната ѝ остава за по-късно. Може би Брет също бе имал достатъчно преживявания този ден.

Тя отвори вратата и лорд Ардсли влезе, носейки две роби със себе си, като клатеше укоризнено главата си.

— Вие двамата ме държите в коридора по-дълго, от който и да е друг мой познат — оплака се той и метна дрехите на дивана. — Сега ще изляза, но само за минута, уверявам ви в това — а вие можете да се облечете в това време.

Чериса махна жакета от кадифе, веднага щом вратата се затвори зад Ардсли, и погледна с очакване към Брет. Като видя, че той не се беше помръднал от мястото си, тя леко се намръщи. Почака още малко, после отиде при него и като застана до горящия огън, докосна нежно гарваново черната му коса с ръка. Беше необичайно за Брет да стои толкова близо до пламъците — тук беше невероятно горещо. Дори сега челото и ръката му горяха под допира на пръстите ѝ.

— Събуй си мокрите панталони, Брет — увещаваеше го тихо тя, навеждайки се, за да вземе робата му от дивана. — Ще си навлечеш белята, ако продължаваш да стоиш с тези мокри дрехи.

Брет се помъчи да си отвори очите и се вгледа безмълвен в нея, усмихвайки се нежно. Чериса почувства как сърцето ѝ подскочи в

отговор и тя отвърна на усмивката му, позволявайки на любовта, която струеше в очите му, да я облее като животворен нектар.

— Още ли играеш на моята малка майка? — пошепна накрая той.

Чериса сви рамене и кимна малко смутено с глава, но твърдо решена да го облече в робата.

— Не съм сигурен дали ще мога да стана — въздъхна Брет, като повдигна ръце, за да разтрие очите си.

Чериса се намръщи за миг, а после се насили да се усмихне. Брет никога не е бивал толкова отпуснат, без значение колко изморен е бил. И преди е бивал изморен, даже ранен, но с неговата воля и сила той винаги е успявал да достигне дотам, докдето трябва.

— Опитай, любов моя — пошепна тя. — Аз ще ти помогна.

Като въздъхна дълбоко още веднъж, Брет се наведе напред, като остана дълго време така, държейки главата си в ръце, а лактите му бяха опрени в коленете. Чериса чакаше мълчаливо, а гърлото ѝ бе стегнато в ледените пръсти на страха. Мили Боже! Не му позволявай да се разболее! Не сега! Не сега, когато най-последно имаме шанс! Тя се наведе напред, мушна ръце под мишниците му и се помъчи да го повдигне. За миг Брет остана неподвижен, след това се изправи заедно с нея, като се подпираше на страничните облегалки на стола, за да си помогне и силно се наклони към Чериса, преди да успее да запази равновесие. Момичето внимателно се пресегна за робата, като продължаваше да придържа с едната си ръка Брет, усещайки как гърлото ѝ пресъхва, а сърцето ѝ бие силно от обзелия я страх. Накрая Брет успя да разкопчае копчетата на панталоните си и несръчно ги събу, а след това облече робата, която Чериса държеше. Тя го поведе към дивана, усещайки, че ръцете ѝ започват да треперят от тежестта му, въпреки че той вървеше сам. Когато Брет потъна върху пухените възглавници, тя въздъхна с облекчение.

— Всичко е наред, Ардсли — извика през рамото си Чериса, без да откъсва очи от пепелявото лице на Брет.

Тя протегна ръка и докосна нежно челото му. Брет хвана ръката ѝ и се опита да се усмихне. Въпреки че вече бяха далеч от огъня, Чериса усети, че челото му пари, а дланите му са покрити с топла влага.

— Исусе Христе, Брет, изглеждаш ужасно — намръщи се русокосият лорд и погледна с безпокойство приятеля си. — Ще ти

помогна да отидеш в стаята си и без повече приказки, моля те.

Брет отвори очи и поклати отрицателно глава:

— Не, Джеймс. Трябва да говоря с Чериса за...

— Не — прекъсна го Чериса. — Стига толкова за тази вечер. Ардсли е прав. Ти трябва да бъдеш в леглото. Аз ще дойда утре и...

— Остани тук — настоя Брет, а очите му я гледаха умолително. — Така ще знам, че си на сигурно място. Или кълна се, че ще...

— Добре, Брет — усмихна се Чериса. — Ще остана до теб през цялата нощ, ако искаш. Само обещавай, че ще си легнеш и ще се напиш добре.

— Не, не при мен — възпротиви се чернокосият лорд и поглеждайки към Ардсли каза. — В друга стая.

Чериса кимна с глава, а безпокойството ѝ нарасна, виждайки погледа на разбиране, който двамата мъже си размениха, преди Ардсли да кимне утвърдително с глава.

— Защо? — попита рязко тя. — Защо трябва да бъда в друга стая?

Тя погледна към Брет, но той само мълчаливо отвърна на погледа ѝ. Ардсли сви рамене и се извърна неловко, когато тя се обърна към него.

— Ако треската е заразна, скъпа...

— Треска? — затаи дъх от ужас тя, чувствайки как кръвта се дръпна от лицето ѝ. О, Боже! Не беше ли казал Брет, че съпругата му е починала от треска? — О, Брет, не...

— Само съм изморен — промълви той, явно опитвайки се да се усмихне окуражително, като погледна за подкрепа към Ардсли.

— Разбира се — съгласи се русокосият лорд. — Нека си почине тази нощ и ако утре не се чувства по-добре, тогава ще повикам лекар.

Чериса преглътна с мъка и кимна с глава, като примигна, за да спре сълзите, които напиреха да потекат от бузите ѝ. Настойчивите думи на двамата не можеха да я заблудят. Брет не беше изморен, той беше болен. Но тя продължи да мълчи, докато не го видя в леглото, и като целуна нежно челото му, се престори, че не усеща как то гори. Когато остана сама с Ардсли в коридора, преди да се обърне и да се отправи към стаята си, тя сграбчи ръката му и се вгледа в разтревожените очи на лорда.

— Това е треска... треската, от която е починала жена му... но откъде се е заразила тя?

Ардсли се намръщи, а след това сви рамене и реши да каже истината на момичето.

— Няколко души от екипажа са били болни, Чериса — екипажът на кораба, с който те са пътували за Франция.

— И колко от тези мъже са останали живи? — Чериса все още се взираше в него, а очите ѝ го молеха настоятелно да ѝ отговори честно.

Русокосият лорд извърна погледа си, а ръцете му стискаха нейните.

— Нито един, скъпа. Всички са умрели.

Ужасена, Чериса остана още един миг вперила поглед в него, после затвори очите си, насилвайки се да диша равномерно. Болен от смъртоносна треска! О, Боже! А само преди няколко часа тя беше мислила, че не познава по-горчива ирония на съдбата.

— Но Брет е силен, скъпа. Той е оцелявал в десетки ситуации, които един по-слаб човек нямаше да може да преживее. Ние ще се погрижим за него...

— О, Ардсли... тази ледена вода... докато ме намери и извади от реката...

— Не говори така, момиче. Той не е болен заради това. Не трябва да обвиняваш себе си — усмихна се леко Джеймс, а очите му я гледаха жално. — Във всеки случай, не се предавай толкова лесно — опита се да придаде известна лекота в тона си той. — Ние ще го измъкнем от това — стой и гледай.

Чериса остана неподвижна, после кимна с глава, разбирайки, че вече беше взела решението си. Да, ако Брет останеше жив, то тя ще направи всичко каквото трябва, за да бъде с него. А тя нямаше да му позволи да умре, това беше всичко. За Бога! След всичко, през което бяха преминали заедно, тя нямаше да му позволи да си отиде сега. Несъзнателно, там в тъмния коридор, тя издигна непоколебимо брадичката си.

— Първото нещо, което трябва да направим утре сутринта, Джеймс, е да извикаме личния лекар на краля.

Русокосият лорд кимна с глава, завиждайки на надеждата, която момичето хранеше, тъй като той вече я беше загубил.

— Добре, скъпа. Това ще е първото нещо, което ще направим утре.

Чериса се събуди, когато сивкавата зора се появи на хоризонта, като се чувстваше даже по-изтощена, отколкото снощи, когато си легна. Тя не спа добре. Десетки пъти през нощта се буди, чудейки се как ли е Брет. Веднъж даже стана, наметна робата си и за малко не отиде при него, но си наложи да бъде търпелива. Ако тя влезеше при него и го събудеше, щеше да съжалява после. А ако той не спеше, нейното посещение само щеше да го разтревожи — той щеше да се страхува, да не я изложи на опасността да се разболее и тя. Така че по-добре беше да почака, увери себе си тя. Да чака до сутринта.

Сега, като влезе на пръсти в стаята му, движейки се бавно в сумрака, тъй като капациите на прозорците бяха затворени, Чериса потърси лицето на Брет, затаила дъх да не би и най-лекият шум да го събуди. Той беше заспал най-после. Не толкова спокойно, може би — доколкото можеше да разбере от вида на намачканите чаршафи и разхвърляните възглавници — а дишането му бе учестено и по-повърхностно от обикновено — но поне спеше. Тя се наведе по-близо, придържайки косата си назад, за, да не би да докосне голите му рамене. Първият признак на треската личеше по зачервените му бузи. Чериса хапеше устните си, за да не се разплаче. Едва сега разбра, че всъщност се беше надявала той да не е болен.

Каква подигравка бе това, как треската преобразяваше умирация човек през първите няколко часа от болестта така, че той да изглежда изключително здрав. Здравият цвят на лицето на Брет ѝ напомняше този, който имаше на Антилския остров, когато се беше върнал от едно плаване в морето с такъв свеж тен на лицето. Тя го гледаше, болезнено съзнавайки колко непреодолимо привлекателен беше той за нея, въпреки всичко, което се случи между тях. После тя се обърна да си върви.

— Скъпа?

Момичето се обърна бързо при звука от шепота на Брет, насилвайки се да се усмихне, като гледаше в неговите сънливи, полуотворени очи, и се протегна да отметне нежно черните кичури, които бяха паднали на горещото му чело.

— Обичаш ли ме? — промълви той с детинско простодушие, а устните му се бяха извили в усмивка.

Чериса бързо кимна с глава и се наведе да целуне черните му къдрици.

— Наистина те обичам, Брет. Съжалявам, че те събудих. Опитай се да поспиш.

Като се усмихна отново, той послушно затвори очи. Чериса остана неподвижна, докато се увери, че е заспал, след това излезе тихо от тъмната стая и тръгна надолу по коридора. Ще вземе дрехи от някоя прислужница и ще отиде да доведе лекар. Може би като се вземат мерки навреме, той ще оживее.

— Ето, скъпи, изпий това — настоя твърдо тя пред чернокосия лорд, сподавяйки собственото си инстинктивно отвращение от неприятно изглеждащата отвара.

Доктор Броулин бе казал, че Брет трябва да я пие, а Ардсли се кълнеше, че това е най-добрият доктор в Лондон.

Брет я гледаше мълчаливо с една тъжна усмивка на устните.

— Ще се чувстваш ли по-добре, ако я изпия? — попита накрая той и повдигна въпросително веждите си.

— Не го правиш заради мен — намръщи се тя и погледна към Ардсли, тъй като беше озадачена от думите му. — Правиш го заради себе си. Ще ти помогне да оздравееш.

Брет погледна отново чашата, направи една гримаса, после сви рамене и се усмихна.

— Добре, скъпа, ще го изпия заради теб — въпреки че не вярвам да ми помогне.

С явно усилие той пресуши чашата и потрепери от противния вкус на съдържанието ѝ.

Чериса го наблюдаваше с безпокойство, когато той се извърна настрани и повърна в сребърния леген, след това си пое въздух и отново повърна, а после отново и отново, докато раменете му започнаха да треперят от спазмите. Чериса го гледа безпомощна още няколко минути, после се обърна сърдито към Ардсли, а в сините ѝ очи се четеше болка.

— Ардсли, какво става? Ти каза, че докторът бил най-добрият в...

— Наистина е такъв, скъпа, трябва да му имаш доверие — отговори нежно Ардсли, докато лицето му изразяваше нарастваща изненада от ефекта на лекарството. — Това лекарство не е отровно. Докторът иска тялото на Брет да се освободи от лошата кръв — от отровата на треската — това е единственият начин.

— Защо не ме предупреди тогава? — обвини го тя. — Поне можех да кажа на Брет какво да очаква.

— Брет знае — увери я Ардсли. — Той е бил лекуван по този начин и преди. Лечението включва прочистване, малко пускане на кръв... не е приятно, може би, но...

— Брет знае? — повтори с недоверие момичето, гледайки русокосия лорд. — Но защо го изпи тогава...

— Заради теб, скъпа.

Чериса продължи да гледа мълчаливо Ардсли още известно време, после сви яростно раменете си и се извърна настрана. На село те нямаха истински доктори. Болестта се цереше по бабешки или с разни отвари от някоя магьосница. Ами Лиза, на острова, тя беше излекувала Брет. Нищо от това, което беше приготвила, не го караше да бълва вътрешностите си като тази противна, черна течност, която доктор Броулин му беше приготвил. Ако знаеше резултатите от действието на това лекарство, тя никога нямаше да моли Брет да го изпие. А начинът, по който я беше погледнал, преди да го вземе — макар той да беше сигурен, че всичко това е излишно.

— Ела да отидем малко настрана, скъпа — докосна ръката ѝ Ардсли, правейки ѝ знак да се дръпне от леглото.

Чериса хвърли бърз поглед към Брет, който лежеше неподвижно в леглото, а очите му бяха затворени, след като се бе подчинил и изпил течността. После видя как доктора извади един остър, блестящ инструмент от черната си чанта. Когато направи няколко малки разреза в ръката на Брет, тя извика и се хвърли към леглото.

— Стой, момиче. Той само ще му пусне малко кръв. Брет е добре.

Чериса наблюдаваше недоверчиво с нарастващ ужас как докторът отвори отново чантата си и извади няколко стъклени буркани, взе от всеки по една кръгла, кафява, лъскава бучка и я

постави върху всяка от кървящите резки. Внезапно, докато ги гледаше, една от тях започна да се движи и тя извика от отвращение и скочи отчаяно да ги махне от ръката на Брет.

Ардсли скочи зад нея, хвана ръката ѝ и я издърпа назад.

— За Бога, Чериса, какво по дяволите правиш?

— Махнете ги от там! — извика трепереща тя, на прага на истерията, борейки се срещу хватката на лорд Ардсли. — Махнете ги от него!

— Чериса, за Бога! — срязва я той, напълно изгубил търпение към нея. — Това са пиявици! Как по дяволите смяташ, доктор Броулин да го накара да изгуби малко кръв? Тези животинки ще изсмучат отровната кръв, скъпа — добави по-любезно той. — Просто се успокой и стой мирна.

Чериса се облегна безпомощна на Ардсли, а сълзи обляха лицето ѝ, когато тя се втренчи с парализиращ ужас в малките, дяволски същества, които смучеха кръвта на Брет. Най-после докторът реши, че беше пуснал достатъчно кръв от болния мъж и изсипа някакъв бял прах върху пиявиците, после ги събра, поставяйки грижливо всяка една от тях на мястото ѝ в отделните буркани. Чериса въздъхна с облекчение и се почувства отпаднала. Гадеше ѝ се, но беше радостна, че най-сетне лекуването беше свършило. Лиза никога не беше правила нещо такова — и тя беше споменала веднъж, че е излекувала Брет от треска. Тя беше използвала корени и листа от билки. Сега, въпреки че доктор Броулин бе тук, тя щеше да се грижи за Брет по свой начин — най-добрия, който знаеше. Можеше да не му помогне много, но тя инстинктивно чувстваше и категорично знаеше, че и доктор Броулин, прочутият лекар, не можеше да му помогне.

Отново я побиха тръпки, гледайки как пръстите на доктора затваряха чантата. Ноктите му бяха счупени, а под тях имаше мръсотия. Ръцете на Лиза винаги бяха чисти, когато го лекуваше — тя даже миеше ръцете си с някаква странна течност с остър мирис, преди да докосне откритата рана на крака му. По дяволите! — мислеше тя изгубила надежда. Защо не обърнах по-голямо внимание на лековете на Лиза, докато бяхме на острова? Защо не я питах и не разбрах какво използва...

— Ще дойда отново днес следобед — съобщи доктор Броулин на лорд Ардсли, а очите му примигваха надменно към все още

треперещото момиче.

— Добре. Аз ще бъда...

— Не! — изтърси Чериса, усещайки, че стомаха ѝ започна да се вълнува. Тя смяташе, че той е направил достатъчно. Никога нямаше да му позволи отново да докосне Брет...

— Чериса, но той трябва да дойде — възрази Ардсли, а гласът му бе нежен и търпелив, но твърд и непоколебим. — Той трябва да продължи да лекува Брет, докато...

— Не, Джеймс! Стига толкова. Няма да му позволя да докосне Брет! — гласът на Чериса заглъхна. Едно ридание се изтръгна от гърдите ѝ и тя упорито поклати глава. — Не ме интересува какво казваш, защото знам, че това лечение няма да доведе до нищо добро.

— Разбира се, че ще има полза.

Чериса поклати по-енергично глава и упорито вирна брадичката си. Сега тя може да си спомни съвсем ясно разговора, когато седяха една вечер с Лиза на верандата и тя я беше попитала за треската, от която Брет беше боledувал преди.

— Глупости, дете — беше се усмихнала закръглената, мургава жена, а черните ѝ очи искряха весело. — Аз не съм направила чудо. Просто използвах някои неща, което съм чувала от майка си, за да го загрея. Вие, белите хора, имате най-неправилния начин за лекуване на болен, който аз някога съм виждала. Взимате му кръвта точно когато той има най-голяма нужда от нея!

Тя не беше разбрала какво искаше да каже Лиза, но сега знаеше.

— Решила съм го Ардсли, моля те. Няма смисъл да приказваме повече.

— Съжалявам, Чериса. Доктор Броулин е най-добрият лекар в Лондон. Уважавам твоите права при вземане на решение, но Брет също е и мой приятел. Трябва да направя това, което мисля, че е най-добре за него.

— Как са лекували Елизабет... и останалите, които умряха? — протестира отчаяно тя, а ръката ѝ стисна умоляващо неговата. — Не им ли беше приложено същото лечение?

Ардсли се намръщи за миг, погледна към доктора, после към неподвижното тяло на Брет, а след това — момичето.

— Добре — въздъхна той и сви рамене. — Постъпи както искаш. По всяка вероятност той ще умре, независимо какво ние...

— Не, той няма да умре — отрече категорично тя, чувствайки с облекчение, че дишането ѝ възвърна нормалния си ритъм. — Няма да му позволя.

— Освобождавате ли ме? — попита надменно доктор Броулин, а очите му изразяваха неодобрение и изненада.

— Да, докторе. Благодаря ви. Момичето е негова... негова годеница — излъга с лекота Ардсли. — Тя има последната дума.

Като се наклони рязко, лекарят напусна стаята, а изправеният му гръб и прекалено бързата крачка издаваха неговото раздражение. Като въздъхна уморено, Ардсли се обърна към Чериса, която седеше до леглото на Брет. Той бе в безсъзнание и тя нежно бършеше лицето му с мокра кърпа.

— Какво ще правим сега, скъпа?

— Не знам — отговори бавно тя със замислен поглед. — Лиза, домакинката на Брет от Ямайка, знаеше толкова добре да лекува треска. Ох, как искам да можеше да бъде тук.

— Дявол да го вземе, но Антилските острови са на шест седмици път оттук. Не съм сигурен дали Брет има и шест дни, камо ли шест седмици.

— Може би ще мога да намеря някоя друга негърка тук, в Лондон — възрази тя. — Трябва да има някои, доведени тук от тропиците.

— Това няма да ти помогне — усмихна се отчаяно Ардсли и се отпусна на леглото до нея. — Не всички негри знаят да лекуват. Те имат магьосници и знахари, които притежават тези познания, но ги пазят здраво заключени. Повечето от това, което знае, Лиза е научила от някоя от тях.

— Добре, но трябва да има още някой, който може да знае! Някой, който е живял на островите или... Сетих се! — извика тихо тя, обърна се и хвана ръката на Ардсли. — Може би корабният лекар на Брет. Трябва да е виждал много случаи на треска! Може да знае как местното население лекува болестта.

Ардсли се усмихна едва доловимо, желаейки от цялата си душа момичето да излезе право и все още да има надежда за Линдси.

— Добре. Как се казва? Ще изпратя каретата...

Чериса отпусна главата си и сълзи на отчаяние замъглиха очите ѝ.

— Ох, дявол да го вземе, Ардсли, не си спомням името му сега... беше преди толкова години. О, по дяволите! — хапеше устните си Чериса, а сълзите се стичаха по бузите ѝ и тя безпомощно облегна главата си на рамото на лорд Ардсли. — О, по дяволите, Ардсли, не мога да си спомня нищо. Не мога да си спомня какво казваше, че използва в такива случаи Лиза. Не мога да си спомня името на корабния лекар. Чувствам се така дяволски глупава и ненужна.

— Мълчи, скъпа, не се предавай. Помисли спокойно. Кой може да знае името на корабния лекар и адреса му? Исаак Бенджамин?

— Джейк Оутс, помощник-капитанът! — спомни си тя и почувства, че надеждата изпълва сърцето ѝ и почти се засмя от облекчението, което изпита. — Той ще го знае, сигурна съм в това!

— Добре, къде живее той?

— Не знам точно, но съм сигурна, че живее в Лондон, Джеймс. Спомням си, че Брет ми беше казал това. Той ми каза, че можел да го намери в... в „Морската сирена“, ето това беше!

— „Морска сирена“? — повтори русокосият лорд с неодобрение. — Това е близо до пристанището. Не можеш да отидеш сама там и да търсиш някакъв си моряк. Сигурна ли си, че той се е върнал с Брет след коработрушението във Флорида?

— Да, аз попитах специално за него — отговори без колебание тя. — Ардсли, трябва да отида. Ще взема някой от слугите с мен. Но моряците са особени хора. Той може и да не ми помогне, ако не е сигурен, че Брет наистина е болен, макар че сигурно ме помни. Трябва веднага да тръгна.

Ардсли кимна с глава, съгласявайки се с нея и тя се изправи, като не ѝ се искаше да остави Брет, но желаше час по скоро да намери помощ. „О, моля те, Господи, помогни ми да намеря Оутс!“ — молеше се горещо тя.

— Знам, че той може да ми помогне! Усещам го с душата си! Ако Брет се събуди, не му позволявай да се тревожи за мен, Джеймс. Кажи му, че съм отишла вкъщи, за да си взема някои дрехи и ще се върна веднага. Кажи му... Кажи му, че съжалявам... и че го обичам.

Ардсли се усмихна и кимна отново, настоявайки да бъде внимателна и предпазлива.

— Ще бдя внимателно над него вместо теб. Обещавам.

— Да, Джейк, корабният лекар. Брет е безнадеждно болен от треска, а лекарят, който извикахме...

— Корабният лекар умря, госпожичке — поклати със съжаление главата си пийналият моряк и отпи от бирата си, като изглежда претъпканата кръчма, хвърляйки предупредителен поглед към един млад морски възпитаник, който показваше прекалено голям интерес към Чериса. Да гледа по този начин момичето на капитана! Ще извади нахалните очи на мъжа от орбитите им, ако продължава да...

— Умрял? Ох, не, Джейк, не може да бъде! Разочарованието на момичето личеше ясно в гласа му и той насочи цялото си внимание към нея, като се намръщи, виждайки потрепващите ѝ устни, които предвещаваха сълзи.

— Не, не трябва да плачеш, миличка — смъмри я Джейк бързо. — Той умря в блатото на Флорида. Една хубава, малка, черна змия с червени и оранжеви пръстени пропълзя в постелята му една нощ и... фют! — до залез-слънце на другия ден си беше отишъл. Но така и така, той нямаше да ти бъде в помощ. Той беше постоянно пиян, особено на сушата. Разбира се, на кораба капитанът не му позволяваше да близне алкохол.

Чериса само го гледаше втренчено, неспособна да измисли какво да предприеме по-нататък. Съдбата ѝ се подиграваше, пречейки ѝ по всички начини. Точно когато бе помислила, че ще намери лекаря, тъй като има късмет да намери моряка, веднага щом пристигна...

— Казваш, че капитан Линдси е зле?

Тя кимна с глава, без да се довери на гласа си, чувствайки как вълната на поражението я заля и тя не можеше повече да се съпротивлява.

— Той умира — каза накрая тя, като прибра ръкавиците си и се приготви да тръгва.

— Добре, чакай малко, госпожичке — намръщи се помощникът. — Дай на стария човек време да помисли. Знаеш, че ще преровя света за капитана и няма да му позволя да си отиде, без да се опитам да му помогна. Както казах, корабният лекар е мъртъв... но както и да е, тоя нямаше да ти помогне. А и другите лекари на корабите на Брет не са много по-добри. Тези черни жени на островите са най-добрите в лекуването на треска, които аз познавам, но ние нямаме време да

отидем дотам и доведем някоя от тях. Струва ми се, че капитанът спомена веднъж за някакъв чужденец, който живеел тук, в Лондон. Казваше, че крал Чарлз трябвало да извика него, вместо касапина, който го лекувал. Но повечето хора не гледат с добро око на чужденците, особено на тези чудати турци и подобни, които винаги мънкат за Аллах и Мека и носят малки килимчета за...

— Как му е името? — прекъсна го Чериса, останала без дъх.

Ако помощник Оутс говореше за мавританския лекар... колко често беше чувала Брет да убеждава колко ценни били техните умения и познания само ако англичаните можели да не обръщат внимание на предразсъдъците си относно тяхната религия и странните им обичаи. Вековната борба срещу мюсюлманите в кръстоносните походи завещаха омраза и вражда, които така бавно отмират...

— Името му? Дявол да го вземе, госпожичке, те всички имат такива особени имена — намръщи се Оутс и се замисли, после се огледа наоколо, удари по дървената маса с дланта си за внимание и се провикна:

— Хей, хора! Ще платя всичката бира, която може да изпие, на този, който може да си спомни и ми каже къде мога да намеря турския доктор. Приема ли някой облога?

Чериса гледаше удивена как кръчмата избухна в шум — десет, може би дванадесет мъже извикаха едновременно. Помощникът като че ли усети хаоса, лицето му засия щастливо и той посочи с кокалестия си показалец към един плещест млад мъж, облечен в раирана памучна риза.

— Тъй вярно. Смити, това е човекът, който ми трябва! Заслужи си бирата, човече, и ти благодаря.

Чериса повтори два пъти информацията, която Оутс ѝ даде, за да се увери, че е запомнила правилно всичко. След това тя се усмихна, тъй като надеждата ѝ се беше възвърнала, и се наведе инстинктивно, за да целуне обруленото от вятъра лице на помощник-капитана.

— Благодаря ти много, Джейк. Ох, надявам се, че той може да помогне на Брет.

— Може би ще може, а може би няма да може, госпожичке — философстваше морякът с усмивка. — Но поне ти направи, каквото зависеше от теб. Дръж ме в течение за това как вървят нещата, ако не те затруднява.

— Разбира се, Джейк. И ето тук — предложи няколко златни монети на моряка Чериса, като искаше с тях да плати бирата на младия човек, но той поклати отрицателно посивялата си глава.

— Не, благодаря. Това е най-малкото, което мога да направя за капитана. Поздрави го от мен и му предай моите благопожелания.

Чериса се усмихна отново и кимна с глава, като забърза към каретата си, за да каже името и адреса на кочияша.

— Карай към Нйт бридж — извика тя. — Доктор Хаджамин. И побързай!

И той подкара конете толкова бързо, колкото можеше, а момичето подскачаше в малкото купе, без да обръща внимание на ударите от блъскането в стените му. Сега, мислеше си тя с надежда, оставаше още само едно препятствие. Това, той да си бъде вкъщи, когато стигнат там. И това, да се съгласи да поеме лечението. Каретата се наклони и спря. Тя изскочи през отворената врата, бързайки към вратата на тясната тухлена постройка и започна да чука силно.

— Доктор Хаджамин? — попита тя и притаи дъх, когато един мургава, чернокош, чернооко мъж отвори вратата.

— Да — гледаше я мъжът с хладен поглед, а държанието му беше обезкуражително.

Чериса усети как сърцето ѝ започна да бие силно от страх, че той ще откаже да помогне.

— Моля ви, докторе, моят... моят годеник е тежко болен от треска. Бях го чула да говори, че високо цени вашите умения като лекар, така че аз...

— Как ме намерихте?

Чериса се запъна за миг, малко обезверена от държанието на мъжа и неговия странен акцент, чувствайки се неуверена как да отговори.

— Един от моряците на кораба на годеника ми си спомни вашето име — започна колебливо тя. — И аз...

— Кой е вашият годеник?

— Лорд Линдси — отговори бързо тя, молейки се мъжът да не познае името на Брет и да се чуди на внезапната промяна на брачното му положение... ако я хване в лъжа, за това че казваше, че са сгодени...

— Мисля, че казахте, че той е капитан?

— Да, той... е капитан — заекна тя. — Той е лорд, но е капитан, има ли някакво значение? Моля ви, страхувам се, че той умира и аз...

— Викали ли сте лекар? Щом е лорд, сигурно сте имали възможност да изберете най-добрите лекари в града.

Чериса остана мълчаливо за миг, озадачена от отношението на мъжа. Сега той я гледаше по-съсредоточено, а черните му очи имаха особено изражение.

— Да — заложи на истината тя. — Извиках лекар. Доктор Броулин. Не бях виждала преди как работи един лекар и не знаех какво да очаквам. Може би греша, но не вярвам, че такова лечение може да помогне на Брет... Искам да кажа — лорд Линдси. Бях на Антилските острови с него преди няколко години и там видях различен начин на лечение на треска от този, който се прилага тук. И това лечение има голям успех срещу треската. Надявам се, че може би ще можете да предложите алтернатива на отровите и кръвопускането на доктор Броулин. Брет често е отбелязвал, че вие..., че мохамеданите имате големи познания от нас в някои области.

Известно време мъжът разглежда мълчаливо почервенялото лице на момичето и накрая кимна утвърдително с глава, изпращайки вълни на облекчение към измъчената ѝ душа.

— О, благодаря ви — промълви тя и тръгна към каретата.

— Почакайте, моля. Трябва да взема някои неща със себе си, преди да тръгна. И още едно нещо. Ще можете ли да намерите някои неща, които може да ми потriebват. Ще ви напиша един списък.

Чериса кимна с глава и се помъчи да чака търпеливо, когато мъжът влезе в къщата. Струваше ѝ се, че се бави цяла вечност. Цялото ѝ същество крещеше да се върне час по-скоро при Брет, но тя трябваше да постъпи така, както доктор Хаджамин искаше. Нямах да отнема много време.

— Да. Готов съм. Аз ще наема карета. На кой адрес трябва да отида?

— Вземете моята, аз ще наема друга... — спря се тя и погледна към списъка. Имаше вид на опис за някоя бакалница. Лимони, портокали... захар... различни треви...

— Моите методи на лечение ще ви се сторят странни — усмихна се леко мъжът, а погледът му беше станал благ. — Но аз наистина имам нужда от нещата, които съм написал в този списък. Намерете толкова,

колкото можете, но не се бавете много. Ако вашият лорд е толкова много болен, то времето е ценно.

Чериса кимна отново с глава, усещайки растящо доверие в този странен човек.

— Знам — съгласи се тя. — И отново ви благодаря.

Чериса скочи бързо от каретата, мъкнейки пакетите под мишниците си, и се обърна, за да плати щедро на кочияша на наетата карета. Когато влезе и двамата — Ардсли и доктор Хаджамин, я посрещнаха.

— Той иска да премести Брет в провинцията — протестира веднага Ардсли, като се намръщи разтревожено. — Казва, че има нужда от чист въздух и изворна вода. Ти не можеш наистина...

— Моля ти се, Джеймс — прекъсна го тя, а очите ѝ го гледаха умолително. — Щом той казва, че трябва да се премести... — колебаеше се тя, гледайки към мълчаливия мохамеданин. Всеки знаеше, че чистият въздух е опасен за болния. Но като си помисли — не беше ли Лиза оставила прозореца в стаята на Брет отворен в Суитроуз? Тя беше поставила мрежа на прозореца, за да не могат да влизат насекоми, но... — Лиза също оставяше прозореца отворен, за да влиза чист въздух, Джеймс. И това не му навреди! Моля те. Какъв друг избор имаме? Сигурна съм, че той вече щеше да е мъртъв, ако бяхме продължили с лечението на доктор Броулин.

Русокосият лорд се намръщи и остана така няколко минути, накрая сви рамене, съгласявайки се с неохота, въпреки че беше явно неубеден в правотата на това начинание.

— Семейството на съпругата ми има малка къща в Уиндзор. Това достатъчно добра провинция ли е?

— Има ли прозорци в спалнята? А също и камина? — смуглият лекар погледа спокойно лорда, като остана невъзмутим от притеснението на Ардсли.

— Да, а също и извор.

— Чудесно. Да тръгваме веднага.

— Брет ще оживее ли? — не можа да се въздържа да не зададе въпроса Чериса, който беше на устните ѝ.

— Ако има късмет — сви рамене мохамеданинът, а тъмните му очи изразяваха състрадание. — Вие му казвате на това — съдба. Може би... ако той е достатъчно силен... ако ние сме достатъчно способни... може би той ще оживее.

Чериса се усмихна лъчезарно и примигна, за да спре сълзите на надеждата, които напълниха очите ѝ. Най-после съществуваше надежда! С доктор Броулин тя имаше чувството, че той изпълнява само един безполезен ритуал, от който и той знаеше, че няма да има полза.

— Мога ли да го видя?

— Да, ако още е буден. Но побързайте! Трябва да тръгнем веднага!

Чериса се наведе над Брет и с радост установи, че той обърна главата си към нея, отвори очите си и я позна.

— Здравей, скъпи — прошепна тя, възпирайки порива си да го попита как се чувства.

От треската цялото му лице бе пламнало в червенина, а тъмните кръгове около очите му бяха станали по-големи и по-тъмни. Очевидно, състоянието му не се бе подобрило.

— О, Брет, съжалявам за доктор Броулин — каза тя. — Не знаех, какво щеше да направи... Не знаех какво да очаквам.

— Добре — прошепна дрезгаво той и се опита да се усмихне, като я погледна. — Той още ли е тук?

— Не... аз... ние... Ардсли и аз го отстранихме. Не можах да се въздържа и да не сравня начина, по който той те лекуваше, със спомена, за това какво Лиза правеше за теб в Суитуотър. Надявам се, че не съм сгрешила, Брет, но бях толкова сигурна, че доктор Броулин няма да може да ти помогне. Затова отидох до „Морска сирена“ и... — гласът ѝ заглъхна, като видя, че Брет затвори очите си и се отнесе далеч от нея. — Ще те преместим в провинцията — промълви тя. — Доктор Хаджамин иска това.

Брет кимна леко с глава, а устните му се опънаха в призрачна усмивка. Чериса се отпусна с облекчение, като усети, че той беше доволен и ѝ се усмихва, за да изрази задоволството си. Брет раздвижи отново главата си върху възглавницата, като се насили да отвори очите си и да улови погледа ѝ.

— Джейми? — задъха се той, произнасяйки всяка дума с явно усилие. — Искам да го видя.

Чериса почувства как радостта ѝ угасна и се превърна в огорчение. Тя сведе очи и кимна мълчаливо с глава. Той не каза, че иска да види сина си още веднъж, преди да умре, но то беше очевидно. Значението на думите му личеше ясно в очите му.

— Ще попитам доктора — обеща тя.

След миг видя, че очите му се затвориха отново. „О, Брет, мислеше тя отчаяно. Не се предавай. Любов моя, миличък мой, ти никога не си се предавал толкова лесно преди. Винаги си подчинявал съдбата да следва твоите желания, направи го отново“. Съдба, размишляваше боязливо тя, или късмет, както я беше нарекъл доктор Хаджамин. Съдбата щеше да реши, дали той ще живее или ще умре... а съдбата не им беше приятел и никога не им е била. Но тя щеше да забрави всички разочарования в миналото, ако съдбата беше милостива само този единствен път и пощади живота му. Тя нямаше даже да се моли да продължи любовта им или бракът им да стане възможен. Молеше се само за живота на Брет. Тя се изправи тежко на краката си и отиде да потърси доктора — мохамеданин.

— Джейми? Кой е той? Лорд Ардсли?

— Не — поклати главата си Чериса. — Моят... неговият син. Той живее тук.

Мъжът я разглежда една дълга минута с проникателните си черни очи.

— Вашият син? — попита накрая той.

Чериса усети как червенината започна да пълзи нагоре по шията ѝ, но тя се насили да държи брадичката си нагоре, насили се очите ѝ да продължават да гледат неговите без срам.

— Да — призна накрая тя и си пое дълбоко въздух. — Не бях съвсем искрена с вас относно нашата — на лорд Линдси и моята — връзка. Аз съм негова метреса от няколко години, а Джейми е нашият син. Съжалявам, че ви излъгах. Но това просто изглеждаше по-лесно, отколкото обяснението. Брет ме обича — каза спокойно тя, чувствайки сладкото спокойствие от тази сигурност в душата си. — Той щеше да се ожени за мен, въпреки, че светът щеше да го критикува за това, ако можеше.

Турчинът кимна с глава, а зъбите му блеснаха в усмивка, изумително бели върху мургавото му лице.

— Мъжът, когато обича една жена, може да направи много неща за нея. Може би, ако го помолите, той ще се опита да живее заради вас.

Чериса го гледаше, усещайки как една тръпка премина по гърба ѝ. Преди да отговори, мъжът продължи, като хвана нежно ръката ѝ и я поведе към каретата.

— Не мисля, че трябва да излагаме на риск момчето, Чериса. Обикновено, с течение на времето, болестта видимо не е повече заразна, но... защо да го излагаме на една такава възможност да се разболе? Освен това, ние не искаме лорд Линдси да се сбогува с никой от нас. Той трябва да използва силата си, за да живее, а не да умре.

Момичето бавно кимна с глава и се качи в чакащата ги карета. Тя наблюдаваше внимателно как няколко прислужника изнесоха Брет навън. Уиндзор бе наблизил. Щяха да стигнат преди залез-слънце. Какъв странен мъж бе докторът-турчин... но го харесваше и му имаше доверие. Ако някой можеше да спаси Брет, това беше той. Не, поправи се мълчаливо тя, със слаба усмивка на устните, те двамата щяха да го спасят. Тя и докторът заедно.

ГЛАВА 19

Чериса разбърка гъстия, говежди бульон в купата, от която се издигаше лека пара. Съвсем различно беше. Доктор Броулин бе казал никаква храна, освен едно яйце или крем ванилия. Хаджамин настояваше лорд Линдси да получава силен говежди и пилешки бульон, но бе забранил изрично да му дават яйца и мляко. Стомахът на болния от треска нямаше да понесе тези храни и само щеше да го накара да се чувства по-зле. Даже когато Брет се унасяше в странен полусън, полукома, тя трябваше да му дава с лъжичка студена изворна вода смесена със захар и със сок от плодове. Чериса бе опитала сока и го намери твърде приятен и в същото време — тръпчив и освежителен. Мохамеданинът бе казал, че високата температура, причинена от треската, изсмуква водата от тялото на Брет. Ето защо, тя трябваше да се набавя постоянно. Другата странност на този начин на лечение бе, че макар че камината гореше слабо, прозорецът също бе открехнат и позволяваше на свежия, хладен, октомврийски въздух да влиза в стаята. Като въздъхна, Чериса остави купата с бульона настрана. Взе една кърпа, потопа я в прясна, леденостудена вода от близкия извор и я постави на челото на Брет. Няколко пъти Хаджамин ѝ беше напомнял за необходимостта да поставя постоянно студени кърпи върху челото на Брет, дори обилно да мокри черната му коса. Той беше метнал само една лека завивка върху него, вместо дебелите вълнени юргани, както искаше доктор Броулин. Чериса намираше всичко това за странно, защото тя знаеше, че главната опасност за болния от треска беше да се простуди. Но трябваше да признае, че Брет изглеждаше много по-спокоен по този начин. Сънят му беше по-спокоен и той не се бореше постоянно със завивките си. Мохамеданинът често идваше да види пациента си, като му даваше полагаемата му се доза чай, направен от силни билки. Той притискаше пръстите си върху китката на Брет или се навеждаше и поставяше ухото си върху гърдите му. Сега беше почти пладне и главата я болеше ужасно. Щеше да даде бульона на Брет, а след това щеше да се опита да поспи малко.

Тя се събуди от шума на гласове и примигна, за да прогони съня от очите си, оглеждайки тъмната стая. Ардсли и доктор Хаджамин стояха между нея и леглото на Брет и тя скочи на крака. Сърцето ѝ застина от обзелия я страх и тя изтича към леглото на любимия си. Ардсли я хвана и я задържа, докато тя се бореше да отиде при лорд Линдси.

— Всичко е наред, скъпа. Брет е добре — прошепна в ухото ѝ той. — Мълчи сега, за да не го събудиш.

Чериса притихна, тъй като думите на лорд Ардсли успокоиха силно тупкащото ѝ сърце. Ардсли ѝ кимна да го последва в коридора и тя погледна въпросително към доктор Хаджамин. Когато той кимна с глава, тя се обърна и последва русокосия лорд.

Навън, в коридора, Ардсли се обърна към мюсюлманския доктор и се усмихна неохотно.

— Дълга ви едно извинение, докторе. Признавам, че се съмнявах във вашите възможности да лекувате успешно лорд Линдси, но сега аз не се съмнявам повече във вас.

Смуглият турчин се намръщи леко и замислено поклати главата си:

— Не трябва да ме поздравявате толкова рано, лорд Ардсли.

Чериса се присъедини към Ардсли, като изрази емоционално изненадата си.

— Да не ви поздравяваме... но Боже мой, човече. Всички други са били мъртви още преди залез-слънце на третия ден от боледуването!? Брет — какъвто е твърдоглав — изкара на крака първия ден от болестта, като даже скочи в ледените води на реката за среднощно плуване. А вече измина третия ден и той сигурно...

— Не. Той не е по-зле, може би, но не е и по-добре — в гласа на турчина прозвуча една странна нотка на съчувствие, а черните му очи стрелнаха бързо момичето, за да видят нейната реакция. — Не мога да разбера тази треска. Не съм виждал друга като нея. Тя не се подава на лекарства, които трябва да помогнат, а отстъпва пред други, които не би трябвало да ѝ действат. Не, все още не сме я победили. В най-добрия случай успяхме... какъв термин използвате вие, англичаните в шаха? А, да, „пат“. Ние сме в пат, треската и аз.

— Е добре, какво не е наред? — протестира Ардсли. — Рано или късно треската ще отмине и...

— Не, не вярвам в това. Треската ще продължи бавно да изсмуква силите на приятеля ви. Може да живее седмица, даже още две и накрая, когато силите му се изчерпят, той ще бъде победен от болестта.

Над тесния коридор надвисна тягостна тишина. Чериса усети как болезнено заби сърцето ѝ и тя преглътна два пъти, за да навлажни пресъхналото си гърло.

— Ами, тогава... няма ли никаква надежда? — успя да пошепне накрая тя, а гласът ѝ беше учудващо спокоен. — Не можете ли да предложите алтернативно лечение... или е напълно невъзможно той да издържи времетраенето на треската?

Доктор Хаджамин я погледна замислено и разтвори ръцете си в безнадежден жест.

— Кой може да каже „да“ или „не“ със сигурност, моя мила? Единствен Аллах знае това. Аз съм само един смъртен. Мога само да предполагам. Смятам, че ако продължаваме както досега. Вашият лорд ще живее още една седмица или малко повече, като с всеки изминат ден ще става все по-слаб и по-слаб.

— А алтернативното лечение, ако има такова? — попита тя, като се опита да запази самообладание.

— Тежко и опасно — отговори откровено турчинът. — Да форсираме треската все повече и повече, с надеждата, че тя ще достигне кулминацията си и след това ще намали силата си, преди да го е убила.

Чериса се насили да диша равномерно и се опита да не позволи на отчаянието да замъгли разсъдъка ѝ.

— Ардсли? Какво мислиш?

— Мисля, че трябва да почакаме — отговори бавно русокосият лорд, а веждите му бяха склучени над очите. — Да активизираме треската е точно обратното на това, което се борим да избегнем. Рискът от прилагането на такова лечение може да бъде много голям. Освен това, при тази висока температура, все едно да го опечем жив, а е и напълно възможно да изпадне в делириум. От сегашния начин на лечение поне се чувства напълно спокоен.

Чериса обмисляше мълчаливо неговите бележки, като се изкушаваше да се съгласи с него, въпреки че имаше голямо доверие в уменията на Хаджамин.

— Не може ли да опитаме и двете? — попита накрая тя чакащия ги турчин. — Да продължим с това лечение още една седмица и после... ако не започне да се подобрява състоянието му, тогава да опитаме с по-драстични мерки?

Докторът поклати главата си, а очите му изразяваха съжаление.

— Не. С всеки изминат ден силите му се изчерпват, Чериса. Да изчакам една седмица... това, което съм намислил да направя, сигурно ще го убие, ако го приложат толкова късно.

— Не може ли да изчакаме поне още един-два дена? — умоляваше го тя, страхувайки се да направи такъв избор.

Ако тя се съгласеше с предложението на Хаджамин и Брет умре? Можеше ли да бъде сигурна някога, че той щеше да живее, ако бяха продължили да го лекуват по другия начин? А ако откажеше да променят лечението, как ли щеше да се чувства след седмица или две, ако той се изплъзнеше бавно от нея, както мюсюлманина смяташе, че ще стане.

Хаджамин въздъхна, сви рамене, а очите му бяха пълни с жал заради момичето.

— С всеки изминат ден нашите шансове за успех намаляват, но може би... още един ден няма да има толкова голямо значение.

Чериса погледна съсредоточено в очите му, като прочете там, каквото можеше да отгатне. Още един ден можеше да означава голяма разлика. Мъжът искаше само да я пощади за известно време... може би й даваше един последен ден с мъжа, когото обичаше. Но дори и да знаеше това, тя беше безпомощна да вземе решение. Беше изпълнена със страх и егоизъм. Ако беше писано Брет да умре, то тя искаше той да продължи да живее, колкото се може повече.

— Още един ден, тогава — промълви тя, като не смееше да погледне в очите двамата мъже. — Може би до утре вечер нашият избор ще бъде ясен.

Доктор Хаджамин кимна благосклонно с глава в отговор на нейното решение, а Ардсли стисна ръката ѝ, сякаш искаше да я утеши без думи, и отиде да си легне. Чериса влезе в стаята на Брет. Стомахът ѝ се беше свил болезнено, а главата ѝ щеше да се пръсне от

противоречивите, вихрени мисли. Обезкуражена, тя се наведе да погледне Брет, преди да притегли един стол близо до леглото. Луната светеше ярко тази нощ и изпитото му и измъчено лице се виждаше ясно. Устните му бяха полуотворени, като че ли спеше, но неспокойните му движения опровергаваха това състояние. Това не беше истински сън, знаеше тя, а един вид транс, причинен от лекарствата на мохамеданина. „О, Боже, молеше се мълчаливо тя. — Помогни ми да направя този ужасен избор. Помогни ми да знам какво да направя.“

Тя не можеше да повярва, че е възможно, но заспа отново. Събуди се в сивкавата светлина на настъпващата зора с неприятното чувство, че е наблюдавана. Отвори очите си и с изненада видя, че Брет я гледаше. От ясения му поглед разбра, че той я позна, а това ставаше за пръв път, откакто бяха напуснали къщата на Ардсли в Лондон.

— Брет? — премести се по-близо до него тя и постави ръката си върху неговата, като машинално се пресегна да сложи студена, мокра кърпа върху челото му.

Погледът му се откъсна от нея и обиколи стаята, а една лека бръчка на учудване се появи между черните му вежди.

— Къде съм?

— В една къща в Уиндзор. Не си ли спомняш? Казах ти, че те местим в провинцията, скъпи.

Той въздъхна и кимна бавно с глава, а в погледа му се четеше извинение.

— Съжалявам, скъпа — тихо каза той. — Съжалявам за всичкото това време, което пропилях...

Чериса го погледна смутено, без да разбира думите му.

— Времето, което си загубил? — повтори тя. — Искаш да кажеш — времето на боледуването? Не го смятай за загубено, Брет. Всеки път, когато съм с теб е...

— Не — плъзна се една усмивка по лицето му. — Не е това. Преди аз се противопоставях на любовта си към теб от толкова дълго време — един Господ само знае защо — трябваше да се ожения за теб в Ямайка, когато най-последно признах пред себе си, че наистина те обичам. Но бях толкова ненаситен, скъпа. Мислех, че имаме много време.

Можех да убедя Чарлз да даде съгласието си за нашия брак и да спечеля всичко... без да загубя нищо. След това престоя ми във Флорида... и после смъртта на Джерард... и тази на Чарлз... Трябваше да се ожения за теб в Уитроуз миналото лято, но аз предпочетох да изчакам... подходящото време, тъй като се опасявах, че крал Джеймс може да не даде съгласието си... пък и не бързах много. Чериса, трябваше след всичко преживяно да знам какво искам и как да постъпя, но не го направих. Винаги съм мислел, че пред нас има много време...

Чериса се взираше учудена в зелените му очи, неспособна да разбере всичко, което ѝ казва, а сърцето ѝ бе изпълнено със сладко-горчива радост.

— Искаш да кажеш..., че ти наистина щеше да се ожениш за мен... бил си запланувал да се ожениш за мен? О, Брет! — прошепна тя, а гласът ѝ секна от силна болка и угризение на съвестта. — Защо не си ми го казал досега? Никога не съм си помисляла... Аз нямаше да се омъжа никога, ако...

— Не... не трябва да съжаляваме, принцесо — промълви Брет и повдигна с голямо усилие ръката си, за да хване нейната. — Никога не съм ти казвал... не исках да те разочаровам, ако нещата се объркат... Както и да е. Щях да се ожения за теб това лято и исках Джейми да наследи...

Едно силно ридание се изтръгна от гърдите на Чериса и тя безпомощно опря главата си до челото на Брет, а сълзите ѝ мокреха парещото му лице и падаха върху белите чаршафи. Не беше ли направила същото и тя? Не беше ли пропиляла и тя тяхното време, като искаше да бъде толкова егоистична? Не беше ли достатъчно да има любовта му, да има сина му, та искаше да има и името му? Тя се беше оженила за лорд Реймонд от егоизъм — тя също вярваше, че има време, за да бере плодовете от цялостния си план. Не беше ли също доволна да чака, като предпочиташе едно съвършено бъдеще пред настоящата саможертва? Защо не бе сграбчвала всеки ден, който можеха да изживеят заедно? Защо не го последва, когато той се върна? Той винаги беше чакал, тя също бе изчаквала, а сега нямаше време.

Тя повдигна главата си. Сълзите все още замъгляваха очите ѝ и тя поклати глава, изпитвайки неизразимо страдание. Очите на Брет

потърсиха нейните, въпреки че очевидно той се бореше мъчително да се задържи буден.

— Много пари, скъпа... — промълви той, като произнасяше думите тихо и неразбрано. — В завещанието ми... за теб и Джейми... отгледай го...

— Не — изплака тя, като хвана ръката му с двете си ръце и я повдигна, притискайки я до гърдите си. — Не, не ме оставяй, Брет, обеща ми, че няма да ме оставиш...

— Не мога... да обеща — прошепна той, а очите му бяха пълни с тъга. — Всеки ден... става все по-трудно дори да разговарям с теб... да разбирам думите ти, скъпа... съжалявам...

— Брет, стига. Има надежда да се справиш — извика тя ревностно, като искаше той да не заспива и да я изслуша. — Доктор Хаджамин иска да опита нещо друго, много по-различно — да доведе треската ти до кулминация и така да я пречупи. Но това е опасно, любов моя, и ти можеш да се разболееш ужасно. Той ме попита за разрешението ми, но аз не знам...

— Опитайте — промълви той, а очите му вече се затваряха бавно. — Поне ще знаете тогава... няма нужда да се чака повече...

— Брет! — извика тя, като разбираше, че той вече бе далеч от нея, унесен в тежък сън. — О, Брет, ти не ми даде време да ти кажа, че те обичам! О, по дяволите! — ридаше тя, като притискаше горещата му, трескава ръка до мократа си от сълзи буза. — Никога няма време, никога нямаме достатъчно...

Накрая риданията ѝ станаха по-малко горчиви, по-малко отчаяни и Чериса постави внимателно ръката му на леглото, като я погали нежно, преди да си тръгне. Брет ѝ беше помогнал да вземе важното решение. Сега тя го искаше с цялото си сърце. Изведнъж тя разбра, че съдбата невинаги е била жестока към тях. Когато бяха искали да рискуват нещо, за да се срещнат. Съдбата винаги е бивала щедра. Съдбата бе отвърщала лицето си от тях, когато те ставаха предпазливи или когато ставаха ненаситни. Когато искаха да спечелят най-скъпите дарове на живота, без да желаят да платят с някаква саможертва в замяна — само тогава техните планове биваха осуетявани. Чериса повдигна главата си с нарастваща решимост и надежда. Преди да заспи, не беше ли молила тя Бога да я ръководи във вземането на това важно решение? И не беше ли ѝ дал отговор с възможно най-

недвусмислените знаци? Ако искаше Брет да живее, трябваше да бъде готова да рискува нещо равностойно скъпо, за да спечели. По такъв начин бе устроен светът. Не можеш да получиш нещо, без да платиш за него. Дори любовта не беше безплатно даден, изпратен от небето дар, както тя си беше представяла преди години. За любовта също трябва да се бориш и да рискуваш. Така, тя ще рискува сега. Тя ще изложи на риск агонията на Брет и сигурността на малкото ценни дни, които знаеше, че са му останали, ако следва предпазливия път. Тя ще рискува това в играта за неговия живот. И някак си, каквото и да струваше, тя щеше да спечели.

Тръгна бавно надолу по коридора, като не искаше да безпокои Ардсли или прислугата или да вдига фалшива тревога за състоянието на Брет. Тя се спря до вратата на лекаря, като се колебаеше дали да почука, тъй като не искаше да го буди. За миг тя остана неподвижна, като реши да изчака, но чу слаб шум отвътре и тихо почука. Докторът веднага отговори.

Тя открехна покорно вратата и влезе вътре. Той седеше на земята с кръстосани крака и четеше някаква книга, написана с непозната азбука, на светлината на запаления фенер.

— Страхувах се да не ви събудя — промълви извинително момичето. — Може би трябваше да дойда по-късно.

— Няма защо да се извинявате — въздъхна докторът и се изправи на крака, а на устните му се появи изморена усмивка. — Точно преглеждах тези стари записки и търсех да открия някои указания за лекуването на треската, с която се борим. С какво мога да ви помогна?

— Аз... Аз реших да опитаме с тази нова идея, която предлагате. Мислех, че може да искате да започнете веднага.

— Няма нужда да бързаме — отговори Хаджамин, поглеждайки я с проникателните си очи. — Дадох му една доза билкова отвара преди няколко часа, за да задържа треската. Трябва да изчакаме да отзвучи действието на лекарството и тогава да пристъпим към новото лечение. Но, кажете ми, защо променихте мнението си?

— Ами... Аз разговарях с него за това... и той изглеждаше трескав...

— Той беше буден? И с ясно съзнание?

— Да — сви рамене тя, забелязвайки изненадата на турчина. — Не много дълго, но...

— Какво каза?

Чериса се намръщи смутено и отмести погледа си. Това, което беше казал, беше едно лично нещо и трябваше да остане само между нея и Брет. Тя не искаше да го сподели с никого.

— Моля ви се, скъпа, не ви питам от празно любопитство — усмихна се насърчително мъжа, а черните му очи я гледаха търпеливо. — Това може да ми разкрие много неща за неговото състояние.

— Той... той ми се извини, че пропиляхме времето, което можехме да имаме заедно — неохотно отговори с тих глас момичето. — И каза нещо за завещанието си и спомена за пари, за Джейми и за неговото възпитание и...

Мюсюлманинът се намръщи и рязко се обърна настрана.

— Не разбирам — мислеше гневно на глас той. — Лорд Ардсли ми разказа много неща за лорд Линдси през тези няколко дни. Един независим мъж, каза той, с желязна воля, с упорит, силен характер. Каза ми, че лорд Линдси ви е спасил от водите на Темза, Чериса. При едно такова лошо време, в една толкова студена вода щях да бъда учуден ако чуех, че един здрав човек е извършил такъв труден подвиг. За човек, вече завладян от треската, това би било невъзможно. Той трябва да е използвал волята си, за да принуди тялото си да се подчини на желанието му, което е отвъд разумните граници. А сега... нищо от това не е останало. Той говори за завещания и се прощава с близките си. Защо не се бори с болестта, Чериса? Защо не ни помага да го спасим?

— Не знам — отвърна безпомощно момичето, а очите му помръкнаха от тъга. — Помолих го да не ни напуска, но той не...

— Не трябва да го молите, Чериса, трябва да изисквате това от него. Това лежи извън моите умения и познания. Това лежи в душата му. Вие притежавате ключа за това място — отключете го и потърсете в него, за да откриете искрата, която ще го накара да се бори срещу смъртта. — Убеждавайте го, викайте, плачете, лейте огън и жупел, даже го ударете, ако трябва — направете всичко, само го откъснете от тази летаргия. Излъжете, ако трябва. Използвайте всяко оръжие, което притежавате. Като лекар съм имал много случаи, но ясно си спомням за двама мъже, болни от една и съща болест, и двамата обладани до еднаква степен от нея. Единият още е жив, а другият почина. Кой може да каже защо, коя е причината? Беше ли единият неспособен да понесе

болката? Или може би бе по-малко твърд и решителен от другия? С моите познания и с моите лекарства можех да им дам само шанса и толкова. Ако той не желае да се бори, то тогава... — възмутено сви рамене той, а на лицето му бе изписано горчиво безсилие. — Тогава може да започнем да копаем гроба му.

Чериса гледа известно време втренчено мургавия турчин. Силно изненадана от неговия необичаен жар, устните ѝ останаха полуотворени, а сините ѝ очи се изпълниха със страх.

— Но... но аз не знам какво мога да направя — прошепна тя и думите ѝ преминаха в едно мълчаливо стенание.

— Аз също не знам. В, противен случай щях да ви кажа — отговори по-спокойно Хаджамин. — Аз не го обичам — аз не го познавам, както вие го познавате... Какво приповдигаше неговата решимост в миналото? Какво можете да му предложите, за да понесе страданието, което ще последва?

Какво можете да му обещаете като награда, ако той издържи нетърпимите мъки, за да живее?

— Аз... аз... — заекна безпомощно Чериса, а сърцето ѝ биеше силно.

— Помислете за това, мило дете — посъветва я нежно докторът. — Ще трябва да започнем след няколко часа. Скоро след това той може да изпадне в делириум, без да може да чуе гласа ви или да види сълзите ви. А вие, Чериса, не трябва да отстъпвате нито за миг. Не позволявайте неговото страдание да събуди такава жалост в сърцето ви, че да сте готова да го видите, че си отива от вас, само и само да прекратите мъките му. Бъдете жестока, егоистична и взискателна.

Чериса зарови глава в ръцете си, усещайки огромни, мълчаливи сълзи да се стичат между пръстите ѝ, и кимна с разбиране. Доктор Хаджамин беше прав, разбира се. Тя не можеше да стовари цялата отговорност за грижата за Брет върху неговите плещи. Ако някой знаеше ключа към душата на Брет, то това беше тя. Тя трябваше да измисли нещо.

Чериса наблюдаваше с тревога как лекарят мохамеданин и Ардсли се мъчеха да преместят масивното легло на Брет по-близо до пламтящия огън в камината. И двамата бяха плувнали в пот, тъй като в стаята беше горещо и задушно. Хаджамин се обърна да провери големия, чугунен казан, който висеше направо в пламъците и бе пълен

с вода, чиито изпарения се вдигаха нагоре и изпълваха с влажна, топла мъгла малката стая. Сега прозорците бяха плътно затворени и дървените капаци спуснати, като отнемаха възможността хладният бриз да нахлува в стаята. Чериса отметна назад къдравите, мокри кичури от челото си и вдигна тежката си, гъста коса нагоре, закрепвайки я с фиби. Промяната в начина на лечение бе драстична, размишляваше безмилостно тя. Само две неща от старото лечение останаха непроменени. Ведрото със студена вода, в което потапяха кърпата и я поставяха на челото на Брет, и чашата с изцеден лимон със захар и вода, която трябваше постоянно да му дава. Ако опитът на доктор Хаджамин бе започнал, то необикновената горещина щеше да активизира треската на Брет, позволявайки му да изхвърли отровата от тялото си чрез изпотяване. Но другата част на лечението бе задължението на Чериса да измисли нещо, което ще накара забележителната сила на волята на лорд Линдси да заработи за тях... но това все още ѝ се изплъзваше.

— За какво е този казан? — наведе се към Чериса лорд Ардсли, като гледаше раздразнително издигащата се пара, която се стелеше като лека мъгла. — Това е най-проклетото лечение, което някога съм виждал.

— Парата — обясни разсеяно Чериса, като гледаше зачервеното лице на Брет и наблюдаваше как докторът трупа юрган след юрган върху неподвижното му тяло — ще помогне на Брет да диша по-леко, когато треската се усили — това ще набави достатъчно влага в дробовете му.

Ардсли кимна с глава и сви недоверчиво рамене.

— Мисля, че докторът знае по-добре — промълви той, гледайки скептично, като все още се взираше разтревожено в измореното лице на Чериса. — И още едно последно нещо... Чериса — каза тихо той и постави ръка върху рамото ѝ, за да привлече вниманието ѝ. — Ако това не даде резултат... мислил съм за това. Мисля, че имаш основание да направиш този опит. Брет никога не е бил човек, който действа предпазливо. Той никога не е правил нещо половинчато в своя живот. Така че това, което се опитвам да ти кажа, е — че независимо дали ще има резултат или не, независимо дали той ще живее или ще умре — мисля, че ти направи верния избор.

Чериса преглътна сълзите, които напиха в очите ѝ и стисна ръката на русокосия лорд с благодарност.

Думите на Ардсли и увереността на Хаджамин не я успокояваха. Ако Брет умреше... то тогава това не е бил най-добрият избор. Поне не от нейна гледна точка.

Господи, колко горещо беше, мислеше безжалостно тя, като разхлади врата си с намокрената със студена вода кърпа, преди да я постави на челото на Брет. Той вече беше започнал да става неспокоен под купчината завивки, а дишането му бе учестено и тежко, като се задъхваше, поемайки задушния, изпълнен с пара въздух в стаята. Ненадейно Брет измънка нещо неразбрано и неспокойно раздвижи ръцете си, опитвайки се да отметне завивките. Чериса хвана ръцете му и се изненада от факта колко лесно може да се справи с неговата иначе невероятна сила и изчака, докато той отново се успокои, за да издърпа нагоре — до брадичката му — юрганите. Той веднага започна отново да се съпротивлява, като движеше неуморно главата си върху възглавницата, дърпайки завивките с по-голяма сила. Чериса се бореше, като се мъчеше да го завие, мълвейки нежни, успокоителни думи и в същото време се наведе, за да потопи кърпата в кофата със студена изворна вода, като се надяваше, че студения компрес върху челото му ще го успокои. Когато се изправи тя видя, че Брет бе отворил очите си и примигваше сънливо. Като въздъхна тежко, той се намръщи с раздразнение.

— Толкова е горещо, скъпа — отбеляза кисело той — така дяволски горещо.

Чериса прогони състраданието, което изпълни сърцето ѝ и като го погледна твърдо, отново го зави плътно със завивките.

— Съжалявам, Брет, но така трябва. Не си ли спомняш, че снощи говорихме за смяна на метода на лечението ти и ти даде съгласието си? Моля ти се, Брет, това е последната ни надежда.

Брет намръщи отново челото си и се обърна под юрганите, за да може да обиколи с поглед стаята, като спря очи върху огъня, който пламтеше само на метър от леглото му.

— Помниш ли... когато беше такава скъперница... относно горенето на дървата — промърмори той и я погледна в лицето, като

направи опит да ѝ се усмихне.

Чериса се усмихна нежно и като докосна лицето му разбра, че не бяха необходими думи, когато очите им изразяваха това, което сърцата им чувстваха. Но след миг Брет отново извърна глава и започна да я движи неспокойно, преглъщайки и облизвайки пресъхналите си устни, а намръщеното изражение се върна на лицето му.

— Не мога да издържам повече на тази горещина... съжалявам — дишаше тежко той. — Никога не ми е било така дяволски горещо... даже във Флорида... в онова проклето бласто... през онова лято...

Чериса се наведе, за да вземе друга мокра кърпа, после повдигна главата му и изтри тила му, като позволи на ледената вода да намокри обилно гъстите къдрици на косата му, а след това прекара мократа кърпа през лицето и врата му. Пресегна се безмълвно за чашата със студената лимонада и я поднесе до устните му.

— Изпий това, любов моя — увещаваще го тя. — То ще ти помогне.

Той я изпи жадно, като едва не се задави от бързане. Чериса постави главата му върху възглавницата и внезапно затаи дъх. Ехото от неговите слова докосна спящите ѝ спомени. Флорида! Мозъкът ѝ работеше трескаво. Когато се върна от там, не ѝ ли каза защо бе направил усилие, за да живее? Заради кого? Заради нея... и Джейми...

— Брет, не ти дадох отговор на въпроса, дали ще се омъжа за теб — започна тя. — Ще го направя сега. Ще се омъжа за теб. Само се помъчи да живееш заради мене. Ще направя всичко, каквото пожелаеш, кълна се. Ще живеем заедно до края на живота си. И Джейми ще бъде с нас. Можеш да го научиш да стреля и да използва шпагата... и да го взимаш на езда със себе си...

Брет се усмихна едва забележимо, а очите му я гледаха тъжно.

— Джейми... е добре при Ардсли... той ще го отгледа и възпита като свой собствен син. А ти... твоят съпруг ще те закриля... той те харесва и е добър към теб... а парите...

Чериса го гледаше безпомощно, виждайки отстъплението в неговите зелени очи. Тя пое дълбоко въздух и се помъчи да успокои лудо биещото си сърце, като реши да рискува в тази отчаяна игра, молейки се това да не се обърне срещу нея.

— А новото бебе, Брет? Какво ще кажеш за него или за нея? Как ще обясня на моя импотентен съпруг?

Брет се втренчи в нея и погледът му бавно се проясни под сключените му вежди.

— Ново дете? — промълви бавно той, а лицето му изразяваше смущение.

Чериса усети как сърцето ѝ подскочи от внезапно обзелата я надежда и бързо сведе поглед, страхувайки се, че чувствата ѝ могат да се изпишат на лицето ѝ. Моля ти се, Господи!

— Да, Брет... онази нощ... в градинския павилион... у лорд Милфорд — прошепна тя и постави ръката си върху рамото му. — Не разбираш ли? — импровизира бързо тя, а сърцето ѝ биеше с надежда и страх. — Ето защо трябваше... да скоча в реката? След като не бях получила вест от теб... и знаех, че ти си женен...

— О, Боже — промълви Брет с изненадващо ясен глас, а очите му потърсиха нейните и в тях се четеше страдание и разкаяние. — О, Чериса, прости ми...

Тя се помъчи да се усмихне плахо и го погледна умолително:

— Ето защо не можех да ти отговоря... и се страхувах да ти кажа, Брет, защото знаех, че това ще провали плановете ти...

— О, по дяволите — изруга той, като движеше неспокойно главата си върху възглавницата, а устните му бяха стиснати и побелели на фона на пламналото му в червенина лице. — Не, скъпа... ти... не трябва... не трябва да се тревожиш. Ще измислим нещо... ще заминем за Франция или ще прекараме зимата в Уитроз..., а може да отплаваме за Ямайка, когато времето се оправи...

Чериса усети как сърцето ѝ хвъркна от радост, как кръвта нахлу в лицето ѝ и главата ѝ се замая. Тя въздъхна с облекчение. Най-последно беше накарала Брет да мисли и говори за бъдещето! Тя го беше направила! Беше намерила ключа все пак! Сега Брет щеше да се бори толкова усилено, както тя и доктор Хаджамин, и да победят треската...

— Ще направим всичко, каквото искаш, мили мой — прошепна тя, а гласът ѝ секна, тъй като радостни сълзи започнаха да трептят върху дългите ѝ мигли и да мокрят бузите ѝ. — Но да не говорим повече сега. Ще ти стане още по-горещо, дори ще се почувстваш още по-зле, преди треската да се пречупи и да си отиде окончателно. Сега спи, любов моя. И си пази силите.

Тя се наведе и целуна горещото му чело, като остана неподвижна до него още известно време, а после хвъркна към вратата, за да извика

Ардсли и доктора. Трябваше да им каже веднага. Те трябваше да узнаят за тази нова, невероятна надежда. Щяха да бъдат толкова радостни и обнадеждени, колкото беше самата тя!

Ардсли изрече едно проклятие, когато Брет го удари по рамото, блъскайки го назад към буйно горящия огън, но после упорито се хвърли напред, за да се бори с тъмнокосия лорд, който буйстваше вследствие на треската. Чериса наблюдаваше с тревога тази сцена, като отчаяно се опитваше да отгатне нещо от непроницаемото лице на мюсюлманина. Неспокойствието на Брет постепенно бе нараснало през деня, но това не беше най-силното буйство, което беше виждала. За Брет не представляваше трудност да отблъсне Ардсли, въпреки че силата и теглото му бяха намалели силно. В допълнение, тъй като делириумът, в който беше изпаднал Брет, се бе усилил, то той беснееше и ругаеше на такъв цветущ език, какъвто тя никога преди не бе чувала, даже на борда на кораба, където, както тя си мислеше, беше чувала всичко. Веднъж или дважд, даже светският Ардсли изглеждаше шокиран и хвърляше бърз поглед към момичето, за да види реакцията ѝ, преди да се заеме отново с блънуващия лорд.

Тя се наведе и вдигна кърпата от пода, където Брет я беше захвърлил, потопи я във ведрото със студена вода и отново я постави внимателно върху горящото му чело. Ненадейно, Брет се изви буйно и блъсна Ардсли, който падна върху нея, повличайки я със себе си. Моментално, почувствал се свободен, блънуващият лорд отметна завивките и започна да се бори с изморения мюсюлманин, за да се отскубне и от неговата хватка. Чериса извика и се хвърли към него, като се отпусна тежко и притисна лицето му с тялото си, като едновременно с това се мъчеше да издърпа завивките и да го покрие с тях. Без да съзнава, тя започна да крещи на Брет, заповядвайки му да стои мирен и да престане да буйства. Дали я чу или не, но той се отпусна и изпадна в безсъзнание, а Ардсли и Хаджамин останаха неподвижни, като дишаха тежко от изтощение и потта се стичаше по лицата им.

— Господи! — скептично възкликна Ардсли, дишайки тежко. — Откъде идва тази сила? Борил съм се с Брет през целия си живот и никога...

— Силата на треската — отговори изморено Хаджамин, като се опита да се усмихне окуражително към мястото, където стоеше Чериса. — Спомняте ли си, че искахме да го накараме да се бори?

— Ху! — ухили се Ардсли. — Да се бори с треската, а не с нас.

Хаджамин се усмихна, сви рамене и отпи една голяма глътка от студената вода.

— Може би трябва да прави и двете. Неговото буйство ще се усилва с увеличаване на силата на треската му. Трябва да бъдем подготвени за това.

Чериса се отпусна тежко на стола. Бе толкова изморена, че даже не можеше да протегне ръка и да вземе чашата с вода, за която беше помолила, а само седеше и сковано се взираше в лицето на Брет. Независимо дали докторът допускаше или не, но тя знаеше със сигурност, че Брет не можеше да издържи дълго на това. Енергията, която изразходваше в тези борби в съчетание с изтощението на треската, щяха да отслабят твърде много сърцето му. „О, по дяволите, мислеше тя мълчаливо, хайде, Брет! Освободи се от треската, преди...“

Внезапното раздвижване на лорд Линдси прекъсна мислите ѝ и тя инстинктивно скочи на крака, като се наведе и с всичка сила и с цялата тежест на тялото си натисна врата му, като същевременно се отмести, за да направи място на русокосия лорд, който от своя страна го хвана за ръцете и раменете и силно го притисна към постелята. Брет се мяташе наляво и надясно, а Чериса се чудеше на неизчерпаемата му сила.

Внезапно, с едно почти животинско ръмжене, чернокосият лорд се освободи от ръцете на мюсюлманина и се нахвърли ожесточено към главата на своя приятел. Ардсли успя някак си да парира удара и защити лицето си с ръце, но даже този частично отблъснат удар го накара да залитне назад. Чериса обви с ръце врата на Брет и притисна раменете му със свитите си колене, но той едва ли я забеляза, освободи се от завивките и почти стана от леглото. Като промърмори едно проклятие, Ардсли сграбчи дясната ръка на Брет, изви я и го принуди да легне долу. Чериса наблюдаваше безпомощно и с ужас как Брет изръмжа и се извърна отново, но Ардсли се наведе и избягна удара, без да пуска ръката му. После — внезапно, без предупреждение, тялото на Брет потръпна, отпусна се и тежко се сгромоляса върху леглото.

Доктор Хаджамин се спусна към него, а на лицето му бе изписана тревога. Той отметна завивките и допря ухо до гърдите на пациента си, за да преслуша сърцето му. Чериса стоеше изтръпнала от страх, усещайки само студената хватка на ужаса да кара сърцето ѝ да спира, а очите ѝ се взираха отчаяно в мрачното лице на турския лекар и всичко това като че ли продължи цяла вечност. Най-после Хаджамин въздъхна с облекчение, повдигна главата си и кимна бавно към поразеното момиче, преди да издърпа завивките обратно до брадичката на Брет.

Въздухът експлодира в дробовете на Чериса и тя затвори очи за миг, усещайки как сърцето ѝ започва отново да бие.

— Благодаря ти, Боже! — промълви тя, без да разбира, че говори на глас.

Доктор Хаджамин се усмихна на пребледнялото момиче и след като погледна и към лорд Ардсли, каза:

— Да, благодари на Бога и на Аллаха, Чериса, и се моли за следващия пристъп.

За миг изплашеното момиче погледна в черните му очи, след това сведе поглед към лицето на Брет, докато двамата мъже се оттеглиха от леглото. Не беше необходимо да види отпуснатите рамене на Ардсли, за да разбере какво му казваше доктора. Тяхната игра все още не беше платена. Съчетанието от силната треска и свирепата борба идваше твърде много за отслабналото сърце на Брет. Засега, по време на последната атака на треската, той беше успял да оживее. Но следващия път...

Тя гледаше мълчаливо неговите обични черти, неговото широко чело, гъстите абаносови мигли, бледите му устни... Тя се наведе и нежно го целуна по пламналата буза. Брет се намръщи и отдръпна главата си от нея и тя на свой ред се дръпна бързо назад, страхувайки се да не изпадне отново в делириум. Внезапно, тя замръзна на мястото си, а сините ѝ очи се разшириха, вглеждайки се внимателно в шията на Брет. Тя не смееше да мигне с очи, страхувайки се малките капчици пот върху кожата на шията му да не са само една илюзия, която можеше да се разруши, ако отклонеше погледа си за миг от там. Накрая, с треперещи пръсти, тя се пресегна, докосна го и потръпна, усещайки топлата влага под ръката си. Не смееше да повярва и като се въздържаше да се надява прекалено много, тя отмести ръката си. Тази малка водна капчица можеше да бъде и от мократа кърпа или дори от

потта на дланта ѝ. Затаила дъх, тя сведе поглед и разгледа внимателно шията на Брет, като премести нежно главата му. Златните пламъци на огъня в камината осветиха отново проблясващите капчици пот, които оросяваха шията му. Сърцето ѝ подскочи от радост! Точно, когато тя беше започнала да мисли, че ще го загуби...

— Ардсли! Доктор Хаджамин! — извика ги тихо тя, без да откъсва поглед от спокойното лице на Брет. — Вижте!

Ардсли се наведе над Брет и на лицето му се появи едно изражение, което я увери, че това, което беше видяла, не бе илюзия. Мургавият турчин го погледна, измърмори нещо на своя език и хвана китката на Брет, за да провери пулса му, като се намръщи и им направи знак да пазят тишина. След няколко минути той се усмихна и постави ръката на Брет върху ленените чаршафи. Там, при свивката на лакътя му беше доказателството, че треската беше сломена. Даже докато Чериса гледаше, малките капчици станаха по-големи, сляха се и се изтърколиха бавно надолу по ръката му и паднаха на чаршафите. Върху лицето на Хаджамин се появи една бледа усмивка на удовлетворение и той взе чашата си със студена вода, тъй като мюсюлманите не пиеха алкохол, вдигна я високо и каза нещо на своя чужд език.

Не беше нужно на Чериса да знае езика, за да разбере, че той вдигаше тост и едва тогава тя наистина позволи на сърцето си да се изпълни с радост. Ардсли се усмихна и ѝ подаде своята чаша с ром, разреден с вода, за да може да отговори на тоста на доктора. Известно време тримата просто стояха и се гледаха един друг със светнали лица, благодарни и учудени, че победата наистина бе настъпила. Накрая Ардсли се прозя, отиде до прозореца, откряхна капака и видя, че слънчевата светлина бе започнала да избледнява, тъй като залезът бе предстоящ.

— Знам, че не се счита за много светско да се оттеглям толкова рано, но смятам да направя точно това. Мисля, че не ми се събират и три часа здрав сън през всичките тези дни. Какво ще кажете, добри ми докторе? Мога ли да се отдам на сладък сън или ще трябва да изпълнявам ролята на милосърдна сестра още някой и друг час?

Докторът се усмихна и поклати глава.

— Вървете да спите, лорд Ардсли. Възнамерявам да направя същото и аз след малко. Но преди това ми помогнете да преместя

леглото на приятеля Ви на няколко крачки по-далеч от огъня. Много е важно сега температурата в стаята да не спадне много рязко, тъй като рискуваме да го простудим. Но мисля, че той ще спи по-спокойно, ако в стаята не е толкова горещо.

Чериса изчака търпеливо, докато мъжете преместят леглото на болния, като все още се усмихваше, тъй като чувстваше огромно облекчение. Накрая мъжете си тръгнаха, като Хаджамин се спря за миг до вратата, за да ѝ даде някои инструкции.

— Гледайте той да не се отвие, Чериса. След един час можете да махнете единия юрган. Все още поставяйте студени компреси на челото му, тъй като те ще го облекчат. Ще наредя да донесат бульон — ако той се събуди, дайте му, колкото можете. Ще му приготвя една доза приспивателно за тази нощ. То ще го успокои и вие също ще можете да си починете.

Чериса кимна с глава, а очите ѝ грееха от благодарност към доктора. След като той излезе от стаята, тя се обърна моментално към Брет и намокри измъченото му, но все още красиво лице, като го погали, искайки по този начин да засвидетелства любовта си към него. Потта се стичаше по челото му и мокреше черните му къдрици и те бяха прилепнали към главата му. Но очевидно той се чувстваше по-добре, тъй като не се въртеше неспокойно в леглото, а и дишането му не бе така тежко и мъчително. И когато накрая изморените ѝ клепачи натежаха и искаха да се затворят, тя притегли тясното походно легло до кревата на Брет и си легна, като не откъсваше очи от него, докато накрая и тя заспа. Утре зората щеше да е ясна и прекрасна, изпълнена с радост, мислеше сънливо тя, преди да потъне в лоното на съня. Утре нейният любим ще бъде вън от опасност, на път за пълно изцеление.

Слънчевите лъчи, които вече падаха косо, известиха, че вече е късно сутринта, когато Чериса отвори очите си, протегна се и се почувства за пръв път от много дни насам напълно отпочинала. Тя погледна към Брет, който още спеше. Едната му ръка лежеше небрежно върху завивките, а другата бе отметната нагоре, над черната му, разрешена коса. Момичето стана и на пръсти отиде до легена, за да се измие, приглади с ръка намачканите поли на роклята си, тъй като беше спала облечена, после взе четката си за зъби, чиято дръжка бе

инкрустирана със седеф, потопи я в глинената кана, а след това в специалния прах за зъби. После взе четката за коса на Брет и среса дългата си заплетена кестенява коса, събра я бързо на кок върху главата си и я закрепил с фиби. Едно нещо бе запланувала да свърши през деня и то беше да се изкъпе. Тъй като спеше с дрехите си, а и постоянната горещина в малката стая я караха да се чувства като мръсен парцал.

Доктор Хаджамин отвори вратата с рамото си, тъй като ръцете му бяха заети с подноса, който държеше и от който се издигаше пара от горещата храна. Когато тя се обърна, забеляза, че мюсюлманина махна още една от тежките завивки на Брет, като вече му остави само една-единствена. Чериса отиде до масата, където стоеше поднос с храната и изчака докато докторът свърши с пациента си, за да му благодари за неговото внимание, и отхапа лакомо от единия край на сладката кифла покрита с глазура. Хаджамин се усмихна като я видя, а черните му очи я гледаха весело.

— Чудесна болногледачка! — каза той. — Краде от закуската на пациента си.

Чериса бързо остави кифлата, изчерви се виновно и се почувства глупаво. Не ѝ беше минало през ума, че закуската беше предназначена за Брет! Обикновено след боледуване се даваше говежди бульон или вино, разрежено с вода!

— Съжалявам — усмихна се извинително тя. — Никога не си представях... Може ли той да яде вече такава храна? Аз си помислих...

— Не мога да му препоръчам парче недопечено говеждо и суфле с месо от Йоркшир все още, но тази храна тук той може да яде съвсем спокойно — усмихна се мюсюлманинът, като показва ослепително белите си, равни зъби под гъстите си мустаци. — Ако сте гладна, ще помоля Дора да донесе един поднос и за вас. Но мисля, че приятелят Ви, Лорд Ардсли, подбира лакомства за закуската Ви.

Чериса чу шум зад гърба си, обърна се бързо и лицето ѝ светна, като видя, че Брет ѝ се усмихва.

— Добре, че се събудихте, лорд Линдси — засмя се Хаджамин, — защото вашата болногледачка щеше да се справи бързо със закуската ви. Все пак останаха един-два залька.

— Мили Боже! Колко съм гладен — кимна с глава той, надигна се и седна в леглото. После погледна смуглото лице на мюсюлманина и

видът му стана сериозен. — Разбирам, че вие сте човекът, на когото трябва да благодаря за спасяването на живота ми.

Хаджамин се усмихна и сви рамене.

— Едва ли. Животът ви бе в ръцете на Аллах. Аз само ви дадох шанс да останете жив.

— Добре, каквото и да казвате, имам чувството, че решението на Аллах относно живота ми можеше да бъде различно без вашето лечение — протестира Брет. — Още веднъж ви благодаря.

— Трябва да благодариш също и на мен — изгърмя гласът на лорд Ардсли от вратата и той влезе в стаята, като балансираше с два тежки, отрупани с храна подноса. — Челюстта ме боли адски тази сутрин от удара, който ми нанесе юмрукът ти, Линдси. Проклет да съм, ако отново се боря с теб, когато изпаднеш в делириум — усмихна се Ардсли и се зае със закуската си.

Брет повдигна въпросително веждите си и погледна усмихнатия доктор.

— Сериозно, кога мога да стана?

— Зависи от това как се чувствате.

— Ами снощи се чувствах така, сякаш дузина карети бяха минали отгоре ми или като че ли се бях премятал през глава надолу по мраморните стълби на катедралата „Свети Павел“. Но днес... — сви рамене Брет и стисна мускулите на ръката си — мисля, че съм добре.

— Брет, не насилвай нещата — намръщи се разтревожена Чериса.

Единствено тя знаеше колко много Брет мразеше слабостта и се насилваше да покаже силата си извън разумните граници.

— Момичето е право, лорд Линдси. Вашето усещане за сила ви заблуждава. Докато силата ви ще се възвърне бързо, то с издръжливостта ви няма да е така. За днес поне ви предлагам да пазите леглото. Може би утре, ако искате, можете да се облечете и даже да се разходите за малко в градината, ако разбира се, времето е слънчево и тихо.

— И кога ще си възвърна моята... нормална активност? — попита Брет и като се усмихна посочи с глава към Чериса, а в очите му проблесна познатото пламъче.

Чериса се изчерви и сведе бързо очи към подноса, като почувства пулсиращата топлина в слабините си.

Черните очи на Хаджамин искряха весело и той погледна косо към смутеното момиче, а после отвърна на пациента си с широка усмивка.

— Не знам какво разбирате под нормална активност, милорд, но ви предлагам да почакате поне една седмица преди да се заловите с... ех... напрегнатото упражнение.

— Тогава по-добре сменете болногледачката — ухили се Ардсли. — Повярвайте ми като ви казвам, че с тези двамата никога не знаеш...

— Извинете, лорд Ардсли — Мери, прислужничката, престъпваше притеснено от крак на крак до отворената врата, като кършеше нервно ръце и хвърляше тревожни погледи през рамото си към гостната стая.

— Да, Мери — намръщи се русокосият лорд и се изправи бързо на краката си. — Какво има?

— Ами... лорд Реймонд, сър, пита за своята съпруга, лейди Реймонд — заекна тя и погледна страхливо към Чериса. — Не знаех какво да му кажа. Не знам дали искате той да разбере, че тя е тук или не, и се престорих, че...

Лорд Ардсли се обърна към Чериса:

— Какво си ми казала, Чериса? — прекъсна той нетърпеливо прислужничката и тръгна към вратата.

Чериса се изправи бързо, като се опитваше да накара разума си да заработи при едно такова неочаквано стечение на обстоятелствата.

— Ами... аз...? — заекна тя, а очите ѝ бяха станали огромни от изненадата. — Аз не му казах нищо... Само влязох вкъщи и взех малко дрехи и казах на Лина, че отивам у вас да лекувам един твой болен приятел...

— Боже мой, жено! — възкликна Ардсли. — Искаш да кажеш, че той няма представа къде си била през цялото това време? Той сигурно е преобърнал града, за да те търси...

— Знам, но просто бях забравила напълно за него — обясни със слаб глас Чериса, като погледна умолително към намръщеното лице на Брет. — Моля ти се, Брет...

— Ще му кажем, че аз съм му изпратил бележка и ще се правим, че момчето, което е трябвало да му я занесе, просто не му я е предало. А можем да кажем, че те няма тук...

— Не — прекъсна го строго Брет, а гласът му беше твърд и неумолим. — Защо трябва да отлагаме очната ставка, която трябва да се състои рано или късно? Иди и говори с него, Чериса. Ще дойде веднага щом се облека.

— Остани в леглото, Линдси. Аз ще отида с нея — нареди Ардсли със същата неумолимост. — По-добър съм от теб във всяването на спокойствие.

Без да даде възможност на приятеля си да възрази, той сграбчи ръката на Чериса и двамата бързо излязоха от стаята. Навън, в коридора, той пошушна на ухото ѝ:

— Подкрепяй ме и се съгласявай с мен, каквото и да кажа, скъпа. Бъди спокойна, ние ще успеем да успокоим стария, обиден джентълмен.

Чериса кимна с глава и притаи дъх. Сърцето ѝ биеше силно, а дланите ѝ се бяха изпотили от напрежение. Тя спря безпомощно и се вгледа във възрастния си съпруг, който крачеше нервно в малката гостна.

— Чериса! — възкликна изненадан лорд Реймонд — Къде, по дяволите, беше?

Чериса отвори уста, но не можа да произнесе нито дума. Тя погледна с благодарност към лорд Ардсли, който пристъпи напред и като се поклони любезно, отговори вместо нея.

— Моля да ме извините, милорд — извини се спокойно той, — но имах голяма нужда от помощта на съпругата ви. Един мой приятел беше повален от треска и...

— Ходих във вас, лорд Ардсли — прекъсна го Едуард. — Изглежда никой нямаше и най-малката представа къде сте отишли всички. Не можахте ли да ме известите поне за вашите планове?

— Но аз го направих — направи се на изненадан Ардсли, като се обърна невинно към Чериса за нейната поддръжка. — Изпратих бележка до вас, в която ви известях за нашето заминаване — една написана, макар и на бързо, но...

— Не съм получавал никаква бележка.

Ардсли остана мълчалив за миг като сви устни, възмутен от неучтивостта на мъжа. После сви пренебрежително раменете си.

— Съжалявам, милорд, но ние нямаме вина за това. Както казах, моя приятел беше тежко болен и всяка минута беше ценна...

— И от кога моята съпруга стана толкова известен доктор, че нейната помощ Ви беше толкова необходима? — сарказмът на лорд Реймонд беше очевиден, а погледът му беше студен и гневен, когато погледна към Чериса, без да повярва на думите на Ардсли.

Чериса потрепери несъзнателно, учудена от неговото държание.

— Вашата съпруга прекара няколко месеца в тропиците, лорд Реймонд. Сигурно знаете колко е разпространена треската там.

Чериса постави предупредително ръка върху ръката на русокосия лорд, усещайки как гневните нотки се промъкваха в неговия плътен глас. Една сцена сега само щеше да влоши нещата. Преобразуването на съпруга ѝ от внимателен и нежен човек в другата крайност, бе достатъчно заплашително, знаеше тя. Чериса не искаше да действа повече на струните на лошото му настроение.

— Мога ли да поговоря насаме със съпругата си, лорд Ардсли? — молбата на Едуард прозвуча като заповед и Чериса се втренчи учудена в него, като едва можа да кимне с глава в отговор на въпросителния поглед на лорд Ардсли.

— Няма нищо, Джеймс — каза тихо тя, макар че ръцете ѝ трепереха. — Остави ни за малко сами.

С явна неохота Ардсли се поклонил и излезе, задоволявайки се само да хвърли един предупредителен поглед към гневния възрастен мъж. Едва вратата бе затворена зад него и Едуард пристъпи напред, а очите му святкаха гневно, когато погледна в пребледнялото лице на съпругата си.

— Как посмя да постъпиш толкова безразсъдно, Чериса? — изсъска той и пристъпи заплашително към нея. — Не ти ли мина през ума поне за миг, че...

— Ардсли ти каза, че ти изпратихме бележка. — Защити се тя неубедително, като отстъпи боязливо назад, все още неспособна да срещне погледа му, заради лъжата си.

— По дяволите бележката! Ако бях я получил, само щях да дойда тук по-рано! — отговори грубо той, а устните му се извиха по един неприятен начин. — Никога ли не помисли за последствията от това, че отиде в провинцията сама, без да те придружава някоя жена, сама, в компанията на мъже и слуги? Ти носиш моето име, жено, и за Бога, ще внимаваеш да не го опозориш с едно такова лекомислено държание!

Чериса вдигна главата си, а очите ѝ блестяха предизвикателно.

— Лекомислено? Смяташ, че е лекомислено да помогнеш на един човек, който умира от треска? Няма ли случай, където доброто име може да се използва по-достойно, отколкото с поклони и празни дворцови маниери? Наистина ли ме критикуваш, че съм се опитала да помогна на един човек...

— Първо и преди всичко ти си моя съпруга! — озъби се той. — Ще се държиш, както прилича на съпруга на един граф, жено!

— Държанието ти не беше така арогантно, когато ме срещна на минералните бани в Личестър, Едуард — припомни му непокорно тя. — Ти говори малко тогава за това как трябва да се държа! Каква ли репутация щеше да има името ти, ако не бях ти предложила да се ожениш за мен и да платя дълговете ти?

— Всичко това принадлежи на миналото, Чериса — изсъска той. — Говоря за настоящето. Имам роднини в Йоркшир, мила моя. Може би няколко години прекарани там, ще променят мнението ти!

— Ти си луд! — възкликна тя. — Какво те кара да мислиш, че аз ще отида в Йоркшир, ако не желая да го направя?

Лорд Реймонд си пое дълбоко дъх и се усмихна бавно, но в усмивката му липсваше веселост. Очите му бяха студени и безмилостни като парче лед.

— Забравяш, мило дете, че аз не искам съгласието ти. По закон, като моя съпруга, ти си длъжна да отидеш там, където аз ти наредя. Беше достатъчно любезна да платиш дълговете ми и достатъчно умна да отвориш малък магазин за дамска мода, който ни носи добър доход, но ако продължаваш да ме ядосваш, жено, ще ти предам един-два урока по прилично държание при първа възможност.

Дъхът на Чериса секна и тя погледна учудено възрастния мъж, напълно поразена от невероятната промяна на отношението му към нея.

— Но, Едуард, ти знаеш също толкова добре, колкото и аз, че нашият брак е само едно споразумение — възрази тя, като се мъчеше да разбере този нов, съвсем неприятен аспект от характера на съпруга си. — Защо ти...

— Ти носиш моето име, Чериса, както ти казах преди малко. Нямам намерение да ти позволя да го посрамваш — отговори хладно той и се усмихна самодоволно. — Беше представена във висшето

общество като моя съпруга и поради тази причина аз ще определям поведението ти.

Постепенно Чериса започна да разбира защо той се държеше по този начин.

— Виждам, Едуард. Ти се радваш като мислиш, че всички вярват, че аз съм наистина твоя покорна съпруга, нали? Това подхранва твоето проклето его! Разбира се, ти не искаш никой да подозира истината — това ще те направи отново „никой“, нали?

Лорд Реймонд я гледаше хладно. После повдигна едното си рамо, а на тънките му устни все още личеше слаба усмивка.

— Ти искаше да ме използваш за свои собствени цели, нали, миличка моя, пък каквито и да бяха те.

Чериса почувства как кръвта ѝ се дръпна от лицето.

— И сега, Едуард? — попита хладно тя, като все още се насилваше да държи брадичката си високо вирната, макар че устните ѝ трепереха, докато говореше.

— Ще се държиш според моите наставления, Чериса. В противен случай ще отидеш на дълга почивка в провинцията при моите братовчеди на север. Дотогава, докато ти носиш моето име, ще играеш ролята на любяща съпруга! Разбра ли?

Чериса гледаше безпомощно суровото лице на съпруга си, неспособна да измисли каквото и да е опровержение. Това, което той каза, бе истина. Когато се омъжи за него, тя му даде пълна власт над себе си. Като не се усъмни нито за миг, че кроткият, любезен Едуард Реймонд някога щеше да предяви претенции да използва властта си над нея. Ако тя откажеше да се подчини на неговото искане, гой наистина можеше да я изпрати на север и да я държи като затворничка в Йорк — далече от Джейми, далече от Брет.

— Ти си моя съпруга, Чериса — продължи с усмивка лорд Реймонд, усещайки своето превъзходство. — Това, съпруго моя, е първият ти урок от тази част на играта.

— Тя може много лесно да остане вдовица, лорд Реймонд!

Чериса се обърна и остана с отворена уста като видя Брет, застанал до вратата, облечен в панталони и широка, ленена риза, подпрял рамото си на рамката на вратата с една измамно небрежна стойка, въпреки че очите му бяха потъмнели и хвърляха опасни искри.

— Брет, не трябва да ставаш от леглото — възнегодува тя, като тръгна бързо към него, почти забравила Едуард, загрижена единствено за чернокосия лорд.

— Лорд Линдси, мисля — каза бавно Едуард и присви ядно очите си.

Брет се усмихна, но очите му все още гледаха по-възрастния мъж с мълчаливо предупреждение.

— Мислите правилно — кимна с глава той.

— Мога ли да ви попитам с какво право се месите в частния разговор между един мъж и съпругата му? — Едуард попита с леден тон, сигурен в своята сила.

— С най-старото от всички права — отвърна с лекота Брет, а усмивката все още играеше на устните му. — Чериса носи моето дете.

Чериса изпъшка и отвори широко очи. Тя стоеше слисана, невярваща, че Брет бе могъл да съобщи това, което чуха ушите ѝ! Лицето на лорд Реймонд изразяваше същия първоначален шок, а след това то бавно промени цвета си и почервения от гняв. С неодобрително проклетие той се обърна бързо към момичето, като замахна с ръка и я удари през лицето, поваляйки я на колене в краката на Брет.

— Ти, мръснице! — изсъска той и престъпи напред, за да я удари отново.

След миг Брет скочи бързо с грациозността на пантера и сграбчи протегнатата ръка на мъжа в желязна хватка.

— Докосни я още веднъж и ще си умрял! — каза тихо той, а по очите му личеше, че казва истината.

Чериса извика силно, изправи се на краката си и ужасена се притисна до гърдите на Брет. Той бе все още прекалено много изтощен от треската, за да се насилва да се бие. Даже легендарното му умение да борава с шпагата нямаше да му е от полза, ако той падне от изтощение.

Лорд Реймонд местеше бавно погледа си от единия върху другия ѝ накрая кимна с глава.

— Трябваше да се сетя, когато ви срещнах у лорд Милфорд, милорд. Момчето, Джейми, е ваше също?

— Точно така.

— И вие сте планирали момичето да се омъжи за мен, за да дам име на вашите копелета? — повдигна подигравателно посивялата си

вежда Едуард, но присвитите му очи гледаха злобно.

— Не. Това не е вярно. Бях принуден да замина за Франция за малко — сви рамене Брет. — Ако бях тук, тя нямаше да се омъжи. Но... — намръщи се Брет като се колебаеше. — Никога не съм мислил да ви мамя, лорд Реймонд. А и Чериса не ви е излъгала също. Тя не беше бременна, когато се омъжи за вас. Това стана, когато се върнах от Франция... това не беше по нейна вина.

— Виновна или не, аз не възнамерявам да дам името си на вашето дете! — в тихия глас на лорд Реймонд прозираше заплахата и той наклони глава, поглеждайки намръщено към Чериса. — Развратна мръсница! Ще намериш начин да махнеш това незаконно семе. Ще направиш това или ще заминеш да износиш и родиш копелето в Йоркшир и ще останеш там до края на дните си.

Инстинктивно, Чериса извика, отказвайки да приеме думите му и едновременно с това почувства ръката на Брет да я обгръща плътно. Тя погледна нагоре и видя смарагдовите му очи да горят от безразсъден гняв, а стиснатите му устни бяха побелели.

— Лорд Реймонд, съществува друго решение. Знам, че бракът ви не е бил консумиран. Нека да се анулира. Нямам намерение да опозоря името ви, като ви карам да признаете дете, което не е ваше. Освободете Чериса от брачната клетва. Аз ще се ожения за нея и ще призная детето за мой законен син.

Чериса притаи дъх, надявайки се, че Едуард ще се съгласи.

— Моля те, Едуард — умоляваше го тя, а очите ѝ търсеха да срещнат неговите. — Винаги си бил толкова мил към мен, толкова добър... моля ти се...

В стаята настъпи абсолютна тишина за известно време. После, като се разсмя високо, лорд Реймонд разби напълно надеждите ѝ.

— Има само една-единствена грешка в плана ви, лорд Линдси — каза подигравателно той — Една много семпла грешка. Нямам желание целият двор да се присмива зад гърба ми. И двамата знаем, че те ще направят сметка кога Чериса е забременяла, след като се роди детето. И ще разберат, че това е станало, когато момичето е било все още омъжено за мен. Целият свят ще види, че съм рогоносец, докато вие двамата... вие ще извлечете само изгода от сделката.

— Не съвсем — отговори Брет, на който търпението се беше вече почти изчерпало. — Част от сделката визираше с моите пари да бъдат

платени дълговете ви, милорд. Ако не бяха моите три хиляди лири, сега щяхте да гниете в Нюгейт — макар че в онази дяволска дупка едва ли щяхте да сте жив досега. Как ли тогава вашето почтено име щеше да понесе този срам, лорд Реймонд?

Съпругът на Чериса само се усмихна и сви рамене, обърна се и тръгна към вратата.

— Това наистина бе един много поучителен разговор, лорд Линдси, но се страхувам, че трябва да свършваме вече. Възнамерявам да стигна до Лондон, преди да се е мръкнало, така че ние наистина трябва да тръгваме. Хайде, лейди Реймонд!

Чериса се дръпна назад, клатейки умолително главата си, а по бузите ѝ потекоха тежки сълзи.

— Не, Едуард, моля те... опитай се да разбереш... Аз обичам Брет! Обичам го от години. Защо трябва да бъдеш такъв егоист точно сега, когато винаги си толкова мил с мен?

Възрастният лорд се обърна бавно, но в ясните му сребристи очи нямаше милост.

— Много е просто, мила моя. Преди този мъж да се завърне от Франция, ти бе образец на съпруга — очарователна, с пристойно държание, покоряваща се винаги на моите желания. Колкото до свободата, която ти бях обещал да имаш, преди да се оженим, е... достатъчно е да се каже, че аз не знаех тогава каква радост ще е за мен една красива млада жена да ме държи под ръка на светските събирания. Сега, след като започнах да оценявам твоя чар, съвсем естествено е да не искам да се разделя с теб. Хайде! Стига! Ще изживееш тази глупава любовна история с времето. Лорд Линдси ще си намери друга метреса, която ще му доставя удоволствие и ще те забрави напълно. Междувременно ти и аз ще имаме много прекрасни години, които ще прекараме заедно.

Едуард хвана отпуснатата ѝ ръка и я дръпна, за да го последва. Момичето хвърли последен, безпомощен поглед към Брет и видя, че лицето му беше станало бледо, а в очите му се четеше умора. Тя протегна ръката си и докосна нежно бузата му, като искаше да му каже да отива и да си ляга, защото имаше нужда да почива, докато силите му се възстановят, а със съпруга ѝ нямаше нужда да се спори повече.

Очите на Брет блесяха от раздразнение и безпомощен гняв, когато погледът му се спря върху усмихнатото лице на лорд Реймонд.

Той протегна ръката си и хвана рамото на стария лорд, за да привлече вниманието му.

— Недейте да грешите в едно нещо, лорд Реймонд. Можете да имате законни права над Чериса сега, макар че невинаги сте ги имал, но нямате никакви права над детето, което тя носи. Това дете е мое. Ако вдигнете ръка срещу неговата майка или им причините нещо лошо, то тогава, кълна се в Бога, че ще ви видя да лежите мъртъв в гроба! Ясен ли съм?

Лицето на лорд Реймонд пребледня и за миг усмивката застина на устните му, после кимна с глава и се отправи към вратата, дърпайки Чериса след себе си. Само за малко той се поколеба в благоразумието на избора си. Ако приемеше това, което предлагаше лорд Линдси, то той без съмнение щеше да бъде щедро възнаграден — би имал солиден доход до края на дните си. А когато се разбере за детето, което Чериса носи, то това също би бил един удар. За щастие, той можеше да я заведе далече в северната част на кралството за година, дори и за повече, като по този начин щеше да избегне предизвикването на сензация. И още, всичко това си струваше труда. Струваше си да изгуби щедрия доход. Дори и това, че нямаше да бъде една година с момичето, нямаше значение в сравнение с това — да види този красив, млад лорд да тлее в безпомощен гняв. Да го види да пълзи, да се унижава, само за да му угоди на него, на Едуард Реймонд! Само защото той притежаваше нещо, което нито въображаемата фамилия на този лорд, нито неговата външност, нито парите му или даже и шпагата му можеха да му дадат. Докато беше жив, той щеше да има удоволствието да знае, че един от най-известните мъже в кралството лежи под тока на ботуша му. Само трябваше да посегне към момичето или бебето, което то носеше, и щеше да види Бретигейн, лорд Линдси да бърза, за да изпълни заповедите му. Внезапно, като подаде ръка на Чериса, за да се качи в чакащата пред къщата карета, той отметна главата си назад и се разсмя високо. Седнало в каретата, момичето го погледна изплашено, долавяйки нотки на истеричност в неговата веселост. То потрепери и се сви в ъгъла върху кадифената седалка. „Почивай и събирай сили, любов моя“, молеше се тя мълчаливо, устремила сините си очи, за да улови последното очертание от силуета на чернокосия лорд, който бе застанал до тесния прозорец на къщата. „Каквото и да измисли Едуард, ти ще го предугадиш и ще изпревариш действията му. Само побързай,

любов моя, мой миличък Брет, защото времето лети, а ние трябва все още да живеем разделени.“

ГЛАВА 20

Чериса крачеше неспокойно из къщата в Лондон, където бе затворена, а дните минаваха безкрайно бавно. Лорд Реймонд ѝ беше забранил да излиза. Даже беше наел един едър, широкоплещест мъж, който стоеше до вратата и я пазеше, в случай, че реши да избяга. Прислужницата Лина ѝ съчувстваше — Чериса ѝ беше разказала през сълзи за дилемата си — нямаше съмнение, че тя помнеше силното, красиво лице на чернокосия лорд, безпокойството, което излъчваха сиво-зелените му очи през онази нощ, когато той отчаяно търсеше Чериса. Един път Лина бе успяла да се измъкне и да отиде сама да изпълни няколко поръчки, но се беше върнала без новини. А след това, може би досещайки се за верността на прислужницата към съпругата му, Едуард ѝ бе забранил да излиза от къщата.

— Стягай багажа, скъпа моя — извика ѝ със слабия си глас лорд Реймонд през отворената врата на спалнята. — Утре заминаваме на север. Реших да дойда с теб. Не е ли това една приятна изненада? Вземи си топли дрехи. Зимата е люта нагоре към Шотландия.

Чериса погледна съпруга си в лицето и без да каже дума, се обърна към гардероба. Дори и сега, той продължаваше да я удивлява. Държеше се така приятно и весело, като че ли те наистина бяха една влюбена двойка. Никога не споменаваше сцената, която се бе разиграла в Уиндзор с Брет. Никога не показва, че е чул нейните настойчиви молби по предложението ѝ за анулиране на брака им. Той като че ли бе решил да се прави, че срещата в Уиндзор никога не се беше състояла. Чериса въздъхна тихо. Едуард наистина вярваше на това, което беше казал тогава — че с течение на времето, тя и Брет щяха да забравят любовта си един към друг. Същевременно тя усещаше, че съпругът ѝ изпитва голямо удоволствие от мисълта, че притежава нещо, което младият, красив авантюрист желаше толкова силно. И сега тя щеше да бъде изпратена някъде в далечния Йорк, но знаеше, че Брет щеше да плати дори и на дявола, само и само да я открие. Едуард можеше да бъде сигурен в това. Чериса постави ръка

върху корема си и усети, че устните ѝ се извиха в нежна усмивка. Дотогава, докато носеше бебето, част от Брет щеше да бъде с нея. Дори упоритото своенравие на Едуард не можеше да промени това.

— Имаш ли кожена наметка, Чериса — гласът на Едуард прекъсна мислите ѝ и тя се обърна и го погледна подигравателно.

— Наистина, Едуард, защо се преструваш на толкова загрижен за мен? И двамата знаем, че ако наистина се безпокоиш за моето щастие и благополучие, просто ще отключиш вратата и ще ме оставиш да отида при мъжа, когото обичам.

Съпругът ѝ се намръщи и докосна раздразнено редките си, посивели мустаци.

— Мисля, че чух достатъчно за тази история, скъпа моя. Дори и моето търпение се изчерпа след тези десет дни на непрекъснато оплакване и недоволство.

— Десет дни? — изсмя се подигравателно Чериса. — Е, съпруге, тези десет дни са само началото. Ще чуваш тази песен да се пее до края на живота си, освен ако не станеш по-отстъпчив.

— Защо ме изкарваш такъв грубиян? — протестира Едуард, клатейки неодобрително глава. — Моля те, дете, спомни си, че ти беше тази, която ме откри в Личестър и ми предложи брак. Ако смяташ, че си хваната в капан, който сама си поставила, кой ти е виновен тогава? Сигурно не аз.

— Тъй като спомена от онази среща изглежда ти е съвсем пресен, Едуард, как така забравяш условията, при които този брак бе сключен? — отбеляза мило Чериса. — Не ми ли беше позволено да имам връзка с мъж по мой избор, Едуард? Ти сам призна импотентността си и се съгласи да потърся удоволствие извън нашия брак...

— Мога да ти напомня, Чериса, че моето съгласие по този въпрос изискваше дискретност от твоя страна. Едва ли може бременността да се нарече дискретност.

Чериса усети как лицето ѝ пламна, а очите ѝ светнаха гневно.

— Брет ти каза, както и аз, че това не беше запланувано, Едуард. Признавам нашата грешка.

— Грешка или не, но коремът ти ще расте с всеки изминат ден, мило дете. Нека да оставим сега този досаден разговор. Ако ми позволиш да бъда милият, любящ съпруг, аз възнамерявам...

— Ти си мил и любящ, единствено, когато ползата от нашия брак е на твоя страна — избухна с пълна сила дълго потисканото недоволство на Чериса. — Когато видя, че дълговете ти са платени, че доходът ти е осигурен благодарение на моите усилия! Когато дойде ред ти да плащаш твоя дял от сделката, тогава изведнъж започна да упорстваш.

— Ти искаше да останеш моя съпруга до смъртта ми, Чериса. Защо е това нетърпение сега? Нищо не се е променило. Ще бъдеш моята покорна, любяща съпруга, докато дните ми свършат. Тогава можеш да тръгнеш, с когото си искаш.

— Исках да бъда твоя жена, вярно е, но само дотогава, докато можех да се срещам с мъжа, когото обичам — заяви тя. — Тъй като ти не желаете да спазиш това обещание, то тогава и аз не искам да изпълня моето. Ако мислиш, че възнамерявам да продължавам този маскарад повече, то грешиш много. Смяташ ли, че ще те държа кротко под ръка, за да се перчиш пред приятелите си с хубавата си млада жена? Едва ли!

— Бъди разумна, Чериса — въздъхна Едуард, като въобще не изглеждаше развълнуван от нейния гняв. — Ще постъпиш така, както аз ти заповядам, можеш да бъдеш сигурна в това. Ти и твоят лорд Линдси, вие и двамата сте млади, докато аз съм стар. Ще имате много години занаяпред да бъдете заедно, след моята смърт, разбира се. Аз нямам земи, за които да се грижа, каквито той има, нямам цял флот кораби, с които да плавам в далечни страни, каквито той има. Единственото ми удоволствие са светските приеми на аристокрацията. Защо не проявиш малко състрадание към мен, Чериса?

— Състрадание? — промълви невярваща Чериса. — Може би същото, каквото ти показва към мен? Не, Едуард. Брет едва ли не умря от тази треска, от която се е заразил във Франция. Докато лежеше болен, почти умрял, той съжаляваше и се извиняваше за цялото това време, което беше изгубил, живеейки далеч от мен. Той не бе единственият, който пропиля времето ни. Аз също съм точно толкова виновна за това. Но това свърши вече, Едуард! Ако искаш да ме задържиш далеч от него, тогава уверявам те, че победата ти ще ти загорчи. Хайде! Води ме в къщите на приятелите си, но знай, че ще проглуша небесата за твоята импотентност и егоизъм. Ще разправам на всеки, който срещна, че си рогоносец и че нося детето на друг мъж!

Ако съм се хванала в капана, както каза преди малко, то тогава ти също ще бъдеш там, с мен, Едуард. Кълна се в името на Бога, че ще го направя!

Първоначалната изненада, която се изписа на лицето на лорд Реймонд, бавно отстъпи място на упоритостта и раздразнението, а очите му проблясваха хитро.

— Трябва да си ми благодарна, че не настоявах да махнеш това твое копеле, което носиш, мила съпруго! Продължавай с такива заплахи и може да променя решението си.

— Хайде, промени го! — засмя се подигравателно Чериса. — Опитай се да проявиш жестокост към мен! Винаги съм се отнасяла честно към теб, Едуард! И ти го знаеш в сърцето си! Единственият ми грях бе, че когато устните ми мълвяха брачната клетва, тогава с теб, аз вече бях обвързана тялом и духом с Брет Линдси. Може би това е Божието наказание за постъпката ми, тъй като, когато накрая разбрах колко ценен е всеки ден за любовта, когато най-после можех да призная любовта си към Брет, която е толкова голяма, че даже не се нуждае от венчална халка — аз съм впримчена в капан от един възрастен мъж, с който мислех, че съм сключила почтена сделка. — Чериса спря да говори, чувствайки тежест в гърдите си, а очите ѝ го гледаха с презрение. — Така че аз ще изтърпя това, че ще ме държиш като твоя пленница, Едуард, тъй като мисля, че Бог иска по този начин да ми даде урок, като все още се надявам, че двамата с теб можем да обмислим положението и да си спестим по-нататъшни унижения. Но ако се осмелиш дори само да подхвърлиш някоя заплаха към новия, невинен живот, който нося, чу, надявам се, предупреждението на лорд Линдси, нали, Едуард? Или си толкова неосведомен за умението му да се дуелира, че пренебрегваш предупреждението? Повярвай ми, Едуард, Бретигейн Линдси ще те преследва, докато не те намери и не те види мъртъв, макар че короната му забрани да се дуелира! И ако той не успее да го направи, тогава можеш да бъдеш сигурен, че аз ще го направя!

Известно време лорд Реймонд стоеше неподвижен и се взираше в гневното лице на съпругата си. Никога не беше виждал момичето толкова разпалено и толкова решително. За миг той се подвоуми, като за пръв път се усъмни относно благоразумието на постъпката си. Но като повдигна нервно посивялата си глава, той тръгна към вратата,

правейки знак на кочияша. Чериса винаги е била мило момиче, което се води лесно. Веднъж да отидат в Йоркшир и тя ще забрави всички свои прищевки и ще се успокои. Лорд Линдси може да кипи от гняв, щом това му харесва. Докато той държи момичето и нероденото бебе в ръцете си, тъмнокосият лорд няма да посмее да направи нищо, освен да ходи по свирката му.

— Качвай се в каретата, Чериса! — заповяда той с една лека усмивка на устните. — Трябва да тръгваме, ако искаме да стигнем Оксфорд, преди да се е мръкнало.

Чериса упорито продължаваше да държи лицето си обърнато към стената на каретата, без да обръща внимание на опитите на лорд Реймонд да започне разговор с нея. Очевидно, той не беше разбрал нейното твърдо решение да се вижда с Брет, но в края на краищата, щеше да го проумее. Дотогава тя нямаше да му каже нито една дума, въпреки че пътуването щеше да продължи шест седмици. Една усмивка се появи на устните ѝ при тази мисъл и тя трябваше да положи усилие, за да потисне смеха си. Въпреки че бяха тръгнали на зазоряване, надявайки се да стигнат в Оксфорд някъде към вечеря, те бяха все още на много километри от града и сребърната луна се бе показала вече на осеяното със звезди небе. Най-вероятно бе утре, в ранни зори, да пристигнат в хана. А можеше и по-късно, ако някой от конете се нуждаеше от нова подкова или колелото на каретата затънеше в калта на някоя дупка по пътя.

— Стой! Спри конете!

Чериса отвори широко очите си, а усмивката изчезна от лицето ѝ като чу дрезгавите мъжки гласове отвън. Разбойници! Разбира се, като пътуваха толкова късно през нощта по пустите горски пътища! Съпругът ѝ, като че ли замръзна от страх, устата му се отваряше и затваряше като риба на сухо, без да може да каже дума. Чериса сграбчи малката си чантичка и я напъха в джоба на пелерината си, после бързо сложи качулката на главата си, за да скрие лицето си и високо прибраната си коса. Тя имаше силно желание да избяга от съпруга си и да го остави да бъде смачкан от тези свирепи разбойници, но ако го направеше, едва ли положението ѝ щеше да стане по-добро. Разбира се, тя имаше късмет с един разбойник преди, когато Сийн Сен Майкъл се беше направил на такъв, но щастието едва ли щеше да ѝ се усмихне втори път!

Каретата се наклони и спря. Почти моментално дясната врата бе силно дръпната отвън и се отвори.

— Всички да излязат, моля! — един от разбойниците, богато облечен в лъскаво черно кадифе, а на лицето с маска, надникна вътре.

Един револвер, кремъклия, който той държеше в ръката си, приведе в действие неговата заповед. Гласът му бе нисък, едва ли не шепнещ, но грубият му шотландски акцент бе лесно доловим.

Чериса последва Едуард и прислужницата си Лина и слезе от каретата. Качулката ѝ бе паднала толкова напред, че не можеше да види тясната метална стълба и едва не падна, когато настъпи подгъва на роклята си. Разбойникът се пресегна и бързо я хвана за лакътя, като ѝ помогна да слезе от каретата.

Чериса недоверчиво се намръщи, тъй като тембърът на маскирания мъж ѝ изглеждаше познат, въпреки че тя не познаваше никой, който да говори с толкова подчертан шотландски акцент. Тя погледна озадачено под ъгъла на качулката си, търсейки под черната кадифена маска някакво загатване на чертите. Неочаквано, погледът на мъжа улови нейния и тя видя чифт сини очи с руси мигли да я гледат. Невероятно, но когато срещна погледа ѝ, разбойникът ѝ намигна и Чериса чу тихият му смях.

Ардсли! — викаше удивеният ѝ мозък. Облечен в черно кадифе и представяйки се за шотландски крадец! Тя ожесточено хапеше устните си и сведе поглед, тъй като се страхуваше да не се разсмее високо и да провали плана, който беше в действие. После русокосият лорд изскочи напред и поиска портфейла на лорд Реймонд, отвори пътническите сандъци, като заплашително размахваше револвера си.

Накрая Чериса се осмели да вдигне очите си, като първо погледна към пепелявото лице на съпруга си, а после към обляния от лунната светлина път. Там, до Ардсли, стоеше друг мъж, облечен също в черно, който ровеше заедно с русокосия лорд из багажа им за плячка. А там горе на билото на ниския хълм, възседнал неспокоен, черен жребец, близо до гората, се виждаше силуетът на друг мъж. Дъхът на Чериса заседна в гърлото ѝ, а сърцето ѝ подскочи радостно. Брет! Инстинктивно сърцето ѝ разбра, че е той, въпреки пелерината и маската на лицето. Небрежната грациозност, с която той седеше върху седлото, мускулестите му бедра, здраво стиснали тялото на коня,

ръката му, здраво опъваща поводите по един високомерен начин — всичко това я караше да бъде сигурна, че това е Брет!

— Едва ли си струваше безпокойството — оплака се Ардсли със своя престорен акцент, като произнасяше по-грубо „р“-то и сливаше думите. — Не може да носите само това!

— Кълна се, нямаме нищо друго — протестира страхливо Едуард, а широко разтворените му очи гледаха револвера в ръката на мъжа. — Аз не съм богат човек, моля ви, повярвайте.

Ардсли пристъпи към Чериса и отметна качулката на пелерината ѝ назад.

— Това твоето момиче ли е? — попита грубо той и погледна изнервения лорд.

— Не — измърмори Едуард. — Моята съпруга.

— Твоята съпруга? — престорено глухият глас на Ардсли показваше, че не му вярва и той се изсмя съмнително. — Момичето е на по-малко от половината на годините ти, стари приятелю, и е красиво като пролетен цвят. Защо такава рядка красавица ще се омъжи за един стар мъж — един беден, стар мъж? Не говори ли това, че си толкова богат, колкото самия добър крал Джейми и се мъчиш да ни излъжеш?

Изглежда, че лорд Реймонд не бе в състояние да отговори. Единственият звук, който можаха да произнесат скованите му устни, бе едно слабо писукане. Чериса отново прехапа устните си, за да не се разсмее.

— Мисля да вземем момичето — а може би и прислужницата ѝ с нас — като заложенници — каза провлачено Ардсли, а очите му се впиха в преbledнялото лице на Едуард. — Може би след няколко дни ще имаш желание да се разделиш с част от парите си, когато тя започне да ти липсва.

— Но, сър, аз нямам повече пари. Кълна се — каза умолително лорд Реймонд. — Не мога да дам дори и най-мизерния откуп.

— Тогава, сигурно баща ѝ ще се съгласи да ти помогне. Или някои от приятелите ти. Не ме интересува от къде ще намериш пари. Искam само да ги дадеш. Дотогава ние ще имаме удоволствието тя да ни прави компания...

С малко закъснение Чериса разбра, че тя също трябва да покаже известен страх от това, че ще бъде отвлечена от такива разбойници, и

успя да издаде слаб звук на несъгласие при последното изказване на Ардсли. В отговор на нейния вик, конникът, който чакаше горе на хълма, пришпори коня си и препусна към малката група, като спря рязко на няколко крачки от тях.

„Pardon-moi, madame“ — Чериса чу плътния, звучен глас на Брет да говори на безупречен френски, но тя можеше да разбере само отделни фрази, докато той даваше заповеди на другите двама мъже.

Ардсли кимна с глава и погледна бързо треперещия лорд Реймонд, който разбираше езика, и се обърна към Чериса.

— Той казва, че не трябва да се тревожите. Ние няма да ви направим нищо лошо. Можете да вземете прислужницата си с вас, а също и да изберете каквито искате дрехи.

Чериса кимна с глава и се наведе над своя сандък, като помисли, че Брет искаше да ѝ каже да вземе всичките.

— Pardon-moi, madame. Un pen — seulement^[1].

Чериса кимна отново с глава, в знак, че разбира предупреждението му. Да вземе малко неща. Тя ровеше в сандъка и накрая взе една морскосиня, атлазена рокля и един чифт дрехи за преобличане, а после извади и една пелерина. Можеше да ѝ послужат добре, ако спяха на открито тази нощ, тъй като ноемврийските нощи бяха студени.

— Готова съм — каза накрая тя.

Ардсли я повдигна и я постави върху коня на Брет и тя усети познатата ръка да я стиска силно през кръста. След това Ардсли постави Лина пред седлото на своя кон и се качи и той. Те изчакаха, докато и третият мъж възседне коня си. Накрая малката група бе готова за път.

Брет обърна коня си, като изглежда се подчиняваше на някакъв импулс, и хвърли портфейла на лорд Реймонд в краката му и направи знак, че може да се качи в каретата и да тръгне.

— Може да имате нужда от това, милорд. Мисля, че откраднах достатъчно от вашето съкровище — усмихваше се от седлото той, докато говореше на френски.

Като се поклони от седлото на примигващия възрастен лорд, Брет хвана здраво Чериса през кръста и пришпори коня към сенките на гората.

Дълго време те галопираха по продължение на широкия, равен път. Конете препускаха твърде бързо, за да позволят на конниците да разговарят помежду си. Накрая Брет намали ход и даде знак да отбият по една малка, тясна пътека, като навеждаше главата си, за да избегне ниските клони. Когато се изправи, той махна маската от лицето си, погледна в блестящите очи на Чериса и се усмихна широко от удоволствие.

— Направил си се на истински разбойник — поздрави го Чериса, като се засмя, и се пресегна да оправи абаносовите му къдрици.

— Така ли мислиш? — усмихна се в отговор Брет, спря коня си и я целуна. — Ах... ако съкровища като теб пътуват по тези пътища, значи съм бил глупак, че не съм се заел с този занаят по-рано. Пиратите имат повече злато, но в морето няма момичета, които да целуват.

Чериса се разсмя и погледна през рамото му, за да се увери, че Лина бе разбрала играта.

— Едуард едва не умря от страх — промълви тя, като се забавляваше, припомняйки си неговата реакция. — Не мислиш ли, че имаме страхотен късмет, Брет? Какво щеше да стане, ако той бе познал теб или Ардсли?

Брет сви рамене, като изглежда не се тревожеше много от притеснението ѝ.

— Мислихме... че с маските и с тези променени гласове... усмихна се той и я притисна към себе си. — Сигурен съм, че той не подозираше нищо, скъпа. Когато стигне до Лондон, ще си спомня само шотландския акцент на Ардсли и моя френски. Даже ако властите си направят труда да ни търсят, как ще направят връзката между нас и разбойниците?

— Чрез мен.

— Да, но ти ще бъдеш с мен в Уитроз, мила моя. И дори някой да те открие, ще кажа, че просто аз съм те спасил от крадците.

— Все пак, Едуард няма ли да очаква някаква бележка, на която да е написана сумата на откупа, Брет? Сигурно не мислиш, че той ще ме остави просто да си отида завинаги от живота му, без поне да направи някакъв опит да ме открие. А разбере ли, че живея в Уитроз с теб...

— Нямам намерение да му позволя да те намери, Чериса — отговори сериозно той, като срещна скептичния ѝ поглед. — Знаеш ли, имах достатъчно време, за да обмисля цялото положение, миличка, и стигнах до няколко заключения. Първото е, че докато е жив той няма да се откаже от теб. Така че освен да го убия на дуел, няма друг начин да се освободиш от неговата власт. Второто. Тъй като той няма да се съгласи да се анулира брака — а и това, че чакаш дете едва ли ще е доказателство, че бракът не е консумиран — следователно Чериса Хамънд Уайтстоун ще трябва да остане негова съпруга. Трето, ако останеш в Англия, то той рано или късно сигурно ще разбере, че живееш при мен. Тогава се връщаме там, откъдето почнахме. Но аз едва ли ще мога вечно да продължавам да те отвличам от него. Такова нещо е добре да се направи веднъж или най-много два пъти. Но после става изморително и досадно.

Чериса въздъхна, а очите ѝ го гледаха с безпокойство, после се извърна и се облегна на гърдите му.

— Добре, но какво ще правим тогава, Брет? Наистина ли сме така впримчени в капана, както Едуард смята, че сме?

— И да, и не — усмихна се той. — Представи си, че тези разбойници наистина изпратят на Едуард бележка, в която е написано, че искат един огромен откуп, който той, разбира се, няма да може да плати. Тези мошеници могат да те заплашат, че ще те хвърлят в Темза, ако техните искания не се удовлетворят. И наистина, няколко дни по-късно, дрехите ти ще бъдат намерени, изхвърлени на брега на реката, близо до Лондон. Тогава няма ли всички, включително и Едуард, т.е. лорд Реймонд, да повярват, че си мъртва? След това, без много шум, може да бъде издадено брачно свидетелство на младата лейди Лейкланд и Бретигейн, лорд Линдси, и ние ще отплаваме за Ямайка през пролетта като законни мъж и жена.

Чериса сви веждите си замислено. Този план ѝ се струваше твърде рискован.

— Ох, Брет! Всеки, който ме види, ще разбере веднага, че съм аз. Освен това не мога да се омъжа за теб, когато все още съм женена за друг мъж. Даже, ако името е различно, то аз съм една и съща личност.

— Добре, скъпа. По повод първото ти възражение, ами ти просто ще прекараш един дълъг, уединен месец с мен в Уитроз. Ако се наложи, макар и рядко, да те представя на някой, ти ще си сложиш

плътен воал — като че ли си прекарала шарка и белезите още не са заздравели. Съмнявам се, че Едуард ще има безочливостта да иска да ти бъде представен. Повечето от приятелите му са мои познати — размишляваше на глас той. — Мисля, че твоят съпруг ще пази значителна дистанция между себе си и мен. Той също може да подозира моето неудоволствие, когато се разчуе, че се предполага, че си се удавила. Между другото, предполагам, че твоята прислужница ти е напълно предана, нали?

Чериса го погледна учудено.

— Да... много — отговори тя. — Защо я взема...

Брет кимна с глава и я прекъсна.

— Добре. Ще я помолим, когато му дойде времето, да ни помогне като убеди Едуард, че ти си мъртва. Може би ще трябва да му каже, че те е видяла как влизаш в реката.

— Но, Брет — възрази тихо Чериса. — Не разбираш ли? По този начин ще трябва да бягаме от моя съпруг до края на живота си. Независимо къде сме — в Англия или Ямайка, винаги ще живеем в страх, че може да ни открие. Не мога да искам това от теб...

— Ти не го искаш, скъпа — усмихна се нежно Брет. — Това е изцяло само мое решение. Нищо не струва толкова, колкото да прекарам един-единствен ден с тебе — нито земите ми, нито Уитроз, нито двора, нито даже Суитуотър. Имай ми доверие, скъпа, ще се измъкнем от всичко това.

Чериса не отговори. Едно радостно чувство се надигна в гърдите ѝ. Несъзнателно тя вдигна ръката си към синджира, който висеше на врата ѝ и хвана смарагдовия пръстен на Брет в ръката си. Когато се беше върнала с Едуард вкъщи, Лина ѝ бе предала пръстена, който Брет беше оставил за нея през онази нощ, и тя го носеше на дебел, златен синджир до гърдите си и по този начин се чувстваше по-близо до него.

— Добре, Брет — промълви тя, обърна глава и го целуна по врата, там, където кръвта пулсираше във вената му. — Ще остана с теб. Но няма да се омъжа за теб. Не искам да те излагам на риск.

Смехът му отекна в тишината на гората.

— Не мога да повярвам на ушите си. Не правиш ли точно това, откакто за пръв път те хвърлих на леглото в къщата на мисис Тейлър? Сериозно ли отхвърляш моето предложение?

Въпреки че не искаше, Чериса се усмихна, тъй като знаеше, че той обичаше да ѝ се подиграва.

— Моля ти се, Брет, бъди сериозен. Просто не мога да имам двама съпрузи едновременно и ти...

— Не двама, любима, само един — поправи я той. — И това съм аз. Не възнамерявам да те дяля с никоя друга жива душа. Веднъж да те помислят за мъртва и Ардсли лесно ще анулира брака ти с лорд Реймонд. Ардсли има голямо влияние в двора и много познати, които горят от желание да му направят услуга. Тогава, след като бракът ти се анулира, какво може да ти попречи да се омъжиш за мен? Под друго име, разбира се. За нашите души може да е достатъчно само това, че сме заедно, но аз съм замислил също и няколко земни удоволствия за теб.

Накрая, Чериса позволи на една мъничка искра надежда да озари сърцето ѝ, като проследи мислите на Брет и не откри недостатък в тях. Едва ли изглеждаше възможно това, за което беше мечтала от толкова много време — което беше отхвърлила като невъзможно — можеше в действителност да бъде постигнато сега.

— Е, Чериса Хамънд Уайтстоун Лейкленд, ще се омъжите ли за мен? — попита той, а устните му докоснаха нежно ухото ѝ.

Чериса се притисна по-близо до него, протегна ръката си и сплете пръстите си с неговите, като преглътна, за да потисне радостните сълзи, които стягаха гърлото ѝ.

— Искаш да те убеждавам ли? Да те ухажвам? — попита той. — Тогава ще го направя. Да ти кажа ли, че сърцето ми беше студено и пусто, докато ти не го докосна с любовта си и не му вдъхна живот? Ти знаеш това. Да си спомня ли тогава, че се подигравах на това чувство, любовта, докато не я видях да свети в очите ти и не я усетих, докато лежах в прегръдката ти? Но ти знаеш също и това. Да ти кажа ли, че си слънцето, което озарява хоризонта при пукването на зората, и ти си най-ярката звезда, която грее на небето всяка нощ? Че твоята усмивка е богатство, което не бих заменил дори за трона на Англия? Че не желая никоя друга жена до края на живота си? Че искам само ти да бъдеш майка на моите деца? И да остареем заедно в любов и разбирателство? Омъжи се за мен. — Чериса, бъди моя съпруга. Дори да загубя целия свят, а даже и живота си, за едно такова обещание и щастие, което ще ми донесе то, смятам, че си струва да опитам.

Чериса притисна лицето си до гърдите на Брет, там, където пулсираше сърцето му, и кимна с глава през сълзи, усещайки как той целува къдриците ѝ, разбрал нейния отговор. После тя чу дрезгавия му глас:

— Тази нощ ще празнуваме — извика той, като се обърна назад към Ардсли и прислужницата, които яздеха зад тях. — Ще вдигнем годежен тост!

---

[1] Извинете, госпожо. Само няколко (фр.) Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

Есента бавно премина в зима и нашарените в червено и жълто листа се носеха във въздуха, отронвани от клоните на дърветата, и в безпорядък застилаха земята, като смълчан килим. В Уитроз, Брет и Чериса посрещнаха лорд Ардсли, който дойде да им гостува за Коледа с Джейми и двамата си синове. Мериан, лейди Ардсли, бе предпочела да остане в Лондон, за да присъства на коледното увеселение в двореца, макар че коледните празници под егидата на сериозния крал Джеймс, едва ли бяха толкова весели, колкото през миналата година, при „Веселия крал“ — Чарлз. Ардсли беше донесъл новини от Лондон. Едуард бе получил мнимото съобщение за откупа и очевидно се беше примирил със загубата на младата си съпруга, тъй като бе направил минимално усилие, за да подсигури исканата сума. Изправен пред избора да продаде магазина за дамска мода — и по този начин да остане без доходи — или да загуби Чериса, романтичната привързаност на Едуард към момичето била превъзможната лесно от практичността и той предпочел второто. Въпреки че Брет беше посрещнал тези новини с намръщено лице, а очите му искряха гневно, Чериса беше почувствала само облекчение. Едно слабо, неясно чувство, че се бе отнесла зле към своя възстар съпруг, единствено помрачаваше спокойните дни, които имаха с Брет в Уитроз. Доказателството за безусловния егоизъм и липсата, на каквато и да е привързаност към нея бяха заличили това усещане и те прекараха една чудесна Коледа.

Сега по-топлият мартенски вятър подухваше леко през отворения прозорец на каретата. Чериса извади прекрасния златен синджир, който висеше на гърдите ѝ и го положи върху роклята си. Тя беше върнала смарагдовия пръстен на Брет, на неговия истински собственик и сама го бе поставила на пръста му. Сутринта, на Коледа, между многото подаръци тя получи и една венчална халка, украсена със смарагди. Брет ѝ беше предложил да я сложи временно на синджира, докато дойде момента да я носи на пръста си и тя се беше

съгласила на драго сърце. Нямаше да бъде за дълго, усмихна се тя и внимателно сложи пръстена на пръста си. В последното си писмо Ардсли я уверяваше, че анулирането на брака ѝ с Едуард било почти уредено. Едуард — и цял Лондон — бяха приели новината за предполагаемата смърт на лейди Реймонд, без да проявят каквото и да е съмнение. Джейк Оутс беше стъкмил и натоварил „Чериса“ и корабът беше готов за отплаване. Доктор Хаджамин бе решил да тръгне с тях, заинтригуван от разказите на Чериса за чудесата, които правеше Лиза при лечението с билки. Лорд Ардсли беше обещал да им гостува следващата есен, така че бягството от Англия, което тя и Брет бяха запланували, нямаше да бъде така пълно, както можеше да се стори на пръв поглед. Джейми щеше да заміне с тях и да живее в Суитуотър, разбира се, а през юни щеше да дойде и другото дете. Щяха да ѝ липсват нежната зеленина по заоблените хълмове на Англия, огромните, горди дъбове, шепота на Темза и леката, разпокъсана мъгла, която покриваше всяка сутрин по-голяма част от южния край на острова, но все пак, изгнанието беше малка цена, която трябваше да плати за възможността да прекара живота си с мъжа, когото обичаше. Брет също изглеждаше доволен от своя избор, въпреки че тя знаеше, че той жертва повече с това заминаване. Мястото му в кралския съвет, влиянието му в Двора и в Камарата на лордовете, удоволствието и предизвикателството да избереш товар между безкрайното разнообразие, което ежедневно се вливаше и изтичаше от лондонските пазари. Може би, размишляваше Чериса, след пет или шест години, ако лорд Реймонд умре, тя и Брет можеха да се осмелят да посетят Англия. Тя бе имала толкова щастливи дни тук, особено в Уитроз, че би желала да се завръщат от време на време. Искаше децата да обикнат старата къща, както тя и Брет я обичаха.

Каретата спря внезапно и прекъсна мислите ѝ. Брет отвори широко вратата.

— Хайде, Джейми, най-добре е да пътуваш в каретата с майка си. Тя се чувства самотна и ще се радва на твоята компания.

Чериса се усмихна и протегна ръце, за да поеме момчето от ръцете на баща му, смеейки се тихо на възбудения разказ за всички чудеса, които детето беше видяло, докато пътуваше кацнало върху седлото на коня пред баща си. Тя докосна ръката на Брет с безмълвна

обич, а венчалният пръстен със смарагда се люлееше свободно и докосна кадифената му дреха.

— Скоро, скъпа — обеща ѝ той с усмивка, като хвана пръстена и го пусна в пазвата ѝ, а зелените му очи светнаха с познатия израз, когато пръстите му докоснаха за миг гърдите ѝ. — До един час ще бъдем в Бейнуотър, а тази вечер ще стигнем в Бейнуотър. След една седмица ще сме на борда на „Чериса“ и ще плаваме с опънати платна. Веднъж да навлезем в открито море и Джейк Оутс ще бъде произведен в капитан и ще прочете нашата брачна клетва. И тогава, лейди Линдси, ти ще станеш любяща и предана съпруга на един тъп плантатор в Ямайка.

— Плантаатор? — промълви тя, невярваща на думите му. — Не пират, най-вероятно. Но и в двата случая веднъж само да се избавя от това ново допълнение към нашето семейство и няма да мисля, че си тъп.

Брет се разсмя и белите му зъби блеснаха от закачливата усмивка, която озари лицето му.

— За една все още неомъжена дама, смятам, че това са изключително похотливи мисли. Сега имай търпение, скъпа. Аз ще яздя напред, за да предупредя своята леля Мери, че пристигате.

Чериса кимна с глава, като все още се усмихваше. Вратата на каретата се затвори и Джейми се намести в скута ѝ, като се опитваше да привлече вниманието ѝ.

— Не, Джейми — търпеливо отговаряше тя на безконечните въпроси на момчето — леля Мери не ми е истинска леля, точно както чичо ти Джеймс не ти е истински чичо. Леля Мери ме е отгледала и тя притежава документи и някакви неща от моята майка, които аз трябва да взема. Освен това аз искам тя да те види и още да се сбогувам с нея, преди да се отправим за нашето дълго пътешествие.

— Сбогом, може би завинаги, помисли си тъжно Чериса, като целуна жената на стълбите на малката къщичка. Жената, която я беше отгледала и ѝ беше като майка, се бе състарила бързо след смъртта на съпруга си. Чериса си помисли, че тя сигурно нямаше да доживее времето, когато двамата с Брет можеха да се върнат обратно в любимата стара Англия. Тя се обърна и видя Брет да поставя Джейми в

каретата, но поклати главата си, когато той я погледна с нетърпеливо очакване.

— Не, любов моя, бих желала да отида надолу към полята, където те срещнах за първи път. Обещавам ти, че няма да се бавя.

— Добре, скъпа, но бъди внимателна и пази глезените си от навяхване. Тези кадифени пантофи, едва ли са подходящи за такава разходка — предупреди я нежно той.

Чериса кимна с глава и повдигна атлазената си рокля, за да не я изцапа докато вървеше. Мозъкът ѝ се бе отдал на размисъл за дните от младостта, което бе прекарала тук. Да напусне Уитроз беше трудно, но също така трудно бе да напусне отново и тази къща. Тя преглътна, за да потисне надигащата се в душата ѝ носталгия, и дълбоко пое мъгливия, английски въздух. Вървя дълго време безмълвно и бавно сред браздите, като само веднъж се спря да откъсне едно диво цвете, току-що показало на света изящния си цвят. По едно време тя чу шум от конски копита по пътя, обърна се и като присви очи срещу слънцето, видя Брет да язди бавно към нея. Очите му бяха нежни, а устните му извити в усмивка.

— Извинявай, скъпа — каза той и дръпна поводите, за да накара коня да спре — в селото има ли хан?

Чериса го погледна, усмихна се на спомена и като прегъна коляното си, направи непохватен реверанс.

— С най-вкусните ягоди и пити в селото, милорд — отговори тя.

За един дълъг миг очите им останаха приковани един към друг. Нямаше нужда от думи, за да изразят чувствата, които струяха от душите им.

Накрая Брет въздъхна и кимна с глава.

— Готова ли си да тръгваме, скъпа? — попита тихо той.

Чериса се спря и се обърна, за да хвърли последен, бавен поглед наоколо, после кимна с глава и се отправи към него. Внезапно, тя се спря, наведе се и вдигна от земята едно кръгло, кафяво камъче.

— Смятам да го запазя — прошепна тя. — Да ми напомня за онзи първи ден, когато те видях, като вдигнах погледа си, нагазила в калта на това поле, а ти беше възседнал онзи красив, черен кон. Мисля, че още в същия миг се влюбих в теб. Когато остарея и побелея, ще извадя този малък камък, за да ми напомни за отдавна изминалите дни.

Ще го показвам и на нашите деца, когато пораснат, Брет, за да ги науча, че мечтите могат да се сбъдват, ако сърцето ги преследва търпеливо.

Тя постави ръката си върху мускулестото му бедро, а очите ѝ бяха ясни и замислени.

— Какво мислиш, че щеше да стане, ако ме беше върнал вкъщи преди полунощ онази вечер, Брет?

Чернокосият лорд се усмихна, пусна поводите и погали гъстата ѝ коса.

— Не знам, скъпа — отговори бавно той и сви рамене. — Мисля, че щеше да си спестиш много от болката, която животът ти отреди... но може би щеше да се лишиш също и от многото радост, която той ти даде. В едно съм сигурен обаче. Аз никога нямаше да срещна моята радост в живота.

Чериса се усмихна и погледна камъка в ръката си, обърна го с пръстите си и го пусна в джоба на пелерината. После тя вдигна глава и погледна Брет със спокойна, сияеща увереност. Да, размишляваше тя, каквато и цена да бяха платили за любовта си в миналото, каквото и да им предстоеше в Ямайка или Каролина, където Брет изглежда желаше да се установят, тя ще плати и десеторна цена, за един-единствен ден на пълна радост.

— Добре, любов моя — усмихна се тя. — Готова съм да тръгна вече.

Издание:

Джесика Сент Клер. Чериса

ИК „Бард“, София, 1993

Редактор: Августина Николова

Коректор: Красимира Иванова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.